

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CROWN OF BLOOD AND RUIN

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LJ ANDREWS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Kanlı Crowu aud Ruiu

LJ ANDREWS

Copyright © 2022 by LJ Andrews

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz
ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncı veya yazardan
alınmamıştır. Jennifer Murgia tarafından düzenlenmiştir

Kapak ve Format Tasarımı Clara Stone tarafından [Authortree.co](https://authortree.co) & Bianca at
[Moonpress.co](https://moonpress.co)

İçindekiler

- [1. Gece Prensi](#)
- [2. Haydut Prenses](#)
- [3. Gece Prensi](#)
- [4. Haydut Prenses](#)
- [5. Gece Prensi](#)
- [6. Haydut Prenses](#)
- [7. Gece Prensi](#)
- [8. Haydut Prenses](#)
- [9. Haydut Prenses](#)
- [İkinci Bölüm](#)
- [10. Gece Prensi](#)
- [11. Haydut Prenses](#)
- [12. Haydut Prenses](#)
- [13. Gece Prensi](#)
- [14. Gece Prensi](#)

[15. Haydut Prenses](#)

[16. Gece Prensi](#)

[17. Gece Prensi](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[18. Haydut Prenses](#)

[19. Gece Prensi](#)

[20. Haydut Prenses](#)

[21. Gece Prensi](#)

[22. Haydut Prenses](#)

[23. Haydut Prenses](#)

[24. Gece Prensi](#)

[25. Haydut Prenses](#)

[26. Gece Prensi](#)

[27. Gece Prensi](#)

[28. Gece Prensi](#)

[29. Haydut Prenses](#)

[30. Gece Prensi](#)

[31. Haydut Prenses](#)

[32. Gece Prensi](#)

[33. Haydut Prenses](#)

[34. Haydut Prenses](#)

[35. Gece Prensi](#)

[Sonsöz](#)

Sinsi Bakış

Teşekkür

Birinci BÖLÜM

— • —

GECE Prensi

AHŞAP LATİNLER KUSMUK KOKUYORDU.

Yanığı her nefes alışımında boğazımın arkasını kaplıyordu. Masadaki kimse aldırıyor gibiydi. Karşımdaki adam tütülenmiş ringa balığının parçalarını düşürmeye devam etti, sonra da sanki başka birinin rütbeli iç organlarıyla kaplanmamışlar gibi onları yedi.

Dudaklarını şapırdatarak sandalyesinde geriye yaslandı ve gözlerini bana dikti. "*Herr* Legion Grey, değil mi?"

Ağzımın bir yarısı kıvrıldı. "Bütün gün öyleydi."

Homurdandı, sonra burnundan çıkanı elinin tersiyle sildi. "Söyle bana neden sana satayım? Kralınız bana iyi bir fiyat teklif etti. Ve o kanayan kral."

Tüccar, üç düzine serfin kesime giden domuzlar gibi zincirlendiği sisli pencereden dışarı baktı. Sol eline vurdu, sonra içki borusuna uzandı. Solak. Belindeki kısa bıçak zayıf tarafıma denk gelecekti. Kolayca ayarlanır.

Sert biradan bir yudum aldım.

Kılıcı kötü yapılmamıştı ama ustalıkla da işlenmemişti. Çeliği biraz dengesiz. Hantal. Ağır. Vuruşlar hızlı ve sertti ama daha az kontrollüydü.

"Eee?" diye sordu. "Neden onları istiyorsun?"

Bakışlarımı kaldırdım. "Hırslıyım *Herr* ve Timoran'da belirsiz zamanlar yaşıyoruz. Siz bu kıyılardan değilsiniz ama benim kasam dolu. Kapılarımı koruyacak birkaç hantal serften başka bir şey istemediğim için teklif ediyorum."

Kaşlarını kaldırdı. Tüccar sağ bacağını gerip duruyordu. Belki de ağrıyordu? Eski bir sakatlık mı? Ayağa kalkma şansını elde ederse test ederdim.

"Görünüşe bakılırsa *Herr* Grey, arkanızı kollayacak bir sürü iyi adamınız var." Gözleri arkamdaki adamlardan oluşan zorlu duvarın üzerinde gezindi. Tor, Ari ve Brant kollarını kavuşturmuş, kılıçları bellerinde, kaşları çatık bir şekilde duruyordu.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım.

Aptallar. Legion Grey, kibirli, beceriksiz Yeni Timorlu tüccar olarak buradaydım. Onlar benim ortaklarım, yoldaşlarım olacaktı. Bir zamanlar, oyun masalarında ellerimizi oynadığımız bilinirdi, iyi bir anlaşma için gözü olan pervasız, genç, zengin adamlar olarak bilinirdi.

Bir kralın savaşçıları değil.

Ari acı çekiyormuş gibi görünmek için sebebi olan tek kişiydi. Şüphesiz öyleydi. İllüzyon öfkesinde yetenekli olan Ari

Fae özelliklerimin gizlenmesinin tek nedeni, öfkenin çok fazla kullanıldığında vücudu tüketen bir yolu olmasıydı.

Ve bu piç tüccar susmak bilmiyordu.

"Onları içmeye davet etmediğimiz için suratları asık," dedim anlamlı bir şekilde ve Tor'a keskin bir bakış fırlatarak. Daha önce nadiren gülümserdi ama Ravenspire Kalesi'nden son ayrıldığımızdan beri sadece bir kişi eski dostumdan herhangi bir duygu çıkarabilirdi.

Elise burada değildi, o yüzden en azından Legion Grey'in kaygısız, hırslı ticaret ortağı olarak rolünü oynayabilirdi.

Mattis gibi.

Marangoz, belindeki kılıçla ne kadar yetenekli olduğunu belli etmeden nasıl rol yapacağını biliyordu. Mattis gülerek köşedeki bir masaya vurdu ve kukuletasının altında saklanan başka bir adamla birlikte kırmızı baharattan bir boynuz fırlattı.

Frey yüzünü göstermedi. Henüz değil. Burada çok kolay tanınırdı.

Kokuşmuş içki arkadaşım boynuzunu geriye doğru eğdi, gözlerini bana dikti. "Özür dilerim, *Herr*. Ama senin hırsını beslemek için bir kralla yaptığım anlaşmadan geri adım atmayacağım. İşinizi Ravenspire'nin açık pazarına götürün. Ve size bir tavsiye, kendi kraliyet sarayınızın altını oymayı alışkanlık haline getirmeyin."

"Bence bir hata yapıyorsunuz."

Bu konuşma değişmek üzereydi. Tüccar kibirli bir horoz gibi öneminden bahsedip hava atarken,

Masanın altına saklanan balta kucağımda ağırlaştı.

Kendini beğenmiş bir sırtıma rüzgârdan yanmış yüzünü kesti.
"Krallarla ticaret yapma noktasına hata yaparak gelmedim evlat."

"Oğlan mı?" Gülerek söyledim. "Çok cesursunuz, *Herr*."

"Babalarının dükkânlarını soyarken tüccar kızlarıyla yatan vahşi
Gri Lejyon'un ününün gözümünden kaçtığını sanma. Benim için sen
sadece kalın cüzdanlı gezgin bir çocuksun."

Kaşlarımı kaldırdım. "Benim hakkımda da böyle şeyler söylüyorlar
mı?"

Önündeki altın dişi göstererek sırttı. "Öyle. İyi ki kızım yok,
Herr Grey. Sizinle ticaret yapmayacağım. Bir kralla dostane bir
ilişki, senin gibi bir *çocukla* anlaşmaktan daha ilgi çekicidir."

İçki boynuzumu kaldırırken dudaklarım kıvrıldı. "Sana daha
fazla katılamazdım. Elbette, ticareti kendi isteğinizle bırakmanız
için size son bir şans vermek isterim."

"Şimdi onları öylece bırakacak mıyım?" Kıkırdadı. "Çok
tuhafsın. Ticaret dünyasında nasıl bu kadar uzun süre kalabildin,
asla bilemeyeceğim."

"Sanırım reddediyorsun?"

Tüccar bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Evet, *Herr*
Grey. Sana köle ticaretimi *vermeyi* reddediyorum."

"Anlaşıldı." Savaş baltamın sapını sıkıca kavradım. Orada,
deride, ahşapta, çelikte bir rahatlık vardı. Tanıdık ve ölümcül bir
şey. "Ne yazık ki, bu

gece senin için iyi geçmeyecek. Kralın sizin gibilerle dostça ticaret yapmak gibi bir niyeti yok. O sadece adil bir atış teklif ediyordu."

Sırtışı soldu. "Sen ne-"

Tüccar sözünü bitirmeden, baltamın kavisli ucu masanın üzerine koyduğu parmaklarını kesti. Gırtlaktan gelen hastalıklı bir çığlık birahänenin huzurunu bozdu. Ruskig'den gelen adamlarım daha ne olduğunu anlamadan onun adamlarına karşı ayaklandılar.

Mattis'in kılıcı bir tüccarın omurgasını kesti. Frey kukuletasını geri çekip bir hançer fırlattı ve ucu adamın boğazını deldi. Sorgulamadım, şüphesiz Ettan muhafızının onu öldürmek için sebepleri vardı.

Birahanedeki müşteriler çığlık attı. Bazıları silahlarına uzandı. Fazla yaşamadılar. Birkaçı Frey'e bakakaldı, hatta bir zafer edasıyla gülümsedi. Ben yerimden kalkarken, Tor, Mattis ve Brant ticaret ekibinin geri kalanını boğazlarına bıçak dayayarak dizlerinin üzerine çöktürdüler.

Yüz hatlarımın üzerindeki illüzyonu kaldırdığında Ari rahat bir nefes aldı.

Ceketimin manşetlerini düzelttim ve tüccarın yanına gittim. Alnı ter içindeydi, teni solgundu. Masanın üzerinde kan çiçekleri açmış, dökülen biraya karışıyordu.

Gözlerimdeki karanlıktan, kulaklarımın ucundan irkildi. Bir parmağımınla savaş baltasının kenarını okşadım ve çömelip elimi ensesine koydum.

"Özür dilemeliyim. Gördüğünüz gibi, buluşmamız hakkında tamamen dürüst davranmadım." Elimin ağırlığını eklemlerini kesen baltanın sapına bıraktım. Tüccar inledi ve gözlerini kapattı. "Öncelikle hakkımdaki bazı iğrenç söylentileri açıklığa kavuşturmam gerektiğini düşünüyorum. Ben kızlarla yatmam. Timoran'ın *bir* kızından tamamen memnunum. Onu görseydiniz anlardınız, *Herr*, sizi temin ederim. Gerçekten güzel ve aynı zamanda korkutucu."

"Belki de bu işi biraz ilerletebiliriz. Bu serseriler kurtulabileceklerini sanıyorlar ve bu oldukça sinir bozucu," dedi Ari sırtarak. Adamlarımın elindeki tüccarlar çırpınıyor ve bellerindeki kılıflara uzanmaya çalışıyorlardı.

"Bağışlayın beni," dedim tüccarıma umursamaz bir bakış atarak. "Elise hakkında konuşmaya başladığımda, sürekli devam etme eğiliminde oluyorum."

"Kimsin sen?" diye boğuk bir ses çıkardı.

"Kralla ticaret yapmaya geldin, değil mi? Dediğim gibi, o -Sizinle ticaret yapmak istemiyorum. Ama yükünüzü alacağım."

Belki de kan ve parmak kaybı tüccarın içindeki deliliği ortaya çıkarmıştı. Güldü ve tükürükleri tel tel sakalına karıştı. "Sen delisin. Kralın bunun için seni katledecek."

Tor'a şaşkın bir bakış attım. "Kralım deyip duruyor. Sanırım anladım." Gözlerim kısıldı. "Sahte kraldan bahsediyor olmalısın. Calder'ın taklit oyununa devam etmesi gibi."

"Sahte kral mı?"

Ayağa kalktım ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Topraklarıma büyü ticareti yapmak, halkımı takas etmek amacıyla geldin. Bana göre resmen savaş ilan ettiniz." Tor'a başımı salladım. "Öldür onları."

Her şey çok hızlı oldu. Bıçaklar ve hançerler ticaret ekibini kesti; baş tüccar keskin döşeme tahtalarına her çarpışta sarsıldı. Göstermem gerekenden daha az özen göstererek baltayı katledilen elinden söktüm. Tüccar haykırdı, masanın üzerine kıvrıldı. Titriyordu.

"Bugün yaşamana izin verdim," dedim. "Bir şey değil. Ravenspire muhafızları gelip seni sahte kralın huzuruna çıkardıklarında -ki çıkaracaklar- umarım ona en iyi dileklerimi iletirsin. Ona Kral Valen Ferus'un geldiğini söyleyin. Ve tekrar söylüyorum, ticaretini çok takdir ediyorum. Kervanları bu toprakların gerçek insanları için inanılmaz derecede faydalı oldu."

Tüccar baş döndürücü bir korkuyla bana baktı. Böyle bir bakışın getirdiği bir tatmin vardı. Bunu her yaptığımızda zevk alırdım. Aylarca Calder'ın ticaretine saldırdık, onu dizlerinden kesip zayıflattık.

Hızlı bir hareketle adamlarıma gitmelerini işaret ettim. Brant tüccarın yanına keten bir bez bıraktı, omzuna vurdu ve onu uyuz bandajla bıraktı. Kuzgunlar adam için gelecek, onu Calder'a götüreceklerdi. Ya çocuk kral onu öldürecekti ya da... hayır, Calder'ın öfkesi tüccarın öldürülmesini isteyecekti.

Dışarıda Frey ve Mattis serfleri özgürleştirmeye çalışıyordu. O lanet yeleği omuzlarımdan sıyırdım. Timorluların bu kıyafetlerde neden rahat bulduklarını asla anlayamayacaktım.

Mattis sırtıtarak bana ikinci savaş baltamı fırlattı. "Aferin Kralım."

Kahkahalar gecenin içinde çınlıyordu. Bazı insanların Timorlu olmadığı açıktı ve morarmış ve hırpalanmış vücutlarından akan kanları keskin bir çürük kokusu yayıyordu. Alvers. Uzak bir krallıktan gelen büyücü halk. Alver dostumuz Junius'un, halkını bulduğumuzu ve onları Ravenspire'dan geri aldığımızı bilmekten memnun olacağını hayal ederek sııttım.

"Frey? *Frey!*" Derin, gırtlaktan gelen bir ses diğerlerine seslendi.

Frey kılıcını bıraktı, dudaklarında kırık bir gülümseme belirdi. Dağınık kalabalığın arasından koşarak geçti ve paçavralar giymiş başka bir adamla çarpıştı. Daha fazla göz korumama takıldı; onun adını fısıldadılar. Yine de burası Frey'in kasabasıydı. Onun evi. Ravenspire'ın halkını yok ettiği ve soyduğu bir yer. Kadınlarını, çocuklarını öldürmüş, erkeklerini köleleştirmişti.

"Kral Valen," demişti haftalar önce. "Kişisel bir isteğim var."

"Kişisel olarak

mı?" "İntikam

diyelim."

İntikam çağrısı bana çok tanıdık geliyordu. Başımı salladım. "Ne oldu?"

"Halkımı, kardeşimi özgürleştirmek istiyorum. Sonra da iki tur boyunca onu tutsak edenleri katletmek istiyorum."

Birkaç ayrıntı vermişti. Güney ilçelerindeki Ettanların Eski Etta için, ailem için nasıl savaştıklarını anlattı. İsyanları yüzünden öldürüldüler ve takas edildiler. Calder'dan alabileceğimiz başka bir kervan olabilirlerdi. Ama dahası, Frey bu özel tüccarın izini sürmüştü.

Neredeyse aynı yüz hatlarını paylaşan kardeşi, Frey'in yüzünü avuçlarının arasına alarak kucaklamasından geri çekildiğinde, göğsümü bir sızı deldi. Kardeşlerin yeniden bir araya gelmesinin verdiği sevincin midemi ekşitmesi ne tuhaftı.

Frey kardeşini kurtarmıştı; ben ise benimkini terk etmiştim.

"Kral Valen Ferus tarafından serbest bırakıldın," diye bağırdı Tor kahkahalar arasında. Sesler bir anda kesildi; sadece adımın geçtiği birkaç mırıltı rüzgâra karıştı. "Biz sihirli insanların yanındayız. Tüm sihirlerin. Bu toprakları geri almak için ayaktayız."

Bu kölelerin Tanrı bilir ne kadar zamandır kötü muamele görüp dayak yediklerine şüphe yoktu. Yine de Tor konuştuğu geceyi daha fazla gülümseme aydınlatıyor, karanlık gözlerde daha fazla umut parlıyordu.

"Bizimle kalın!" Frey seslendi. "Çoğunuz benim halkımsınız, siz Axel'in halkısiniz." Kardeşinin ince omzunu kavradı.

Axel bakışlarını bana çevirdi ve bir dizinin üzerine çöküp yumruğunu kalbinin üzerine indirmeden önce yarım nefes boyunca bakışlarımı üzerinde tuttu. "Gerçek kralın yanındayım."

Diğerleri diz çöktü, bazıları tereddüt etti.

Brant öne çıktı ve avucunu kesti. Kanı, ticaretteki pek çok köle gibi tatlı kokuyordu. "*Tüm* büyü için savaşıyoruz."

Dudakların üzerinde daha fazla gülümseme kıvrıldı. Kanı kokanlar kıkırdadı ve yumruklarını göğüslerine vurdu.

Brant, Alver halkından biri olduğunu ancak yarım tur önce keşfettiğinden, kendi büyüünü pek anlayamıyordu. Yine de sihirli kanı işe yaradı. Brant'ın önsezi yeteneği ve tehlike uyarıları birden fazla kez hayatımızı kurtarmıştı.

Gerçek adımı açıkladığımdan beri, daha fazla Ettan halkı ve Gece Halkı sığınmak ve halklarına katılmak için Ruskig'e seyahat etti. Calder sınırlarımızın dışında ticaret yapmaya zorlanıyordu ve yanında tuhaf tüyler -ya da Junie'nin deyiimiyle mesmer- getirmişti. -Brant'in yardımıyla onu da sahte kraldan almıştık.

Mattis yanıma geldi, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Bir başarı daha diyebilirim. Calder gittikçe zayıflıyor. Senden korkuyor."

"Biz," dedim. "Bizden korkuyor."

Yeterince doğru. Ravenspire Kalesi savunmasını on kat arttırmıştı. Artan öfke tehdidinden korkuyorlardı ama bu aynı zamanda Calder'ın çaresiz olduğu anlamına da geliyordu. Kontrollerini ellerinde tutmaya kararlı güçlü adamlar hakkında bildiğim bir şey vardı; ne yapacakları belli olmazdı. Tehlikeliydiler. Dikkatli bir şekilde yükselmemiz gerekiyordu.

Bazıları hâlâ direniyor ve tüm Timorluların katledilmesini talep ediyordu. Elise'i düşündüm. Bunu düşünmekten nefret ediyordum ama Ruskig'de ona yanarken Ravenspire'dakilere katılması gerekiyormuş gibi bakan yeni yüzler vardı.

Böyle bir şey olmaz.

Bu topraklardaki insanlar arasındaki yaraların iyileşmesine yardımcı olacaktı. Elise Lysander kalbimin seçimi idi ve bu insanların geçici krallarının Timorlu bir kraliyet mensubunu sevmesine alışmaları gerekecekti.

Frey ve Brant serfleri seyahat birimlerine yerleştirirken Tor, "Calder karşılık verecek," diye mırıldandı.

"Bırakın onu," dedim. "Kayıyor. Çok yaklaştık ve o da bunu biliyor. Onu ortaya çıkarmaya başlayacak ve bunu yaptığında Sol bizim olacak."

Tor gözlerini kapadı. "Valen, onu öldüremeyeceğim."

Sol, Calder'ın bana karşı tek silahıydı. Güneş Prensi'nin öldüğüne inanmıştım ama bunca zamandır Ravenspire Kalesi kardeşime sahipti -karanlık bir fae- ve onun öfkesini kötü zehirler yaratmak için kullanıyordu; Sol'u kendi canavarları gibi kullanıyorlardı.

Aklımda, eğer Sol halkımız için bir tehdit olsaydı, onu öldürmemi isterdi. Ama Tor gibi ben de zamanı geldiğinde bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum.

"Kardeşimi öldürmek gibi bir planım yok. Ama onu ışığa geri getirdiklerinde, onu geri almak için büyük planlarım var. Onu evine, sana getirmek için." Bir elimi Tor'un omzuna koydum, sonra yeni kafiye Ruskig'e geri götürmek için arkamı döndüm.

Evet, Calder karşılık verecekti. Ama biz hazır olurduk.

Saldırılarımız yüzünden sakat kalan çocuk kral kendi halkını zor besliyordu ve bunu umursadığından şüpheliydim. Kafamı koparmaya o kadar odaklanmıştı ki gerçek bir stratejiye ayıracak zamanı yoktu.

Yakında kafası benim olacaktı.

İkinci BÖLÜM

— • —

HAYDUT Prenses

"TEKRAR! Bu sefer gerçekten engelle. Yaptığımız şey bu, değil mi? Siz aptallar lanet bir kılıcı nasıl kaldıracığınızı unuttunuz diye savaş alanında iç organlarınızı kazıyan ben olmayacağım," diye bağırdı Halvar bize.

Çimenli alanın başında, her iki elinde birer tane olmak üzere iki adet hırpalanmış kısa kılıç tutuyordu. Tuniğinin amblemi, dikenlerle sarılmış bir hançerle çaprazlanmış bir baltaydı. Ferus mührü. Her haliyle ilk şövalye gibi görünüyordu.

Yine de, ne kadar şakacı bir adam olsa da, Halvar silahlarıyla oldukça korkutucuydu ve son derece talepkârdı. Sanırım iyi bir nedeni vardı. Ve haklı olduğu bir nokta vardı; kimse savaş alanında komşularımızın iç organlarını istemezdi.

Seax'ımı kaldırdım. Kabzası kalındı ve deri bağı gevşemişti, bu yüzden keskin bir metal parçası avucuma battı.

Ben vurmadan önce yanağıma bir öpücük kondurdu. İrkilerek geri döndüğümde Halvar'ın sinsi sırtışıyla karşılaştım.

"Tabii ki aptal değilsin," dedi. "Seni tüm kabalıklarımın dışında tutuyorum." Antrenman partnerim Kari'ye baktı. "Ve seni de, benim güzel savaşçım."

Kari gözlerini kıstı. "*Halvar*."

Bana baktı. "Herkesin içinde tatlı duygularımı fısıldadığımda çok çekingen davranıyor. Anlamıyorum." Tekrar Kari'ye döndü. "Kim görürse görsün, dudaklarımı en uygunsuz yerlerine koyarım aşkım. Sadece bana izin vermen yeterli!"

Birkaç kıkırdama antrenman ortakları arasında dalgalandı. Kari'nin yüzü pembeleşti ve gözleri bir uyarıyla parladı. Halvar'ın bunun bedelini daha sonra ödeyeceğine ve bunun her anından zevk alacağına şüphe yoktu.

Sırıttım ve bıçağı kavrayışımı düzelttim. "Kenara çekil ve dövüşmemize izin ver."

"Anlaştığımız sürece sorun yok. Siz, benim iki güzelim, zalim sözlerime aldanmayın."

"Pek adil görünmüyor," dedim. "Herkes gibi ben de senin vesayetin altındayım."

"Ah." Sesi yumuşadı, böylece sadece ben duydum. "Ama onlar benim gelecekteki kraliçem değiller."

İçimi bir sıcaklık kapladı. "Henüz bir kral tarafından bir eşten fazlası olmam istenmedi."

"İstediğin kadar kaderinde yokmuş gibi davran, sevgili Elise."

Dirseğimle Halvar'ın kaburgalarına vurdum. Diğerleri bakıyordu. "Yine de bana herkese davrandığınız gibi davranın. Kılıcı bir şövalye gibi öğrenmem gerek."

"Dediğiniz gibi. Bıçak yukarı. Daha geniş bir duruş." Halvar elinin tersiyle ortama vurarak boğazımdan soluk soluğa bir homurtu çıkmasını sağladı. "Çekirdek sıkı."

Kari'ye son bir kez göz kırptıktan sonra Halvar safların önüne döndü ve kılıçlarından birini kaldırdı. Kılıcı indirdiğinde biz de saldırdık.

Yirmi adım sonra Kari beni bir kez daha sırtüstü fırlattığında öksürdüm.

Yanaklarımda uçuşan tozlar tenimdeki tere yapıştı. Dizlerinin üzerine eğildi, nefesini tuttu, sonra kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

"İyi misin, Elise?" Kari açık renk saçlarını gözlerinden sildi. Benim gibi Timorlu ama aynı zamanda eski bir kuzgun. Onunla geçmiş yaşamlarımızdan gelen bir akrabalık bağı kurmuştum ama aynı zamanda Kari benim gibi bir fae'nin kalbini fethetmişti. Halvar hiç kekelemedi, Timoran'daki hayatı için gözünü bile kırpmadı. Başkalarının da aynısını yapmasını diledim.

"Ben iyiyim." Sendeleyerek ayağa kalktım ve hâlâ dövüşen diğerlerini biraz da kıskançlıkla taradım. Arkadaşım Siv, iki rakibiyle dövüşürken öyle akıcı bir güçle vuruyordu ki, bir kadını çoktan kafasından yakalamıştı.

Kari elinin tersiyle alnını silerek, "Kendini geliştirmişsin," dedi. Halvar'ın herkesin önünde

açıklamaları, duruşları ve tutuşları düzelterek çizgileri takip ederken onu görüş alanında tuttu.

"Kendimi geliştirdim ama yine de kendimi yerde buluyorum. Bu gidişle, siz Ravenspire'ı yağmalarken ben de yem olarak hizmet edebilirim."

Kari kıs kıs güldü ve başını salladı. "Hal'in dediği gibi, eş olarak muhtemelen kılıç kaldırmana gerek kalmayacak."

Bunu moralimi düzeltmek için söyledi ama işe yaramadı. Nasıl savaşağıımı bilmem gerekiyordu. Hakkı olan tahtı geri kazanana kadar Valen'in yanında durmayı planlıyordum. Hiçbir parçam, savaş alanının üzerindeki yastıklı bir koltuktan izleyen bir süs olmaya niyetli değildi.

"Pekâlâ," diye bağırdı Halvar son çift berabere kaldığında. "Hepiniz gidin. Dinlenin, yiyin, için, birbirinizle yatın, umurunda değil. Sen hariç hepsi, benim güzel kuzgunum."

Kari'yi işaret etti, karanlık gözleri arzu içinde yanıyordu. Kari onu görmezden geliyormuş gibi yaptı ama adamın dudakları kulağına fısıldadığı anda gözleri benzer bir ihtiyaçla parladı.

Siv hançerlerini kınına soktu, sonra aceleyle yanıma geldi ve kolunu benimkiyle birleştirdi. "Bu gece dönüyorlar."

Rahat bir nefes aldım. "Evet. Umarım hava kararmadan önce. Calder hava karardıktan sonra Ruskig'in kapılarına çok fazla kuzgun yerleştiriyor."

Siv ağzının kenarındaki bir seğirmeyi başıyla onayladı. "Hiç durup ne kadar çok şeyin değiştiğini düşündün mü? Mattis'i Gece Prensi'nin yanında, sonunda Etta için savaşırken hayal ediyorum. Bu beni hâlâ şaşırtıyor. Ve sen - bir zamanlar *Kvinna*'ydın, şimdi Etta Kralı'nın eşisin."

"Bunun üzerinde fazla düşünmem yoksa başım ağrıyor," dedim gülerek. Valen'in bana eşim ya da kraliçem demesi pek umurumda değildi, yeter ki bana eşim desin. Gri Lejyon kılığına girdiğinde onu sevmeyi beklemiyordum. Hele bir öfke kralı olarak hiç.

Onu düşündükçe bedenim titriyordu. Köle tacirlerinden ve tüccarlardan daha fazla insan toplamak için çok uzun zamandır uzaklardaydı. Yokluğu herkes tarafından hissediliyordu ama en çok benim hissettiğimi düşünmek hoşuma gidiyordu.

Mattis'le paylaştığı gecekonduya vardığımızda Siv beni bıraktı.

Yalnız kaldığım anlar bana düşünmek için zaman verdi. Siv'in de dediği gibi, bir turdan kısa bir sürede pek çok şey olmuştu. Ama zafere ulaşmadan önce daha çok şey olacaktı. Kalbimdeki en ağır yük Sol Ferus'tu.

Valen kardeşinden nadiren bahsederdi. Ama gözlerinin ardındaki acıyı görebiliyordum. Sol, Ravenspire'in çıkarları için kullanılmıştı ve onu kurtarmayı her şeyden çok istiyordum. Valen için, Sol için, Tor için. Onun yaşadığını ama her gün işkence gördüğünü ve manipüle edildiğini bilmek, eşinin katlanamayacağı kadar fazlaydı.

Tor başkalarıyla çok az konuşurdu ama benimle bazı yüklerini paylaşırdı. Belki de bir Ferus eşi olmanın risklerini bildiğim içindi.

Belki de arkadaş olduğumuz içindi.

Sol'un özgür kalması gerekiyordu. Etta'yı restore etmek için Valen kadar ona da ihtiyaç duyulacağını iliklerime kadar hissettim. Güneş Prensi'nin

Bize karşı karanlık öfke, aynı zamanda en büyük engeldi.

Bazıları ölümünü istedi, buna merhamet diyorlardı. Onu işkenceden kurtarmanın bir yolu. Ama ben Sol'u buraya canlı getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair kendime söz vermiştim. Valen çok fazla kayıp vermişti.

Daha önce de kardeşinin yasını tutmuştu; bunu bir kez daha yapmayacaktı.

Uzun kraliyet evine giden patikadaki çalıları tekmeledim. Ruskig kışa giriyordu ama ayvanın, ısırganın ve üvezin tomurcukları koyu yosunlu ağaçlara karşı hâlâ canlıydı. Gecekondular ortaya çıkmaya devam ediyordu ve şimdi Gece Halkı sığınağı küçük bir kasaba gibi görünüyordu. Merkezde bir ibadet kilisesi, duyurular için bir meydan ve küçük bir pazar yeri vardı. Ruskig'de *şim* sikke kullanmıyorduk ama ticaret sayımızla birlikte büyüyordu.

Dar bir kanyon yolu, somon ve ringa balığı yakaladığımız özel bir plaja çıkıyordu. Calder ticaret yollarının çoğunu kapatmıştı, şüphesiz bizi açlıktan öldürmeyi umuyordu. Yine de toprak öfkesiyle ilgili olan şey, genellikle daha dolgun meyveler, daha doyurucu sebzeler yetiştirmek için yeterli büyü olmasıydı ve Stieg ve Casper hava ve su öfkelerini balık ağlarımızın üzerindeki gelgitleri çekmek için kullandıklarında yardımcı oldu.

Şimdilik karnımızı doyuracak kadar vardı.

Ağaçların tepesinde güneş soldu. Fenerler gecekonduların pencerelerini süslüyordu ve uzun eve ulaştığımda kapıyı koruyan adam topluluğunu fark etmedim.

İnledim. Klok Ruskig'in yaşlılarından biriydi ve yeterince nazikti. Ama diğerleri yeniydi ya da Crispin'in mültecilerindendi. Ben de mültecileri nemli deniz mağaralarından Ruskig'e getiren ekibin içindeydim.

Liderleri Crispin benimle pek ilgilenmedi. Bazen beni görünce burnunu kırtırtırdı ama tek kelime etmezdi. Keşke aynı şeyi bazı adamları için de söyleyebilseydim.

Onlar Timorlular hakkında konuştuğça, yeni gelenler de bana aynı çekinceyle, aynı küçümsemeyle bakıyordu.

Uzun evin kapısında Klok adamlara veda etti. Beni fark etti ve selamlamak için başını eğdi. Gülümsemesine karşılık verdim, keşke ben içeri girene kadar kalsaydı. Valen'in gidişiyle, halktan bazıları bana karşı sözlerinde biraz daha cesurdu.

Elbette bundan krala hiç bahsetmemiştim. Valen'in bana yönelik birkaç sert sözden daha fazla endişelenecek şeyi vardı.

Nefesimi tutarak, başımı eğmek ve fark edilmeden kapıdan içeri süzölmek için elimden geleni yaptım. Ama kader vefasızdı ve kesinlikle beni sevmiyordu.

Kalın, kaslı bir kol önüme fırladı ve yolumu kesti. "Nereye gidiyorsun, *de h  n*?"

"Stave."   nemi kaldırdım. "Bırakın geçeyim."

"Kralımın odasına mı? Bir Timorlu mu? Beni deli sanıyor olmalısınız." Stave, Crispin'in adamlarından biriydi. Benden iki baş daha uzun boyluydu. Sakalı kaba ve örg l yd . Konik bir

Kulaklarındaki işaret büyüye olan eğilimini ele veriyordu. Temel toprak öfkesi, ama bir bıçağı nasıl kullanacağını biliyordu. Hem de acımasızca.

Valen'e olan sadakatinden şüphe etmedim. Ama Timorlu olan her şeyden nefret ettiğinden de şüphe etmedim.

"Bundan bıktım usandım," dedim, sesim sertti. "Kral burada olsaydı eşile bu şekilde konuşmaya cesaret edemezdin. Şimdi kenara çekil."

"Kralı korumakla görevlendirildim," diye fısıldadı Stave. "Ve bunu planlıyorum Timoran.

"Stave?" Rahatlama göğsümü doldurdu. Köşeden Casper göründü, elinde bir tabak fındık ve çilek vardı. Su perisinin kulaklarında sert noktalar vardı ve gözleri bana yıldızlı bir geceden ziyade fırtınalı bir denizi hatırlatıyordu. Çoğu kişi onun yarı nyk olduğuna inanırdı, sadece Gece Halkı değil. Dilinin üzerine iki ceviz attı, gözleri aramızda gidip geliyordu. "Neler oluyor?"

Ari, Kari, Brant, Siv ve Mattis'in de katılımıyla tüm Gölge Loncası Valen'e iç konseyi olarak hizmet etti.

Stave, Casper'ın konumuna duyduğu saygının bir göstergesi olarak çenesini eğdi ve kolunu yolumdan çekti. "Bir şey değil. Sadece Elise'e iyi geceler diliyorum."

Casper gözlerini kıstı. "*Leydi* Elise, sanırım bunu kastettiniz."

Stave'in yüzü seğirdi ama başını salladı. "Elbette." Casper

kalın kapıyı iterek açtı. "Elise, izin ver."

"Teşekkür ederim, Casper." Geçerken Stave'e bakmadım ama Casper kapıyı arkamdan kapattığında duvara yaslandım.

Beni kabul etme konusundaki isteksizlik giderek artıyordu. Timorlular olarak Kari ve Brant kendi önyargılarıyla başa çıkıyorlardı ama Brant'ın kanında garip bir yabancı büyü olduğu için Etta'nın fae'leri eski kuzgunları daha kolay kabul ediyor gibiydiler.

Stave bana dokunmadı ama ilk kez biri beni Valen'in yakınında istemediğini söyleyecek kadar cesur davranıyordu.

Tedirginliğimi üzerimden attım ve terli tuniğimi çıkardım.

Kraliyet uzun evi etkileyici bir toplantıyı kaldırarak kadar büyüktü. Taştan bir ocak salonu ısıtıyordu. Uzun masa her zaman bira ve ekmekle hazırды. Ama zamanımın çoğunu geçirdiğim yer arka odaydı. Özel bir yerdi. Valen'in sadece kendisi olabileceği, benim de sadece kendim olabileceğim bir yer.

Masada, parmaklarımı açılmış parşömen üzerinde gezdirdim ve gülümsedim. Doğu Krallığı'na döndüğünden beri Junius'u özlemiştim ama aylar boyunca birbirimize mektuplar göndermiştik. Alver halkına ve kocasına döndüğünü bilmek göğsümde bir sıcaklık kabarmasına neden oldu.

Yine de, onun tatma yeteneğinin artık bizimle olması güzel olurdu. Stave aklıma geldi. Valen'e ihanet eder miydi? Hayır. Savaşta değil. Etta'nın yeniden doğuşunda değil.

Ama bir başkasına yer açmak için eşini öldürmek? Adama bir bıçak verseydim, ilk darbeyi nerede vurmak istediğimi soracağından hiç şüphem yoktu.

Yine de bu mektup, ilk okuduğumda kalbimi göğsümdeki ölü bir ağırlık gibi hareketsiz bıraktı.

... Masalcı Batı'ya geri döndü. Çocuğun dönüş sevincini anlamıyorum. Burası, Raven Row, Skitkast'tan çok bir gecekondu mahallesi ve bir gün bizi görmeye geldiğinde neden iğrendiğimi anlayacaksınız.

Elise, son yazdıkların hakkında, çocuğun öngörüsü hakkında çok düşündüm. Halkımın yanına dönene kadar üzerinde fazla düşünmemiştim. Açıkçası, onu daha önce düşünmediğim için utanıyorum.

Calista'nın tarif ettiğine uyan bir Alver tanıyorum. Gecenin ve korkunun kırıcısı. Elise, o burada Doğu'da yaşıyor. Biz ona Gece Yaratan deriz.

Bu Alvers'lerden birinin, Calista'nın kıyılarımızdan ayrılmadan önce trans halindeyken tahmin ettiği gibi büyüye sahip olduğunu bilmek sinir bozucuydu. Başımı salladım. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu Nightrender hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Onun savaşı başladığında senin savaşın da biter.

Calista bu sözleri Ruskig'den ayrılmadan önce söylemişti. Bu Alver'e ihtiyacımız olduğu anlamına mı geliyordu bilmiyordum ama onun var olduğunu bilmek .. kafa karıştırıcı.

Nasıl bir savaşı karşılaştıracaktı? Bizimki nasıl bitecekti?

Parşömeni tekrar katladım, kan, savaş ve muharebeleri düşünmekten vazgeçmek için çaresizce. Bir an için sakinliğe gömülmek istedim. Yatak odamızın üzerine örtülmüş kürkün arkasında, ahşap küveti ateşle ısıtılmış suyla doldurdum. Gül yağları ve ayvanın yaprakları, dövüştten kaynaklanan sıyrık ve çizikler için biraz şifa kattı.

Ben ıslanırken, yakınlardaki kahkahalar kollarımda dans eden ürpertiler yarattı. Stave yakınımda durdu. Onun ve arkadaşlarının sırf beni uyanık tutmak için gece boyunca içki içeceklerinden emindim. Sonra Valen döndüğünde ayaklarımı öper gibi eğilip saygı göstereceklerdi.

Belki de onun bariz saygısızlığı hakkında bir şeyler söylemeliyim.

Hayır. Valen'in yanında duracaksam, Timorlu olduğum için duyduğum küçük kızgınlık gibi aksaklıkları kendi başıma nasıl yöneteceğimi öğrenmem gerekiyordu.

Valen'in annesi Lilianna Ferus'un düşüncelerinden güç aldım. Günlükleri, Gece Halkı kralıyla yemin etmek için seçildiğinde biraz üzgün olduğunu ima ediyordu. Bir Timorlu olarak Lilianna, Etta'da yerini buldu. Sevilen ve bilge biriydi.

Stave ve onun gibiler krallarının yarı Timorlu olduğunun farkında mıydı?

Dudaklarıma bir sırtış yayıldı ve suya battım.

Biraz uyuklamış olmalıyım ki ön kapının gıcırdayarak açıldığını duymadım. Ben duymadım çizmelerin üzerinde

döşeme tahtaları. Eller su yüzeyinin altına dalıp bacaklarıma dolandığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Tenime değen kahkahasının gürültüsüyle geriye yaslandım, tamamen rahatlamıştım.

"Seni korkutmak istememiştim," diye fısıldadı Valen omzumun eğimine doğru. Tenime, boynuma ve kulağımın kıvrımına yumuşak öpücükler bıraktı. Diğer avucu nemli saçlarımı kenara iterken, elinin kaba nasırları suyun altında orta yerimi okşadı.

"Geri döndün." İçimi çektim, bir elimi başının arkasına koydum. "Lütfen, bunu yapmaya devam edersen istediğin kadar korkut."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu görünce göğsüm sıkışmaya başladı. Gece yarısı saçları yüzünü kapatıyordu. Koyu renk gözleri yakından biraz yeşil ve altın rengiyle parlıyordu. Parmak uçlarım çenesinin kenarında nemli izler bıraktı. Kulaklarının uçlarına, dudaklarına dokundum, onu tekrar tekrar ezberledim.

Valen kollarını çıplak bedenime dolayarak beni göğsüne doğru çekti. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı, biraz çılgınlık yaratacak kadar yakın durdu. "Seni özledim."

"Yokluğunu pek fark etmedim."

Gözlerini kısıtı ve küçük bir hırıltı çıkardı. Valen kalçalarımın altından tutup bacaklarımı beline doladığında çığlık attım ve güldüm, yere su damlıyordu. Beni yatağıma bıraktıktan sonra bile onun kollarında güvendeydim.

Gece Prensi gözlerinde karanlık bir ateşle kürklerin üzerinde sinsice ilerledi, vücudu benimkinin üzerinde bir kafes oluşturdu. "Eğer ben

unutulabilir, bunu düzeltmeme izin ver, aşkım."

Yüzünü avuçlarımin arasına hapsettim, her nefes derinleşiyor, her dokunuş alevleniyordu. "Bu çok zaman alabilir, Kralım. Muhtemelen bütün gece."

Gülümsedi, kalbimi tekrar kendi kalbine bağladı, sonra ağzımı aldı. Derin, muhtaç. Mükemmeldi.

Üçüncü BÖLÜM

— 8 —

GECE Prensi

ELISE göğsümün üzerinde küçük halkalar çiziyordu. Benimkine değen teni, hayatın baskılarına karşı bir teselliye dönüşmüştü ve ben buna doyamıyordum. Parmaklarım saçlarında geziniyor, bacaklarımız birbirine dolanıyordu. Bu anlar çok azdı.

"Seninle kaç kişi geldi?" diye fısıldadı.

"Elliden fazla. Bazıları Doğu Krallığı'ndan. Yokluğumuzda her şey yolunda mıydı?"

Söylediklerine tam olarak güvenemeyeceğim kadar uzun süre tereddüt etti.

"Evet. İyiydi."

"Öyle miydi?"

Elise parmaklarını kalbimin üzerinde birleştirdi ve çenesini yukarı kaldırarak sııttı. "Evet. Halvar bizi eğitiyor ve çoğu gün bunun için onu seviyor muyum yoksa ondan nefret mi ediyorum karar veremiyorum."

Güldüm, vücudunu kendime daha sıkı bastırdım. "Tıpkı babası gibi. Dagar beni dövüşmek için eğitti ve bazı günler adamı ezmek istediğimi hatırlıyorum, yine de övgüsünü arzuluyorum. Ona neredeyse herkesten daha fazla saygı duyardım."

Gülümsedi ama bu uzun sürmedi. Elise parmaklarının ucuyla alnımdaki saçlarımı taradı. "Senin için endişelendim. Seni üç gece önce evde bekliyorduk."

Dudaklarımı dudaklarına bastırabilmek için onu kendime çektim. Onu tatlı ve derin bir şekilde öptüm. Geri çekildiğimde alınlarımız birbirine değdi. "Bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. İzci mesajı iletti, değil mi?"

"O yaptı." Elise saçlarımın bir kısmını parmağına doladı. "Ve seni aramak için ülkeyi kuşatmamamın tek nedeni de bu. Yine de endişelendim."

"Bence daha çok beni özledin."

Sırıttı ve başını omzuma yasladı. "Muhtemelen. Ama sadece senin bedeninin yanımda olmadığında daha soğuk olduğu için. Başka bir nedeni yok."

O gülünceye ve belimi sıkıca kavrayıncaya kadar onu öpücüklere boğdum.

"Valen," diye fısıldadı. "Uzakta olduğun her an seni özlüyorum."

"Ve ben, sen."

Yanağını okşadım, saatler önce kaldığımız yerden devam etmek için eğildim ama kapının takırtısıyla durdum.

"Kral Valen." Ari'nin sesi uzun evin içinde cınladı.

İnledim ve sırtüstü uzandım. "Tacı giydiğinde kimse onu bu kadar rahatsız etmemişti. Bunu bilerek yapıyor."

"Evet," diye yanıtladı Ari, yatak odamızın kapısından en az elli adım uzakta olmasına rağmen. "Seni rahatsız etmek bana büyük keyif veriyor. Kan Hayaleti olarak yaptığım tüm homurdanma ve somurtmaların kefareti, Kralım."

Elise kıs kıs güldü ve omzuma bir öpücük kondurdu. "Savaş sırasında kralsın. Dinlenmek için asla vaktin olmaz."

Kürklerin altından sıyrıldım ve temiz bir pantolon giydim. Kemerimi düzeltirken onunla yüzleştım. "Seni terk etmenin bana acı verdiğini söylediğimde inan bana."

Henüz tunik giyme zahmetine girmeden yatağa geri döndüm.

Elise kollarını boynuma doladı ve çenemin menteşesini öptü. "Bir kralın eşi olarak hayat böyledir. Eminim başının arkasına alı şacağım pek çok zaman olacak. Ama bu, önünü çok daha tatlı kılacaktır."

Konsorsiyum.

Tacın ne anlama geldiğ i hakkında pek konuşmamıştık. En azından Ettan sarayında eşlerle ilgili yanlış bir şey yoktu. Tor bir eşt i ve onurlu bir mevkideydi. Büyükbabam kraliçenin eşiydi. Prestij, bağlılık, sevgi ve hayranlık dolu bir yerdi. Ama ben Elise'i daha çok istiyordum.

Onu kraliçem olarak istedim.

Elise için yeminler bir zamanlar özgürlüğünün sonu anlamına geliyordu. Tanıştığımızda ona zorla yemin ettirilmişti ve o piç Jarl Magnus da kısa bir süre önce onu Ravenspire'da kendisiyle yemin etmeye zorlamıştı. Onlardan hoşlanmıyordu ve benimle bile yemin etmekten nefret edebileceği düşüncesi içimi burktu.

Yine de ona sormamıştım. O beni seçti. Ben de onu seçtim. Daha fazlasına ihtiyacımız var mıydı?

Ona hızlıca gülümsedim ve giyinmeyi bitirdim. "Yakında görüşürüz."

"Kendini hazırla. Eğer çok uzun sürer ya da bir haftadır yokken çok meşgul olursanız, sizi kaçırrs ve sırf ellerimi üzerinize koymak için karanlık köşelere atarım."

"Bunu dört gözle bekliyorum. Hatta artık bunu talep ediyorum."

Elise en kalın kürk yorganı çenesinin altından çekti ve ben odadan çıkarken gülümsedi.

Elise'i sevdiğimi ve son nefesime kadar yanımda olmasını istediğimi bilmek için yemin etmeme gerek yoktu. Ama onu kraliçe olarak istiyordum. Sanki benim dışımda bir güç tarafından göğsümün içine yerleştirilmiş gibi, aklımdan atamadığım bir düşünce.

Ettan kraliçeleri bir kralın sözü olmadan hükmedebilirlerdi. Savaş ilan edebilir, istila edebilir, şehirler inşa edebilir, konseye katılabilirlerdi. Bir eş ancak bir kral ya da kraliçe zihnen ya da bedenen aciz duruma düşerse iktidarı ele geçirebilirdi. Tor'un isterse tacı alabilmesinin nedeni buydu. Sol kendisi değildi; aklı kendine ait değildi.

Hapsedilmiş ya da uzun bir süreliğine ortadan kaybolmuş bir eşin stratejide çok az gücü vardı. Kararlar kraliyet konseyine aitti.

Annem ve babam bir zamanlar tacı eşit olarak paylaşmışlardı. Birlikte çalışma şekillerine her zaman hayranlık duymuşumdur. Babam Timorlular tarafından götürüldüğünde annemin orduları nasıl topladığını. Birlikte düştüler. Sonuna kadar asla kopmadılar.

Doğru, tacı sonsuza dek giymeyi planlamıyordum. Sol geri dönecekti; dönmek zorundaydı. Gerçek kral olarak yerini alacaktı.

Ama o zamana kadar Elise kraliçe olmalı. Ona sorma düşüncesi göğsümde sinir düğümleri oluştururken kendimi kanayan bir çocuk gibi hissediyordum. Onu seviyordum, onu istiyordum ve onun da aynı şeyi hissettiğinden hiç şüphem yoktu.

"Neye gülüyorsun?" Ari masadaki boynuzlardan birini devirerek sordu. Yorgun görünüyordu ama dilinde her zaman keskin bir zekâ vardı. Gözleri yatak odasının kapısının üzerindeki kürke kaydı. "Boş ver. Bilmemeyi tercih ederim. Elveda, sevgili Leydi Elise!"

"Güzel bir gün, Ari," diye karşılık verdi. "Gerçi onu alarak benimkini mahvettin!"

Ari sırıttı. "Hepsi planımın bir parçası. Seni ondan kurtarmak, böylece seninle yemin etme tehdidimi yerine getirebilirim." Yumruğunu savuşturdu, gülerek. "Şakaydı, Kralım. Zararsız bir şaka."

"Kelleni alma konusunda fikrimi değiştirmek üzereyim."

"Çok güzel bir kafa." Ari benim için kapıyı açtı, ifadesi gölgeli bir şeye dönüştü. "Bu kadar erken böldüğüm için beni bağışlayın ama kapılarda sorunlar var,

Valen. Zayıfladılar ve yiyecek payları konusunda anlaşmazlıklar yaşıyoruz. Balıkçılar en çok işi kendilerinin yaptığını, bu yüzden en büyük avı onların alması gerektiğini düşünüyor. Kasaba halkı ise cimri sığınağımızı ayakta tuttukları için kendilerine daha fazla tahıl ve tekstil verilmesi gerektiğini düşünüyor."

"Şiddetli tartışmalar var mı?"

"Yasaları alaşağı edecek bir şey yok ama bazıları buna yaklaşıyor."

Yumruklarımı sıktım ve açtım. Sınırlarımıza daha fazla insanın girmesi, erzak ve yer konusunda daha fazla sorun anlamına geliyordu. Halkın biraz huzursuz ve hoşnutsuz olması kaçınılmazdı. "Stieg ve Halvar şikâyeti olan halkla konuşsun. Ben duvarlarla ilgileneceğim."

Ari çenesini eğdi. "Bir şey daha var. Güney'e bir parti göndermeyi hiç düşündünüz mü?"

Ruskig'i denizden koruyan güney surlarına baktım. Fikir haklıydı - müttefik arayışı için Güney Krallığı'na bir keşif ekibi göndermek. Hiç gitmemiştim ama kendi babamın bir zamanlar krallıktaki yeraltı halkıyla ve bazı kraliyet soylarıyla ilişkileri olduğunu biliyordum.

Yine de yüzyıllar geçmişti. Tüm bu zaman boyunca devrilmeler, bölünmüş halk ve huzursuzluk söylentileri kıyılarımıza ulaştı. Tahtın kimin elinde olduğunu bile bilmiyordum, ölümlü ya da fae. Ama Güney Krallığı'nın öfkeyi en çok kabul eden krallık olduğu söylenirdi. Farklı Gece Halkı'nın bir nevi doğum yeri; Nyk'ler, orman halkı ve ölümlüler.

Kardeşime yardım etmek için ihtiyacım olan cevaplara sahip olabilirler. Doğruyu söylemek gerekirse, bu savaşı kazanmamıza yardımcı olabilecek daha güçlü büyüler olabilir.

Elbette daha güçlü bir büyüye sahip olsalardı, bunu topraklarımızı ele geçirmek için kullanabilirlerdi.

"Eğer hala tacı takıyor olsaydın, ne yapardın?" diye sordum.

Sorunun her kelimesini düşünmüş gibi iç geçirdi. Ari benden biraz daha uzun boyluydu ama o kadar geniş değildi. Kulaklarının uçlarını gümüş halkalarla deldirmişti ve altın sarısı saçlarının bir kısmını kulaklarının arkasına sıkıştırdığında, parıltı yanaklarındaki sürme izlerini aydınlatıyordu.

Ferus soyu tahtın varisi olacaktı ama ben yine de Ari Sekundär'ı burada bir lider olarak görüyordum.

Belki müttefik olarak başlamamıştık ama şimdi ona Gölge Loncası kadar güveniyordum.

"Etta halkı güçlüdür," dedi Ari yumuşak bir sesle. "Ama dostluk dalını önce biz uzatmazsak, Ravenspire'ın uzatması ne kadar sürer? Bu bir risk, Kralım. Güney kıyılarında bizi nelerin beklediğini bilmiyoruz ama bana kalsa bu riski alırdım. Burada sahip olmadığımız bir öfke olabilir."

Endişelerimi sordum. "Bizi alt etmelerini ne engelleyecek?"

Sinsice sırıttı. "Bıçaklarımız."

Yeterince doğru. Ruskig, öfkeyi bastırmak isteyenlerden bıkmıştı. İnsanlar gerekirse Öteki Dünya'yla karşılaşana kadar savaşıacaktı.

Bir risk. Kimsenin üzerine yıkmak istemediğim bir riskti ama bir kralın seçimleri böyledir. Elimi Ari'nin omzuna koydum. "Bunu bir konsey olarak tartışacağız."

"Dediğiniz gibi. Şimdi gidip şu ringa balığı kavgalarına bir son verebilecek miyiz diye bakacağım."

Ruskig'in merkezine her adım attığımda halk beni saygıyla selamlıyordu. Buna henüz alışamamıştım. Tanrılara şükür, asla uzun süre yalnız yürümedim.

Tor ve Casper, nevresim ve kumaş boyaları satan bir arabanın başında bana katıldılar. Her zaman yemek yiyen Casper elindeki daldan böğürtlen kopardı. Tor'un çenesi sert ve hareketsizdi. Silah kemerini hiç çıkarmazdı. Şüphesiz onunla yıkanırdı. Sanki her an bir savaş başlayacakmış gibi.

"Bugün nereye gidiyoruz Valen?" Casper dudaklarından bir parça dut suyu damlayarak sordu.

"Duvarlar. Dün gecedен beri halk nasıl yerleşti?"

"Crispin, Frey ve Frey'in kardeşi küçük çocukları olan aileler için gecekondular buluyorlar."

"Axel," dedim. "Frey'in kardeşi. İnsanlar dün gece ona güvendi."

Tor başını salladı. "Anladığım kadarıyla Axel devrimlere öncülük etmiş. Tanrıların iradesini hissedebildiğini söylüyorlar."

"Ne diyor?"

"Hassas bir midesi olduğunu söylüyor." Tor karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Ferus soyundan geliyor."

Güzel. Endişelenecek bir potansiyel hain daha azaldı. Bir sürü yeni yüz getirmek, Ulf'un Ravenspire'a ihanetinden sonra bizi alarma geçirdi. Ama Axel Frey gibiyse, yetenekli bir savaşçı ve sonuna kadar sadık olacaktır.

"Yavruları olmayan diğerlerinin şimdilik ağaçlarda kamp kurması gerekecek," diye devam etti Tor raporuna. "Yine de donlar yaklaşıyor ve sahte kral elimizde kalan birkaç ticaret yolunu da yok etmeye devam ediyor."

Kahrolası Calder. Ona verdiğim krediden daha zekiymiş. Erzaklarımız için asla ana yolları kullanmazdık. Ruskig rotaları kayalık araziler, Ravenspire muhafızlarının kullanmaktan nefret ettiği tehlikeli yan yollar gerektiriyordu. Bir şekilde aptal yollarımızı bulur, erzaklarımızı yok eder ve Timoran sert bir kışa girmeden önce bizi açlıktan ölmeye biraz daha yaklaştırırdı.

Uzak duvarlarda, taş ve kırık toprak, ana kayadan pençeler gibi sivri kapılar şekillendirdi. Kayalıklar ve yarıklar boyunca kalın sarmaşıklar halinde büyüyen ayvanın çiçekleri sanki öfkeme engel olamayıp açmış gibiydi.

Ancak öfkeyle inşa edilmiş olsa bile, duvarların çöktüğü yerler vardı.

"Kral Valen, bu tarafa."

Büyük bir çukurda Stave onlara katılmamızı işaret etti. Stave'in çocukluğunu hatırlamıyordum ama babasının baskınlar sırasında saray muhafızı olduğunu öğrenmiştim. Sadık olduğunu kanıtlamıştı ve Ravenspire Kalesi'nden en az benim kadar nefret ediyordu.

"Stave," dedim ön kolunu sıkarak. "Seni gördüğüme sevindim. Yokluğumuzda Ruskig'e göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Sırıtarak duvarın kenarına kil ve çimen serdi. "Halkımızı tehditlere karşı her zaman koruyacağım Kralım."

Omzuna vurdum ve kırığı inceledim. Taşta bir insanın geçebileceği kadar geniş bir yarık açılmıştı. Öfke gittikçe artıyordu ve asla tükenmek istemiyordum, asla hazırlıksız yakalanmak istemiyordum. Ama bu çamur ve balçıkla tamir edilemeyecek kadar derindi.

"Geri çekilin." İnsanlara el salladım.

Halk arkamda kıvrılmış, beni izliyordu. İnsanların önümde eğilmesinden yeterince tedirgindim ama ne zaman öfke kullansam aval aval bakmaları yüzümü kızartıyordu. Parmak uçlarımda bir sihir uğultusu dans ediyor, avuçlarımı yüzeyin üzerinde düzleştirdiğimde taşın içinde eriyordu.

Birkaç dakika içinde yeryüzü eğildi ve sarsıldı. Yüzeye yeni sivri uçlar kazındı. Vücudumdan daha fazla öfke çekildikçe, kanım daha da ısındı. Yanık bir teselliydi, Timorluların sahip olmadığı silahlara sahip olduğumuzu hatırlatıyordu.

Sonra yine baskınlar geldiğinde öfkelenedik ve Timor kralı halkımızı devirdi. Kaybımızdan kraliyet konseyindeki hainler sorumlu tutulabilir. Bir başka sebep de, iç konseyimi özenle seçmemdi.

Duvar onarıldığında alnımdan boncuk boncuk ter akıyordu.

Tor, "Çatlakları kille doldurun," diye bağırdı.

İnsanlar hiç vakit kaybetmedi.

"Her zaman görülecek bir manzara, Kral Valen," dedi Stave.

Alay ettim. "Bu kadar yorulmasaydım daha iyi olurdu. Korkarım bu kadar uzun süre lanetlenmiş olmak beni öfkeden tembelleştirdi."

Kıkırdadı ve Tor ile beni duvarlar boyunca takip etti, zayıf noktaları yeniden inşa etmek için durduğumuzda boşlukları bir kova çamurla doldurdu.

Bir kova suyun başında durduğumuzda Stave, "Etta hakkında yeni bir güven var," dedi. Bir yudum aldı ve çenesinden akan bir damlayı sildi. "Buradaki umudu yeniden yeşerttiniz."

Kepçeyi ondan aldım. "Yalnız ben değilim. Benden daha fazlasını yapan pek çok kişi var." Elise Lysander bunlardan biri. O olmasaydı, hâlâ kan ve şiddetle öldüren ve acı çeken akılsız bir canavar olurdum. Lanet kaldırıldıktan sonra bile Elise olmasaydı burada olamazdım. Asla yerimi alamazdım. Sol'un hâlâ yaşadığını bile bilemezdim.

"Yine de," diye devam etti Stave, "halk sizden memnun. Ama konuşulanlar var."

"Ne konuşması?"

"Gelecek için. Senin için, halkımız için ve krallık için." Stave gülümsedi. "Kralın yerleştiğini görmek istiyorlar,

Bu süreçte bize liderlik edecek güçlü bir Ettan kraliçesi ile mutluyuz."

İlk başta, meraklı insanların arkamdan bir kraliyet yemini planladığını hayal ederek güldüm. Sonra bir an durakladım. "Elise Timorlu."

"Evet," dedi Stave usulca. Duvardaki çatlakların üzerine çamur sürerken bana bakmadı. "Kralın eşinin Timorlu olduğu iyi bilinir. Halk bir kraliçeden bahseder. Kral olarak ikisine de sahip olabilirsin."

Tor'a baktım, kafam karışmıştı. İnsanlar Elise'in soyunu mu sorun ediyordu? Ben tahtta yerimi almadan önce bile sadakatini defalarca kanıtlamıştı. Ben yarı Timorluydum. Timorlularla sorunları varsa, benimle de sorunları vardı.

Onun duraksamasını, bu sabah ayrı kalmamız için ısrar ettiğimde dudaklarında beliren hafif çatık kaşları düşündüm. Göğsümde bir öfke kömürü kıpırdandı.

Ben yokken ne olmuştu?

"Birden fazla sevgili tutmak Timorlulara özgü bir uygulamadır, Stave," dedi Tor. "Kralımız, kendisinden önceki ebeveynlerinin ve büyükanne ve büyükbabalarının geleneğini takip etme niyetinde olduğunu açıkça belirtti. *Hjarta*'sıyla birlikte yönetmek."

Stave başını eğdi. "Elbette. Ben sadece duyduklarımı tekrar ettim."

Eşimle yaşadığım hoşnutsuzluktan bu kadar habersiz miydim? Çenem gerildi. Eğer halk Elise'i kabul etmezse, o zaman tacın canı cehenneme. İstifa eder ve tacı Ari'ye iade ederdim.

Casper yanımdan geçerken omzumu sıktı, yüzünde güven verici bir gülümseme vardı. "Sakin ol dostum." Nadiren gayri resmi konuşurdu. Herkesi katletmeye hazır görünmeliydim. "Küçük beyinlere kulak asma. Elise seviliyor. Muhtemelen senden daha çok."

Casper o derin kahkahasını attı. Tor bile gülümsedi. Omuzlarımdaki tedirginlik biraz olsun kalktı. Yakında Elise'le konuşacak, bana gerçeği söylemesi için ısrar edecek ve kederine kimin -eğer varsa- neden olduğunu öğrenecektim.

İçlerini boşaltıp boşaltmayacağıma karar vermek

bana kalmıştı. "Kralım!" Bir kadın ağladı.

Feryat beni öfkemden uyandırdı ve sinirlerimi gerdi. Duvarın öte yanından bir kadın koşarak bize doğru geldi, onarım kalabalığını iterek geçti, gözleri korkuyla açılmıştı.

"Kralım!" Soluk soluğa durmaya çalıştı. "Vadinin karşısında... vadinin karşısında. Geldiler! Ravenspire!"

İçgüdülerim adımlarımı yönlendirdi. Ellerim baltalarımın üzerinde, okçuların surlara tırmanması için kurduğumuz iskeleye doğru koştum. En tepede, kenardan eğildim ve kadının dediği gibi, derin vadinin karşısındaki meşaleler ve sahte kralın mührünü taşıyan mavi sancaklar ağaçların arasından yükseldi.

Yumruklarım yanımda kıvrıldı. Ne oyunu oynuyorlardı?

Kuzgunlardan oluşan tam bir birlik ağaçların arasındaki boşlukları doldurmuştu ama en önde tek gözü kapalı bir adam duruyordu. İnce kürkler giymişti, hatırladığımdan daha dik duruyordu. Beyaz bir bayrak sallıyordu.

Tüm tanrılar ondan nefret ederdi.

"Tor," dedim, sert bir sesle. "Elise'i bul. Babası onu aramaya geldi."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

— 8 —

HAYDUT Prenses

"ELISE!" KARI'NIN SESİ boyunca titredi.
Longhouse. Paniklemiş, sert. Bir sorun vardı.

Örgümün kıvrımlarını bıraktım ve yatak odasından büyük salona koştum. Kari oradaydı, belindeki kılıçla oynuyordu, nefesi kesilmişti.

"Ne oldu?" Sanki çelik ve bıçaklar artık sadece bir dürtüymüş gibi masanın üzerindeki gümüş hançere uzandım.

"Duvarda, bu ..." Nefes almak için mücadele etti. "Bu ... gel."

"Kari, ne oldu?"

"Baban, Elise." Valen kapıdan içeri adım attı, yüzü taş gibiydi.

Ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı. Titreyen parmaklarımla hançerimi kınına soktum. Babamı son gördüğümde, Kont Magnus beni yemin etmeye zorlarken kenara çekilmişti, sonra aynı piç annemi kalbinden bıçakladığında yine kenara çekilmişti.

Benim babam yoktu. Artık yok.

Valen odayı geçip yanıma geldi. "Seninle konuşmaya geliyor. Bunu yapmak zorunda değilsin. Onunla konuşacağım, onu öldüreceğim, onunla alay edeceğim - ne istersen yapacağım."

Dudaklarımdaki kuruluğu yaladım, ağzımın kenarında bir gülümseme kıvrılırken bile nabzım hızla atıyordu. Kelimeleri hafifçe söylemişti, şüphesiz beni sırttırmak için, ama tüm bunların altında Gece Prensi'nin sözlerinde doğruluk payı vardı. Ondan istediğim her şeyi yapardı.

Sanki ailemden bana zarar verenleri katletmesine izin vermem için dua eder gibiydi. Sanki bu ona verebileceğim bir hediye olabilirmiş gibi.

Zorla gülümsedim ve parmak uçlarımı çenesine götürdüm. "Onunla konuşacağım."

"Benim yanımda. Kralın kalbinin yarısı olarak, Elise. Sen ikinci bir Kvinna değilsin, çok daha fazlasısın. Bunu bildiğinden emin ol."

Valen avucumun ortasına bir öpücük kondururken kemerime ikinci bir bıçak soktu. Aramızda sessiz bir yemin vardı. Savaşmak için, kendimizi savunmak için her şeyi yapacağımıza. Birbirimize tekrar dönmek için.

Kari bana bir kürk manto uzattı. Valen başının etrafına kuzgun kanatlarına benzeyen siyah bir halka yerleştirdi. Ravenspire'in orijinal tacının bir sembolü; toprağın gerçek varislerine iade edilen bir sembol.

Dışarıdaki halk silahlarla, kalkanlarla koşuşturdu; fae'ler devasa taş duvarların etrafında illüzyonlar yarattı. Diğerleri ise Ruskig'in sınırını kalın çalılar evreleyene kadar kökleri ve toprağı bükte.

Biz yaklaşırken Valen elimi sıkıca tuttu. Kalabalık dağıldı ve çok geçmeden Gölge Loncası da bizimle aynı hizaya geldi. Tor siyah maskesini çenesinin ve ağızının etrafına yerleştirmişti, Halvar bir eliyle daireler çizerek üzerimizde bir bulut ve rüzgâr girdabı yarattı.

Valen elini belime koyarak, "Kulede konuşuruz," dedi. Loncasına döndü. "Tüm gözler okçularının üzerinde olacak. Tek bir ok bile Elise'e yönelecek gibi olursa okuyu katledeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Stieg göz kırparak, "Daha oku doldurmayı bile düşünmeden öldü Valen," dedi.

"Kral için de," dedim Gece Prensi'ne ters ters bakarak. "Bu aptalın benim insan kalkanımı oynamasına izin vermeyin yoksa sırtına bir ok daha yerse hepinizi sorumlu tutarım."

"Nasıl isterseniz Leydim," dedi Halvar gülerek.

Valen sırttı ve bizi kulenin içine inşa edilmiş ahşap merdivenlere doğru götürdü. "Kahramanını oynadığımda hoşuna gittiğini sanıyordum."

"Nefes almanı daha çok seviyorum."

En üstteki gözetleme kulesi diğerlerinden daha genişti ve loncanın tamamının sığabileceği bir alana sahipti. Parmaklarımı Valen'inkilerle birleştirdim ve pürüzsüz kahverengi teni pembeleşene kadar elini sıktım. Sınırdan yirmi adım ötede, ellerinde seax kılıçları ya da savaş baltaları tutan, koyu renk giyimli Kuzgunlar sıralanmıştı.

Bazılarının elinde uzun kılıçlar ya da bronz ve demirden yapılmış kısa bıçaklar vardı.

Ama gözlerim çeliğin parıltısı üzerinde dans etti ve merkeze indi. Babam bir gölgeliğin altında duruyordu. Saçları taralı ve parlaktı. Sağlıklıydı. Sakalı kemik ve gümüşle bezenmişti ve sol gözünün üzerinde Runa'nın bana inat onu kör ettiği siyah bir yama vardı.

Kız kardeşim ailesini yok etmek için her şeyi yaptı ve o onun evcil hayvanı olarak kaldı.

Valen'in elindeki elime baktım. Kısa, sessiz bir an için kalbim gülümsedi. Bu sığınağın dışında bir ailem yoktu. Tüm ailem burada, onunla birlikte yaşıyordu. O, Lysander malikânesindeki herkesten daha fazla benim bir parçamdı.

Valen bir adım öne çıktı. Elimi hiç bırakmadı ve avucunu avucumun içinde tutmakta ısrar etseydim uyum sağlayacağından şüpheleniyordum. Boğazımı temizledim ve öne çıkabilmesi için onu serbest bıraktım.

Başın dik olsun. Bocalama. Ben bir kralın eşiydim. Korkmuş bir çocuk gibi ona tutunmak bize sadece istismar edilecek bir zayıflık verir. Valen'e zayıflık verir. O dik durabiliyorsa, ben de durabilirim.

"*Kvin* Lysander," dedi Valen. Sesinin tınısı vadide karanlık bir fırtına gibi yuvarlanıyordu. "Ne istiyorsun?"

"Seninle konuşmayacağım," dedi babam. "Bir sahtekâr."

Valen biraz hınzırca güldü. "Bir sahtekâr mı? Yine de buraya sahte bir krala hizmet etmeye geldiniz. Bu toprakların kralının

seçmek. Sanırım bu kelimeyi farklı anlamış olabiliriz."

"Kızımla konuşmak için buradayım. Kenara çekil küçük prens."

Bunun üzerine bizim tarafımızdan oklar yükseldi. Halkımız için Ettan kralına hakaret etmek ölüm demektir.

Valen bir elini kaldırdı, sessiz bir tutma emriydi bu. Tekrar babama baktı. "Eğer Elise seninle konuşmak istiyorsa, konuşacaktır."

Siyah cam gözlerini bana çevirdi, yüzünde nazik bir gülümseme vardı. Hafifçe başımı salladım, sonra bir adım öne çıktım.

"Ne istiyorsun?" Valen'inki pürüzsüz ve keskin benimsesimin titremesinden utanarak söyledim.

"Kızım," dedi babam. "Fae'ler tarafından yeterince manipüle edildin. Seni eve getirmek için ateşkes yapmaya geldim. Halkına. Ailene. Kanımız bu toprakları yönetmek için tanrılar tarafından seçildi ve eğer burada kalırsan korkarım ki bu senin sonun olacak."

Bir an önce tereddüt ettiğim yerde, şimdi karnımın ortasında sıcak bir öfke kaynıyordu. Güldüm ve kulenin çıkıntısına doğru eğildim. "Benim için korkuyor musun? Ne tuhaf. Beni kurda yem ederken korkun neredeydi, Jarl Magnus? İlk kızın tacı çalmak için Ravenspire Kalesi'nin yarısını katlettiğinde korkun neredeydi? Acıması yalvarışlarını başka yere götür. Sağır kulaklara düşüyorlar, *Kvin* Lysander."

"Elise," diye tersledi. "Geri döneceksin."

"Neden? Neden bunun için savaşıyorsun? Ben senin için neyim? Eğer tüm bunlar kontrol içinse, zamanınızı ve yanınızda duran adamların hayatlarını boşa harcadınız demektir. Artık beni kontrol edemezsin."

Uzaktan bile olsa, babamın gözlerindeki sıcaklık aramızda çatırdıyordu. "Bir hain olarak bilineceksin, Elise. Kendi halkına karşı savaşıyorsun ve ben bunu miras olarak bırakmayacağım. Sen bir görev için doğdun ve bunu yerine getireceksin, yoksa ölmeni tercih ederim."

Sessizlik derimin derinliklerine işledi. Ruskig halkı yay kırımlarını gergin tuttu. Kuzgunlar bile bir sonraki kelimeyi beklerken hareket etmedi.

"Elise," diye fısıldadı Valen kulağıma. "Sen onun söylediğinden daha fazlasısın. Bunu unutma ve onun da unutmasına izin verme."

Daha fazlasını hissetmedim. Hem Timoran'ın hem de Etta'nın bakışlarının üzerimde olması beni sersemletti ve toprağın altında kaybolmayı diledim.

Ta ki Gece Prensi'ne bakana kadar.

Güven, şefkat, *sevgi* o gözlerde yaşıyordu. Tekrar elini tuttum, herkesin görebilmesi için onu yanıma çektim.

Bu kez sesim titremedi. "Herkesin duymasını isterim ki artık Lysander Hanesi'nden değilim. Sahte Kral Calder'ı ve kraliçesini reddediyorum."

"Elise," diye uyardı babam.

Sesimi onunkinden daha yüksek çıkardım. "Etta halkının ve aynı zamanda Timoran halkının yanıdayım." Kuzgunları işaret ettim. "Kimi takip ettiğinize, kime hizmet ettiğinize bakın. Uğruna cinayet işleyen bir kral

güç. "Etrafınızdaki topraklara bakın. Bir kez daha öfkeyle nasıl canlandığını görün. Ve siz buna karşı savaşıyorsunuz. Babam bizim tanrıların seçilmişleri olduğumuzu söylüyor, yalan söylüyor." Söyleyeceklerimin yanlış duyulmasını istemediğim için sesimi yükselttim. "Ben gerçek kralın yanındayım. Her iki halkın da kralı. Hem Timoran hem de Etta'dan doğdum, sadece Ferus soyuna hizmet ediyorum ve *edeceğim*. Ya bizimle olursunuz ya da gidersiniz. Biz seni gitmeye *zorlamadan* önce bu sana tek uyarımız olacak."

"Kahretsin kadın," diye mırıldandı Valen nefesinin altından, beni yanına çekerek. "Yalnız kaldığımız anda aklımdan geçen her uygunsuz düşünceyi sana göstermek için birçok planım var. Kendini hazırla."

Yüzüm kızardı. Sadece Valen Ferus bir düşmanla karşılaştığımızda uygunsuz davranabilirdi.

"Elise, eğer seçimin buysa, o zaman senden elimi çekiyorum kızım." Babam bana sırtını döndü.

"Sanırım az önce söylediğim şey buydu," diye karşılık verdim ve Gölge Loncası'ndan birkaç kahkaha aldım.

Eğlence kısa sürdü.

Kapılardan aşağıya doğru haykırıışlar yükseldi ve okçularımızın ok atarken çıkardıkları ıslık sesleri iki ordu arasındaki boşluğu doldurdu.

"Kahretsin," diye küfretti Halvar. "Duvarı aşılıyorlar!"

İlk şövalye olarak Halvar kaosu içine atladı ve bir grup Kuzgun kılıçlarını çekip taşlardaki bir boşluğa saldırırken bağırarak komutlar verdi.

Ormandan daha fazla kuzgun döküldü. Yumruklarım yanlarımda sıkıca kıvrıldı. Bütün bunlar bir oyundu. Ruskig'e tekrar sızmak için bir şans. Mümkün olduğunca çok insan öldürmek için. Fırsatını bulurlarsa belki boğazımı keseceklerdi.

Valen başındaki halkayı fırlattı ve baltalarını çekti. Bana baktı, gözleri binlerce şey söylüyordu. Yüzüme nazik bir dokunuşu binlerce kelimedenden daha fazlaydı. Konuşmamıza gerek yoktu, zaten biliyordum. *Dövüş. Bana dön.*

Sonra Halvar'ın peşine düştü. Öfkesi aramızdaki kayayı parçaladığında yer sarsıldı ve orman ile Ruskig arasında bir boşluk açıldı.

"Elise," dedi Tor arkamdan. Bir yay uzattı. "Kuleleri biz alacağız."

Başımı salladım. Diğer okçular kadar yetenekli değildim ama yine de birkaç haftadır nişan almaya çalışıyordum ve bir yayla göğüs göğüse dövüşmekten daha iyiydim. Tor alçakta kalmam için bana bağırdı, Stieg ve Casper'a öfkelerini hazırlamalarını emretti.

"Kral nerede?"

Fae kule kutusuna tırmandığında rahat bir nefes alarak "Ari," dedim.

Tor, Valen'in gittiği yeri işaret etti. "Onun yanında kal, Kuzgunları çıldırtana kadar şaşırt Ari."

ile a oynak Göz kırp, Ari yarıştı sonra
Valen. Bir zamanlar düşmanlardı, şimdi neredeyse
ayrılmaz bir ikili oldular.

"Yere yat!" Tor bana doğru koştu ve oklar mükemmel bir kavis çizerek duvarın üzerinden yağarken başımı siper etti.

Eti kesen demirin iğrenç gümbürtüsü kulaklarımda çınladı. Çılgınlıklar, haykırışlar, küfürler, hepsi oklar düşerken dönüyordu. Tor'un kolları etrafımı sarmış, beni gözetleme kulesinin duvarına yaslamıştı, durana kadar hiçbir şey yapamıyordum.

Duvarlarımızdan gelen bir haykırış ateşe karşılık vermek için kükrediğinde Tor'u ittim. "Valen'i kalkanım olarak istemediğimi söylediğimde, hiçbirinizin kolayca feda edilemeyeceğinin anlaşıldığını sanmıştım Torsten!"

Çok ender rastlanan bir şeydi ama Tor beyaz bir gülümsemeyle parladı. Okunun ucuna dokunup mavi ateş öfkesiyle tutuşturduktan sonra ipi gerdi. "Sanırım bizden hoşlandın, Elise Lysander."

Başka bir savaş başlıyordu. Korku, dilimde ekşi bir tat bırakana kadar güçlendi. Evet, onları seviyordum. Tüm Gölge Loncası'nı bir aile gibi, gerçek kardeşler gibi seviyordum.

Ve doğduğum toprakların insanları kanayan yüzlerini her gösterdiklerinde, en sevdiklerimi tehdit ettiler. Tüm bunlardan bıkmıştım.

Bir okun kuyruğunu yanağıma doğru çekerek, babamın gölgesinin altında sinmiş olduğu yere nişan aldım. O benim için bir yabancıydı. Bugün, onlara zarar vermeye çalışmanın bedelini ödeyecekti.

İki gözüm açık, oku fırlattım.

Beşinci BÖLÜM

— • —

GECE Prensi

Ravenspire için HER ZAMAN HAZIRDIK. Duvarı aşmaya çalıştılar ama her yarıktaki, her boşlukta hazır bekleyen savaşçılarımız vardı. Şimdi ellerinde birkaç Kuzgun'dan daha fazlasının kalbini tutuyorlardı.

Durdum, okçularımıza gömüldüm, toprağı yarmak için öfke kullandım. Bizi Kuzgunlardan daha da ayırmak için. Calder'in orduları sandığımdan daha kurnaz olduklarını kanıtladıkça kanımdaki yanma daha da derinleşti.

Ağır sürgülerle, oyduğum vadiye ip çektiler. Kuzgunlar tıpkı bir örümceğin ağını örmesi gibi, ipi kusursuz bir şekilde örüp kalın ağaçlara bağladılar ve boşluktan kayarak geçmeye hazırlandılar.

"Kes şu lanet ipleri!" Halvar bağırdı.

Etrafımızdaki herkes cıvataları taştan koparmaya ya da ipi kesmeye çalışıyordu ama ipin üzerinde bir çeşit kaplama parlıyordu. Bu kaplama ipe güç katıyor ve kesilmesini neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Birkaçını bıraktık ama hepsini değil. Çok fazla vardı.

"Halvar! Bölünme, hatırladın mı? Bölünme!" Arkadaşıma bağırdım. Baskınların başlangıcında yan yana eğitim almıştık. Dagar bize Etta'yı korumak ve Timorlu akıncıları gömmek için öfkemizi birlikte kullanmayı, güçlerimizden yararlanmayı öğretmişti.

Halvar durakladı ve aramızdaki boşluğu inceledi. Birkaç kalp atışından sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. Benimle karşılaştığında yüzünü aynı anda hem karartan hem de aydınlatan vahşi bir gülümseme vardı. "İşe yarayabilir."

"O zaman git!"

"Duvarın kenarından geri çekilin," diye emretti Halvar.

Okçular yaylarını bırakıp geri çekildiler. Çömelerek avuçlarımı taşın üzerine yaydım; öfkenin sıcaklığı soluk taşı kararmış izlerle kavurdu. Ellerimin altında bir çatlak oluştu. Taş, taşın üzerinde kazındı. Duvarımızı yıkarken toprak kalın, kayalık tümsekler halinde kazıldı.

Duvarın bir kısmı sanki ikiye bölmüşüm gibi yere doğru kaydığında feryatlar ve şaşkınlık çığlıkları yükseldi.

"Kralı takip edin," dedi Halvar arkamdan. "Gidin, sizi kanayan aptallar. Sadece size söylediğim yere adım atın."

Savaşçıların yıkık duvarın kenarından bakmaları ve onları derin vadiye götürmek için kenar boyunca oyduğum taş merdiven gibi seviyelerin olduğunu görmeleri birkaç dakika aldı.

"Koru onu!" Elise'in sesi arkamdan yükseldi.

Sırıttım. Muhteşem bir sesi vardı ve *hjärta*'nın arkamda iki düzine okçu olduğunu bilmek için bakmama bile gerek yoktu.

Bölünme, akıncıların uzun zaman önce kanyonları ya da zirveleri geçmesi durumunda kullanılacak bir stratejiydi. Tüm öfkemi harcayacaktı; engellenemez bir konsantrasyon gerektirecekti, ama eğer başarısak Kuzgunlar büyük kayıplarla ayrılacaktı.

Kollarımı kaldırdım, ellerim titredi. Öfke kanımı çekti. Vadinin dibinden uzun kaya ve toprak kuleler koptu ve yerden taştan parmaklar gibi fişkırdı. Kulelerin tepesi düzdü ve savaşçılarımızın uçurum boyunca atlama taşları gibi tepeden tepeye sıçrayabilecekleri kadar genişti.

Diğer tarafa ulaşır, onları köşeye sıkıştırırdık ve gün ışığına çıktıklarına pişman olurlardı.

Ya da daha iyi bir planla, adımlarımızı taklit edip yüksek taş platformlarda bize katılacaklar ve orada bizimle savaşacaklardı.

Kalın bir Kuzgun öne çıktı; tahminimce birliğin kaptanı. Başlığını geriye attı ve birkaç nefes boyunca yerden yükselen her bir toprak parçasını inceledi.

Sonunda savaşçılarına ilerlemelerini işaret etti ve yontmaya devam ettiğim taş kulelerin üzerindeki boşluğu geçmelerini istedi. Bacaklarım ağrıyordu ama Kuzgunlara, aşağıdaki karanlığı aşmaları için fazla zaman almayacak kadar yakın taş platform parçaları sağladım.

Ve yaptılar da.

"Durun!" diye bağırdı Halvar ve savaşçılarımız oldukları yerde hareketsiz kaldılar.

Vadinin ortasında yerimi aldım. Üzerinde durduğum toprak sütun dört adamı daha alacak kadar genişti ama orada yalnızdım. Her tarafı, atılabilecek tüm adımları görebiliyordum.

Kuzgunlar istikrarlı bir şekilde bizi takip etti. İlk başta kayadan kayaya atlarken titriyorlardı, ama güvenleri arttı ve daha hızlı gittiler.

"Hazır mısınız, Prensım? Kral, yani Kral. Buna alışacağım, söz veriyorum," dedi Halvar, ellerini kaldırırken biraz manyakça gülerek.

"Hazır!"

"Gidin!" Halvar bağırdı ve kaos onu takip etti.

Kuzgunların çoğu açıkta, taş sütunların üzerindeyken elimi salladım ve kulelerini tekrar toza dönüştürdüm. Pürüzlü vadinin zeminine doğru uzun düşüş sırasında çığlıklar yankılandı.

"Geri çekilin!" diye bağırdı kaptan. "Geri çekilin, sizi aptallar!"

Kuzgunlar kendi taraflarına, sağlam zemine dönmek için çabaladılar. Bazıları panik içinde kendi savaşçılarını çıkıntılardan aşağı itti ama bir Kuzgun'un adım attığı yerde, kule yıkılana kadar toprağı kırardım. Bir Ettan'ın hareket ettiği yerde, daha yakın, daha emin taş levhalarla ayaklarını güçlendirirdim.

İlerledik.

Ravenspire ölümüne düştü.

Eğer Kuzgunlar benden toprağı bükerek düşmediyse, Halvar onları öfkesinin keskin, acımasız rüzgarlarıyla aldı. İşimiz bittiğinde kanyonun dibinin kan ve kemiğe bula n m ı ş olacağında şüphe yoktu.

"Durun!" Bir böğürtü kaosun üzerinde kükredi.

Midem sıkışmıştı. *Kvin* Lysander, iki Kuzgunla birlikte, olmasından korktuğum şeyi aralarında sürüklüyorlardı.

Sol.

Ama bu sefer Sol taş gibi oyulmuş gibi kaskatı değildi. Hırpalanmamıştı ya da kendi zihninde kaybolmamıştı. Hayır, karşımdaki ağır demirlerle zincirlenmiş adam acımasızca sırtıyordu. Mavi gözleri, sadece Sol'un birçok tur önce Torsten'i ondan aldığı için muhafızı kör ettiği zaman hatırladığım bir öfkeyle doluydu.

"Dur!" diye bağırdım. Omuzlarım çöktü, nefeslerim sert ve kesik kesik geliyordu. Öfke damarlarımda dolaşıyordu ama avuçlarımı kaldırdım ve Elise'in babasına sivri bir taş fırlattım.

Küfür etti ve bana ters ters baktı. "Kesin şunu Gece Prensi, yoksa kardeşinizi uçurumdan aşağı atarız."

Güldüm ve Sol da gülünce içimde bir şeyler patladı. "At onu. Onu yakalamak için orada olacağım."

"Bütün bu dönüşler ve Timorlular daha da aptallaşıyor, değil mi kardeşim!" Sol'un arkasındaki Kuzgun bacaklarının arkasına tekme atarak Güneş Prensi'ni dizlerinin üzerine çöktürdü.

Yumruklarımı sıktım ve arkamda Tor tüm tanrılara lanet okudu, Kuzgunlardan herhangi birinin dikkate aldığından şüphe ettiğim tehditler savurdu.

İnandırıcı. Zamanla yanıldıkları kanıtlanacaktı.

Kvin Lysander, yüzünde sinsî bir sırıtış belirene kadar kanayan bir aptaldı. "Güneş Prensi'ni istiyorsunuz. O sizin için bir zayıflık, bu yüzden sizi dizlerinizden nasıl keseceğimizi biliyoruz."

"Bize ihtiyaçları var Valen!" Sol bağırdı. Bir Kuzgun yüzüne saplandı. Kardeşim güldü. Ne değişmişti ki? Çok değil birkaç ay önce içinde bulunduğu katatonik durumdan nasıl kurtulmuştu?

Tüylerim diken diken oldu. Bu bir oyun olabilirdi, tek bildiğim Sol'un kendisi olduğuna inanmamı istedikleri, bu yüzden aptalca davrandığımdı.

Geride durmak ne kadar acı verici olsa da, düşünülmesi gereken çok fazla hayat vardı.

"Başka neden hayatta olalım ki?" Sol bastırdı.

"Kapa çeneni," diye tısladı *Kvin* Lysander Sol'a. Kardeşim onu görmezden geldi.

"Orada olduğunu düşündüğüm beynini kullan Valen."

Tanrım, kardeşim hâlâ bana hakaret ediyordu. Ama bir Kuzgun Sol'a tekrar saldırmaya kalktığında, geri çekilmedim. Bir adım sonra, bir taş parçası muhafızı durduğu yerde şişledi. Birim mırıldandı ve ağaçlara doğru geri adım attı.

"Güzel nişan almışsın," dedi Sol, yanındaki diğer Kuzgun'la alay ederek.

Elise'in babasına baktım. "Kardeşıme bir daha dokunursanız, bir adım bile atamadan her birinizi çiviletirim."

"Bir takas öneriyorum Gece Prensi. Kızıma karşılık kardeşin."

Babası kanayan yüzünü gösterdiği anda Elise'in bir piyon olarak kullanılacağını içten içe biliyordum. Zeki ve gaddar adam nasıl tehdit edeceğini, kalbimi nasıl çekiştireceğini biliyordu.

Rahatsız olmayan tek kişi Sol'du. Gözlerini devirdiğinden neredeyse emindim.

"Hayır," dedim, arkamdan yükselen birkaç *mırıltının* tamamen farkındaydım.

Kvin Lysander bir eliyle işaret etti ve Sol'un yanındaki Kuzgun bir anda onu yüzüstü toprağa yapıştırdı. Muhafız, içi siyah dumana benzeyen bir şeyle dolu büyük bir cam kavanoz çıkardı ve Güneş Prensi'nin üzerine tuttu.

Elise'in babası, "Şu anda aklı başında küçük prens," dedi. "Ama bundan bir doz daha alırsa, daha önce gördüğünüz canavara dönüşecek."

"Aptal olma," diye homurdandı Sol, kelimeleri boğuklaşmıştı. "Birçokları için bir hayat, Valen. Birçokları için bir hayat. Zayıf olma!"

Sol, öfkeyle çarpıttıkları iksiri ona içirirlerse başına bir şey geleceğini inkâr etmedi ve sanki kavanoz bu kadar yakındayken yanıyormuş gibi çırpındı.

"*Valen*." Tor'un sesi kulaklarımı yaktı.

Arkamı dönmedim. Dönemezdim. Hissettiği acıyı biliyordum. Ravenspire Elise'i aldığı anda, kalbinizin diğer parçasının parçalara ayrılmasını izlemenin ne demek olduğunu anladım.

Yine de herkesi nasıl koruyacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Gece Prensi, teklifimi değiştireceğim," dedi *Kvin* Lysander. "Elise'e bir mesaj iletmemeye izin verin. Kız kardeşinden. Bir uyarı da diyebilirsiniz."

"Onunla konuşmak istiyorum, kardeşim," dedi Sol, sesi alçaktı ve altında yatan anlamla doluydu.

Babası bir kahkaha attı. "İşte. Kardeşini fahişenle tanışma şansından mahrum eder misin? Bir babayı, bir aile sonsuza dek bölünmeden önce çocuğunu görme şansından mahrum bırakır mısın?"

Bu riski almaya değmezdi. "*Kvin* Lysander, sen baba değilsin, o da fahişe değil. Güneş Prensi'ni onunla konuşması için buraya gönder, biz de kılımızı bile kıpırdatmayalım. Hayatlarınız sizde kalsın. Kardeşim ve Elise bende kalsın."

Piç kurusu alaycı bir ifadeyle başını salladı ve kuzgun kavanozu açarak iksirin içinde ne kadar kara büyü varsa Sol'un kafasına dökmeye hazırlandı.

"Dur!"

Lanet olası cehennemler. Arkamı döndüm. Elise ayakta duran taş kulelerden birinin üzerinde durmuş, öfkeli gözlerle bana bakıyordu.

"*Elise*," diye uyardım.

Bakışlarıyla beni kesti, sonra babasıyla yüzleşti. "Sana geleceğim ama Güneş Prensi'ne dokunmayacaksın, yoksa Kral Valen'e hepinizi tek damla merhamet ve kesinlikle pişmanlık duymadan katletmesini söylerim."

Kadın aklını kaçırmıştı. Avuçlarımı kaldırdım ve kendi yerimden onunkine doğru dar bir köprü oluşturdum. Benim bakışlarım altında asla duraklamazdı ve bu pervasız güç onda sevdiğim pek çok şeyden biriydi. Ama bu çok ileri gitti.

Bir elimi boynunun arkasına götürdüm ve onu kendime çektim. "Ravenspire'a gidişini tekrar izleyeceğimi düşünüyorsan delirmişsin demektir."

"Sol'un halkının ve sevgilisinin önünde işkence görmesine izin vereceğimi düşünüyorsan delirmişsin demektir. Eğer orada sen olsaydın, acını dindirmek için yapmayacağım şey yoktu."

Aptal, güzel kadın.

Bir elini kalbimin üzerine koydu. "Onlarla gitmeyeceğim Valen. Gitmeyeceğim. Ama Sol'u serbest bırakabilmemiz için bir mola, belki biraz dikkat dağıtıcı bir şey önerebilirim."

Kuzgunun kardeşimi dizlerinin üzerine çökmeye zorladığı yere bakarken çenem gerildi. "Sanırım Sol bir şeyler biliyor. Bilerek nazlanıyor ve sinir bozucu davranıyor ama seninle konuşmak istemesi..." Başımı salladım. "Hayır. Bu çok riskli."

Sıcak avucunu yanağıma dayayarak gözlerimi tekrar ona çevirdi. "Valen, benim sana güvendiğim gibi sen de bana güven."

"Güvensiz olduğum sen değilsin."

"Biliyorum ama senden tekrar ayrı kalma riskini alacak kadar aptal olmayacağıma inan. Ama kardeşini geri almanı sağlayabilecek akıllıca, hesaplanmış riskler var. Buna değer."

Gözlerimi kapattım, öfkeliydim ve mantıklı olmamasını diliyordum.

"Anlar," diye tısladım dişlerimin arasından. "Ölmeden önce onlara vereceğim tek şey anlar. Tek bir hareket yaparlar ve-"

"İşler o noktaya gelmeyecek." Elise kaşlarını çattı, sonra yüzünü taşın kenarına döndü. "Şimdi, lütfen. Oraya gitmek için bir yola ihtiyacım var."

Sinirli bir nefes verdim, sonra okçularımıza döndüm. "Oklarınızı Leydi Elise'e doğrultun. Ona zarar vermeye çalışırlarsa ateş edin ve ıskalamayın."

Özenle, kulemizden uçurumun kenarına kadar köklerden, kayalardan ve topraktan kemerli bir köprü oluşturdum.

Elise köprüye adım atmadan önce bir kolumu beline doladım ve onu göğsüme doğru çektim. Dudaklarım kulağına değdi. "Seni seviyorum ve böyle şeyler yapmaya devam edersen benim ölümüm olacağını bilmelisin."

Şüphesiz sırtıtmamak için alt dudağını ısırды, sonra ellerimden birini kaldırdı ve avucuma bir öpücük kondurdu. "Yakında döneceğim, Kralım."

Altıncı BÖLÜM

— 8 —

HAYDUT Prenses

VALEN arkamdan bağırarak komutlar veriyordu. Öğrendiğime göre kafasını korumanın yolu buydu. Vücudunun sinir ve öfkeyle uğuldadığından ve kana susamışlığını gidermenin tek yolunun önümdeki Kuzgunların her birini öldürmek olduğundan çok az şüphem varken emirler yağdırıyordu.

Köprünün sonunda kaptan taş gibi duruyordu. Bir elini bana uzattı; çenesindeki kaslar titriyordu. Köprüden yardımını reddettim ve çenemi kaldırıp gözlerimi babama dikerek yanından geçip gittim.

Odaklanmamdaki tek kırılma Sol'un yanından geçerken oldu.

Gözlerimiz buluştu. Artık yüzü dolgunlaştığı ve tenine renk geldiği için Valen'e benziyordu. Farklılık gözlerindeydi. Valen'inkiler siyah gökyüzü gibiydi, Sol'unkiler ise okyanusun en derin kısmı gibi maviydi.

"Elise."

Güneş Prensi'ne arkamı döndüm ve babamın bakışlarıyla karşılaştım. "Beni yakaladınız. Mesaj nedir?"

"Mesaj yok," dedi. "Sadece gözlerini görmek istedim, fae tarafından büyülenmediğinden emin olmak için."

"Sizi temin ederim ki hiç olmadığım kadar aklım başımda."

Babamın yüzü seğirdi. "Sana hatırlatırım *kızım*, Kont Magnus'a yemin ettin. Fae'lerle ilgili yapmayı planladığın her şey geçersizdir. Tanrılar bunu onurlandırmayacaktır."

Güldüm. Elimde değildi. Tamamen gülünçtü. "Tanrılar mı? Sence tanrılar zorla edilen bir yemini onurlandırır mı? Ayak bileklerime kanlı zincirler taktım Daj. Jarl'ın annemi katletmesine izin verdiğinde tanrıların sana gülümsediğini mi sanıyorsun?" Yaklaştım; sesim alçaktı. "Sen bir korkaksın."

Bana vurmak için elini kaldırdı ama yer sarsılınca tökezledi.

"Ona elini sürersen bu yapacağın son şey olur," diye bağırdı Valen. Leif Lysander öfkesini kanyona yöneltti, sonra birkaç nefes alarak kendini toparladı.

"Başaramayacaksın Elise," dedi babam. "Ravenspire'ın sırlarını bilmiyorsun."

Her kelimesine inanıyordu ve bu omurgamdan aşağı soğuk bir korku şoku gönderdi. Bunu iyi sakladım. "Senden korkmuyorum."

"Yapmalısın." Babam başını yüzümün yanına eğdi. "Ona dönmene izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi? Hepimizi öldürecek kadar hızlı olmayacaktır."

Alay ettim. "Evet. Buraya adımı attığım anda gitmeme izin verilmeyeceğini biliyordum. Ama bir uzlaşmam var. Barışçıl bir şekilde ayrılacağım; savaşmayacağım. Eğer Güneş Prensi'nin eşiyle konuşmasına izin verirseniz Valen'e geri çekilmesini söyleyeceğim."

Omzumun üzerinden baktım. Sol bana dönmedi ama çenesini göğsüne indirdi ve gözlerini kapattı.

"Benim için buna izin ver, Daj. Güneş Prensi'nin yanında durmama izin ver, en azından ona veda etme şansı ver."

Babamın yüzü şaşkınlıkla, belki de biraz şokla buruştu. Başıyla onaylamadan önce birkaç uzun dakika geçti. "Eğer bir şey yapmaya kalkarsan, kanı çimenleri boyayana kadar onu keserim."

Babam elini sallayarak beni mazur gördü ve beni birliğin kaptanına bıraktı. Güneş Prensi ayağa kalktı ve Kuzgunlar geri çekilirken sessizce durduk.

"Çok cesursunuz Kraliçem," diye fısıldadı Sol.

"Ben bir kraliçe değilim. Kardeşinizin eşiyim."

"Şimdilik." Sol'un sırtışı Valen'inki kadar yaramazdı.

"Torsten'in sana ihtiyacı var," dedim ona usulca. "Konuş onunla."

Sol güçlükle yutkundu ve kanyonun diğer tarafına baktı. "Bir kraliçe için ne tuhaf bir istek. Sevdiklerimle konuşmam için bana bir dakika verin ama kendiniz için bir şey istemeyin."

Unvanım konusunda onu tekrar düzeltmedim, sadece sesimi alçalttım. "Umuyorum ki birlikte bir plan yapabiliriz. Ben

Annenin günlüklerini okudum ve onun sözlerine göre kurnazlıkta kardeşinle yarışıyorsun."

Sol gülümsedi ve onu bu kadar canlı görmek bir mucizeydi. Ravenspire zindanlarındaki kıvrılmış, cansız halinden bu yana çok değişmişti. "Ona rakip olmak mı? Kraliçem, şimdi öğrenmeniz gereken bir ders de benim her konuda Valen'den iyi olduğumdur."

"Ah, ne harika. Sivri dilli bir Ferus daha."

Sol kıkırdadı, sonra kenara doğru bir adım atarken ayıldı. Boşluğun diğer tarafında Ettanlar ve Gece Halkı sessizce bakıyordu. Halvar ve Tor, Valen'in yanında duruyordu. Hiçbiri kımıldamadı. Nefes aldıklarından bile emin değildim.

Sol boğazını temizledi. "Leydi Elise'den bana bir hediye verildi." Durakladı, yumrukları sıkılıydı, kalbindeki acı herkes için sergileniyordu. "Tor, senin öldüğünü sanıyordum. Beni hayatta tuttular, bir delilik durumunda kilitli tuttular ve senin gittiğini düşünerek çok az umursadım. Ta ki seni görene kadar. şimdi senin için yaşıyorum. Aramızda hiçbir zincirin, hiçbir boşluğun olmayacağı bir an için yaşıyorum."

Tor yayını bıraktı ve taştan arsasının çıkıntısına mümkün olduğunca yaklaştı. Göğsüne bir yumruk indirdi. "Seni bir kez kaybettim. Bu bir daha olmayacak."

"Hayır." Sol sırttı. "Olmayacak. Sen de aynısını yaparsan yaşamaya devam edeceğime yemin ederim."

Tor hayal kırıklığını haykırdı ve volta attı. "Bugün. Seni burada bırakmayacağım Sol."

Güneş Prensi'nin yüzünde bir hüzün titreşimi belirdi. "Bunu her şeyden çok isterdim. Ama kaderin böyle bir şey hazırladığına inanmıyorum."

"Kader umurumda değil."

Sol, Tor'un ısrarını görmezden geldi ve gülümsedi. "Sanki hiç zaman geçmemiş gibi, seni seviyorum. Hatta mümkünse eskisinden de fazla."

"Sol-"

"Bir ricam var, Tor. Lütfen." Sol Valen'i işaret etti. "Onu öldürmemeye çalış. İkimiz de onun ne kadar sinir bozucu olabileceğini biliyoruz. Ve Hal, senden de aynısını yapmanı bekliyorum."

Halvar'ın kaba bir sözü yoktu. Doğrusunu söylemek gerekirse, göğsüne bir yumruk indirirken kırılmaya hazır görünüyordu.

Sol kardeşine baktı, sesi sertti. "Ferus hattı güçlüdür. Bu Kuzgun serserilerinin ona ihtiyacı var. Aklım olmayabilir ama her zaman kulaklarım vardı. Bilge bir kral olduğuna inanıyorum, küçük kardeşim."

"Tacı takana kadar onu sıcak tutmak."

Sol alay etti ama onu düzeltmedi. "Şimdi akıllı ol ve dinle. Bilmelisin ki ben ilklerin, ortaların ve sonların kanlarının bir kez daha birleşeceği günün hayalini kuruyorum." Valen kaskatı kesildi. Anlamamıştı ve Sol devam etmeden önce soracak vaktim olmamıştı. "Eğilmeye hazır ol, Valen."

Kollarımda bir tedirginlik hissettim. Valen bir balta düşürdü. Tor gerildi. Sol bir şeyler planlıyordu ve benim için geliyordu.

"Kraliçem," diye fısıldadı. "Unvanını resmileştir." "Sen neden bahsediyorsun?"

Sol yakındaki Kuzgunlara baktı, sesinde bir parça ihtiyat vardı. "Unvanınıza ihtiyaç var. Daha fazla açıklama yapamam. Dinle ve Valen'e söyleyeceğim şeyleri aynen tekrarla. Valen'e kullanıldığını söyle. Bunca zaman kullanıldı. Onu bulmasını söyle. Sonra da beni ziyaret etmek için eve gelmelerini söyle."

"Anlamıyorum."

"Ve onlar da yapamaz." Yaklaşan Kuzgunları işaret etti. Babam da bir şeylerden şüphelenmişti. Muhafızlara bizi tekrar yakalamalarını emretti.

"Başka bir kız kardeşle tanışmaktan gurur duyuyorum," diye fısıldadı Sol, dudaklarında sinsi bir sırıtışla. "Elise."

"Ne?"

Güneş Prensi ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Koş."

Sonraki adımlar bir bulanıklık içinde geldi. Sol beni çıkıntıya doğru itti. Valen'in her zaman yaptığı gibi avuçlarını kaldırdı.

"Tor, onları benimle birlikte yak!" diye bağırdı.

Bir anda Güneş Prensi'nin etrafında kalın, sefil siyah çileler birikti. Büyük bir y a n ı k l ı k çağlayanı beni kenara doğru kovaladı. Zaman yavaşladı. Bağırışlar çınladı. Babamın Sol'un canlı yakalanmasını istediğini duydum, beni geri getirme emirlerini duydum.

"Atla, Elise! Şimdi!" Sol bağırdı.

Zehirli öfkesinden daha fazlasını sırtıma doğru itti. Çıkıntıya doğru koşmaktan başka çarem yoktu. Etrafımdaki karanlık gölgeler beni yutmaya hazırlanıyordu.

Atladım.

Rüzgâr yüzüme çarptı. Çığlık attım mı? Bilmiyordum. Havada süzülürken midem göğsüme doğru fırladı. Sanki her hareket gözümde hızlanıyormuş gibi, karanlık öfkenin siyah duvarının mavi, ateşli bir duvarla buluşmasını ve Valen'in taş kulelerinde sıkışıp kalan Kuzgunları çevrelemesini izledim. Çarpıştıklarında ormanın üzerinde sağır edici bir gumbürtü koptu. Ve iki öfke arasında sıkışıp kalan savaşçılardan geriye küllerden başka bir şey kalmadı.

Düşüncelerim karmakarışık.

Eğer bir mesaj ileteceksem Sol neden bana atlamamı söyledi? Valen benim ölümümü izlerse aklını koruyup kral olabilir miydi? Yoksa öfkesine ve kana susamışlığına yenik düşüp bir kez daha Wraith mi olacaktı?

Gözlerimi kapadım, aşağıdaki kayaların sivri uçlarına hazırlanırken sert bir şey bileğime dolandı. Sonra bir diğeri belime dolanarak düşüşümü yavaşlattı. Kökler altıma, etrafıma dolandı, kanyon boyunca vücudumun altında derme çatma bir ağ ördü.

Bir sonraki kalp atışında kollar beni sardı. Valen benimle birlikte düştü, bir eli beni yakın tutarken, diğeri bir anda durana kadar toprağı kontrol ediyordu.

Kökler ve çamurlu iplikler düşüşü kırdığında acının sarsıntısıyla haykırdım, darbeyi yumuşatmaya yetti ama sabaha kadar yara bere içinde kalacaktık.

Ağ hafifçe zıpladı ve ortadaki ağırlık beni merkeze doğru yuvarladı. Gece Prensi'nin kollarına.

Valen beni göğsüne bastırırken titredi. Öfkenin sıcaklığı nemli teninden buharlaşıyordu. Nefesleri ağırdı, benimkilerle eşleşiyordu. Sersemliği üzerimden attım ve kollarımı boynuna dolayarak her anımız son anımız olacakmış gibi ona sarıldım. Yüzüm boynuna gömüldü ve onun her şeyini içime çektim. Teninin baharatı, toprağın ve toprağın ipucu, neredeyse tadabildiğim öfkenin garip yanması.

"Bunu sen mi yaptın?" Fısıldadım. "Kayadan daha çok eğiliyorsun."

"Herhangi bir şey... yeryüzünde," dedi nefesini tutarken ağır soluklarla. Dudakları alnıma sıkıca bastırdı. "Asla, *asla*, bunu bir daha yapma."

Tenine karşı gülümsedim, ona daha sıkı, daha uzun süre sarıldım.

Birbirimize ne kadar sarıldık, öpüştük, sanki yok olacakmışız gibi birbirimize dokunduk bilmiyorum ama Valen'in öfke ağrını terk edip büyüsunü kullanarak dışarı çıktığımızda Ravenspire gitmişti.

Babam gitmişti.

Beni dehşete düşüren Güneş Prensi de öyleydi.

Yedinci BÖLÜM

— • —

GECE Prensi

Yakın çevrem ve Elise dışında kimseyi görmek İSTEMİYORDUM. Herkesin en güvendiği kişilerdi ve hepsi şu anda kraliyet uzun ev masasının etrafını sarmıştı.

İçki boynuzlarına bakıp sessizce sabah olanları tekrarladık. Elise'in yüzü ve kolları sıyrılmıştı ve Kari, vadinin duvarlarından çılgınca çektiğim kaba ağdaki yaraların temizlenmesine yardım etti.

Kanayan Sol biraz uyarı verebilirdi. Belirsiz ipuçları değil. Yine de kardeşim nasıl konuşacağını akıllıca hesaplamıştı. Şu anda beni sessiz tutan onun sözleriydi. Hâlâ gerçeği tam olarak kabullenememiştim.

"Bir şey söylemek istiyorum," diye mırıldandı Tor sonunda. "Benim iznime ihtiyacın yok," diye homurdandım.

Tor kütük bankta döndü ve doğrudan Elise'e baktı. "Yaptığın şey-" Durakladı ve boğazını temizledi. "Karşılığını ödeyemeyeceğim bir hediyeydi."

Elise başını öne eğdi. "Tor, o-"

"Hayır. Anlamıyorsun. Yüzyıllar boyunca lanetli ama boş yaşadım. Kalbim bir parçanın eksik olduğunu biliyordu ama ne olduğunu hatırlamıyordum. Bizi serbest bıraktığında, her şeyi hatırladım. Güneş Prensi'ni son gördüğümde kanlar içindeydi ve beni işkenceye sürüklerken benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atıyordu. Daha fazla acı çekmem için onu ya da beni öldüreceklerinden korktuğum için onunla konuşamadım."

Sessizlik, bira ve duman kokusu kadar odanın fiziksel bir parçası haline gelene kadar yoğunlaştı.

O günü unutamadım. Kuzgunlar geldiğinde, Sol'un önünde Tor'u yaraladıklarında, ağabeyimin gözlerinde hiç böyle bir öfke görmemiştim. Bir şekilde, öfke ya da kaba güç, onu dizginlerinden koparmıştı.

Onun için karlı bir kafeste haftalar geçirdik, ama şimdi Elise'e sahip olduğum için, size ait olanı korumak için çaresizliği anladım.

Tor, Elise'in elini tuttu ve devam etti. "Bana küçük bir an yaşattığın için sana teşekkür etmeme izin ver. Farklı kelimelerle ve farklı bir görüşle sarılabileceğim yeni bir anı."

Siv yanağındaki bir damla yaşı sildi ve Mattis'in elini biraz daha sıkı tuttu.

Elise gülümsedi ve çenesini eğdi. "Bunu hak ettin, Tor. Yine de bir sorum var. Sol'un ve senin öfkenle ne yaptın?"

"Evet," dedi Stieg ilgisini çekerek. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Ben de öyle," dedi Ari. "Doğrusu, siz yaşlılarda hiç görmediğim bir öfke var..."

"Sol gibi karanlık fae'ler etrafta dolaşp öfkelerini paylaşacak değiller ya," dedi Tor bir parça acıyla. "Ve biz yaşlı değiliz, seni aptal."

"Her zamanki gibi çevik," diye homurdandı Halvar.

Kari ona bir bakış attı; parmak uçlarını kolunun üzerinde gezdirirken gülümsemesine endişe karışmıştı. Arkadaşım duvarların arkasına geçtiğinden beri alışılmadık derecede kasvetliydi ve bu onun yapacağı bir şey değildi. Ama konuşmak istediğinde Halvar'ı aklından geçenleri kelimelere dökmekten alıkoyacak hiçbir şey olmadığını biliyordum.

Hazır olduğunda yapacaktı.

"Ben de merak ediyorum," diye itiraf ettim Tor'a bakarak. "Ne yaptığını bilmiyorum ama senin ateşinin Sol'ununkiyle bu şekilde karıştığını hiç görmemiştim."

Tor oturduğu yerde kıpırdandı ve parmaklarını burnunun üzerinde gezdirdi. "Çünkü öfkemizin patlayıcı bir bağlantısı olduğunu sadece Arvad biliyordu. Herkesin Sol'un öfkesini nasıl gizli tuttuğunu bilirsin, ama o ve ben deney yapmayı severdik. Anlaşıldığı üzere, benim ateşim onun yanıklığına dokunduğunda bir şeyler oldu. Her şeyi küle çevirebilecek bir çarpışma."

Göğsüm sıkıştı. "Kuzgunlar. Onlar-"

"Küle dönüştü," dedi Tor sertçe. "Evet. Ravenspire'a neler olabileceğini, neler olacağını gösteren bir gösteri."

"Bu onun düşüncesizliğıydi." Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve dirseklerimin üzerinde masaya doğru eğildim. "Onlar için ne kadar tehlikeli olabileceğini kanıtladı; şimdi ne yapacaklar? Öldürecekler mi? Emirlerini yerine getirmesi için onu tekrar akılsız bir fae'ye mi dönüştürecekler?"

Masaya bir yumruk indirdim; kızgın, sinirli ve bir zamanlar ölmüş olan ailemi gözlerimin önünde sallandıran ince iplik için biraz da korkmuştum.

Ari yumuşak bir sesle, "Birinden korkulduğunda belli bir saygı düzeyi oluşur," dedi.

"Açıkla," diye tersledim, ancak Elise elini bacağımın üzerinden geçirince sakinleştim. Rahatlatıcı bir dokunuş, kendine has bir sihir. Hâlâ içimde dönüp duran kanlı öfkeyi ancak bu kadın sakinleştirebilirdi.

Çenemi indirdim, elini elimde sıktım ve ona sıkı bir gülümseme verdim.

Ari beni işaret etti. "Kan Hayaleti olarak senden hem korkulur hem de saygı duyulurdu. Kuzgunlardan bile. Eğer seninle yüzleşmeyi seçerlerse, Öteki Dünya'yla karşılaşmaya hazır olmaları gerektiği konusunda bir anlayış vardı. Sol'un öfkesinin ne kadar korkunç olabileceğini bilmeden onu bu kadar uzun süre hayatta tuttular.

"Doğru, onun üzerinde deney yaptıklarından şüphem yok ama bugün Gece Halkı bir araya gelip onlara karşı durduğunda neler olacağını gördüler. Onlara küçük bir gösteri yaptı, kalplerine biraz korku yerleştirdi. Ravenspire Kalesi'nin ordularımızın hak ettiği saygıyı göstermekten başka yapacak bir şeyi yok. Kralımızın hak ettiği saygıyı."

"Yani bana kardeşimin yaptığıının akıllıca olduğunu mu söylüyorsun?" Tor ve Halvar sırtarak birbirlerine baktılar.

Ari tek kaşını kaldırdı. "Şey, evet. Bence bu bize avantaj sağlayacak hesaplanmış bir riskti."

"Onu buradan kovacağım," dedim Elise'e. Sanki aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

"Ne?" Ari bana ters ters baktı. "Neden?"

Tor güldü. Acımasız, vahşi, öfkeli Torsten güldü. "Güneş Prensi ve Gece Prensi'nin şimdiye kadar gördüğüm en şiddetli kardeş rekabetine sahip olduğunu öğreneceksin."

"Doğru," dedi Halvar. "Benim de bir zamanlar dört kardeşim vardı. Ama sevgili prenslerimiz öyle didişirlerdi ki, onları ancak kraliçe ya da Herja susturabilirdi. İyi şanslar, Elise. Artık iş sana düşüyor."

Kasvetli bir sessizliğe gömülmeden önce bu hafif hava sadece bir an sürdü. Daha çok şey söylenmesi, soruların yanıtlanması gerekiyordu ve herhangi bir şeyin yanıtlanıp yanıtlanamayacağını bilmiyordum. En azından bu gece.

Ravenspire bunca tur boyunca hayatlarımızı nasıl manipüle etmişti? Gerçekten ne kadar güçleri vardı? Nasıl bir öfke? Kahinlerle ya da kaderle bilmediğim bir bağlantıları var mıydı? Bir sonraki soru ise neden? Kız Calista bana, beni lanetlemek için kaderi çarpıtan hikâye anlatıcısının bunu hayatımı kurtarmak için yaptığını söyledi. Ailemin daha fazla öldürülmesini engellemek için.

O büyücü kadın kardeşlerimin hâlâ yaşadığını bilmiyor muydu? Yoksa üçümüzün hayatta kalması için bir sebep mi vardı?

Yüzlerce soru kafamı kurcaladı ve göğsümde yuvalanan korkudan nefret ettim. Belki de sayısız kez tehdit ettikleri gibi, düşmanımın gerçek gücünü bilmiyordum. Tahmin etmem gerekirse, Sol tutsaklığı sırasında bir şeyler öğrenmişti. Onu serbest bırakmamız gerekiyordu. Herja'yı bulmamız gerekiyordu.

"Kız kardeşimden bahsettiniz." Kelimeleri bulana kadar durakladım. "Herja yaşıyor."

Kimse hareket etmedi, kimse konuşmadı. Bu iyi bir şey. Böyle bir ifadenin parçalara ayrılmadan önce yerine oturması için zamana ihtiyacı vardı.

Elise koluma nazik bir el koydu, gözleri duyguyla ıslanmıştı. "Nereden biliyorsun?"

Bir yudum aldım, gözlerim ateşteydi. "Sol bana söyledi. İlk, orta ve sonun bir araya geleceği zamanı iple çektiğini söylediğinde, bana Herja'nın dışarıda olduğunu söylüyordu. Yaşıyor."

Casper bir elini kaldırdı. "Bunu nasıl aldığını açıklamak ister misin?"

"Çocukken bizi böyle çağırırdı - çoğunlukla beni rahatsız etmek için." Gülümseyerek başımı salladım. "Her zaman ilk olanın, yani kendisinin en güçlü olduğunu söylerdi. Diğerlerini tutacak bir temel."

Elise bile güldü. "Bu sabah bana söyleyebileceği tüm sözleri söyledi ve bilmemi istediği şey, her konuda senden daha iyi olduğuydu."

Gözlerimi devirdim. "Bunu mu söyledi? Bütün bir Kuzgun birliği bıçaklarını boynuna dayamışken, söylemeyi seçtiği şey bu muydu?"

"O da bu konuda oldukça kararlıydı."

Kahretsin, kardeşimi özledim. "Bunu göreceğiz. Herja, her zaman ortayı çağırırdı. Karşıt ilk ve son arasında köprü kurması gereken parça. Sakin, güvenilir parça. O zaman ben sonuncuydum. Doğum sıram hakkında söylediklerini tekrarlamama gerek yok."

Bir kıkırdama masanın üzerinde gürledi.

Ari sandalyesine yaslandı ve parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Güneş Prensi'ni tanımak için sabırsızlanıyorum. Eğlenceli birine benziyor."

Tor'un gülümsemesinin olduğu gibi kalması anlamına gelseydi, kendimi küçümsemeye ve Sol'u bir kaide üzerinde yükseltmeye devam ederdim. Orada ve parlak, pek çok dönüş için var olmadığı zaman.

Mattis masaya vurarak dikkatimizi tekrar konuşmaya çekti. "Onun hayatta olduğunu nereden biliyor? Kaba olmak istemem ama *nasıl* hayatta olabilir ki? Anladığım kadarıyla Prenses Herja Gece Halkı'ndan değildi."

"Annem ve Herja **förändra**'dan geçtiler." Değişim. Bir ölümlünün Fae halkına benzemesi için bir yol. En azından yaşam süresi olarak. Bildiğim kadarıyla, Herja ya da annem hiç öfke duymamıştı. "Kız kardeşim doğduğunda, annem de babamla yemin ettikten kısa bir süre sonra."

Gözlerimi Elise'in elindeki elime çevirdim. Yakında ondan da aynısını yapmasını isteyecektim. Eğer isterse.

"Tekrar soruyorum, Güneş Prensi nereden bilebilir? Ravenspire'da olduğunu mu düşünüyorsun?" Mattis sordu.

"Bilmiyorum."

Stieg başını salladı. "Bence neredeyse senden bunun gerçekleşmesini istiyor gibiydi. Ortadaki kişinin kendisiyle birlikte olduğunu söyleyebilirdi ama hepsinin yeniden bir araya gelmesini dört gözle beklediğini söyledi."

"Eğer dışarıdaysa," dedi Elise, "o zaman onu bulmak için elimizden geleni yaparız. Sanırım... Sanırım bana onun hakkında bir şeyler anlatıyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana atlamamı söylemeden önce tuhaf şeyler söyledi, sonra da bunları aynen söylediği gibi tekrarlamam için ısrar etti."

Elise, Sol'un sözlerini tekrar anlatırken masayı esir aldı. Onlardan ne çıkarmamı istiyordu? Elise'e özellikle söylediği gibi tekrar etmesi söylendiyse, Sol kelimelerini dikkatle seçmiş demektir. Başımı ovuşturdum, hayal kırıklığına uğramıştım, keşke yanımda otursaydı.

Ta ki Kari koltuğunda kıpırdayana kadar. "Genelevleri kontrol etmeliyiz."

Gözlerimi kaldırdım. "Ne?"

Bu onun bir anını aldı. Brant ve Halvar birbirlerine karanlık bir bakış attılar. Sadece bir kardeşin ya da sevgilinin sahip olabileceği koruyucu bir öfke. Ama Kari cam parçası değildi. Derin bir nefes aldı ve çenesini kaldırdı. "Kullanılmış. Kullanıldığını söyledi, değil mi?"

Elise yavaşça başını salladı. "Evet. Sol bana onun bunca zamandır kullanıldığını söyledi."

"Ravenspire muhafızlarındayken, ... beni aldıklarında, her muhafız beni kendilerinin kullanabileceğini söyledi; genelevdeki bir zevk arkadaşı gibi olduğumu söylediler."

Halvar'ın çenesi titredi ve eli kılıcının kabzasına dayandı, sanki uzun evden dışarı fırlayıp Kari'ye zarar veren her Kuzgun'u avlayacakmış gibi.

Eğer daha iyi bir insan, daha iyi bir arkadaş olsaydım, ona sempati duyardım. Ama sandalyemden kalkarken damarlarımda beyaz, sıcak bir ateş yanıyordu. "Ravenspire'ın *yüzyıllardır* kız kardeşimin bedenini *kullandığını* mı düşünüyorsun?"

Hakkını yemeyelim, Kari sesimin karanlığı karşısında yıkılmadı. Bakışlarına doğrudan karşılık verdi. "Bu sadece bir öneri, Kralım. Hepsi bu kadar. Aklıma gelen ilk şey."

"Valen," dedi Brant. "Eğer bu doğruysa, onu sadece soyluların erişebileceği bir yerde saklıyorlardır. Onlar için çok değerli olurdu. Sadece Ravenspire Kalesi tarafından kullanılan bazı genelevler biliyorum, dönemler boyunca sadece kralların kendileri tarafından kullanıldı."

"O zaman onları parçalara ayırırız," dedi Ari, elleri masanın üzerinde yumruk olmuş bir halde.

Tor ona "Aklını başına topla," dedi. "Kullanılmış daha fazla şey ifade edebilir. Kimse kılıcı Herja gibi bilemez. Onlar için savaşmak üzere kullanılabilir."

"Umalım da hepsi bu kadar olsun," dedim, ses tonumda karanlık bir tehdit vardı.

Elise kana susamışlığımı hissetmiş olmalı; beni okumakta çok ustalaşmıştı ve aceleyle, "Ne düşünüyorsun?"

Sol size onu ziyaret etmek için eve gelmenizi söylemekle ne demek istedi?"

Midem sıkışmıştı. Son bölümde, ağabeyimin ne demek istediğini tam olarak anlamıştım. Nedenini anlamamıştım ama o bunu büyük bir sebep olmadan söylemezdi. Ona yumuşak bir gülümseme verdim ve avucuna bir öpücük kondurdum. "Emin değilim. Sanırım onu Ruskig'e getirmeyi kastetti. Buraya her zaman evimiz derdi."

Sanki bu açıklamayı mantıklı bulana kadar düşünmüşler gibi masada mırıltılar yükseldi.

"İstediğim başka bir şey daha var ve Sol'un Elise'e söylediklerinden sonra, sanırım burada olsaydı, bunun zamanının çoktan geçtiğini kabul ederdi," dedim, damarlarımda kan dolaşıyordu. Kahretsin, bu eski okul evimde Elise Lysander'ı ilk kez öptüğüm geceye benziyordu. Sinirlerim gerilmişti ama inançla konuştum. "Senden benimle yemin etmeni istiyorum, Elise. Kraliçem ol."

İlk ses çıkaran Siv oldu. Keskin bir nefes aldı, ağzını kapattı ve duygularını iyi kontrol edemiyormuş gibi titredi. Mattis kıkırdadı ve onu kendi tarafına çekti.

Elise elimi sıktı; gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Yavaşça, yumuşak bir sırtış ağzının kenarlarını okşadı. Yüzümü avuçlarının arasına aldı ve beni öptü. Utanmadan, korunmadan. Uzaklaştığında Elise ağızlarımız arasında çok az boşluk bıraktı ve "Sormanın zamanı geldi Valen Ferus" dedi.

Dudaklarına gülümsedim ve onu kendime çektim, masadaki seyircileri düşünmeden o n u öptüm.

Elise'in parmakları saçlarımı kavradı, çekişin acısı beni ayağa kaldırdı. Onu da yanımda götürdüm.

Diğerlerine "Gidin buradan," dedim.

"Hiç de krallara yakışır bir davranış değil," dedi Ari. "Bizi daha iyi kovabilirdiniz. Belki de, "sizinle olsun" deriz. Ya da ara verebiliriz, ya da
-"

Ari'ye ters ters bakmak için Elise'den uzaklaştım. "İstersen kelleni de alabilirim."

Dudaklarını üfledi ama ayağa kalktı. "Anlamsız bir tehdit. Bana çok düşkün oldun. Tekrar söylüyorum, Elise. Hâlâ beni seçebilirsin."

Halvar güldü, Kari'nin elini tuttu ve Ari'yi iterek uzaklaştırdı. "Git buradan, seni aptal."

Onları el sallayarak uzun evden çıkardım ve Elise'i paylaştığımız odaya sürükledim.

Kürklerin arkasında, tek başıma, kendimi tutmadım. Onun, kendisine zarar verecek olanlarla arasındaki uçurumu geçmesini izleme korkusu, başı dik ve kılıcı hazır bir şekilde tehlikeye doğru yürüyen bir kadına sahip olmanın sonsuz gururuyla çarpıştı.

Bu an tatlılık ya da şefkat gerektirmiyordu. Bu vahşi, vahşi, korunmasızdı.

Vücudu benimkine doğru eğildi. Avuç içleri baltalarımı belimde tutan kemere sıkışmıştı. Sadece gittiğini biliyordum.

Çeliğin tahtaya vuruşundan. Tuniğimin arkasını çekiştirip bir kenara fırlatacak kadar uzun süre ondan uzaklaştım.

Bacaklarını belime dolayarak onu kaldırdığında tırnakları tenime battı.

Ağızlarımız tekrar çarpıştı. Dişler, diller ve ağır nefesler onu duvara doğru bastırırken.

Ağzımı boynunun yumuşak, narin eğiminde gezdirdiğimde Elise i çekti.

"Aylardır sana sormak istiyordum," dedim tenine karşı, omzunun üst kısmını ısırarak.

Ürperdi, nefesi kesildi, boğazı düğümlendi. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Elim sırtında dolandı, elbisesinin bağlarını gevşetti, dikişini açtı, ta ki çıplak teni avuçlarımın altında sıcacık olana dek. Dişlerimi ve dudaklarımı omzunda gezdirdim, kolunu bir tarafa çektim. "Bir zamanlar yemin fikrinden nefret ederdin."

Kıkırdadı. Gümbürtüsü vücuduma bir ihtiyaç ateşi gönderdi. "Yoluma oldukça sinir bozucu bir çeyiz arabulucusu çıkana kadar yemin fikrinden nefret ediyordum."

Gülümsedim ve onu tekrar öptüm.

"Rahatsız edici mi?" "ok."

Boğazımdan bir tür hırıltı ıktı. Aramızda çok fazla kıyafet - kötü kıyafetler- tutan yün elbiseden kurtulmak için bacaklarının düşmesine izin verdim.

"Tanrım, Elise." Kalbimin üzerindeki yeri öptüğünde inledim. Nabzım hızlandı; parmak uçlarımın bu kadına dokunmaktan başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Onu yatağa çektim, bir elimi kalbine bastırarak arkasına yaslanmasını sağladım.

Tutkunun çılgınlığı yavaşladı. Gözlerimiz buluştu. Gece yarısı ile mavi ateş.

Parmaklarım teninde gezinirken göğsü ağır nefeslerle kalktı, göğüslerinin pürüzsüz kıvrımlarını, kaburgalarındaki birkaç yara izini, kalça kemiklerinin yumuşak çıkıntısını tekrar tekrar ezberledim. Her birine bir öpücük kondurdum, ellerim kalçalarındaydı.

Elise dirseklerinin üzerine kalktı ve bana baktı. Binlerce şey anlatan bir bakıştı bu. Onu alaycı bir gülümsemeye, bir meydan okumayla, gelecek güzel şeylere dair bir yeminle bıraktım ve vücudunda aşağı doğru çalıştım.

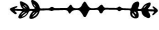
Öpücüğüm, ellerim, dilim kısa, keskin nefesler çıkardı. Dudaklarından dökülen ismim, daha fazlası için ilkel bir ihtiyaç doğurdu. Her cam gibi bakıştan, her nefes alıştan zevk alıyordum. Elise kürk yorganı bırakıp kolumdan çekerek beni üzerine çekti ve beni sert ve muhtaç bir şekilde öptü.

Eli kalçamda, vücudu altımda, birlikte kaydık, yozlaşma ve savaş zamanında nefes nefese bir an huzur bulduk. Adını boynuna doğru fısıldadım, sadece onun için olan sırları fısıldadım.

Gerilim koptuğunda parmakları tenime saplandı; adımı haykırdı. Ürperdim ve ona yaslandım. Bir an için hareketsiz, doymuş ve mutlu kaldım. Bir çeşit

İkinci bir *Kvinna* damarlarımın derinliklerine işleyene kadar hayal bile edemediğim bir mutluluk.

Onu tatlı tatlı öptüm, sonra göğsüme doğru çektim ve uykunun yumuşak, sabit nefesleri ikimizi de alana kadar başını kalbime yasladım.

Uzun evin büyük salonuna girdiğimde Elise mışıl mışıl uyuyordu. Ocaktaki ateşin çıtırtısı ve tıslaması gözlerimi aldı ve çıplak göğsümün etini ısıttı. Gözlerim sımsıkı kenetlenmiş halde masaya dönüp Halvar ve Tor'la yüzleştim.

Geri döneceklerini biliyordum.

"Onu ziyaret etmek için eve gel," diye fısıldadı Tor. "İlk, orta ve sonuncunun kanı."

Başımı salladım, kalbimde buz gibi bir ürperti vardı.

"Bu yüzden mi yemin etmek istiyorsun?" diye sordu Halvar.

"Hayır." Hayır değildi. Mantıklı olabilirdi ama benim nedenim bu değildi. "Gerçek adımları bile bilmeden önce Elise Lysander ile yemin etmek istedim. Bunun için çok geç kaldım."

Halvar memnun görünüyordu. "Vahşi bir kraliçe olacak. Tıpkı annen gibi."

"Ve ben burada olmazsam ikiniz de onun yanında duracak, onu savunacak, onun için savaşacaksınız."

"Valen," dedi Tor. "Bunu yapamazsın."

"Öyle bir arzum yok ama önemli olmasaydı Sol bunu sormazdı. Bunu en iyi sizin bilmeniz gerekir."

"Ama-"

"Tor," dedim usulca. "Kardeşim Ravenspire Kalesi'ne dönmemizi istiyor. Bir şeyler biliyor ve bana ve Herja'ya ihtiyacı var. Kanımıza. Bir şekilde eve dönmenin bir yolunu bulmalıyım."

"Peki ya Elise? O bunu asla kabul etmeyecektir," dedi Halvar. "Bunu ondan saklayamazsın."

Lanet olsun, istedim. Onu risk gerçeğinden, acıdan, bu savaşla ilgili her şeyden korumak istedim. "Elise öğrenecek ama önce Herja'yı bulmalıyız. Bu ilk adım."

Halvar, "Bu yüzden kendini öldürtürsen senden nefret edecek," diye uyardı.

İçimi çektim ve masaya baktım. "Sol ne istediğini biliyor. Başka bir yolu olsaydı bunu yapmazdı. Eğer Sol'un bildiğı şey Elise'i, seni ve halkımızı koruyacaksa, bu savaş kazanmamıza yardımcı olacaksa, o zaman yapacağım. Ama beni yanlış anlama, tanrılar adına, ona geri dönmek için savaşana kadar durmayacağım."

Sekizinci BÖLÜM

— • —

HAYDUT Prenses

KIZKEN Ravenspire'ın bahçelerinde yemin ettiğim bir hayalin içinde yaşıyordum. Ballı kekler, sıcak şaraplar, keskin biralar ve tuzlu sülünler dağlar gibi yiyecek yığardı. Yiyemeyeceğim kadar çok.

Karmaşık desenlerde deniz incileriyle ithal ipeklerden dikilmiş bir elbise giyordim. Eşim yakışıklı, güçlü ve herkes tarafından arzulanan bir savaşçı olacaktı. Tüm bu olay beni Mellanstrad'daki her kadının kıskançlığı haline getirecekti.

Bir fantezi.

Kvinna olarak yeminim asla Runa'nınkinden daha büyük olamazdı. Asla bir savaşçı olmazdı. Dindar bir asilzade benim eşim olacaktı. Kraliyet Timor Hanedanı'na fayda sağlayacak sevgisiz, acılı bir birliktelik. Duygular, aşk, hiçbirisi önemli olmayacaktı. Kocam eşler edinirken, genelevleri ziyaret ederken, benden başka herkesi severken başka tarafa bakmam beklenecekti.

Ama şikayet edecek ne olabilirdi ki?

Geniş malikanelerde yaşırdım. Kendi adıma topraklarım olurdu. O deniz incilerinden damlayan galalara katılın.

Ruskig'de, inciler ve güzel elbiseler olmadan saklanmış kraliyet uzun evinde, salonda acı kökler ve şiş üzerinde bir yaban domuzu hazırlayan insanlar telaşlanırken gülümsedim. Siv ve Kari saçlarımı ördü. Tırnaklarımdaki kiri ve kanı temizledim.

Elbisem el eğirmesi yünden yapılmıştı, açık maviye boyanmıştı ve sadeydi. Mücevher ya da yeşim taşı yoktu.

Ama saçıma taktığım ayvanın çiçekleri gümüş yıldızlar gibi parlıyordu. Bileğimdeki dövme demir bilezikler deniz yılanları ve sarmaşıklar şeklindeydi. Ferus soyunun gücünün bir sembolü.

Bu gün çocukluk hayallerime hiç benzemiyordu.

Her yönden daha görkemliydi. Basit bir yemekten, sonunda beni kendi çocuğu olarak kabul edecek adamın sadakatine kadar.

Parmaklarımı daha sert ovdum, başlamak için sabırsızlanıyordum.

Valen açıklamayı yaptığında, savaş sırasında yemin etmenin her türlü formaliteyi aceleye getirmek anlamına geldiğini kısa sürede keşfettim. Bir haftadan biraz fazla bir süre sonra her şey ayarlandı ve yemin için meydan temizlendi.

Kutlama yapmak için bir gün, bir öğleden sonra ayırırdık ve yarın masaya strateji ve yürütülecek savaşlarla dönerdik.

"Yapabileceğimizin en iyisi bu," dedi Siv, ellerini saçlarımdan uzak tutarak.

"Tam da her gelinin yemin ettiği gün duymak isteyeceği sözler." Kari ks ks güldü ve sırtımdaki uzun, detaylı örgüye son bir iek daha ekledi.

"Burada numara yok. Dn birbirimizden kan alıyorduk. Biz ince, zarif Şeyler yapmayz," dedi Siv sırtarak. Gümüş aynada bakışlarımla buluştu. "Ama tam da ihtiyaımız olan kraliçeye benziyorsun Elise."

Gözlerimi devirdim ve pililerin ucunu kenarları safir parçacıklarıyla süslü altın bir kurdeleyle bağladım.

"Junius'tan mı?" Siv son düğümü atmaya yardım ederken sordu.

"Evet." Sırıttım. "Mektubunda, yemin töreni için ona zaman tanımamamızla ilgili görüŐlerini sert bir dille ifade etmiş."

Kari güldü. "Geri dönmek istemesine Şaşırdım. Bu topraklar onu esir aldı."

"Hayır," dedi Siv. "Doğu'da kendi halkı tarafından kaçırıldı ve burada takas edildi. Bana yle geliyor ki Doğu Krallığı da en az burası kadar acımasız."

"ok acil bir ihtiyaç olmadığı sürece ondan buraya dönmesini istemeyeceğime söz verdim," dedim onlara. "Yine de hediye göndermesi büyük incelikti."

"Ne yazık ki Ravenspire hiçbir Şey göndermedi. Ari ve Mattis önce haber göndermeyi ihmal etmediler." Siv, tilki kürkünden yumuşak bir Őalı omuzlarıma sararken göz kırptı. Beni içine çekerken gözleri buğulandı. Ellerimi sıktı. "İŞte oldu. Mükemmel."

Onu sıkıca kucakladım, gzyaŐlarımla yakıcılığı gözlerimi yakıyordu. "Teşekkür ederim, Siv. Her zaman gerçek bir dost olduğun için."

Yüzünü omzuma gömdü ve belime sıkıca sarıldı. Siv'e göre o her zaman gerçek bir dost olmamıştı. Bana bir Ajitatör suikastçısı olarak gönderildi. Ama beni hiç öldürmedi, hiç denemedi. Koruyucuydu ve bu ana kadar olan yolculuğun her adımında benim için savaştı.

Titrek bir nefesi serbest bıraktı. "Keşke Mavs burada olsaydı."

"Tanrılar aşkına, durmadan gevezelik ederdi, değil mi?" Birlikte güldük ve birbirimizden uzaklaştık. Bir süre sonra gülümsemem soldu. "Ben de onu özlüyorum."

Kari bize zaman bıraktı ve kapının pervazına sert bir vuruş gelene kadar sessizce odayı temizledi.

Mattis kürk perdenin arkasından baktı. "Hazır mısınız?"

Siv keskin bir nefes aldı, gözleri ateşli bir bakışla onun üzerinde gezindi. Mattis buna hiç aldırıyor gibiydi. Güldüm ama bu duyguyu anlayabiliyordum. "Yakışıklı görünüyorsun, dostum. Sanırım Siv de sana katılacaktır."

"Yapardı," diye fısıldadı Siv.

Mattis ayak parmaklarının üzerinde sallanıyordu. İnce siyah bir tunik giymiş, sakalını koyu kirli sakal şeklinde kesmiş ve saçlarını geriye taramıştı. Omuzlarındaki hançer ve belindeki deniz balmumu kılıç bile cilalanmış ve parlatılmış olarak ışıltı ışıltı parlıyordu.

Mattis'le kollarımı birleştirdim ve gülümsedim. "Siv, ben onunla işimi bitirene kadar beklemen gerekecek."

Dilini şaklattı. "O zaman git. Acele et. Kralımız fikrinizi değiştirdiğinizden endişelenmeye başlayacak."

"Ya da sırf sana dokunabilmek için beni bir kenara itecek," diye fısıldadım Mattis'e.

Gülmemek için çenesini sıktı ve beni uzun eve doğru götürdü.

Siv ve Kari birbirlerine yakın durdular ama salondaki telaş durmuştu. Ziyafeti hazırlayan kadınlar ve erkekler durakladı ve çenelerini eğdi. Yüzüm kızardı. Bir kraliyet mensubu gibi muamele görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, ilgiden nasıl nefret ettiğimi unutmuştum.

Dışarıda bir araba bizi meydana götürmek için bekliyordu. Şüphesiz kan ve çamur lekelerini gizlemek için kenarlarına çiçekler dökülmüştü ama elimizdeki en iyi şey buydu. Fayton yoktu. Güzel arabalar yoktu. Sorgusuz sualsiz çamurlu arabayı onlara tercih ederdim.

Zambaklar, ayvalar ve gül yaprakları serpilmiş bir patika, insan kalabalığının arasından geçerek meydana kadar uzanıyordu.

Mattis gülümseyerek elimi sıktı ve beni arabanın ön koltuğuna oturttu. Stieg dizginleri kontrol ediyordu. Diğer tarafımda Mattis'e yer açmak için ona yaklaştığımda göz kırptı, sonra iki kırsığın deri koşumlarını topladı. "Hazır mısın, Elise?"

"Herkes bana bunu sorup duruyor." Gözlerimi kapattım, güneş yanaklarımı ısıtıyordu. "Kahretsin, ben çok hazırım. O kral olmadan çok önce bugün için hazırdım. Acele et Stieg, yoksa yürüyeceğim."

Alay etti ve dizginleri kırdı. Bir sarsıntıyla araba ileri doğru hareket etti. Halktan bir dalga dizlerinin üzerine çöktü, sonra da

Biz. Stieg arabayı inanılmaz yavaş bir hızda g mb rdetmeye devam etti. Dizim zıpladı. Midem ters takla attı.

Üstümüzde Ferus mührünün bayrakları ve a a  dallarından sarkan küçük fenerler vardı. Kendi heyecanımdan olabilir, ama ayvanın eskisinden daha büyük yapraklarla daha keskin bir g m  le parladı ı görülüyordu.

Daha hızlı hareket etmezsek kalbimin kaburgalarımından fırlayacağını d   nd    mde, araba bir k  eyi d  nd  ve patikanın sonuna geldik. Nefesim g    mde durdu.

Kare sınırd , renkli meyveler ve kurdelelerden oluşan bir kemer yolun sonunu işaret ediyordu.

Kemerin altında Valen duruyordu.

Araba görüş alanına girene kadar gözlerini yerden ayırmamı , ayaklarının üzerinde kıpırdamamı tı. Kral gözlerini kaldırdı ve yüzündeki gülümsemeyi asla solmayacak bir anıya d n   t rebilseydim, bunu yapacak sihri bulmak için tüm krallıkları a ardım.

Gelenekler, kraliyet soyuna girmeye yemin eden e in kan kralı ya da krali esiyle tanışmak için yürümesinde ısrar ederdi. Ancak Valen Ferus kurallara ya da geleneklere uyan biri değildi.

Araba durur durmaz, kral kemerli geçidi terk etti ve aceleyle kenara çekildi. Mattis bilerek onun önünde durdu, bana eşlik etme görevini yerine getirmeye kararlıydı. "Müstakbel kocan beni sıkı tırıyor, Elise."

"Ben sizin kralınızı ve hareket etmenizi istiyorum," diye homurdandı Valen.

Mattis elimi tutarak, "Bugün kraliçeye hizmet ediyorum," dedi. "Vay canına, birkaç dakika içinde ona dokunacaksın. Ona dokunmam gerekiyor.

onun elini seninkine ver. Ya bunu doğru yapın sabırsız kralım ya da yapmayın."

Valen isteksizce geri adım attığında yüksek sesle güldüm. Valen'in formalitelere sadakatten daha az önem verdiği oldukça tuhaf bir krallığımız vardı. Tanıdığım hiçbir kral halkının kendisiyle bu kadar uzakta konuşmasına izin vermezdi ama iç konseyinin çoğu hiç düşünmeden bunu yaptı.

Mattis elini uzattı. "Leydi Elise."

Elini görmezden geldim ve Siv'e sarıldığım gibi ona da sarıldım. "Sen gerçek bir dostsun Mattis."

Kalın kollarını bana doladı, sesi kısıktı. "Siz de öyle Kraliçem."

Mattis gülümseyerek elimi tuttu ve bizi Valen'e doğru çevirdi. Gözleriyle karşılaştım; gözyaşlarından oluşan bir bulanıklık güzel yüzünü bozmuştu. Bir krala benziyordu. Gözlerindeki ışık karanlığın yıldızlı bir gece gibi parlamasına neden oluyordu. Tenindeki baş döndürücü çam baharatı ve odun dumanı beni daha da yaklaştırdı. Kalçasında Blood Wraith baltaları yerine siyah çelik bir kılıç taşıyordu ve bileklerinde benimkilerle aynı demir bilezikler vardı.

"Çok güzelsin." Valen parmak eklemlerimi dudaklarına götürdü, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Seninle ilk tanıştığımdan beri bunu istiyordum, Elise Lysander."

"Yalancı."

"Ah, daha gerçekçi, daha az romantik versiyonunu istiyorsun. Güzel. Kullandığım kadının beni terk ettiğini fark ettiğimden beri bugünü istiyordum.

Bir laneti kırmak kalbimi çalmıştı ve birdenbire onun yaşamasını çok önemsemeye başladım. Daha iyi mi?"

Güldüm ve onu öpmeye gittim ama bir anda ortaya çıkan bir kol tarafından durduruldum.

"Hayır." Halvar ikimize de ters ters baktı. "Sonuna kadar olmaz. Tanrılar, ikiniz de yemin etmeyi biliyor musunuz? Gidin. İlerleyin ve bu işi bitirelim."

Valen elimi tekrar öptü, sonra kolumu onunkine doladı. Öfkeden ya da nabzımın hızlanmasından kaynaklanan bir enerji uğultusu aramızdaki boşluğu doldurdu. Kemerin altından geçip meydana adım attığımızda bedenim beklentiyle titredi.

Kemerin her iki yanında iki kadın omuzlarımıza kürk pelerinler örttü, ardından her ikimizin de alnına rünler çizdi.

Valen diğer eliyle kolundaki elimi kapattı. Bir bakış paylaştık, anlamlı bir bakış, heyecan ve arzu dolu bir bakış.

Birlikte gün ışığına çıktık, gözlerimiz siyah postu ve ayı başlığıyla Yaşlı Klok'un durduğu kürsüye kilitlenmişti. Yol halkımız tarafından sıralanmıştı. Kutsamak için ayaklarımızın dibine otlar atılıyordu. Geleceğimize doğru yavaş ve istikrarlı adımlarla ilerlerken eller küçük kemikleri ve tahta rünleri giysilerimize bağladı.

Yolun sonunda Tor Valen'in yanına, Siv de benim yanıma çıktı. Klok'un başını sallamasıyla ikimiz de diz çöktük ve dostlarımız başlarımıza gümüş halkalar yerleştirdi.

Klok yumuşak bir sesle, "Kalk," dedi.

Valen ayağa kalkmama yardım ederken boğazım düğümlendi. Birbirimizden uzaklaşmamız gerekip gerekmediğini bilmiyordum ama umurumda değildi. Tüm sinirlerimi onun eline sıkıştırdım ve omzunda kaldım.

Klok parmaklarını vücudunun önünde birleştirdi ve aramıza baktı. "Ettan yeminleri farklı ve basittir. Ama son derece anlamlıdır. İkinize de her bir kelimeyi duymanızı ve son nefesinize kadar kalbinizde tutmanızı tavsiye ediyorum." Önce Valen'le yüzleşti. "Valen, Arvad'ın oğlu, Lilianna'nın oğlu, Etta'nın Kralı, aklın ve kalbinle bu hayatta sana yardımcı, arkadaş, sevgili ve yoldaş olacak biriyle yürümeyi seçtin. Bu seçimi kendi arzunla mı yapıyorsun?"

Valen çenesini eğerek, "Evet," dedi.

Klok sonra benimle yüzleşti. Nefes almadım. Tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyordum. "Elise, burada ne söyleyeceğimi çok düşündüm. Kendi sözlerinle, herhangi bir kan bağını inkâr ettin-"

"Mara'nın kızı," diye fısıldadım. "Ben Mara'nın kızıyım."

Valen elimi daha sıkı tuttu.

Klok başını sallayarak gülümsedi. "Elise, Mara'nın kızı, Etta Kralı'nın eşi ve kurtarıcısı, aklın ve kalbinle bu hayatta sana yardımcı, arkadaş, sevgili ve yoldaş olacak biriyle yürümeyi seçtin. Bu seçimi kendi arzunla mı yapıyorsun?"

"Kesinlikle. Evet." Kalabalıktan bir kahkaha gümbürtüsü yükseldi.

Klok ellerimizle işaret etti. Birbirimizin önünde durmamız için manevra yaptı. Valen'in gözleri parlak ve cam gibiydi. Bir adım daha yaklaştım ama yine de kendimi çok uzakta hissettim. Klok ellerimizin üzerine Ettan törenlerinin son ve mühürleyici yemini olan sözlerin yazılı olduğu bir örtü serdi.

Lilianna'nın günlüğünde bu kelimeleri bir kez okumuştum. Şimdi onları kendim okumak üzereyken, kalbimin üç beden daha büyük şişebileceğini düşündüm.

Valen boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Elise, Mara'nın kızı, eşim ve hayatımın kurtarıcısı, kalbimin seçimi sensin. Sana hizmet edeceğime, seni seveceğime, seni onurlandıracağıma, ömür boyu ve Öteki Dünya'da senin sadık yoldaşın olacağıma yemin ederim."

Parmak eklemlerime bir öpücük daha kondurdu.

Dizlerim elbisemin altında dans ediyordu, sanki bacaklarım ona koşmam, ona dokunmam, onu öpmem için yalvarıyordu.

Sadece biraz daha uzun. "Valen, Arvad'ın oğlu, Lilianna'nın oğlu, Kralım, siz benim kalbimin seçimisiniz ve her zaman öyle oldunuz. Size hizmet edeceğime, sizi seveceğime, sizi onurlandıracağıma, ömür boyu ve Öteki Dünya'da sadık yoldaşınız olacağıma yemin ederim."

"Değiştirdin," diye fısıldadı. "Haksızlık."

Gülümsedim, ayak parmaklarımın üzerinde zıplamaya başladım, töreni bitirmek için Yaşlı Klok'a çığlık atmama az kalmıştı. Öpmem gereken bir kral vardı.

Klok dişlek bir sırıtışla kalabalığa baktı. "Tanrılar adına, size Kral Valen Ferus'u ve yeni kraliçemiz Elise'i takdim ediyorum.

Lysander Ferus." Klok bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Şimdi, Kraliçem. Artık ona dokunabilirsiniz."

Bundan daha fazla dürtülmeye ihtiyacım yoktu. Kollarım Valen'in boynuna dolandı, yüzümü tuttu ve beni öptü. Sertçe. Onun her tadı beni daha fazlası için aç bıraktı. Onu Legion Grey, Blood Wraith ve Gece Prensi olduğundan beri seviyordum.

Onu şimdi daha çok sevdiğime şüphe yok.

Yanaklarımda gözyaşları, kalabalık alkışlarken gülümseyerek geri çekildim. Beni birkaç kez daha hızlıca öptü, yüzünde parlak, gerçek bir sırıtiş vardı. Bu an, önümüzdeki günlerde tutunacağım şeydi. Zorlu günler olacaktı ama şu anda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Valen Ferus benim kocamdı.

Birleştirdiğimiz ellerimizi halkımıza doğru kaldırdık ve onlar da dizlerinin üzerine çöktüler.

Meydanın arka tarafında bir grup adamı görene kadar zihnimde hiçbir şey o anı söndüremezdi. Stave ve diğerleri. Yavaşça, isteksizce dizlerinin üzerine çöktüler. Ama bana bakarken gözlerindeki tiksintiyi fark etmemem mümkün değildi.

Onların yeni Timor kraliçesi. Ve benden nefret ediyorlardı.

Dokuzuncu BÖLÜM

— • —

HAYDUT Prenses

Stave ve bir Timorlunun tahta geçmesi üzerine geçirdiği öfke nöbeti hakkında endişelenecek ZAMAN YOKTU.

Halk bir anda etrafımızı sararak bizi arabaya geri götürdü, ziyafet ve kutlama için kraliyet uzun evine götürülene kadar daha fazla yaprak, daha fazla kemik ve kutsadıkları otları fırlattılar.

Fury uzun evi germiş olmalı. Ruskig'in çoğunun duvarların içine nasıl dolduğuna dair başka bir açıklamam yoktu.

Valen büyük salonun başında yanımda oturuyordu, eli bacağımdaydı sahiplenici bir şekilde, başım omzunda. Etrafta insanlar gülüyor, ewerlerden doğrudan bira içiyor, lirler ve saklanan davullarla dans ediyorlardı. Mutluydular ve ben başka tarafa bakamıyordum.

Burada, duvarların ötesinde hiç düşman yokmuş gibi davranabilirdik.

Burada, bir geceliğine bile olsa huzur içinde olabilirdik.

Ne zaman oturduğumuz yerden biri geçse, bazen sarhoş ve kıs kıs gülererek selam verirlerdi, ama bana şöyle hitap ederlerdi

Kraliçe. Kelime henüz kulağıma tam olarak yerleşmemişti.

Ben kraliçe olmak için doğmadım. Olmayı hiç istemedim. Doğrusu, şimdi nasıl kraliçe olunacağını da bilmiyordum.

Valen tedirginliğini hissetmiş gibi elimi sıktı ve kulağıma doğru eğildi. "Bu kelimedden çok korkmuş görünüyorsun." Bir kahkaha attı, başparmağı bacağımda baştan çıkarıcı daireler çiziyordu. "Kraliçe. Bu unvanı küçümsüyorsun."

"Bunu küçümsemiyorum. Buna alışık değilim ve tanıdığım başka bir hükümdar gibi, her an her gözün üzerimde olmasından pek hoşlanmıyorum."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi. "Halkın bana yaltaklanmasını seviyorum. Hayranlıklarını ne kadar coşkuyla dile getirirlerse, ben de bundan o kadar tatmin oluyorum."

"Yazık," dedim tatlı şaraptan bir yudum alarak. "Kraliyet kaidesine karşı duyduğun tiksinti sende en çok sevdiğim şeylerden biriydi."

Valen güldü ve başımın yanını öperek beni kendine çekti. Sesini alçaltıp fısıldadığında nefesi kulağımanın kıvrımlarını okşuyordu: "Taçla ilgili seni rahatsız eden ne Elise? Söyle bana, onu benden alana kadar durmayacağım."

Acımasız. Nazik. Sert. Nazik. Zıtlıkların çarpışması Valen Ferus'u oluşturuyordu. Bu adamı ruhumun derinliklerine kadar sevmeme şaşmamalı. Tüm bu şeyler olabiliyor ve her nefeste kendimi güvende ve güçlü hissetmemi sağlıyordu.

Parmaklarımı göğsünde gezdirerek içimi çektim. "Timor kraliçeleri gösterişli kişilerdi.

ama güç kralda kaldı. Sizin dünyanız, ailenizin dünyası, tüm Etta benim içinde büyüdüğüm dünyadan farklı. Bu taçla ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Burası sizin de dünyanız. Sizi temin ederim, şu anda gördüğümüz topraklar ailemin toprakları değil. Bizim olacak." Valen kayıp parmak uçlarını ovuşturdu; zihni lanetlenmiş ve kana susamışken döktüğü tek kan benimkiydi. "Sen her zaman benim dengim oldun; unvanlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Ama şimdi, bu insanlar için, senin sözün benimkiyle aynı değeri taşıyacak. Sol, babam ve ben Kral Eli tarafından hapsedildiğimizde, annem ordularımızı topladı. O ve Dagar, Ruskig'i bir sığınak olarak yaratanlardı. Sen de aynı güce sahipsin ve babamın anneme güvendiği gibi ben de burada liderlik yapacağına güveniyorum."

Valen durakladı. Kutlamanın gelişmesini izlerken çenesindeki bir kas gerildi. "Elise, çocukken bile annemle babamın eşit olduğunu bilirdim. Birlikte çalışırlardı. Annemin onayı olmadan hiçbir strateji yapılmazdı ve mümkün olduğunda kararlar birlikte alınırdı. Ölmeden önce annene söz verdim, benden korkman için hiçbir neden olmayacaktı ve her şeyeime sahip olacaktın. Her şeyeime sahipsin. Bu yükü paylaşmayı tercih edeceğim, senden daha fazla güvenebileceğim kimse yok."

Başındaki gümüş halkaya hafifçe vurdu.

Birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı inceledim. "Ben Timorluyum ve herkesin Timorlu bir kraliçeden emir alacağına ikna olmuş değilim."

Valen çenemi yukarı kaldırmak için parmak eklemeni kullandı. "O zaman onlara başka seçenek bırakmıyorsun. Sen, aşkım, annemin nazik bir imajına sahiptin sanırım. Sen sadece onun ailesinden bahsettiği yazılarını okudun. O kadın da senin gibi akıncı ve savaşçı bir aileden geliyordu ve ailesi tehdit edildiğinde bir erkeğin bağırsaklarını deşmekten çekinmezdi. Bunu birden fazla kez yaptı." Durakladı ve elimin tersini dudaklarına bastırdı. "Sen hiçbir zaman Timoran ya da Etta'dan yana olmadın Elise. Sen her zaman adaletten, insanlardan yanaydın. Seni ilk gördüğüm zamanı unutma, bir serf kumar masasından gizlice kaçarken. Ya da yaptığımız ilk gerçek sohbeti."

Alay ettim. "Hatırlıyorum. Oldukça kibirliydin, biliyorsun."

Sırıttı. "Kafam karışmıştı. Hiçbir anlam ifade etmiyordun. Balkonda saklanan, daha fazlasını yapmak, daha fazlası olmak isteyen bir *Kvinna*. Kendisi için değil, başkaları için. O gece beni büyüledin ve hiç durmadın."

"Doğru şeyler söylüyorsun Valen Ferus." Parmak uçlarım çenesinin keskin çizgisine dokundu. Onu öpmek için eğildim ama bir elin masaya vuruşuyla uzun ev sessizliğe g ö m ü l ü n c e geri çekildim.

Halvar ortada durmuş, içki borusunu kaldırmıştı. "Kralımıza ve yeni kraliçemize." İnsanlar alkışladı, bazıları bize içti, bazıları Halvar elini kaldırana kadar tekrar dans etmeye başladı. "Hediyelerimiz var. Elbette bir savaşın ortasında olduğumuzu ve bir sığınakta yaşadığımızı unutmayın. Eski saraylarda olduğumuzu ve size güzel şeyler yağdırdığımızı düşünün."

Valen gözlerini devirdi. Halvar parmaklarını şıklatıp Gölge Loncası bize doğru koşarken ben güldüm. Önce Casper ve Stieg öne çıktı. Ellerinde her ikisi de deriye sarılmış bıçaklar vardı.

"Ravenspire'daki savaştan ayrıldığımızdan beri bunlar üzerinde çalışıyordum," dedi Stieg. "Bugünün geleceğini tahmin etmiştim.

Hançerin cilalı kenarını nazikçe parmaklarken ağzım açık kaldı. Kabzası el değmemiş bronzdan parlıyordu ve ortasında pürüzsüz, camsı bir kristal ateş ışığını yakalayarak bir renk prizmasına dönüşüyordu.

Valen'e de aynısı hediye edilmişti ama kabzasında siyah bir oniks taşı vardı.

Casper hançerimi göstererek, "Buzdan bir saraydan," diye fısıldadı. "Halkınız güçlüydü, en sert topraklara karşı dirençliydi."

"Ateş ve öfke mahkemesine." Stieg Valen'in kılıcını işaret etti. "Biri yanıp kül oldu ama birlikte, Timorluların ya da Ettanların bildiğinden daha büyük bir ülkeyi yeniden kuracağınızdan hiç şüphemiz yok."

"Bunlar çok güzel," diye fısıldadım.

"İkinizin bu kadar şiirsel olduğunu bilmiyordum. Destanları siz yazmalısınız." Casper omzunu itince Valen güldü.

Bir konsey üyesi kralı itip kakıyor. Buz ve külden oluşan sarayımızı daha önce gördüklerime tercih ettiğimi düşünerek gülümsedim.

Halvar ve Tor Valen'e hiçbir şey vermediler, çocukken onlara yaşattığı acıların kefaretni ödemekte ısrar ettiler ama benim için gümüş bir yüzük yaptırdılar. Bir ayvanın çiçeği şeklindeydi ve Ferus soyunun armasını kordonuna işlenmişti.

Valen onu parmağına geçirdi, üstünü öptü, sonra dikkatini kürklere, yorganlara ve bazı insanların sunduğu şifalı otlara verdi. Daha sonra Ari, Mattis ve Siv öne çıktı.

"Bilin ki bu benim fikrimdi," dedi Ari bir parça muziplikle.

"Doğru değil. Onları bir hediye olarak önerdiniz, fikriniz bu kadar," dedi Mattis.

Ari onu elinin tersiyle itti. "Ayrıntılar gerçekten önemli değil. Elise, okumaya ne kadar düşkün olduğunu biliyorum. Büyük bir çabayla-" Siv onu dirsekleyince homurdandı. "*Birçoğumuz* sana Kral Arvad ve Kraliçe Lilianna'nın saraylarından kalma bir kalıntı hediye etmeyi düşündük."

Valen, sarılı bir paketi bize doğru iterken daha dik oturdu. Kıpırdamayan ellerimle derileri kaldırdım ve bir yığın eski, buruşuk parşömeni tuttum.

"Bunlar ne?"

Siv bir adım öne çıktı, yüzünde hüznü bir gülümseme vardı. "Kraliçe Lilianna Ravenspire'da esaret altındayken mektuplar yazmıştı. Kime yazdıklarını bilmiyoruz, ama içlerinde biraz teselli, belki de bilgelik bulabileceğini düşündük."

Valen parşömene biraz saygıyla dokundu. "Bunları hiç duymamıştım."

"Bizim de yoktu," dedi Ari.

"Onları ne zaman buldunuz?"

Siv aceleyle, "Axel," dedi. "Bu iki serseriden biri daha itibar görmeden Axel onları buldu ve eline geçirdi."

Gözlerim uzun masanın ortasındaki bir yere kaydı. Frey kıkırdadı ve kardeşinin omzuna vurdu. Axel nazikçe başını sallayarak karşılık verdi, yüzü kırmızı bir sıcaklığa gömülmüştü. Tahmin yürütecek olursam, adam övgü almamayı tercih ederdi.

Ama Valen bunu kabul etmedi. "Axel, bunları nereden buldun?"

Uzun bir nefes verdi ve kaşları çatıldığında bana ağabeyini hatırlattı. Axel daha uzun boyluydu ama Frey'den daha az cüsseli ve kaslıydı. Alçak sesle konuşuyordu ve kasabalarda tanık olduğum kadarıyla kurnaz bir zekâyâ sahipti. Axel'in halkla arası iyiydi, çatışmaları yatıştırmaya yardım ederdi ve nehre gidip gelmemek için tatlı su kuyuları kazacak yerler tasarlamıştı bile.

"Zincirlerde geçirdiğim süre birçok tüccarla geçti Kralım. Mektupları öğrendiğimde, Etta için bu kadar değerli bir şeyin kraliçeyi hiç umursamayan adamlar arasında takas edilmesine izin veremezdim."

"Onları bir tüccardan mı çaldın? Yakalanmadan mı?"

Axel'in yüzü kıpkırmızı kesildi. "Ne yazık ki, onlara en son sahip olan efendi o gece oldukça hastalandı. Korkarım güneşin doğuşunu hiç göremedi."

Oda üç nefesten fazla sessiz kalmadı. Bir anda derin, gürültülü kahkahalar duvarları sarstı ve masanın üzerindeki biraları salladı. Casper kalın etli elleriyle Axel'in omuzlarını kavradı ve onu sarstı. "Seni lanet herif. Onu zehirledin, değil mi?"

Axel dudaklarını büzdü. "Hiçbir şey itiraf etmiyorum."

Bu sadece daha fazla kahkahaya, daha fazla içkiye neden oldu. Axel'in serf tüccarının boğazını kesmesini pek umursamadım ve parmaklarımın üst üste yığılmış parşömenin pürüzlü kenarlarında gezinmesine izin verdim.

Yeni yazılar, yeni kelimeler. Valen'in hiç görmediği kelimeler. Bir yanım kaçıp gitmek ve şimdi onları okumak istiyordu. Eli'nin tutsağı olarak Lilianna için hayat nasıldı, ne biliyordu, ne öğrenmişti?

"Teşekkür ederim," dedim. "Hepinize."

Tor ayağa kalktı ve Valen'in yanına geldi. "Bir tane daha var." Elinde küçük bir kutu tutuyordu ve Valen'e biraz ihtiyatla baktı. "Bizden değildi ve Ravenspire'in işaretini taşıyor. Surlarda bulundu."

Uzun ev aniden, rahatsız edici bir sessizliğe gömüldü. Sadece çıtırtılar ve tüküren ateş ses çıkarıyordu.

Valen ayağa kalktı ve daha kutuyu yere koyamadan Tor'un elinden kaptı. Gözleri bana kaydı. "Bu senin için."

Midem ekşidi. "Runa biliyor." "Gerek yok-

"

"Hayır," dedim kutuya uzanarak. "Oyun bu Valen. Hamlelerini yapmaya başlıyor ve onunla orada buluşmalıyım."

Kutuyu uzun bir süre kavradı, sonra pes edip bana uzattı. Ellerimin titremesinden utanarak, onları odadaki aval aval bakan gözlerden saklamak için çaresizce oturdum.

İçinde, küçük bir şeyin üzerine yerleştirilmiş ve beze sarılmış el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Annem yemininde onun yüzüğünü takmanı isterdi, kardeşim.

Notu Valen'in görebileceği şekilde bir kenara koydum, sonra yavaşça kutunun içine uzandım ve bezi çıkardım.

Boğazımdan boğuk bir ses çıktı. Ayağa fırladım. Kutu kucağımdan düştü. Kanım damarlarımda dondu. Kararmış, kabuk bağlamış bir parmak yere yuvarlanırken buz gibi, sefil bir öfke zihnime ve bedenime doldu.

Safir ve altın bir yüzük hala takılı.

Kan ve vahşeti gören halk, annemin ölü parmağından koşarak kaçarken, dehşet dolu soluklar uzun evin duvarlarını dövüyordu.

Kusmak istedim.

Valen bir anda yanımdaydı. Gözlerinde nefret ve kana susamışlık vardı. Ben de aynı şeyi anlıyor ve hissediyordum.

Ne kadar süre orada durduğumu, yüzüğe baktığımı ve Ravenspire ile ilgili her şeyden nefret ettiğimi bilmiyordum. Ama yüzüğe baktığımda

Şaşkın yüzlerde yine bazı gözlerde sempati okunuyordu.

Sempati istemedim. Kan

istiyordum.

Yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı. Valen'in sırtımın küçük kısmındaki eli beni ateşledi.

"Ravenspire Kalesi'yle karşılaştığımızda," diye sesimi yükselttim, böylece soru sorulmayacak, kimse sözlerimi kaçırmayacaktı, "kimse sahte kraliçeye dokunmayacak. Beni anlayın, Ravenspire'lı Runa Lysander'ı ben öldüreceğim."

İkinci BÖLÜM

Onuncu BÖLÜM

— • —

GECE Prensi

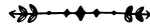
ARKADAŞIM,

İhanet, kocamı ve oğullarımı bir zamanlar yakın dostum olarak gördüğüm bir adamın ellerine teslim etti. Böyle bir nefret kanımı dolduruyor. Böyle bir şiddet. Aileme ve halkımıza yaptıkları için ona en acı verici ölümü diliyorum. Bir keresinde bana onun kaderinde ailemin mirasını güçlendirmek olduğunu söylemiştiniz ama ben buna izin vermeyi reddediyorum.

Onu dallarından keseceğim, sonra da kanamasını izleyeceğim.

Sana ihtiyacım var. Senin rehberliğine. Geleceğinde ısrar ettiğin şeyle yüzleşecek kadar güçlü değilim. Yüzleşmeyeceğim. Acıyla, ıstırapla. Onları kurtarmama yardım et. Hepimizi kurtarmama yardım et.

-Lili

Bir haftadır, ay en yüksek noktasına çıktığında, Elise'in pencerede durup yıldızları incelediğini görerek uyanıyordum. Çoğu gece ona huzur veriyordum ama artık vermiyorum.

Onun yoldaşı, arkadaşı, sevgilisi olacağıma yemin ettim. Birlikte geçireceğimiz hayata yüklerimizi içimizde saklayarak başlamak ne kötü bir alışkanlık olurdu.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek yataktan kaydım ve aramızdaki boşluğu geçtim.

Kollarım beline dolandığında sıçradı ama bir nefes daha aldıktan sonra başı çıplak göğsüme yaslandı.

"Sıcacıksın," diye fısıldadı.

"Arkamızda daha sıcak bir yatak var." Boynunun eğimini öptüm.

"Uyuyamıyorum."

"Uyku hakkında hiçbir şey söylemedim." Dirseği kaburgalarımın çarptı, yumuşak bir homurtu ve kahkaha çıkardı. "Seni rahatsız eden ne?"

"Herja. Ravenspire. Bir durgunluk var ve bundan nefret ediyorum. Fırtına öncesi sessizlik gibi, sanki sadece kız kardeşim ve Calder'in harekete geçmesini bekliyoruz. Onlardan bir adım önde olmak istiyorum ama kendimi çok geride hissediyorum."

Bakışlarıyla buluşmak için onu döndürdüm. Avuçlarımla yüzünü kavradım. "Çok geride değiliz. Calder'ın yapacak bir hamlesi yok. Kardeşim artık onların kontrolünde değil-"

"Neden?" diye araya girdi. "Sol'a ne oldu? Aklı nasıl yerine geldi?" Bana bakmak için durakladı. "Neden hepiniz hayattasınız? Amacınızı anlamıyorum."

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

"Bence daha fazlası var. Leif'in gözlerini yakından görmedin. Güneş Prensi üzerindeki manipölasyonlarını kaybettikleri için kızgındı ama onu öldürmedi. Sol'un yaşamasını benden daha çok istiyordu. Bir şey biliyorlar," diye ısrar etti, "bir sebep, bir öfke -bilmediğimiz bir şey."

"Ancak Ravenspire'in neyi bilip neyi bilmediği üzerinde duramayız. Bildiklerimize odaklanmalıyız. Kardeşimin aklı yerinde olduğu için Herja'nın hayatta olduğunu biliyoruz. Ravenspire'in onun farkında olmadığını ya da en azından bizim farkında olduğumuzu bilmediklerini varsaymalıyız." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Elise, Sol'un kontrol edilememesi bizim yararımıza olur. Ravenspire'da olması ona bizim için içeriden savaşma şansı verir."

"Tabii ona işkence etmiyorlarsa." Gözlerimi kapattım, avuç içleri göğsüme değene kadar kaskatı ve soğuktu. "Özür dilerim Valen. Kelimeler ağzımdan yeni çıkıyor."

"Gerçek bu. Kendim hakkında düşünmediğim bir şey değil." Yeterince doğrudu, Sol'un muhtemelen her gün kötü muamele gördüğünü biliyordum ve bu, içimde her adımı tartan ağır bir aciliyet katmanı ekledi. "Hayal kırıklığını paylaşıyorum Elise. Ama uykusuz kalarak kendini yormak bizi Herja'ya ya da Sol'a yaklaştırmayacak."

"Kız kardeşiniz hakkında hiçbir şey öğrenemedik."

"Edeceğiz. Aramaya, araştırmaya devam edeceğiz. Ari ve Casper yarın bir rıhtım genelevine gidecekler." Bu düşünce boğazımı düğümledi. Gölge'nin yarısı genelevleri ararken, diğerleri Kuzgun birimlerini araştırıyordu. Ama itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Kari ve Brant'a göre, eğer vahşi bir kadın savaşçı Ravenspire muhafızlarının bir parçasıysa, bu bilinirdi.

Ettanların aksine Timorlular, kadınlarının da erkekler kadar iyi kılıç kullanabildiğini henüz fark etmemişti. Bir Ferus prensesinin kılıç kullanması en azından dedikodulara yol açardı.

Doğrusu, Herja'yı Ravenspire'ın zevklerine köle etmek, kaledeki piçlere yakışan türden bir zalimlikti. Ve bunun üzerinde çok uzun süre düşünemezdim, yoksa uykudaki kana susamışlık yüzeye çıkar ve yoluma yarım adım çıkan herkesi katletmekten korkardım.

Düşünceleri kafamın gerisine ittim. Elise'in alnında bir çatık derinleşti ve eğer söz hakkım olsaydı duracaktı.

Bizi pencereden uzaklaştırdım. "Benimle gel."

Yatağı geçip salona girdikten sonra bizi uzun evin kapısına doğru götürdüm.

"Valen," diye fısıldadı kabaca. "Nereye gidiyoruz?"

"Uzağa."

Ruskig uyudu. Sadece ayın ışığı ve fenerleri olan birkaç direk çamurlu yolları ve çimen çatıları aydınlatıyordu. Gece sakin ve ılıktı. Birkaç gece devriyesi

karanlık gecekondular ve duvarlar, türküler söyleyerek ve yıldızlara bakarak.

Bizi ağaçların arasına götürdüğümde Elise kıs kıs güldü ve elimi sıkıca kavradı. Kendi krallığımızda gece hırsızları.

Bir arka duvar Ruskig'i deniz manzarasından koruyordu ama Doğu'da sahip olduğumuz ve Güney'de kazanmayı umduğumuz birkaç müttefikimize gemi gönderebileceğimiz ya da ticaret yapabileceğimiz yarıklar ve gizli delikler vardı.

Muhafızlar ve okçular, tepedeki iskelenin üzerinde düzenli bir yürüyüşle ilerliyordu.

Bir çift muhafızımız geçerken Elise'i göğsüme yasladım, sırtımı duvara dayadım. Ürperdi ve gerginlik ve endişe içinde kilitlenmek yerine güldüğünü bilmekten biraz zevk aldım.

"Kendi muhafızlarından saklanıyorsun."

"Bir kraliyet ailesinin hayatı," diye fısıldadım kulağına. "Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir."

"Muhafızları gizlice geçmeyi özlemişim."

Botların gümbürtüsü üstümüzde kaybolurken, bizi duvara çevirdim. "Gidin. Acele edin."

Elise'in beyaz gülümsemesi şuruplu geceyi kırdı. Tereddüt etmedi, sorgulamadı ve tuzlu su ve nem ciğerlerimize dolana kadar duvardaki dar aralıktan kayarak geçti. Çakıllı kıyılara giden birkaç kavak ve ladin ağacının arasına daldık ve toprak eğimli kayalık su kenarlarına dönüşürken Elise'in gülümsemesi genişledi.

Bir an sonra, ay ışığı dar fiyortun siyah camı üzerinde kırıldı. Kıyıdaki dalgaların hafifçe itip çekmesi korkuyu yatıştırdı. Denizin serin, temiz havası savaşı kovaladı. Burada katliam ve kan yoktu. Burası barışın yaşadığı yerdı.

Sadece ay ışığında hayatta kalsa bile.

Elise elimi bıraktı ve beyaz çakıl taşlarının üzerine çıktı, balık ağlarının ve tuzakların yanından geçti, ellerini sahip olduğumuz birkaç uzun teknenin yanına çekti. Suyun kenarında ayakkabılarını çıkardı, suyun soğukluğu ayak parmaklarına değdiğinde nefesi kesildi.

Dudaklarımın köşesinde bir gülümseme kıvrıldı. Ay ışığında solgun saçları parılıyordu. Yıldız ışığının bir parçası gibi görünüyordu. Lanetli bir hayatın tüm dönemeçlerinde, her an, burada onunla birlikte olmak için tamamen değerli görünüyordu.

Bir parmağımı tuniğimin boynuna geçirdim ve suyun kenarında ona katılırken başımın üzerinden çektim.

Kemerimi çözüp botlarımı ve pantolonumu çıkardığımda alt dudağını dişlerinin arasına alarak gözlerini açtı.

"Bütün bunların olacağını tahmin etmemiştim," dedi Elise, parmak uçlarını karnımın düzlemleri üzerinde gezdirerek. "Şikayet ettiğimden değil."

Biraz hırçınca sııttım ve suya girdim. "Benimle gel."

Elise tereddüt etti. Ben suya batarken gözleri beni takip ediyordu. Sonunda iç çamaşırının bağcıklarını çözdü. Vücudu loşlukta çıplaktı. Çok güzeldi. Mükemmeldi. Teni siyah suya gömülene kadar kıyıya ayak bastığında titredi.

Onu kendime doğru çektim, kollarımı beline doladım. O da bacaklarını benimkilere doladı.

"Burada ne işimiz var?" Parmaklarıyla dudaklarımı inceledi, kulağımın ucuna, çeneme, omzuma baştan çıkarıcı, nazik öpücükler ekledi.

"O odalar, o sığınak seni boğuyor," dedim nazikçe. "Çözemediğim bir sorun olduğunda, uzaklaşmak kafamı boşaltıyor. Senin için de aynı şeyi yapabileceğini düşündüm."

Bir elim sırtının ince kıvrımlarını okşarken, diğer elim kalçasında, Elise keskin, titrete bir nefes alıncaya kadar gittikçe yükseldi. Bacakları etrafımda gerildi. "Beni buraya kafamı boşaltmak için getirdiğinden pek emin değilim."

"Doğru. Yüzmeye geldim." Onu serbest bıraktım, o da bir çılgılık attı ve çenesine kadar battı. "Ne düşündüğünü bilmiyorum."

Suyun altına dalıp ondan uzaklaştığımda kahkahası boğuklaştı. Elise'in onu takip etmesi sadece bir nefes daha aldı. Soğukta uyuşmuş, gecenin içinde yalnız, savaşı ve ölümü unutmuştuk. Bu gece bize aitti. Oynamak, öpüşmek, takılmak.

Elise'e aşık olduğumda, bu geceler hayal ettiğim şeydi; sarıldığım fikirlerdi. Sahip olduğumuz bir ülke

Birbirimizi tamamen ve özür dilemeden sevmeye özgürlüğü.

Kıyıya doğru yüzmeye başladığımda Elise kollarını boynuma dolamış, sırtıma yapışmıştı. Yaklaştıkça, ağzı daha da zorlaştı. Dudakları yavaşça kulağımın kenarını okşadı. Boynumu ısırdı, elleri göğsümde ve suyun altında ortalarımnda dolaştı.

"Elise, bunu yapmaya devam edersen boğulacağım." Söylenecek yanlış ya da doğru şey.

Elise ağzının arkasına daha fazla tutku koydu. Dili ve dişleri omzumu okşuyor, eli karnımdan aşağı kayarak nasırlı parmaklarıyla tenimi kavırıyordu.

Sert bir nefes verdim ve manevra yaptım, böylece gelgitin yumuşak çekişi bizi kıyıya doğru iterken göğüs göğüse geldik. Kum ve pürüzsüz taşlar sırtıma çarptığında, bizi suyun dışına doğru çektim, buruşuk kıyafetlerimi altına serdim ve Elise'i kalçalarımın üzerine doğru eğilerek tuttum.

Onu öptüm; parmaklarım sıırıslıklam saçlarına dolandı. Islak tenimi sıyıran tırnaklarından gelen keskin bir sıcaklık kaba bir inilti çıkardı. Birlikte hareket ediyorduk, alıyor ve veriyorduk. Birlikte serbest kalmak için özgürdük. Bakışlarını tuttum, kalbim göğsümde, boynumda, kafatasımda çılgınca çarpıyordu.

Bir keresinde ona kalbimin onun için attığını söylemiştim ve her kelimesinde ciddiydim.

Adım dudaklarından dökülüyor. Gözleri kapanıyor. Dokunuşu bedenimi ısıtıyor.

Bütün bunlar onun
için atıyordu. Hep
öyle olurdu.

Uzaktan pembe bir güneş ışığı süzülüyordu. Elise göğsüme yaslandı, başı kalbimin üzerindeydi. Gözlerim kapalı, tamamen huzurluydum.

"Valen."

"Hmm."

"Sanırım Herja'yı nasıl bulacağımı biliyorum."

Başımı çakıl taşlarından kaldırdım. "Nasıl?"

Elise'in çenesi gerildi. İçimde bundan hoşlanmayacağıma dair bir his vardı. "Genelevlere müşteri kılığında adam göndermeye devam ediyorsun. Ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Zevk arkadaşları müşterilerle konuşmaz. Onlara güvenmiyorlar."

Doğru. "Ne öneriyorsun?"

Çaba sarf ederek yutkundum. "Onun yerine

ben giderim." "Elise-"

"Beni dinle." Elise doğrulup oturdu. Dirseklerime yaslandım ve söylemek üzere olduğu şeyi anında reddetme dürtüsüyle savaştım. Elise dizlerini göğsüne çekti, sesi yumuşaktı. "Beni, Kari'yi ve Siv'i yeni eşler olarak genelevlere gönderin. Bize daha çabuk güvenirler ve belki bir şeyler öğrenebiliriz."

Başımı salladım ama avucunu yanağıma koyduğunda durdum.

"Valen, biz eşitiz, değil mi?" "Evet,

ama-"

"O zaman ben Ruskig'de güvenli bir şekilde yatağımızı sıcak tutarken neden tüm riskleri alan sensin?"

"Kısa bir süre önce bir Kuzgun birliğine girdikten sonra bir uçurumdan atladığınızı hatırlıyorum."

Kıkırdadı. "Peki bu risk işe yaradı mı? Sanırım Güneş Prensi'nden mesajlar getirdim."

"Uçurumdan atlama kısmı olmadan da yapabildim."

"Ben de." Elise'in gülümsemesi soldu. "Bu uçurumlardan atlamayı gerektirmezdi ve yalnız olmazdım."

"Elise, benden *karımı* bir müşterinin onu satın alabileceği bir konuma getirmemi istiyorsun. Sonra ne olacak?"

Vahşi bir şekilde gülümsedi. "Kan alma yeteneğime daha fazla güven, aşkım." Elise beni yavaşça öptü. Kahretsin, bu saf bir manipölasyondur. Hınzır dokunuşuyla her türlü duvarı, her türlü çekinceyi nasıl yıkacağını biliyordu. "Kabul et, Gece Prensi," diye fısıldadı dudaklarına. "Planımdaki parlaklığı görüyorsun."

Genelevlere diğer taraftan gizlice girmenin biraz mantıklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum. Şüphesiz zevk arkadaşları bu sefil sistemin iç işleyişi hakkında herkesten daha çok şey biliyordu.

Eğer Elise gizli genelevleri ya da Herja olma ihtimali olan birinin söylentilerini öğrenebilirse, bir yön bulmuş oluruz.

Güneş geceyi yararken, elimizde pek bir yön *olmadığını* kabul etmek zorundaydım. Burada ne kadar uzun süre kalırsak, bu oyunda hareket etmeyen parçalar olarak, Ravenspire o kadar avantajlı olacaktı.

Yine de sevmek zorunda değildim.

"Biz oradayız," dedim. "Patronlar olarak, ağaçların içinde, yatakların altında, umurumda değil. Herhangi birinize el kaldıran olursa, ölür."

Gözleri parladı. "Anlaştık. Ama bize rolümüzü oynamamız için bir şans vermelisiniz. Bir müşteri bana baktığında gözlerini kesemezsiniz."

"Böyle bir şey için söz vermeyi reddediyorum ve en azından bir gözü uyarı olarak alma hakkımı saklı tutuyorum."

Güldü ve kollarını boynuma dolayarak beni kendine yakın tuttu. "Onu bulacağız Valen. Sana yemin ederim."

Yüzümü boynuna gömdüm.

Evet, Herja'yı bulurduk. Sol'u kurtaracağız.

Kardeşlerimle yeniden bir araya gelme umuduna tutunmalıyım, neden hayatta tutulduğumuzu öğrenmeliydim ama bu süreçte Elise'i kaybetmemeliydim.

Ben olsam yapmazdım.

On Birinci BÖLÜM

— • —

HAYDUT Prenses

"Dudaklarına DAHA FAZLA BOYA SÜRÜYORLAR," dedi Frey. Etrafta durup onu izleyen adamların yarısı keskin bakışlarla onu mızrakladığında yüzü kızardı. "Ne? Genelevlerin patronu ben değilim. Onları özgürleştiriyorum ama çok sayıda zevk arkadaşı gördüm."

"Bazı şeylerin özel kalması daha iyidir, küçük kardeşim." Axel kardeşinin omzunu kavradı ve zoraki bir sevecane bakış attı.

"Genelevleri kullanmıyorum," diye ısrar etti Frey. "Onlara ihtiyacım yok."

"Doğru," diye mırıldandı Ari ve Siv'in yüzümü boyamayı bitirdiği yere geri döndü.

"Kanayan aptallar." Frey, Axel'i silkeledi ve yumruğunu kardeşinin omzuna vurarak kalabalığın arkasına doğru ilerledi ve birkaç kıkırdamaya katlandı.

Bir grubumuz Bordell adlı kuzey kasabasının tepelerinin ötesindeki kampımızda kaldı. Bu sefil küçük yer, krallığın eteklerinde, yolcuları Eski Topraklar'a götürecek geçidin çapraz rüzgârları arasında sıkışıp kalmıştı.

Timoran. Burada en kahverengi, en kuru otlar bile büyümekte zorlanıyordu. Ağaçlar bir cesedin kemikleri gibi çıplaktı ve her köşe sidik ve kurumuş deri kokuyordu.

Gölge Loncası genelevin etrafını saracaktı, içeride bir sorun çıkarsa yardım çağırabileceğimiz kadar yakın ama şüphelenmeyecekleri kadar da uzakta olacaktı. İç konseyden bazıları - seçkin evlerde hizmet etmiş ya da daha seçkin bir hayat yaşamış olanlar - patron olarak gireceklerdi.

Crispin ve birkaç adamı bir zamanlar asilzadelerin kölesiydiler. Genelevin dışındaki gözler onlar olacaktı ve Frey ile Axel'in içeride bizimle birlikte olacağını bilmek biraz rahatlattı.

"Hâlâ beni içeri almanız gerektiğini düşünüyorum," diye ısrar etti Ari. "Ne de olsa bir zamanlar kraldım."

Brant, "Elise'i tanıyanlar arasında senin yüzün çok fazla görüldü," dedi.

Başını ağrıyormuş gibi ovuşturup duruyordu ama bu gece kanında bulunan büyüye bir anlam veremediğinde ısrar ediyordu. Junie ona da kendisi gibi Alver adını vermişti, öngörülebilir bulunabilen ya da imgelem görebilen biri. Brant'in tedirginliğinin benimkine nasıl eklendiğini belli etmedim. Eğer ona ağır gelen bir şey varsa, büyük ihtimalle bu gece burada bir tehlike vardı.

"Kimsenin seni tanıması riskini göze alamayız, Ari," diye ekledi Tor. "Ben bir illüzyonistim."

Stieg, Casper'ın kulaklarının sivri uçlarına hafifçe vurarak, "Ve tüm o lanet olası fae kulaklarını gizlemekle yeterince meşgul olacak," diye ısrar etti.

Ari nefesinin altında mırıldandı ama arkasını döndü. Bir yanımla onun hayal kırıklığını paylaşıyordu. Valen yanımda olamayacaksa, onun yerine Ari, Halvar ya da Tor'un geçmesini isterdim. Ama genelevin içinde olmayacaklardı. Kralın yanında kalacaklardı.

Konseyn çoğuna güveniyordum ama ne zaman birçoğu yakınım gelse tenimde dalgalanmaya devam eden tedirginlikten kurtulamıyordum.

Ama en azından Frey ve kardeşi vardı; sadık olacaklardı.

Valen isteksizce ağaçların yanında kalmaya ikna olmuştu. Kraliçesi söz konusu olduğunda öfkesi çok şiddetli ve eski kana susamışlığından çok fazla artıyordu. Geneleve girerse daha büyük bir sorumluluk altına girecekti.

Valen arkada kaşlarını çatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Ona anlamlı bir bakış attım ve geri çekilmesi için uyardım. Bana güvenmesi için.

Çatık kaşları yüzünde daha derin çizgiler oluşturdu.

Halvar ve Tor takastan döndüklerinden beri kral pek bir şey söylememişti. Resmen Bordell genelevine zevk arkadaşı olarak satılmıştım. Kari ve Siv de benimle birlikte.

Halvar Kari'ye, "Fiyatımı adil bulmadılar ama ben aşkımı daha azına satmazdım," diye takılmıştı.

İlk şövalye hakkında öğrendiğim kadarıyla, huzursuzluğunun çoğunu nükteli sözlerin ve kahkahaların ardına saklıyordu. Yine de

Kari'ye yakın durdu. Kralımızla aynı endişeleri taşıdığından şüpheleniyordum.

"Zamanımız kalmadı," diye ısrar etti Casper. "Buluşma bir saat içinde."

Valen içinden küfrederek grubun arasından sıyrıldı ve elimi tuttu. "Bundan hoşlanmadım."

"Sadece arkadaşlarla birlikte olacağız." Bir avucumu göğsünün üzerinde düzleştirdim. "Ve ne bildiklerini öğrendiğimizde gideceğiz. Bizi yakalamaya hazır olun."

Etrafta kimin olduğunu umursamadan beni öptü.

"Gözleri kesmek yok," diye fısıldadım yanağına dokunarak.

"Söz vermiyorum." Valen, bizi Evin Hanımı ile buluşmaya götürecek olan Casper'a başıyla onay verdi.

Mattis, Siv'in yüzünü avuçlarının arasına aldı, kılık değiştirmesini bozmamaya dikkat ederek dudaklarına fısıldadı, sonra parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. Halvar'ın Kari'yi bırakması daha uzun sürdü. Öte yandan, kırmızı dudaklarının lekelenmesini pek umursamadı ve gülüp onu itmek zorunda kalana kadar ağzını yalayıp yuttu.

"Hepsini öldürmemeye çalış," diye seslendi arkasından. "Bazılarını sorgulamamız gerekebilir."

"O adam beni mahvedecek," dedi biz uzaklaşırken. "Ama bunu yaparken keyifli olacak," diye karşılık verdim.

Kari sırtarak kendine son bir bakış hediye etti. "Çok."

Arabanın arkasında bir yandan Siv'in, diğ er yandan Kari'nin elini tutuyordum. Tekerlekler yoldaki her çentiğinin üzerinden geçiyor gibiydi; her çukur bizi sırtım ağıryana kadar zıplattı.

"Baskın bir zevk eşı olacak," dedi Kari. "Popüler olarak hayatta kalırlar. Liderle konuşmayın. Yardımcı olmayacaklar; bizi rakip olarak görecekler. Korkmuş k    k yavrular için gidin. Anlaşıldı mı?"

Hem Siv hem de ben aynı anda başımızı salladık.

Yamacın dibinde, içinde yelekli    iri yarı adamın bulunduğ  siyah bir araba varışımızı bekliyordu.

Ortadaki adam uzun sakalını sıvazladı ve uçlarına kemik boncuklar  r lm   bir ipi kurcaladı. Casper'a elini uzattı.

"Bayan DeMark buradaki ticareti denetleyecek."

Casper homurdandı.   izmelerinde taşlar ve sırtında çok fazla çentik olan bir adam gibi hareket ediyordu. Böyle insanların yanında g    z ve kabaca yapılmış görünmek daha iyiydi. Haysiyetli tüccarlar köleleri ve sıcak bedenleri krallığın kenar mahallelerine sıkışmış genelevlere bağışlamazlardı.

Nefes nefese bir sesle arabanın arkasını çözdü ve     m ze hareket etmemiz için ısılık çaldı.

"    r dilerim Kraliçem," diye fısıldadı ben arabanın arkasından sendeleyerek çıkarken.

Onu görmezden geldim ve çenemi kaldırarak eski evimin altına baktım.

Ta ki Siv dirseğini kaburgalarımın arasına sokana kadar. "Başını eğ," diye tısladı. "Burada bir hiçsin."

İtaat ettim ve çamurun yırtık pırtık ayakkabı görevi gören ince deri kayışlar arasında ezilmesini izledim. Genelevin adamlarından biri kolumu zorla tuttuğunda, içgüdülerim onu savuşturmamı, belki de kalçamda saklı hançeri karnına saplamamı istiyordu. Ama donup kaldım. Uydum. Doğruyu söylemek gerekirse, genelevin kapısı inleyerek açıldığında, biraz korkuyla titremek için fazla bir şey gerekmedi.

Satenin hışırtısı. Çok fazla gül kokusu. Duman yemiş bir ses. "Bakalım ne satın almışsın Mikal."

Bir kadının dokunuşu -benim deneyimime göre- her zaman çoğu erkekten daha nazik olmuştur. Bordell'in Sahibesi öyle değildi. Cılız parmakları çeneme saplandı ve bakışlarımı kaldırdı. Hanımefendinin kırmızı boyalı yanakları ve keskin, buz mavisi gözlerini çevreleyen çok fazla sürmesi vardı. Saçları dağınıktı ve başının üzerinde eski, küflü görünümlü bukleler halinde yığılmıştı.

Güzel bir elbisesi vardı ama yakından bakıldığında birden fazla kez dikildiği belli olan dikişleri ve sahte taşlar ve kemik boncuklarla gizlemeye çalıştığı ince satenindeki sökükler göze çarpıyordu.

"Sıska," dedi. "Ama dişleri güzel ve hiç çürük yok."

Siv ve Kari'yi incelemeye devam etti. Siv'in koyu renk saçlarında yara olup olmadığına bakıldı, Kari'nin ise geniş ve çok güçlü olduğu, iri yarı patronların el atması için ayrıldığı söylendi.

Halvar boğazlarını parçalayacaktı. Çok uzun sürerse Kari hata yapmazdı.

"Yeterince iyi," dedi hanım. "Yükleyin onları. Randevularımız var."

Casper'a dönüp bakmadan geniş arabaya atıldık ve sessiz kalmamız emredildi.

Kalbim hızla çarpıyor, kanımı kaynatıyordu. Tedirginliğimi gizlemek için tırnaklarımı avuç içlerimin etine geçirdim.

Etrafımız bizi sevenlerle çevriliydi.

Bir sorun çıkarsa Valen genelevin tamamını yutar.

Bu Herja içindi. Etta için.

Ev göründü. Ahşap ve sazdan yapılmış köhne bir bina. Eğik bir çatı, çok sayıda odayı ve müşterilerin toplandığı büyük salonu örtüyordu. Araba uzun bir toprak yoldan geçerek evin yanından, birkaç fenerin saman yığınları ve yırtık pırtık keçiler üzerine yaldızlı gölgeler düşürdüğü bir ahıra doğru gümbürdeyerek ilerledi.

"Çık dışarı," diye bağırdı hanımefendi. Koltuğunun kenarından çıkardığı tahta bir çubuğu ayak bileğime vurdu.

Yanağımı ısırarak ona acıdan ağlama zevkini tattırmadım ve arabadan sendeleyerek ilk ben çıktım. Buluşmaya gelen adamlardan ikisi ahırın geniş kapılarını açtı ve üçüncüsü bizi içeri aldı.

Duvarlar ince ve kırılgandı. Çıtılardaki çok fazla boşluk sert kuzey rüzgârını karşılıyordu. Küflü hava ve toz boğazımı tıkadı. Ahırın arka tarafında başka bir oda vardı. Bir adam kapıyı tıklattı, iki nefes bekledikten sonra açtı ve çok fazla çiçek kokusu olan ışıklı bir odaya girdi.

Eski ahırlardan çok, tatlı ve gül kokusu midemi bulandırdı.

Her türden kız ve erkek, derme çatma bir soyunma odasında toplanmıştı. Uzun, dolgun, kemikli, geniş. Çok kısa zamanda çok fazla şey görmüş olan arkadaşlar Bordell Genelevi'nin soluk renklerine bürünmüşlerdi. Etekleri, pantolonları ve tunikleri bana denizin üzerinden gelen bir fırtınayı hatırlatıyordu. Gri ve siyah, mavi bir şeritle onları hanımefendinin malı olarak etiketliyordu.

"İçeri girin," dedi adam homurdanarak. Siv'i kürek kemiklerinin arasından dürttü ve üçümüz eşikten geçene kadar bekledi. Keyif arkadaşlarından birkaçı bize doğru baktı ama bir şey söylemedi. "Paltolarınızı giyin. Bir saat içinde görüntüleneceksiniz. Eşlik etmeniz gerekirse, ana eve götürüleceksiniz. Telaş yok, itiraz yok."

Ve böylece gitti. Başka bir şey söylemedi, sadece arkasından bir kapı çarptı.

Bulutlu bir aynaya bakan uzun boylu bir kadın yansımasına, "Şuna bak," dedi. "Görünüşe göre yaşlı Bayan DeMark yine boşa kürek çekiyor. Onlara iki gece veriyorum."

"Güçlü olan için en az bir hafta," dedi muhtemelen benden çok da genç olmayan bir çocuk. Zayıftı ama vücut kıvrımları

Kollarındaki kaslar, giydiği sıkıcı tuniğin altında gömülü olan gücü ima ediyordu.

Birlikte gülüştüler ve gece için hazırlık yapmaya geri döndüler.

"Unutma," diye fısıldadı Kari, "yavruları."

Kalbim hızla çarparken başımı salladım. Gözlerim bize hitap eden ikisinin üzerinden atladı ve diğerlerini inceledi.

Çoğu arkadaş ilgisizdi. Birkaçı sanki düşman hattını geçmişiz gibi gözlerini kısarak bizi içeri aldı. Ama bazıları omuzlarının üzerinden gergin bakışlar attı.

Teker teker ayrıldık. Altın sarısı saçları kafasında yuva yapmış bir kıza ulaşana kadar yüzleri sürekli çatık kaşlarla kilitlenmiş gibi görünen birkaç zevk arkadaşının arasından s r klendim.

Bakışlarımdan kaçındı. Tüm sıska vücudu sanki bana bakmaktansa sise dönüşmeyi tercih ediyormuş gibi benden uzaklaştı. Bu gece başka seçeneği yoktu. Boğazımı temizledim ve elindeki sürmeyi işaret ettim. "İşiniz bittiğinde biraz kullanabilir miyim?"

Vücudu titredi ve titreyen bir elle sürmeyi üzerinden geçirdi. "Tamamdır."

"Teşekkür ederim." Birkaç kalp atışı boyunca gözlerimi hizalıyormuş gibi yaparak onun sarsıntılı, sert hareketlerini inceledim. Gençti ama hayatın ağırlığı omuzlarını kıvırmış, gözlerinin altındaki koyu yastıklara çökmüştü. "Ne zamandır buradasın?"

Kız, elinde tuttuğu oraplara geri dönmeden önce gözlerini yukarı kaldırıp bana şüpheyle baktı. "İzimi kaybettim."

Konuşmaya hiç niyeti yoktu. Yine de arkadaşların hiçbirinin konuşmaya niyeti yoktu. Eğer Herja böyle bir yerde kapana kısıldıysa, bize ihtiyaı vardı. Düşün. Bu işi hallet. Zamanında işaret vermezsek Valen kendini kanlı yollarla belli ederdi.

"Krallığın bu tarafına hiç gelmedim," diye fısıldadım, gözlerime sürme çekerken. "Doğrusu, seçkin evlerden birine gtrleceğimi sanıyordum. Tüccarlar sadece soyluların gittiği yerlerden bahsedip duruyordu."

Uzanıyordum ama Kari'nin teorileri doğruysa, Herja sıradan halkın gözünden uzak tutulacaktı.

Kız kaşlarını kırıştırdı. "Seni bu kadar özel yapan ne?"

"Hiçbir şey. Sadece duyduklarım. Sanırım fikirlerini değiştirdiler." Srmenin kapağını kapattım ve kavanozu geri verdim. "Hiç o evlerden birini gördün mü?"

Dudaklarını flledi. "Benim neyim bu kadar özel ki bunları göreyim?"

"Var olduklarından emin değildim."

Kız omuz silkti. "Ravenspire Kalesi'nde özel evler var. Duyduğuma göre, eşler daha iyi yemek yiyor. Hatta istediklerini giyebiliyorlarmış."

Tüm bunlar çok çirkindi ama benim de diğer tüm dostlar gibi kayıtsız kalmam gerekiyordu. Belki de hayatta kalmanın bir yolu. Zorla bir

Gölmek. "Kahretsin, bir kızın oraya girmesi için ne yapması gerekir ki?" Kızın ağzında bir sırıtma belirdi. Başını salladı, daha rahattı ama cevap vermedi. Biraz daha zorlanmaya ihtiyacı vardı. "Hiç böyle bir yerden çıkıp zirveye ulaşan birini tanıyor musun?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" diye tersledi. "Dedikoduya ihtiyacım varmış gibi mi görünüyorum?"

"Özür dilerim." Sanki beni ısırılmış gibi sinmiştim. "Bu işlerde yeniyim. Gece Prensi'nin çıkardığı ayaklanmalar yüzünden efendimin evi yanınca satılmak zorunda kaldım."

Yine de yalan söylemede iyiymişim gibi davranmadım.

Yine de doğru bir şey söylemiş olmalıyım çünkü gözleri büyüdü; sesi alçak bir törpüye dönüştü. "O gerçek mi?"

Halk Valen'in gerçek olduğuna inanmıyor muydu? Ravenspire'ın tüm soylularının önünde adını duyurmuştu. O zamandan beri aylardır krallıkta iz bırakıyordu. Daha da yaklaştım. "O gerçek."

Gözlerinde bir parça ışık parladı. "Bir şeyler duyuyorum ama bize doğru olmadığını söylüyorlar."

"Bu doğru. Orduları gördüm. Ravenspire'ı yerle bir edecek; daha küçük insanları, bunun gibi yerleri önemsiyor."

Kadın homurdandı. "Böyle yerler kimsenin umurunda değil."

Ona biraz umut vermem gerekiyordu. Omuzlarımı dikleştirerek farklı bir yol izledim. "Özel evleri sorup duruyorum çünkü Gece Prensi'nin bir ev almayı planladığı söyleniyor. Özel biri, özel bir zevk arkadaşı ile. Sanırım ben de

o geldiğinde orada ol." Daha az umut. Umutsuz ol. Uzun bir iç geçirdim. "Muhtemelen öyle bir yer yoktur. Böyle bir yer yani."

Aramızı sessizlik kapladı. Sadece cehennemde geçirecekleri geceye hazırlanan diğer zevk arkadaşlarının sesleri etrafımızı sarmıştı. Alçak mırıltılar yükseldi. Belki Siv ya da Kari'nin şansı daha yaver gidiyordu ama bakıp bu zayıf bağlantıyı koparma riskini almak istemedim.

Sonunda kız omzuma doğru adım attı. Çenesini kaldırdı, sesi bir yaz esintisinden daha yumuşaktı. "Öyle bir şey var."

"Neymiş o? Kraliyet genelevi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bir ödül dostum. Krallıkların dört bir yanından en varlıklı insanları kendine çeken gizli bir meydan okuma. Ona Sessiz Valkyrie diyorlar."

"Tanrıların savaşçısı mı?" Valen kız kardeşinin kılıçla ölümcül olduğunu kaç kez açıkça belirtmişti? "Neden?"

Kız omzunun üzerinden gergin bir bakış attı. "Onu kazanmak için yenmelisin. O bir ölüm getiricidir. Valkyrie destanlarında olduğu gibi, bu eş o kadar zorlu ki kimi öldüreceğini ve kimin onu alacağını seçme gücüne sahip. Halk kazanmak için para ödüyor. Duyduğuma göre, çok azı kazanabiliyor."

"Nerede o?" Ben daha düşünmeden parmaklarım onun kollarını kavradı. Bu kadar çaresiz görünmek istemezdim ama Herja Ferus'un hayatta olabileceğine dair bir fısıltı varsa o da bu Sessiz Valkyrie olmalıydı.

Kız benden kaçarak geri çekildi.

"Özür dilerim." Ellerimi kaldırdım. "Ama buraya ulaşabilirsek Gece Prensi gelecektir. Özgür olabiliriz."

"Özgür." Bir parça acıyla güldü. "Özgürlük diye bir şey yok. Burada yok."

"Gece Prensi ile halk eşit olacak."

Başını salladı, belli ki bana güvenmesi gerektiğinden emin değildi. "Bu doğru olsa bile, Valkyrie bir eğlence evinde tutulmuyor. O bir ödül; bir malikânede koruma altında tutulan bir ödül."

"Bir mülk mü?"

"Bir metrese güç vererek böyle bir oyunun boşa gideceğini mi düşünüyorsunuz? Hayır. Söylentilere göre o yüksek bir soylunun malı. Belki de kralın kendisidir. Bilmiyorum. Tek bildiğim, tanrıların kadınına yenmenin cazibesinin bir yerlerde kalın bir keseye eklendiği."

Odanın arkasından gelen bir itiş kakış bizi dönmeye zorladı. Yumruklarım sıkıldı. Bize ilk hitap eden kadın Kari'yi duvara doğru itti. İki genç adam onun kollarını kavradı.

"Kimsin sen?" diye tersledi zevk arkadaşı. "Çok fazla soru sordun. Eğer ilk gecenizde gelip kontrolü ele alabileceğinizi düşünüyorsanız, fena halde yanılıyorsunuz. Burası benim evim."

Hayatta kalmak. Hayatta kalmak istiyor. Yoluna çıkan herkesi yiyip bitirecek.

"Bekle." Ellerimi kaldırarak Kari'nin yüzüne vurmasını engelledim. "Buraya senden bir şey almaya gelmedik. Bunun için burada değiliz."

Zevk arkadaşı bana buz gibi bir bakış fırlattı. "Sanki başka seçeneğin varmış gibi konuşuyorsun."

Kari ve Siv bana başlarını salladılar ama bu insanların burada kalmasına izin veremezdim. Bu kadın, sanki burası onun eviymiş gibi davranıyordu ama bu korkuya dayanıyordu. Çaresizlikten. Özgür olabilirdi. Hepsi özgür olabilirdi.

Benim sözümle olacaklardı. Sadece ismimle mi kraliçeydim, yoksa eylemlerimle mi?

"Bu gece buradan gidebilirsiniz," dedim, sert bir sesle. "Hepinizi özgür bırakabiliriz."

Kadın güldü. "Delirmişler ve hepimizin derisini yüzdürecekler."

Kapılara doğru bir hamle yaptı, şüphesiz bir muhafıza işaret etmek için. Mırıltılar onu takip etti. Bize karşı dönüyorlardı. Bana Valkyrie'den bahseden kız bile geri çekildi.

Burada başarısız olmazdım.

"Beni dinleyin. Etta'nın Kralı, Gece Prensi ile geldik."

Birkaç soluk onun ismiyle buluştu ama çoğu bana aklımı tamamen yitirmişim gibi baktı.

"Bir şey aramaya geldik ama o orada," dedim bir duvarı göstererek. "Bizimle kalırsanız, hepiniz bu gece buradan kaçabilirsiniz."

"Yalan söylüyor. Sadakatimizi kanıtlamak için hanımefendiden bir test," dedi uzun boylu kadın.

"Hayır. Bırakın hanımın kanı aksın, umurumda değil. Muhafızlara işaret vermeyin. Adamlarımızı çağıralım ve seni bizimle Ruskig'e götürelim."

"Ona inanın," dedi Siv. "O Elise Lysander, ölen Timor kralının eski yeğeni, şimdi Etta Kraliçesi."

Sessizliğin sinirleri sarsan, kulakları sağır eden bir yönü vardı. Kimse hareket etmiyordu. Kimse nefes almıyordu.

Baş eş olduğunu düşündüğüm kadın başını salladı. "Deli. Sen delisin."

Kelimeleri söyledi ama ses tonunda daha az zehir vardı. Her kelimenin içinde bir yerlerde ufak da olsa bir umut vardı.

"Hiçbir kral kraliçesini bir eğlence evine göndermez," dedi başlangıçta bize gülen çocuk.

Siv ve Kari sırttı.

"O zaman ne Elise'i ne de Valen Ferus'un kraliçesini memnun etmek için gösterdiği özveriyi biliyorsun," dedi Kari.

"Valen Ferus," diye fısıldadı arkamdaki kız.

"O burada ve bu Valkyrie'yi bulmamız gerekiyor. Onun önemli olduğuna inanıyoruz," dedim planımızdan çok fazla vazgeçmek istemeyerek. "Hangi malikânede tutulduğunu biliyor musunuz?"

Kız başını sallamaya başladı ama kapı çarparak açıldığında tüm düşünceleri, tüm kelimeleri yok oldu. Hanımefendinin muhafızlarından biri kapıda durmuş, acımasızca sırtıyordu. "Erken bir isteğimiz var."

Tüm zevk arkadaşları kaskatı kesildi. Birkaçı gözlerini kapatıp dualar mırıldandı. Ama adamın bakışları bana döndüğünde içim dondu.

Bir parmağını kaldırarak işaret etti. "Sen. Timoran. İlk patronunu hak ettin."

On İkinci BÖLÜM

— 8 —

HAYDUT Prenses

ELLERİM BAĞLIYDI. Genelev muhafızı beni ahırdan çıkarırken Siv ve Kari'ye hızlıca bir bakış atacak kadar zamanım vardı; serbest kalmamız, adamlarımızı almamız için sessiz bir işaret. Valen'i almak için.

Planda bu yoktu. Bu genelevde seçmelerin ne zaman başladığını öğrenmiştik. Seçimler, müşterilerin potansiyel zevk eşlerini inceleyip sonra da satın alma işlemlerini gerçekleştirebilecekleri ana odada yapılıyordu. Ana eve adım atmadan önce sıvışacak ve cılız ağaçlardan oluşan bir leke oluşturacaktık. Orada Stieg ve Ari bizi karşılayacak ve götüreceklerdi.

Sadece ben varken kaçamazdım.

Hele ki kolumda büyük, etli eller ve bileklerimde ipler varken.

Planlar değişecekti. Yakında kan ve ölümle sonuçlanacağına şüphe yoktu. Ben kurtarılacak bir genç kız değildim ve Valen beni zayıf ya da çaresiz biri olarak görmüyordu. Damarlarımda savaşçı kanı akıyordu ama kocam kan tutkusuna nasıl yenik düşüleceğini herkesten iyi biliyordu. Lanet kalkmış olsa bile, o-

Kan, şiddet ve katliamın ruhunu tedavi edemediği bir hastalık gibi çektiğini birden fazla kez itiraf etti.

Belki de daha çok onu iyileştirmek istemiyordu.

Bu muhafız -bu Tanrı'nın cezası aptal- ne yaptığını ve tehlikeye attığı hayatları bilmiyordu.

Ona da söyledim.

Güldü ve tutuşunu sıkılaştırdı. "Sen bir zevk eşi olarak satıldın, aşkım. Dışarıda senin için savaşmak isteyen biri olduğunu mu sanıyorsun?"

"Beni o eve teslim ederseniz, tüm tanrılar ve tüm kaderler üzerine yemin ederim ki, o ev uzun süre ayakta kalmayacak."

"Şahsen talep edildiniz." "Nasıl?"

Kimse beni görmedi mi?"

"Çok alıngansın," dedi gülerek. "Ben soru sormam, aşkım. İşimi yapıyorum ve zevkleri sunuyorum hepsi bu. Yeni, mavi gözlü bir Timorlu aranıyordu ve sen de tam aradığım kişisin. Sanki senin burada olacağını biliyordu."

İç organlarım sert ve hızlı bir şekilde kıvrıldı.

Burada olduğumu bilen biri varsa, o bizim dostumuz değildir. Lanet olsun! Bu ağaçlardaki halkımız için ne anlama geliyordu? Valen, biliyor muydu? Etrafı sarılmış ve pusuya düşürülmek üzere miydi?

Muhafız beni evin arka tarafındaki dar bir kapıdan içeri itmeden önce merak edecek zamanım olmadı.

İçerideki hava keskin bitki dumanı ve ağır bira kokuyordu. Büyük salonda toplanan müşterilerin kahkahaları yükseliyordu.

zevk arkadaşları daha içeri alınmadan önce kendi kendini önemseyen sefahatleri.

"Bunu giy," dedi muhafız. İnce, inci gibi bir dantel tabakası uzattı. Ona bakmaktan başka bir şey yapmayınca, başına şapka geçirir gibi bir hareket yaptı. "Bunu kanayan başının üzerine koy. Yüzünü saklamak için. Sen satın alındın. Başka kimse seni göremez. Evin kuralları."

Elise'i düşün. Bacağımdaki hançer tenimi yaktı. Hepsi aklımdaydı ama bu sıcaklık Valen'e verdiğim sözü hatırlattı. Savaşacak ve kendimi savunacaktım. Uzun zaman önce söz vermişim ve sözümü tutacaktım. Ama şimdi bıçağı kapmak pervasızlık olurdu. Etrafta çok fazla müşteri, çok fazla muhafız ve çok fazla düşman vardı.

Uzun bir nefes alarak danteli başımın üzerinden geçirdim.

Odada, etimi satın alabileceğini düşünen piçle baş başa kaldığımda, onunla hızlıca ilgilenirdim. Ben bitirene kadar ahşap zemin kıpkırmızı olurdu.

Gardiyan beni salona götürdü. Masaların etrafı kadın ve erkeklerle doluydu. Hepsi farklı statülerdeydi. Çoğu taş işçisi gibi görünüyordu. Hantal omuzlar ve belimden daha kalın kollar. Zirvelere bu kadar yakinken, buradaki insanlar sert rüzgârlara ve ağır işlere alışkındı. Yine de aralarına serpiştirilmiş birkaç şık giyimli insan vardı. Muhtemelen diğer krallıklardan ya da kasabalardan gelen gezginler ya da tüccarlar sadece uğruyorlardı.

Odaya getirildiğimde kulaklarımda kaba bağırışlar uğuldadı. Erkekler havladı, bazıları eteklerime uzanıyormuş gibi yaptı,

Diğerleri şeklim ve vücudum hakkında yorum yaptı.

Hançer bacağımı yaktı. Her göğsüme saplamak için neler vermezdim.

Dantelin üzerindeki telkari sayesinde köşedeki masayı ve tanıdık yüzleri fark ettim. Axel ve Frey'in yanından geçerken kalbim gırtlığımı fırladı, gergin bir şekilde içiyordum, mekânı inceliyordum, planın ters gittiğine dair bir işaret bekliyordum.

Örtülüydüm, beni fark etmediler. Uzaktaki kapıya ya da pencerelere odaklanmışlardı.

Elise'i düşün.

Elimden geleni yaptım ve öne doğru düştüm. Zarif bir şey değildi ve tamamen yıkıcıydı.

"Lanet olsun, aşkım." Muhafız koluma uzandı. "Sakar küçük şey. En iyisi alıcına bu geceyi ayaklarını uzatmadan geçirmesi gerektiğini söyle."

Muhafız bir kolumu çekti, ben de diğer kolumla Frey'in masasının kenarını kullanarak ayaklarımı bulmama yardım ettim.

Gizlice, elim savaşçınınkini kapadı. Bir kez sıktım.

Gözleri kapalı yüzüme kaydı. Muhafız Axel ve Frey'den özür dileyerek beni uzaklaştırdı. Oradan ayrılırken sol elimi açtım ve Frey'i dinleyen tanrılara eksik parmak uçlarını fark edip benim olduğumu anlamaları için dua ettim.

En son duyduğum, döşeme tahtalarının üzerindeki sandalyelerin sürtünmesiydi.

Tanrılar aşkına, umarım Frey ve kardeşi harekete geçmişlerdir.

Genelev bekçisinin beni küçük, küflü bir odaya sokup kapıyı arkamdan çarpmadan önce söylediği tek şey "Söz verdiğim gibi," oldu.

Duvarlara vuran esintiyle birlikte ahşap inledi ve gıcırdadı. Köşedeki hareketlilik artık yalnız olmadığının tek göstergesiydi.

Aceleyle peçeyi çıkardım ve patronla yüzleşmek için döndüm. Bir Kuzgun.

Göğsünde Ravenspire'ın mührü olan koyu renk tuniğini giymiş ve sırtında gümüş kısa bir kılıç taşıyan adam sırtıyordu. Sanki en büyük ödülü bulmuş gibi, her adımında sarı dişlerini parlatıyordu.

"Kuzeyde devriye gezmekten nefret ediyorum. Çok soğuk ve sıkıcı. Ama bu gece, öyle görünüyor ki, tanrılar bana gülümsedi."

"Seni bir kez uyaracağım, yaklaşma," dedim.

Halvar'dan aldığım tüm dersler kafamın içinde dönüp duruyordu. Nasıl eğilirim, nasıl kaçarım, bir bıçağı kaburgalarımın arasına nasıl sokarım. Kafamda bir düzine senaryo canlandı. Siv ve Kari'nin bir çıkış yolu bulmasına ya da dikkatimi dağıtmam işe yararsa Axel ve Frey'in harekete geçmesine yetecek kadar uzun süre hayatta kalmam gerekiyordu.

Sanki onları çağırmışım gibi, dışarıda bir yerde bağırışlar duyuldu.

Kuzgun fark etti ama gülümsemesi kaybolmadı. Yaklaşmaya devam etti.

"Keşke daha fazla zamanımız olsaydı. Ama eminim senin fae'nin gelmesi uzun sürmeyecektir, o yüzden gerçekten yola koyulmalıyız." Şaşkınlığıma kıkırdadı. "Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Elise Lysander, kendi halkına ve kanına ihanet eden."

"Nasıl..." Kelimelerin ölmesine izin verdim. Muhafıza bir şey sormanın ne anlamı vardı ki? Kim olduğumu biliyorsa, beni kız kardeşime götürmek için buradaydı. Ya da beni öldürecekti.

Parmak uçlarım yırtık pırtık eteğimin altına sıkıştırdığım hançerin kabzasını okşadı. Onun acımasızlığına kendi acımasızlığımla karşılık verdim. Alaycı bir ifade ağzımı kapladı. "Eğer beni tanıyorsan, bana elini sürersen buradan canlı çıkabileceğini düşünmen aptallık olur."

"Buradan ikimiz de hâlâ nefes alırken ayrılmayı planlıyorum." Vücudu daha da yaklaştı. Giysilerindeki ve tenindeki günlerin ter kokusunu alabiliyordum. Boğazıma uzandı. Ona doğru hamle yaptım ama bileğimi duvara sabitledi, kalçalarını ve vücudunu kullanarak beni tuzağa düşürdü.

Gözümü kırpmadım, tereddüt etmedim. Öyle olsun. Bu kadar yaklaşmak bana vücudunu daha derinden delmek için daha fazla fırsat verdi. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de Valen gibi kendi kan tutkumu kucakladım ve Kuzgun rütbeli nefesini yüzüme üflerken, kanlı izimi bırakabileceğim yüzlerce yol hayal ettim.

"Güven bana-" "Bu

aptallık olur."

Alay etti ve boğazımı sıkıca kavradı. "Fae dostlarınızın dikkati çok dağınık olacak," diye homurdandı. "Çok fazla

Bizi fark et. O zaman sen, benim küçük *Kvinna*'m, krala hediyem olacaksın. Bu kanayan tepeleri bir daha asla görmeyeceğim."

"Biri sana benden bahsetmiş," dedim ve kendime eteğimin kenarını yukarı kaydırıp hançere uzanacak kadar zaman tanıdım.

"Kime güvendiğine dikkat et, Elise. Senin adın için neredeyse hiçbir şey ödemem gerekmedi." Sırtındaki kısa bıçağı çıkardı. "Şimdi gidiyoruz."

"Yapmamayı tercih ederim."

Elinin acısı, yer denizin dalgaları gibi yuvarlanırken bir tarafa düşüp kalçamı sert zemine çarpmak kadar acıtmadı. Kuzgun geriye doğru tökezledi, sırtı bitkin yatağın ayağına çarptı.

Bacağımdan aşağı vuran keskin acıya rağmen güldüm ve hançeri kınımdan çıkardım.

Kuzgun gözlerini kocaman açarak kapıya baktı. Dizlerimin üzerine çöktüm. "Çok geç."

Beni bakışlarıyla kilitledi ve kılıcını tekrar eline aldı. "Sana zamanında ulaşamayacak. Eğer mecbur kalırsam, kelleni kendim alırım."

Dizlerinden, karnına, kasıklarına vurabilirdim. Halvar daha büyük bir bıçağa karşı ne yapmamızı söylemişti?

Başım döndü. Ayaklarını inceledim. Ellerini izledim.

Kuzgun zırhındaki hassas yerler eklem yerleri ve kaburgaların üzerindeki küçük bir dikişti. İlk vuruşta eğil, sonra geri çekil ve dizlerinin arkasından kes. Onu benim seviyeme indir.

Kuzgun kısa kılıcını kaldırdı ve beni kaçamayacağım kadar sakatlamaya hazırды. Bıçak düştüğünde, tek omzumun üzerine yuvarlandım. Çelik, ahşabı kıymıklara ayırdı. Bıçak yere yeterince saplanınca geri dönmek için zamanım oldu.

Hançerimin ucu kabaca bükülmüş pantolonu kesti. Çizmesinin üstünden bir nokta, ama bacak koruyucusunun eklemine altında.

Kuzgun, sıcak kan bacağını ıslatırken haykırdı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Ayağa fırladım, tekrar saldırmaya hazırdım ama eteğimi tuttu ve beni geri çekti. Geriye, döşeme tahtalarının üzerine düşerken boğazımdan keskin bir çığlık çıktı.

Saldırı sesleri beynimde kaynıyordu. Halkımız -Valen, Ari, Tor, Halvar- bir Kuzgun birliğini durduracak sayıyla gelmemiştir. Ravenspire'dan bir muhafız buradaysa, daha kaç kuzey yollarında devriye geziyordu?

Benim dikkatim dağılmışken, Kuzgun kılıcıyla özensiz bir vuruş yaptı. Kılıcının ucu uyluğumu kestiğinde keskin, kör edici bir yanık etimi kavurdu.

Kuzgun beni daha sıkı kavramaya çalıştı; dizimin üstünde yeni açılan yarayı hedef aldı. Hançerimi savurdum ve yanağını yakaladım. Acı içinde kükredi, kılıcını düşürdü ve geri çekildi.

Sendeleyerek ayağa kalktım ve kılıcını kenara fırlattım. Bu iş daha bitmemiştir.

Sanki yara kanımda var olmayan bir öfkeyi açığa çıkarmış gibi, dışarıdaki kavgaya sırtımı döndüm. Bacağımdan kan sızıyordu ama acıyı görmezden geldim. Önemli olan tek şey bu andı, bu Kuzgun'du, bu hayattı.

Bir ürperti evi sarsarken adamın solgun gözleri benimkilere dikildi. Belki de gözlerimde onu korkutan bir şey gördü, çünkü arkasını dönüp kaçtı, gözleri bir o yana bir bu yana dönüyor, silah olarak kullanabileceği bir şey arıyordu.

Buna şansı olmayacaktı.

"Sahte kralı ziyaret edeceksin," diye mırıldandım. "Sevecen baldızından bir mesaj olarak. Ne yazık ki, oraya vardığınızda yaşıyor olmayacaksınız."

Gözlerini kısıtı, bir gölge maviyi çekip aldı. Savaşmadan yenilmeyecekti. Ama yine de biz Timorluyduk. Savaşçılardan doğduk.

Ama hiç kuşkunuz olmasın, kimin daha büyük olduğunu görmek üzereydik.

CHANTER Thirteeu

— • —

GECE Prensi

Bağırsaklarımın en derin yerinde BÜYÜK, ŞİDDETLİ BİR HUZURSUZLUK yer kaplıyordu. Bütün gün, bütün gece oradaydı ve şimdi öğürebileceğim kadar şişmişti.

Her ne ise, bu planda doğru gitmeyen bir şeyler vardı.

Mesafemi korudum. İsteksizce.

Tanınma riskini göze alıp Elise'i ve diğerlerini tehlikeye atamazdım. Gerekli olmadıkça olmazdı. Doğrusu, tedirginlikten derisini yüzmeye hazır görünen tek kişi ben değildim.

Halvar gözlerini kırpmamıştı. Gerçekten de Casper kadınları uzaklaştırdığından beri gözlerini bir kez olsun eğlence evinin etrafındaki araziden ayırdığını sanmıyordum. Yanında duran Ari başının iki yanını tutarak odaklandı. Fae yüz hatlarını evin içindekilerden saklamak için mücadele ederken her geçen an daha da solgunlaşıyordu.

Tor, "Bu iyi bir plan," dedi.

"Kendini mi ikna ediyorsun, beni mi?"

"Bu iyi bir plan ama işlerin beklediğimiz gibi gideceği anlamına gelmiyor." Tor durakladı, sonra gözlerini çimlere dikti. "Bu savaşta Elise'e de en az senin kadar ihtiyaç var Valen. Sol onunla konuştuğundan beri buna inanıyorum. Kader onu bize bir sebepten ötürü getirdi. Hepimiz onu güvende tutmak için savaşacağız."

"Hepsi güvende. Hepsini güvende tutmak için savaşıyoruz," diye tersledi Halvar, hâlâ arkasını dönmeden.

"Hal, eğer bir an bile Kari'ye karşı üstünlük sağlayabileceğini düşünürsen, geri döndüğünde bunu sana ödetir."

"Bir erkek umut edebilir." Neredeyse sıırıacaktı, neredeyse bakışlarını kaçıracaktı.

Tekrar Brant'e baktım. Alnı derin bir şekilde kırışmıştı.

"Brant? Bir şey var mı?" Büyüsü tuhaftı. Belki de onun rahatsızlığı benimkine ekleniyordu.

Brant başını salladı. "Bu kanayan öfke-mesmer-her ne diyorlarsa onu kontrol edemiyorum. Kafamın içinde şekiller ve gölgeler görüyorum ama net bir şey yok. Daha çok bir uyarı gibi, göğsümde ağırlaşıyor. Ama bunun kız kardeşim için bir endişe mi yoksa gerçek bir uyarı mı olduğunu bilemiyorum. Her iki durumda da Valen, daha fazla beklemek istemiyorum."

Anlaştık. Beni ikna etmene gerek yok. Kraliçemin yüzünü birkaç dakika içinde görmeseydim, bir fıçı bira daha dökülmeden önce eğlence evinin çürük duvarlarını yerle bir ederdim.

"Kahretsin." Halvar'ın laneti havaya bir kat daha soğukluk kattı.

Arkadaşımın seax'ını kınından çıkarmasını, Tor ve Ari'yi omuzlarında görmek için tam zamanında döndüm. Bakışlarım siyah geceye karşı ateşli bir parıltıya kilitlendi. Zevk arkadaşlarının gece için hazırlandıkları ahırda, kara bir duman bulutu çimen çatıdan yükseliyordu.

"Bu kanama sinyali," dedim. Sorun. Bir şeyler ters gitmişti. Elise, Siv ya da Kari, planımız dışında bir şey olursa bize ateşle işaret vereceklerdi.

Neden bu kadar uzakta kaldım? Söz verdiğim gibi, evin içindeki lanet olası bir dolapta saklanabilirdim. Neredeyse kontrol edemediğim bir öfke dalgası parmak uçlarımdan geçerek toprağı ve ana kayayı yuvarladı.

Evden çığlıklar yükseldi, camlar kırıldı, çatının bir kısmı hafifçe eğildi.

"Enerjini boşa harcama," dedi Tor beni azarlayarak. Avuçlarının çoktan mavi bir ateşle tutuşmuş olmasına aldırmadım.

"Gidin." Öfke patlaması diğerlerine işaret vermeye yetecek olsa da ağaçlara doğru ısıklık çaldım.

Ahırlara doğru koştuk. Gözümün ucuyla gölgeler hareket etti. Halkımızdan daha fazlası saflara katıldı.

Ama yalnız değildik.

Genelev muhafızları ve birkaç kuzgun çimenlere serpilmişti. Bir balta çıkardım, bir ev muhafızından gelen çivili bir çubuğun ucunu yakaladım. Homurdandı ve kaburgalarımı kesti. Özensiz. Tembelce. Neredeyse aşağılayıcı.

Vuruşa izin verdim ve g¼c¼ v¼cudunu ¼ne doğru ¼ekerken, savaş baltamın kavisli kenarını y¼z¼n¼n yarısına kadar kestim.

Kuzeyde ¼ok az muhafız vardı. Eski p¼sk¼ bir genelevi se¼memizin bir sebebi vardı. Daha az m¼řteri. Daha az kesinti. Ama Kuzgunlar burada devriye geziyordu, sanki Eski Timoran'ın ¼lü ¼¼llerinin hayaletleri dağ ge¼idinden sızabilirmiş gibi. Ravenspire'dan gelen o serseriler g¼lgelerin arasından ¼ıkıp iyi bir d¼v¼ř ¼ıkardılar.

B¼y¼k bir kuzgun g¼z¼me ¼arptı. Elinde kılıcıyla yuvarlanıyordu. İkinci baltamı ¼ıkardım. Hazır ve istekli.

Ama ahırın arka kapısı a¼ıldıęında, duman ve alev geceyi altın ve kırmızı renklerle aydınlatırken o da ben de d¼nd¼k. ¼imenler zevk d¼řk¼n¼ bir grup arkadaşla dolmuştu. Başlarında iki kadın - Siv ve Kari- onları aęa¼lara doğru y¼nlendiriyordu.

Halvar bir an bile teredd¼t etmeden Kari'ye bağırdı, ona bir kılı¼ fırlattı ve savaşması i¼in gerekli ara¼ları verdi. Hi¼ duraksamadı ve Kuzgun'la yapmayı planladığım savaşı benim yerime¼stlendi.

Elise neredeydi?

Sanki dikkatle incelediğimi hissetmiş gibi, Siv bana doğru koşmaya başladı - arkasındaki zevk arkadaşları.

"O evde Valen," dedi nefes nefese. Arkadaşlardan birkaçı iri g¼zlerle bana baktı. Onları neredeyse hi¼ fark etmedim; kafam g¼lgeler i¼inde y¼z¼yordu. Her şeyi katletmek i¼in bir ¼ekim

tadına bakacak kadar güçlendi. Ta ki Siv koluma dokunup beni gerçekliğe geri çekene kadar. "Biri onu satın almış."

Çenem zonkladı. Başımı salladım, sesim kısıktı. "Götürün onları."

Çenesini eğdi ve zevk arkadaşlarına ağaçların arasına saklanmaları için bağırdı. Etrafımda halkım savaşıyordu. Tor'dan Kuzgunları alevler sardı. Stieg ve Halvar öfkelerini alevlere hayat vermek için kullandılar. Mattis, Brant'in yanında savaştı. Kari, ayaklarının dibine kanlı ve hırpalanmış bir halde düşen Kuzgun'un yüzüne doğru bağırdı.

Gözlerim eve kilittendi. Bu
artık sona erdi.

Kapıya doğru ilk adımımı attığımda bir başka öfke ürpertisi toprağa sızdı. Dışarıdaki kavga azaldı ama içeride mobilyalar devrildi. Kadınlar çığlık attı. Erkekler kaçmak için çaresizce koridorlarda itişip kakışıyordu.

Ben durmadım. Bazı insanlar koşarken bana çarptı. Onları kenara ittim. Evin hanımı bir yazı masasının yanında inliyordu; Stave ve Crispin'in adamlarından biri bıçaklarını boğazına dayamıştı. Beni fark etseler bile, fark edecek kadar uzun süre durmadım.

"Kralım." Axel büyük salonun ortasından bağırdı, yüzünde kan, bakışlarında ışık vardı. "Kraliçeyi o odaya götürdüler!"

Konuşurken diz çökmüş bir müşterinin boğazını kesti ve kanlı bıçağı kapalı bir kapıya doğrulttu.

Elimdeki baltalar öfkeyle ısındı. Büyümün ayaklarımızın altındaki toprağı parçalamasını engellemek için muazzam bir odaklanma gerekiyordu ama Elise'in yüzü o kapının ardında beni karşılamazsa bu izbe yerle bir olacaktı.

Eğer bir patron ona dokunmuş olsaydı, ellerim onu bulduğunda, acısını dindirmek için tanrılara yaşamına son vermeleri için dua ederdi.

Aslında Elise'in istediğini yapmalıydım. Onun kan alma yeteneğine biraz daha güvenmeliydim.

Baltamı kaldırarak kapıyı açtığımda, gözlerim önce döşemeye yayılmış kalın Kuzgun'a takıldı. Gözleri cansız bir şekilde duvara bakıyordu; boğazı neredeyse omurgasını ortaya çıkaracak kadar derin kesilmişti.

Kan her şeyi ıslatmıştı. Duvarlar, yerler, yırtık pırtık yorganların kenarları. Onu orada buldum. Elise yatağın ortasında oturuyordu, bir saat öncesine göre daha solgundu, saçlarında, ellerinde, dudaklarında kan vardı, bacağına açık bir yara vardı.

Midem bulandı.

Yatağın yanında parmakları duruyordu. Kız kardeşinin annelerine yaptığı gibi, ilk kez Kuzgun'un parmaklarını kestiğini fark ettim, muhafız olarak statüsünün işareti olan gümüş bantlar yerinde duruyordu.

Mavi gözleri benimkilerle buluştu. Çenesini kaldırdı ama sesinde bir titreme vardı. Sadece kocasının fark edebileceği bir titreme. Çünkü sadece kocası onun kalbinde vahşetin ve merhametin ne kadar sık çarpıştığını biliyordu.

Tek söylediği, "İhanete uğradık, Kralım." oldu.

CHANTER Fourteeu

— • —

GECE Prensi

Yanan genelevin dumanı ay ışığını gizliyordu. Ağaçların arasında toplandığımızda, halkımız arasında kayıp yoktu, bana en yakın olanların ölü Kuzgunlardan kılıçlar ya da metresin kasasından *şim* düzenlediğini tek kelime etmeden izledim. Yan tarafta, zevk arkadaşları birbirlerine yakın duruyor, her hareketi izliyor ve muhtemelen kimseye güvenmiyorlardı.

Bu duyguyu anlayabiliyordum.

Elise yanımda duruyordu, metanetli ve sessizdi. Yüzündeki kanı henüz temizlememişti. Doğruyu söylemek gerekirse, onu satın alan parmaklar ya da ölü Raven hakkında tek kelime etmemişti.

Daha sonra. Daha sonra birlikte, tercihen yalnız çalışacağız. Şimdi, dökülecek daha çok kan vardı.

"Yeter." Sesim duyuldu ve herkes dondu kaldı. Bakışlarımı iç konseye diktim. Stave'e, Crispin'e, Klok'a, aniden hakkında çok az şey bildiğimi fark ettiğim adamlara. Bize katılanların sayısı on kişiyi geçmiyordu ama hepsi kılıçlardan uzaklaşmış, temkinli bir tavırla duruyordu.

"Sıraya girin," diye emrettim, yönümü göstermek için baltamı kullandım. Axel ve Frey'e başımı sallayarak onların da katılmasını istedim. Kardeşlerin hain olduğundan şüphelenmiştim ama işi şansa bırakamazdım. Buna gerek kalmadan Casper ve Stieg bile sıraya girdi.

Evin içindeki ya da yakınındaki herkes önümdeki uzun sıraya katıldı.

Baltayı elimde yuvarladım, çenem gergin bir şekilde sıranın aşağısında volta attım. "Aramızdan biri Ravenspire Kalesi ile anlaşmalar yapıyor."

"Kralım-" diye başladı Stieg ama ben elimi kaldırdım. Loncamın bir üyesi olarak ona güveniyordum.

"Hainlerden nefret ederim." Sesim aramızda fiziksel bir şey gibi asılı kaldı. "Şimdi, Ravenspire Kalesi'ne kraliçenize ihanet ettiğinizi kim itiraf etmek ister? İtiraf edersen, tanrılara katılmak için bir savaşçının ölümüyle ölürsün."

Kimse hareket etmedi. Kimsenin nefes aldığından şüpheliydim.

Elise kanlı elini koluma koydu. Bir şey söylemesine gerek yoktu; bir adım geri çekildim.

"Benim adım satın alındı," dedi her zamanki sıcaklığı ve nezaketinden çok farklı bir tonda. Her kelimesi arkamızdaki dağların en sivri buzları gibi keskindi. "Biri Kuzgun'u aradı, ilgisini çekti, sonra da adımı sattı."

Tüm tanrılar, kan istedim.

Her bir gözle buluşarak sırayı takip etti. Adamlar onun gözetiminde kaskatı kesildiler ve ben o anı gururla kucakladım. Sanki

Etta'nın son Timor kraliçesi olan Elise, en zorlu savaşçıların yüreğine korku salabilirdi.

Babam zirvelerdeki heyetlerde yokken annemin savaşçılarımızdan oluşan bir birliğe ilk kez komuta ettiği anı asla unutamam.

Elise daha da cesurdu. Daha sert.

Stave'in yanında durakladı. Onunla göz göze geldi ama yüz ifadesini okuyamadım. Kalbimin her atışında kanım kaynadı. Bunu o mu yaptı? Kız biliyor muydu? Ve eğer biliyorsa, nasıl? Ne kaçırmıştım?

Düşüncelerimdeki döngü kaybolmadan Elise devam etti. "Satın alma işleminin kanıtı olmalı," dedi. "*Shim*. Senin için ne kadar değerli olduğumu görmek istiyorum. Soyun ve giysilerini çıkar."

Tereddüt vardı, birkaç belirsiz bakış vardı.

"Kraliçeni duymadın mı?" Bağırdım. "Çekil!"

Hat sarsıldı ve adamlar teker teker giysilerini çıkarmaya başladılar. Tor, Halvar ve Ari kumaşın her bir parçasını aramaya koyuldular. Stieg pantolonunu ve tuniğini indirirken gözünü bile kırpmadı. Casper bir yumruğunu çıplak göğsüne vurarak sırttı. "Adın satılamayacak kadar değerli, Elise."

Gülümsemek için mücadele etti. Ben aynı hafifliği hissetmedim. Gölge Loncası ona ihanet mi etmişti? Hayır. İçgüdülerim bana Stieg ve Casper'ın sıraya girdiklerini ama suçluluk duymadan çıplaklıklarının tadını çıkardıklarını söylüyordu.

Yine de, ne onların ne de Frey ve Axel'in üzerinde bir şey bulunamayınca biraz rahatladılar.

Axel çenesini eğerek, "Kral ve Kraliçe'nin yanındayız," dedi.

Tor, Stave'i kenara itti. Başını sallayarak bana baktı. Klok'ta bir şey yok. Crispin'in üç adamı temizlendi.

Sonra...

"Nedir bu?" Halvar'ın sesi şakacıydı ama tehlikeli bir sestti. Sadece arkadaşım birini öldürmeyi planladığında ve bunu yaparken güldüğünde duyduğum bir sestti.

Bozuk paraların birbirine çarparak çıkardığı hoş şangırtı çirkinleşti. Neredeyse bakmak istemiyordum.

Neredeyse.

"Crispin." Çıplak, yaşlı adama yaklaşırken sesim herhangi bir duygudan yoksundu. Birkaç fısıltı halkımızın arasından süzüldü. Arduvaz gözleri benimkilerle buluşmaya cesaret edene kadar başımı eğdim. "Ne yaptın sen? Senin için yaptığımız onca şeyden sonra Etta'nın yanında böyle mi duruyorsun? Ya da belki de hep Timoran'dan yanaydın."

Bakışları hınzırca soğudu. "Timoran'ın yanında *hiç* durmadım. Onun yanışını memnuniyetle izlerdim. Sadakatim Etta'nın tacında yaşıyor ve kralını kör olsa bile koruyacak kadar sadık biriyim."

Derisini katman katman soyardım. "Hiç bu kadar net görmemiştim."

"Neden?" Elise'in yumuşaklığı geri döndü. Acı oradaydı. Onu uzaklaştırmak istedim. "Crispin, sana yardım ettik. *Ben* senin halkına yardım ettim."

"Bana yardım mı ettin? Beni devre dışı bıraktın." Burnu tiksintiyle kırıştı. "Timorlularla çalışmak gibi bir işimiz yok. Kuzgunlara sadece yaşamaları için değil, bize katılmaları için de ikinci bir şans verilmesi konusunda ısrar ettiğin günden beri bunu biliyordum. *Kuzgunlar* mı? Etta'nın varisini manipüle ettiniz ve asla sizin olmayacak bir toprağın kraliçesi olma yolunda ilerlediniz."

Ona vurmak, ikisinden birini katletmek için hamle yaptım ama Elise beni durdurdu.

Gözlerini adamdan kaçırmadı, sadece başını salladı. "Kör olan sensin Crispin. Kendi önyargılarının ötesini göremiyorsun ve bir korkaktan başka bir şey olamadsın. Bana ihanet ettiğini bilmek o kadar da acı verici değil; etrafımdaki bakışları, güvensizliği görebiliyorum. Ama bugün halkımızı riske attın. Hepimizi riske attın."

Yeterince dinlemiştim. Parmaklarımın bir hareketiyle Tor ve Halvar'a yaşlı adamı bağlamaları için işaret ettim.

"Etta'yı Timorlu olan her şeyden arındırmazsak asla güçlenemeyecek," diye bağırdı Crispin. "Halkımızın öfkesini bu topraklardan çaldılar. Artık bu topraklarda yürümeyi hak etmiyorlar! Düşüncelerimde yalnız değilim."

Casper kontrolü ele alınca çılgınlıkları boğuldu. Hantal eli Crispin'i ağaçların arasından geçirirken boğazına dolandı.

Gölgelerin içinde kayboluşunu izledim. Soğuk. Kopuk. İntikamcı. Adamlarımıza bakmadan ağaçların arasına daldım. "Ruskig'e dönüyoruz. Katılmamız gereken bir infaz var."

Bu sefer pencere kenarında oturdum. Savaş baltalarımın kavisli kenarlarını keskinleştirirken Ruskig'in üzerine soğuk şafak yayıldı.

Kendi düşüncelerime dalmışken Elise'in yatağımdan kaydığını duymadım. Ama sanki dokunuşunda biraz öfke varmış gibi, kolları arkamdan boynuma dolandığı anda omuzlarım çöktü. Rahatladım.

"Seni seviyorum Valen. Sana sadığım."

Taşı baltamın kenarından çekmeyi bıraktım ve ona dönerek onu kucağıma çektim. "Sadakati asla sorgulanmayacak bir kişi varsa, o da sensin. Benden bir şeyler sakladın mı? Sana yapılan ve benim görmediğim kötü muameleleri?"

Dudakları gerildi ama parmak uçları yüzümün yan tarafını okşamaya devam etti. "Yeminimizden beri değil. Ama... eş olarak, bazı insanlar bunu onaylamıyor gibi görünüyordu."

"Kim?"

Yüzünü boynuma gömdü ve başını salladı. "Onları kesip açmak için bir neden olana kadar, kana susamışlığınızın isimlerini bilmemesinin daha iyi olacağını düşünüyorum."

Gözlerine bakabilmek için onu kendimden uzaklaştırdım. "Sen burada kraliçesin, Elise. Benim dengim. Varoşlardan gelmiş olman umurumda değil.

Doğu Krallığı'nın kraliçesisiniz; kalbimin en iyi yarısı sizsiniz. Bundan daha aşağı bir muameleyi kabul etme. Ve eğer böyle bir şey olursa, lanet olsun kana susamışlığıma, bırak dökülsün."

Bana sıkıca sarılarak hüzünlü bir gülümseme sundu. Aşağı doğru hızlı bir bakış attım ve bakışlarım bacağına sarılı bandajın koyu, paslı kanını buldu. Elim yaraya gitti ama hemen kendi eliyle kapattı. "Ben iyiyim."

"Kuzgun bir hain yüzünden hepinizi öldürebilirdi."

"Ama yapmadı ve ben de parmaklarını aldım. Eğer habercimiz hızlı davranırsa, Runa ve Calder akşam yemeklerini mahvedeceğini umduğum bir hediye alacaklar."

Boynunu öptüm, iyiliğini ve acımasızlığını içime çekerek karanlığımı biraz olsun yatıştırmaya çalıştım. Kalbimin yarışını sakinleştirmesem, bugün tüm öfkemi meydanda çıkaracak ve tacı sefil ve acımasız bir şekilde kirletecektim.

Duvara vurulan bir ses bizi ayırdı. Ari kapının çerçevesinde duruyordu. Hayata her zamanki neşeli bakışı yoktu. Bugün kaşlarını çatmıştı ve yaldızlı gözleri daha siyah görünüyordu. "Vakit geldi."

Elise kucağımdan kaydı ve ince omuzlarına bir kürk pelerin çekti. O rüzgârın soğuğuna karşı giyinirken ben de göğsümü çınlıplak soydum. Derimin üzerinde boyalı rünler vardı. Geleneksel lanetler ve olacaklar için dualar. İçimin derinliklerinde, öfke ve kan arzusunun altında, bundan nefret ediyordum. Saygı duyduğum bir adamın, Elise ve benim arkadaş olduğumuz bir adamın

birlikte -ya da ben öyle sanıyordum- karımı kanayan kız kardeşine satmaya çalışmışlardı. Kabul etmedi.

Örnekler verilmesi gerekiyordu.

Kalabalık çoktan kraliyet uzun evinin dışında toplanmıştı. Halkımızın uzun kuyrukları, tıpkı yemin günündeki gibi, bugün koyu renk giysiler giymiş, yüzleri kan ve sürmeyle boyanmış olması dışında ayakta duruyordu. Bazıları kafataslarının üzerine deri giymiş, bazıları da yabani koç ya da geyik boynuzları takmıştı.

Elise ve ben birlikte ışığa doğru adım attık. Siyah demir bir halkanın etrafına karmaşık desenlerle örülmüş saçlarıyla o da en az kendisi kadar heybetliydi. Kürklü pelerini vücudunu olduğundan daha geniş gösteriyordu.

İnsan kuyrukları Ruskig meydanına kadar uzanıyordu. Buradan, Crispin'in kollarını vücudundan kanat gibi ayıran ipleri net bir şekilde görebiliyordum.

İki elime birer balta aldım ve meydanın kenarındaki taş leğene doğru hızlı adımlarla yürüdüm. Dibi kanla doluydu. Olacakların bir sembolü, büyükannemin hükümdarlığından kalma bir gelenek. Babam bir keresinde bana kanın tanrılara bir canın alınacağını kabulü olduğunu ve bıçağı kaldıran kişinin bu canı almanın sonuçlarını kabul ettiğini söylemişti. İyi ya da kötü.

Elise parmaklarını leğene daldırdı, sonra bana döndü. Nazik bir dokunuşla yüzümdeki kanlı çizgileri tepemden çeneme doğru sürükledi ve kenara çekildi.

Meydana adım attığımda tüm sesler kesildi.

Bir an için halkımın kenarlarını taradım ve bakışlarımla buluşmalarına izin verdim. Sanki bakışlarım Crispin gibi hissedenden başkalarını da ortaya çıkarabilirmiş gibi.

Bundan nefret ettim ve aynı anda can attım.

"Savaşta'yız. İhanet gibi önemsiz şeylere ayıracak vaktimiz yok. Bu tür korkaklara gösterecek ne sabrım ne de merhametim var." Yavaş bir daire çizerek döndüm, sesim insanların başlarının üzerinde yükseldi. "Akrobamız kraliçesine ihanet ederek taca ihanet etti. Sebebi mi? Damarlarındaki kan." Baltalar avuçlarımda yanıyordu. Sesim karardı. "Benim damarlarımda akan kan!"

Araya birkaç nefes sesi girdi. Halk gözlerini indirdi ama ben daha bitirmemiştim. "Unuttunuz mu? Beni kesersen Etta ve Timoran için kanımı akıtırım. Uzun zaman önce Timoralı bir avcının bir Ettan prensinin hayatını kurtardığını unuttunuz mu? Kraliçe Lilianna'ya da Kral Arvad'a taptığınız gibi tapıyorsunuz ama zihinlerinizde onların tarihini ya da annemin nereden geldiği gerçeğini kararttınız mı? Bu kadın olmasaydı-" Elise'e bir balta doğrulttum, "Kraliçemiz olmasaydı, akılsız bir canavar olarak kan içinde yuvarlanmaya devam ederdim. Ve sen onu ve onun gibileri tüm insanları birleştirmek istedikleri için hor görüyorsun. Çünkü onlar senin gibi nefret etmiyorlar."

Derin bir nefes aldım, ciğerlerim yanıyordu. "Sana şunu söyleyeyim, eğer tüm insanları savunmuyorsan, Timoran'dan doğanlara karşı tacına ihanet edecek kadar komplo kuruyorsan, o zaman benim senin kralın olmakla işim yok."

Her kelime Ruskig'i çevreleyen taş duvarlara çarpıyordu. Hiçbir göz başka tarafa dönmedi.

"Kes beni," dedim tekrar, boğuk ve öfkeli bir sesle, "Ettan ve Timoran'ın kanını akıtırım. Kes beni ve onun için kanım aksın."

Karımı bir kez daha işaret ettim ve sesimin kesinliğinin her kalbi delip geçmesine izin verdim. Kimse kımıldamadı. Kimse başka tarafa bakmadı.

"Şimdi söyle bana," diye devam ettim. "Kralınız ben mi olacağım, yoksa bu yük başkasına mı kalsın?"

İnsanların büyük bir dalga halinde diz çökmesi, başlarını eğmesi, yumruklarını kalplerinin üzerinde çaprazlaması birkaç nefesten fazla sürmedi.

Sert bir şekilde başımı salladım. "O zaman bu işi bitirelim." Boğazımı temizleyerek omuzlarımı geriye attım. "Vatana ihanet suçundan dolayı Crispin Vänlig'i bugün tanrıların salonuna çıkmaya mahkûm ettim."

Halk sendeleyerek ayağa kalkarken kalabalıktan bir kabullenme kükremesi yükseldi.

Dikkatli adımlarla Crispin'e arkadan yaklaştım. "*Farväl en älskade.*" Elveda bir zamanlar sevilen.

Kasları gerildi. İlk vuruşun düşmesine izin verdim.

Anlar bulanıklaştı. Onu ne kadar süreyle kemiğine kadar oyduğumu bilmiyordum ama bitirdiğimde Crispin'in vücudu kan içindeydi. Parçalanmış kollarını direklere bağlayan bağları kopardım ve parçalanmış bedeninin ayaklarımın dibindeki kan gölüne düşmesine izin verdim.

Saçlarım alnıma yapıştı. Kirpiklerimden sıcak, yapışkan kan damlaları düştü. Gözlerim halkımın hürmetine doğru kalktı. Gölge Loncası sadık olduğunu düşündüğüm bir adamdan geriye kalanları toplamak için harekete geçerken gözleri korku ve saygıyla çarpıştı.

Bana çok az kişiye güvenmem gerektiğini hatırlatan bir adam.

Tek kelime etmeden baltaları Tor'a uzattım ve Elise'in yanına gittim. Başka kimseye söyleyecek bir şey yoktu. Parmaklarımı onunkilere geçirdim ve uzaklaştım. Bocalamadı, titremedi. Yanımda durdu, gözleri ilerideydi. Odaklanmıştı. Hâlâ yapmamız gereken şey için hazırды.

Kız kardeşimi bulmaya gideceğiz. Sonra, Ravenspire sonunda kılıçlarımız ve öfkemizle karşılaşacaktı.

ON Beşinci BÖLÜM

— • —

HAYDUT Prenses

ARKADAŞIM,

Tanrılar aşkına, neden kendini Timor Kralı'na teslim ettin? İnkâr etme, kıyıya bu kadar yakın seyrederken yakalanmayacak kadar zekisin. Bulunup götürülmek istedin.

Bu kadar yakınımda olmanızın bana huzur verdiğini inkâr edemem ama aynı zamanda ciddi bir huzursuzluk da veriyor. Yardımına gelmek için kendi özgürlüğünüzü bu kadar isteyerek feda ettiğinize göre, geleceğim ve kaderim gerçekten de korkunç olmalı. Bana kehanetlerin yaşam iplerime yazılmadığını söyle. Eğer dediğiniz gibiyse bunu görebileceğimden emin değilim.

Onları özgür kılmak, kurtarmak, bu toprakları iyileştirmek için ne yapmam gerektiğini söyleyin, ben de yapayım. Kendi hayatım pahasına bile olsa. Çocuklarımın acı çekmemesi için her şeyi yaparım. Kocamın nefes almasını sağlamak için. Bana söyle ve bitsin.

Cevabınızı sabırsızlıkla bekliyorum. Mektubu mutfaktaki en yüksek rafta bulunan üçüncü ibriğin altına bırakın, hizmetçim bana ulaştıracaktır.

Sadık dostun,

-Lili

İnfazdan iki hafta sonra, Sessiz Valkyrie bizim için kayıp olarak kaldı.

Lilianna'nın gizemli mektupları bile moralimi düzeltmedi. Ayağımızı basacak yer bulamazken nasıl ilerleyecektik? Valen, Herja'ya ulaşmamız için elimizdeki en iyi ipucunun bu olduğunu kabul etti. Eğer bu Valkyrie diye bir kadın varsa, çok güçlü bir şekilde gizlenmişti.

Yine de beklemek ve aramak hepimizi oldukça huzursuz etmişti.

Gretel adında yaşlı, bilge bir kadın, "Burada bunu yapıyor olmanıza gerek yok Kraliçe Elise," dedi.

İp ve iğneyi biraz sıkıntıyla çekiştirdim. "Sen ağları tamir edebiliyorsan, ben de edebilirim." Siv homurdandı ama ben ona ters ters bakınca arkasını döndü. Öfkeli parmaklarımla sicimi düğümlemeyi bitirdim. "Hayır, ciddiylim. Ağ yapmak neden benim altımda olsun ki? Ravenspire'a saldıramayız, henüz değil, bu yüzden savaş stratejisinde bana ihtiyaç yok. Herkes beni tanıdığı için bu duvarların dışında yüzümü zar zor gösterebiliyorum. Bu yüzden burada oturup ağ yapacağım ve faydalı olacağım."

"Sanırım kraliçemizin yemek yemeye ihtiyacı olabilir," dedi Kari yumuşak, şarkı söyler gibi bir sesle. "Sinirli görünüyor."

Küçük odada birkaç kıkırdamadan daha fazlası dalgalandı. Eğer bu kadar sinirli olmasaydım gülebilirdim. Bu, her zaman bir parçası olmak istediğim türden bir mahkemeydi; liderlerin

sıradan insanlar. Deniz kenarındaki gecekondularında onlarla birlikte oturan liderler. İsimlerini, ailelerini, korkularını bilen liderler.

Ama Güneş Prensi Ravenspire'da solup giderken, bir prenses varlığından emin olmadığım bir malikanede zincirlenmiş ve hırpalanmış olabilirken Ruskig'de mahsur kalmak, gün üzerindeki en büyük etkim balık ağlarını onarmak oldu.

Kraliyet uzun evinde olmak bile istemedim.

Adam kalbimin sahibi olabilirdi ama bu her zaman birbirimize özlemle baktığımız anlamına gelmiyordu. Bu düşünceyle alay ettim. Hayır, bu sabah özlem falan yoktu. Aslında çok değil birkaç saat önce Valen'e krallık haritasına çok uzun süre baktığı için çıkmıştım.

Bana bir Blood Wraith dokunuşuyla bakmıştı, bu yüzden çenemi kaldırdım, uzun evden çıktım ve tuzlu havanın biraz iyi gelebileceği umuduyla ayrıldım.

Elime bir ağ daha aldım, herkesi ve onların sinir bozucu sırtışlarını görmezden gelerek delik arıyordum. Klok botlarındaki çamurları ezerek gecekonduya girdiğinde iğneyi daha yeni elime almıştım. "Kraliçem, Doğu'dan size bir mektup geldi."

Bir zamanlar Timoran kraliyet ailesinden biriydim; bana nasıl ağırbaşlı davranılacağı öğretilmişti ama sandalyeden fırlayıp Yaşlı Klok'un elinden parşömeni kaptığımda hiç de ağırbaşlı değildim. Gözleri irileşti ama mührü yırtıp Junius'un narin yazısını tararken kimse beni sorgulamadı.

E,

İstediğinizi yaptım. Bu toprakların hiçbir köşesinde Sessiz Valkyrie adında biri yok. Sizi temin ederim ki Nightrender ve Kryv Loncası böyle bir işi yapmak için eşiiz becerilere sahipler ve hiçbir şey bulamadılar.

Bu arada, onu sordunuz ama Nightrender hakkında sizden başka bir şey duymadım. Orada neler oluyor? Sana gelmeli miyiz? Bana s ylemediğin bir şey var.

Son mektubunda bunun tadını alabiliyorum dostum. Benden bir şey saklamayın.

Gecekondu mahallelerindeki m ttefiklerinizi unutmayın,

-J

Parşömeni katladım ve sandalyeye çöktüm. Bunun pek olası olmadığını biliyordum ama krallıklar arasında büyük bir seyahat söz konusu olduğundan, belki de bu Valkyrie  d l n n uzak diyarlara gönderilip gönderilmediğini görmeye değerdi.

"Hayal kırıklığı yaratan haberler mi?" Siv sordu.

"Evet. Tekrar." Notu ona uzattım. Kaşlarını çattı ve Kari'ye gösterdi.

Kari, "Böyle birinin var olmaması mümkün," dedi. "Ben muhafızken hiç böyle bir isim duymamıştım."

Bir efsanenin peşinde olduğumuzu kabul etmek istemeyerek burnumun kenarını ovuşturdum. Eğer doğruysa, Herja'yı bulmaktan bir düzine ölümcül adım uzaktaydık. Valen'e göre Herja gerekliydi ve eğer kız kardeşleri hayatta olmasaydı ve bu savaş için son derece gerekli olmasaydı Sol ilk, orta ve sondan bahsetmezdi.

Savaş için gerekli olmasa bile, yine de onu bulmamız gerekiyordu.

Siv taburesini yanıma yaklaştırdı ve sesini alçalttı. "Belki de Junius'a söylemelisin. Kocasını tanımıyoruz ve onu tehlikeli biri gibi gösterdi. İhtiyacımız olabilecek bir şekilde. Yardım edebilirler."

Başımı salladım. "Henüz değil."

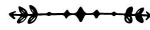
Aslında Junius'a ilerleme kaydedemediğimizi söylemek istiyordum. Bilmediğim garip büyülerle bağlantısı vardı ama özgürlüğünü kazanalı çok olmamıştı. Kanayan bir yönüm yokken değer verdiğim daha fazla insanı tehlikeye atmak istemiyordum.

Beni aramak için bu Nightrender'ı kullanmış. Neden? Ne tür bir adamdı ki böyle bir görevi yerine getirsin?

Calista'nın gecenin ve korkunun, şimdiki ve gelecekteki savaşların kırıcılığına dair uyarısını aklımdan zorla çıkardım. Junius'un bu uygunsuz tanıdığı, hikâyecinin kastettiği kişi olmayabilirdi zaten.

Bunu daha çok kendimi ikna etmek için mi düşündüm yoksa savaşımızın sonuna yaklaştığımızı gerçekten inandım mı emin değildim.

Bitirmek, bir sonucun olacağı anlamına geliyordu. Bir galip. Doğrusu, galip mi çıkacağımızı yoksa kendimizi ölü mü bulacağımızı öğrenmeye hazır olduğumdan emin değildim.

Valen şöminedeki alevlere bakıyor, parmakları tembelce bir içki borusunu kavriyordu. Bir bacağını uzatmış, bir yumruğunu sandalyenin koluna dayamış başını kaldırıyor. Birkaç dakika boyunca onu inceledim, Legion Grey ile yaptığım uzun, yüksüz sohbetlerin anıları kafamda dalgalandı.

Dudaklarımda bir gülümseme kıvrıldı. O lanetlenmişti, ben nefret ettiğim bir dünyaya hapsolmuştum ama sık sık gülüyorduk. Çok az gerçek yükümüz vardı. Yollarımız kesiştiğinde ortaya çıkacak şeyleri düşünmek.

Kalbim ısındı.

Sonucun bu olacağını bilmek. Savaş, kan, ölüm, korku. Onun için her şeyi tekrar yaparım.

Yavaş adımlarla ona doğru ilerledim, parmak uçlarım hafifçe omzuna dokundu. Valen gözlerini kaldırdı, dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Seni fazla mı etkiledim diye merak ettim." Elimin tersini dudaklarına bastırdı.

Sandalyeye yerleşip başımı omzuna yaslarken, "Ah, öyle mi?" dedim. "Sen sinir bozucusun ve her zaman da öyle oldun. Ama bir itirafım var: Senin sinir bozucu özelliklerini bile seviyorum."

Kıkırdadı ve kolunu belime dolayarak beni kendine yakın tuttu. Valen bana boynuzdan bir yudum ikram etti ve birlikte bir süre sessizce alevlere baktık. Söyleyecek pek bir şey yoktu. Kız kardeşini bulacağımıza dair ham güvenceler mi? Bunları sık sık söyledim. Aranacak yeni yerler? Her yeri araştırmıştık.

Bazen tek ihtiyacımız olan sessizlikti.

"Elise," diye fısıldadı, parmakları saçlarımdaydı, usulca saç tellerimle oynuyordu. "Sol'un Ravenspire'a dönmemi istiyor. Herja'yla birlikte."

"Ne?"

Çenesindeki bir kas zonkladı. "Tüm bu olanlardan sonra bundan hiç bahsetmedim. Onu ziyaret etmek için eve gelmemi söylediğinde, Herja ve benim Ravenspire'a dönmemiz gerektiğini kastetmişti. Eski evimize. Orada bir şey var, ne olduğunu bilmiyorum ama üçümüze birlikte ihtiyacı var."

"Ama ne demek istediğini bilmediğinizi söylemişsiniz."

"Emin olmak istedim," diye itiraf etti. "Biraz düşündükten sonra Sol'un bize orada ihtiyacı olduğuna eminim."

Başımı salladım. "Oraya gitmiyorsun Valen. Asla çıkamayacaksın."

"Yeteneklerime bu kadar az mı güveniyorsun, karıcığım?" Tüm kararlılığımı zayıflatan bir şekilde sırttı. Ona özgü sinsi bir gülümsemeydi bu. Sırtışına karşılık vermeyince iç çekti. "Savaşın eninde sonunda Ravenspire'a ulaşacağını biliyorduk, ama Sol'u dışarı çıkarmaya çalışmamız, onu bize getirmemiz ve sonra saldırmanın bir yolunu bulmamız gerektiğine katılıyorum."

Evet, Ravenspire'a döneceğimizi kalbimin derinliklerinde biliyordum ama Valen'in, büyüyen ordumuzun onlara karşı ayaklanmasına fırsat kalmadan kaçırılacağı düşüncesi kanıma buz kattı.

Alnımı onunkinin yanına indirdim. "Oraya birlikte döneceğiz. Sol ve Herja'yı aldıktan sonra."

"Ama Ravenspire'a gitmeden Sol'a nasıl ulaşacağız?" Yüksek sesle düşünüyor, benimle fikir alışverişinde bulunuyordu. Sevdığım bir alışkanlıktı.

Soruyu birkaç nefes boyunca düşündüm. "Onu seni manipüle etmek için getiriyorlar. Belki karşı koyamayacakları bir sahne ayarlayabiliriz ve onu tekrar getirirler. Onu oraya götürürüz."

Valen ateşi izledi, ateşin parıltısı karanlık gözlerinde kızıl yıldızlar gibi parlıyordu. "İşe yarayabilir. Yalan söyleriz, onları dışarı çekeriz, harekete geçmeye zorlarız."

Omzunu kavradım ve doğruldum. "Valen! Ya Valkyrie'yi bu şekilde bulursak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ravenspire'ı ortaya çıkarmakla aynı şekilde, zengin bir adamın Sessiz Valkyrie efsanesini aradığını duyurabilir, sonra da bel altından sümüklü tüccarların çıkıp çıkmayacağına bakabiliriz. Sen bir tüccardın, yanılıyor muyum? Karanlık anlaşmalar kulaktan kulağa yapılır, değil mi?"

Valen aniden ayağa kalktı, yüzünde hınzırca bir gülümseme vardı. "İşe yarayabilir ve dediğin gibi, eğer Ravenspire'a haber ulaşırsa, Herja ise gelebilirler."

"Yine de Güneş Prensi'ni getirmeyebilirler."

Valen yüzünü kaşıdı. "Belki değil ama bu süreçte birkaç Kuzgun öldürebiliriz. Ve eğer Herja'yı ele geçirirsek, bir sonraki hamlemiz zaten Sol'u geri almak olacaktır. Onlarla savaşıyoruz, onu serbest bırakırız, bizim olanı geri alırız." Birkaç hızlı adımda

Yüzüm avuçlarının arasında sıkışmış, dudaklarım birbirine yakın.
"Senin harika olduğunu düşündüğümü söylemiş miydim?"

Sırıttım. "Hayır, ama beni ikna etmek için her türlü fikre açığım."

Valen beni öptü, öncekinden daha özgürce. Dokunuşunun ardında bir ateş vardı, sanki umut damarlarında yanıyor ve öpücüğüyle ortaya çıkıyordu.

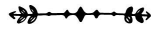
Çok yaklaşmıştık. Daha fazla cevap, sırtımızda daha fazla güç bulacaktık. İçimden atamadığım bir sorunun cevabını öğrenebilirdim: Ferus çocuklarını bunca zaman neden hayatta tuttular? Valen'i lanetlemek, Herja'yı köleleştirmek, Sol'u zehirlemek hangi amaca hizmet ediyordu?

Hepsini katletselerdi Timoran hayatta kalmayı garantileyebilirdi.

Geçmişteki bir hikâye anlatıcısının Kral Eli'yi Valen'in ölmesi halinde ülkenin lanetleneyeceği yalanını söyleyerek onu hayatta tutmaya ikna ettiğini anladım. Ama aynı şeyi diğerlerine de yapmış mıydı?

Bir anda geçmişten gelen bir kader cadısına minnettar oldum. Ferus'un çektiği acılardan gaddar bir Timor kralını memnun etmek için büyük bir riske girmiş ve onları ... bu an için hayatta tutmuştu.

Kalbimi bir umut dalgası doldurdu. Eğer kader onları hayatta istiyorsa, o zaman kaderin onları tahtta istemesi daha olasıydı.

Ruskig'in duvarları ardında bir hafta daha geçirdik ama en azından ileriye doğru adımlar atmıştık. Bir kez daha, ışıklar söndükten ve gece yarısının sessizliği sığınağı ele geçirdikten çok sonra, uzun evde Valen'in yanında oturdum. Ateşin yanında Siv uyuyordu, başı Mattis'in kucağındaydı. Gözlerini açık tutmak için büyük bir mücadele veriyor ama başaramıyordu.

Stieg ve Casper wolvyn ve kron oyununu karıştırdılar ama ikisi de oynamakla ilgilenmiyor gibiydi. Kari ateşin önünde Halvar'ın yanına oturdu, parmaklarıyla kulağının ucuna masaj yaptı, ta ki boynundaki gerginlik eriyene ve Halvar gözlerini kapatıp onun dokunuşuna yaslanana dek. Tor ve Brant pencerenin önünde durmuş olanları izliyorlardı.

Herkes öylesine gergin hareket ediyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. Huzurla aramdaki tek bağ Valen'in masanın etrafında dolanırken bana yaptığı birkaç dokunuştı. Düşüncelere dalmıştı ama birkaç dakikada bir parmağını benimkine doluyor, elini enseme gezdiriyor ya da yanımdan geçerken hafifçe kalçamı sıkıyordu.

Sanırım ben de onun çapası olarak hizmet ettim.

Plan yapıldıktan sonra, Sessiz Valkyrie hakkındaki haberlerin tahmin ettiğimizden daha fazla ilgi çektiğini çabucak keşfettik. Kadın bir oyundu, sürekli hareket halindeydi. İyi korunuyor olmalıydı. Kuzgunlar tarafından mı? Bilmiyordum. Ama ona sahip olan ev için bu bir spordan başka bir şey değildi.

Üç gece önce Ari'yi Sven'in birahanesinde belli belirsiz bir ulak karşıladı. Valkyrie'nin sahibi için bir kurye.

Maç ayarlandı. Meydan okuyan kabul etti.

Şimdi, son buluşma için haber bekleyecektik. Valkyrie'yi yenme ya da onun elinde ölme oyununu oynayacağımız yerin tarifi.

Bu çarpık bir oyundu ve bu kadın Herja çıkmazsa neler olabileceğini kimse bilemezdi.

Çok geçmeden kapı duvara çarparak açıldı. Ari yün başlığını geriye atarak saçlarındaki tozu ve kırağları silkeledi. Yorgun ve yolculuk yorgunu görünüyordu. Tek kelime etmeden uzun bir ibriğe uzandı ve keskin, sıcak biradan bir boynuz doldurdu.

Siv ve Mattis artık uyanmışlardı. Aslında kapı arkasından kapanmadan önce herkes ayaktaıdı.

Masada, Ari uzun bir içki içti, bir miktar bira yanlardan ve çenesinden aşağı döküldü. Konuşmadan önce muhtemelen bizi kızdırmak için yüksek sesle soludu. "Bitti."

Tor, "Bundan daha fazla bilgi vermen gerekecek, seni lanet olası aptal," dedi.

"Her zaman çok asabi." Ari sandalyeye yaslandı ve benim ve Valen'in bakışlarıyla karşılaştı. "Ödeme miktarını kabul ettiler ve Valkyrie'leriyle karşılaşacağın maçı ayarlayacaklar. Kurallara göre kan akıtırsan onu almaya hak kazanacaksın. Ama önce o seni parçalarsa, o zaman Öteki Dünya'yla tanışırsın."

Valen yumruklarını sıktı. Yüzü kırmızı bir öfkeyle buruşmuştu. Hepimiz aynı şeyi düşündük; kaç patron bu kadınla karşılaşmış, ona işkence etmiş, onu kullanmış, onunla dövüşmüştü?

"Bu insanların aradığımız kişiler olduğundan emin misin?" Kari sordu.

Ari sert bir şekilde başını salladı. "Bu oyunu saklayan nefis bir sırlar ağı var. İlgimizi rüzgara bırakmasaydık asla bulamazdık. Sanki her yerde gözleri var ve istekli oyuncuların bir parıltısını bekliyorlar. Şüphesiz tüm krallıklara yayılmışlardır. Bu da bana sizi Güney'den bir asilzade yaptığımı hatırlattı, Kralım. Kulaklar, beklenecekler."

Tor kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve sana öylece inandılar mı?"

"Belgelenmiş asil bir soyun çok inandırıcı bir illüzyonunu yarattım, çok teşekkür ederim. Güvensizlik tonun oldukça rahatsız edici, Torsten. Bir içkiye mi ihtiyacın var? Nazik bir kucaklaşma? Bu oyunu düzenlemek için bu berbat topraklarda dolaşan benken, hayal kırıklığını nasıl hafifletebileceğimizi söyle bana."

"Minnettarız," dedim sırtarak. "Ari, sen yeteneklerinle çok yüce gönüllüsün ve biz seni hak etmiyoruz."

"Teşekkür ederim. Tamamen katılıyorum." Tuniğinin kollarını çekiştirdi. Gözlerini Valen'e kaldırdı. "Tanınmadığından emin olmak için seninle geleceğim. Kampı üç gece içinde Gece Ormanı'nın doğu tarafında kuracaklar."

"Ve yalnız mı olacağız?" Valen sordu.

"Valkyrie'nin odasına patronundan başka kimse giremez. Sizi uyarmalıyım; kurye, Valkyrie'nin odasına

Efendisinin yanında çalıştığı süre boyunca hiç kaybetmediğini anlayın."

Valen'in ağzının köşesinde bir kıvrılma oldu. "Güzel."

"Efendiler kim?" Ben sordum.

"Ah." Ari bir içki daha aldı. "Bu sefil oyunun son parçası. Valkyrie, Ravenspire'in en güvenilir savaşçılarına ait. Soylu bir ev. Birçok savaş generalinden, akıncılardan ve-"

"Tüm tanrılar," diye tersledi Stieg. "Kim o?"

"*Tanrılar* aşkına, bırakın da açıklayayım," diye tısladı Ari. "Eğer o Herja ise, bu soyluların bunu bildiğine ikna olmadım, yoksa onu böyle oyunlarda riske atmazlardı. Onlar sadece onun Ravenspire'dan kendilerine hizmet etmesi için bir hediye olduğuna inanıyorlar. Savaştaki acımasızlıkları iyi biliniyor ve onlara gittiğimizde göz ardı edilmemeli ve bana güvenin - Ravenspire'a içeri adım atmadan ulaşabileceğimiz kadar yakınlar." Ari benden başka hiçbir yere bakmadı. "O Magnus Hanesi'ne ait, Elise."

Gözlerimi kapattım, göğsüm sıkışmıştı. Jarl'ın evi. Onun zalim, sefil ailesi. Eğer hilemizden şüphelenmiş olsalardı, kılıçlarımızı çekmeden önce işimizi bitirirlerdi.

On Altıncı BÖLÜM

— • —

GECE Prensi

"Artık bir sığınaktan bozma bir kulübede yaşamadığımız zaman, hizmetkârlarınızın bu paçavrayı giymesine izin vermemenizi talep ediyorum." Ari cızırtılı çuval bezinden tuniği yüzüncü kez çekti. "Ben bir zamanlar kraldım."

Gülümsememeye çalışarak başımı salladım. İleri gelenler köleleriyle dalga geçmezdi. Ari paçavralar içindeyken, ben bir kez daha sert yakalar ve yumuşak iplikle örülmüş pantolonlar giymiştim.

"Çok yumuşaksın, Ari. Senin bir savaşçı olduğunu sanıyordum."

Gözleri öfkeyle parladı. "Beni sınavın Kralım, yumuşak mı yoksa bir savaşçı mı olduğumu anlayacaksınız. Şimdi git bakalım. Kraliçeme veda et ve gidelim."

Alay ettim ve giymek zorunda kalacağı paçavralar hakkında mırıldanması için onu kenara ittim ve Elise'i bulana kadar ağaçların derinliklerine doğru ilerledim. Diz üstü çizmelerinden yüzündeki koyu renk sürme çizgilerine kadar tamamen siyah giyinmişti.

Tek kelime etmeden ensemden çekerek beni şiddetle öptü. Zaman durdu ve bize bir an verdi. Bir şans

Tek bir nefes gibi, onu tatmam için, ona dokunmam için. Sanki sonsuza dek yok olacaktım gibi bana sımsıkı tutunması için. Parmakları saçlarımı çekiştirdi; vücudu benimkiyle şekillendi.

O anın bitmesini hiç istemedim.

Bu gece tehlikeli olacaktı. Valkyrie'ye girmek halledilmişti; çıkmak ise bıçaklar, kan ve öfkeyle olacaktı.

Geri çekildiğimde ağzıma karşı "Kuzgunlar var," diye fısıldadı.

Kaşlarım onunkilere düştü. "Biliyorum. Arkanızı kollayın."

"Sol'a göz kulak olacağız."

Başımı salladım. Tek bildiğimiz, bir Kuzgun birliğinin sırf meraktan geldiğı. Sahte kral tarafından kız kardeşimi korumak için gönderilip gönderilmediklerini bilemezdik.

Parmaklarını dudaklarıma götürdüm. Cam gibi gözleri beni içine çekti. "Bana dön, Valen."

"Her zaman yapacağım."

Ağaçların arasından Halvar ve Tor, Elise'in yanında duruyordu. Yüzleri tıpkı onunki gibi boyanmıştı ve içimdeki huzursuzluğu daha da artıran bir kasvetle beni izliyorlardı.

Brant yanıma geldi, sesi kısıktı. "Bu gerekli bir adım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir şey mi gördün?"

Büyüsü kafasını karıştırdı, hepimizin kafasını karıştırdı, ama Brant başını salladı bir emin şimdi. "Ben hissediyorum bunu şiddetle. Ama değil

Orada her şey görüldüğü gibi olacak."

"Ne görüyorsun, Brant?"

"Sadece o düşünceler. Eminim pek yardımcı olmamışlardır ama daha da güçleniyorlar. Zamanla neyin imgelem neyin düşünce olduğunu çözmeyi umuyorum. Şimdilik, bunu yapman gerektiğini *biliyorum* ama aynı zamanda tetikte ol ve her şeye hazırlıklı ol."

Tedirginlik ağır taşlar gibi üst üste yığılmıştı. Bunu iyi sakladım ve açıklığın kenarına doğru geri dönmeden önce omzuna vurdum. Yarım boy ötede, Magnus ailesinin kanlı oyunlarını kurduğu kamp bekliyordu.

Elise'e bakamazdım, yoksa gidemeyebilirdim. O kraliçeydi. Buraya liderlik edebilirdi ve eğer yanlış bir adım atarsam Brant'in büyüündeki herhangi bir uyarı beni arkamdan vurabilirdi.

Ari benden uzak durdu ve ben onun yanına gittiğimde kıpırdamadı. "Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet. Hadi şu işi bitirelim."

Yolculuk uzak değildi ama Gece Ormanı'nda attığım her adımda vücudum geriliyor, en ufak bir gölgede saldırmaya hazır hale geliyordum. Bir alev in ilk yaldızlı yıkamasını gördüğümüzde, bıçak ve baltalara sarılmış dört iri yarı adam tarafından karşılandık.

Kuzgun değillerdi ama Magnus ailesinin kişisel korumaları olduğuna dair çok az şüphem vardı.

Onlara tepeden baktım. Yapması kolaydı ama Timoran'ın en azılı askerlerini sahtekâr olmadığımı ikna etmek için rolümü yeterince iyi oynamam gerekiyordu. Onları kesinlikle kılık değiştirmiş bir düşman olmadığımı ikna etmem gerekiyordu.

Şimdi Ari'nin illüzyonları için dayanıklılık testi olacaktı.

"*Herr Lönger?*" diye sordu bir muhafız, bizi durdurmak için elini kaldırarak.

Ari belinden eğildi ve temiz bir par  men parçası uzattı. Başımlı salladım. "Seyahat belgelerim. Kendiniz bakın."

Gardiyan sahte belgeyi inceledi. Axel'in diğer yeteneklerinin yanı sıra sahtecilik konusunda da yetenekli olduğu mutlu bir keşif olmuştu. Çeşitli krallıklarda tüccarlarla geçirdiği zaman sayesinde Güney'deki zenginlerin m h rlerinden bazılarında ustala mı tı.

Beklerken terli avuçlarımı pantolonuma sürtme iste imle sava tım. Muhafız par  meni geri verip bizi ileriye doğru y nlendirdi inde omuzlarım a rıyordu. "Bı a ınız var mı, *Herr?*"

Başımı salladım ve yaldızlı kabzalı bir deniz baltası gösterdim.

"İki kişiye izin var." G be i kemerinin üzerinde olan bir adam küçük, beyaz bir çadırdan  ne  ıktı. "Ben Stor Magnus."

Kolumu sıktı. Kıdemli Magnus. Jarl Magnus'la kar ıla tı ımda kanlar içindeki oğlunun derisini nasıl parçalamayı planlıyorsam onun da ba ırsaklarını de ecektim. "Memnun oldum, *Herr.*"

Sesim yanlış  ıktı. Garip bir şekilde aksanlı. Ari.   kesinin acısıyla yüzünü buru turdu. Onu daha az sevseydim, hayatını zindan etmek için oyalanabilirdim, ama ne yazık ki eski kralı bir dost olarak görüyordum.

"Ne zaman ba lıyoruz?" Ben sordum.

Stor bir kahkaha attı. "Ölmek için sabırsızlanıyor musun?" "Bu gece ölmek gibi bir planım yok."

"Evet, patronlar hep aynı şeyi söyler ama benim incim korkunç bir yaratıktır." Arka taraftaki büyük çadırı işaret etti. Alanın etrafında çizilmiş bir daire vardı ve dış halkada bir sıra Magnus kişisel muhafızı hareketsiz duruyordu. Büyük çadırın yanında üç at arabası ve korumalı bir gölgelik daha vardı.

Belki de Magnus'un karısı ya da metresleri bunun içinde kalmıştır?

En büyük çadıra doğru yürüdüm. "Onu nereden buldun?"

"Hizmetlerim için eski kraldan bir hediye. Gençliğimden beri hayatımda. Sizi temin ederim ki bu kadın tanrılara ait *Herr*. Sanki onunla zaman geçmiyormuş gibi, adil, güzel ve... ölümcül olmaya devam ediyor. Onun kanını akıtacak kadar kutsanmış olursanız, ödülünüz şimdiye kadar sahip olduğunuz hiçbir kadına benzemeyecek."

Yıllar sonra genç. Herja, Herja olmalıydı. İmaları zihnime sessizce düşmedi; sadece her bir kaba kelimeyi daha sonra iç organlarını oyduğumda kullanmak üzere bir kenara yığdım.

Çemberin kenarında durduğumuzda ona, "Hayatım boyunca bu günü özlemle bekledim," dedim. "Serfim burada duracak. Bunun adil bir şekilde yapıldığını görmek istiyorum."

Stor ellerini kaldırdı. "Ben kimim ki ölmekte olan bir adamın son arzusunu reddedeyim?" Yine bir kahkaha attı ve bacağındaki kılıfından çıkardığı fazladan bir hançeri bana uzattı. "Bizimle oynadığın için teşekkür ederim."

Oyun. Unutma *Herr*, kan dökersen o senindir. Ama Valkyrie ölürken seni seçerse, paran ve serfin bana ait olur ve tanrılarla karşılaşırın."

Stor Magnus muhafızlarından birine çemberi geçip çadırın kapağını kaldırmasını işaret etti.

Ari'ye son bir kez baktım. Omuzlarım geride, elim kılıcımda, çadıra adım attım.

Kapak anında arkama düştü. Dar bir koridorda ilerlememi sağlayan küçük bir ışık titremesi dışında karanlık neredeyse beni bütünüyle yutuyordu. Bir köşeyi dönüp ortadaki açık alana girdim.

Zemin tahta levhalarla kaplıydı. Tuvallerden birinin duvarında içinde mum bulunan bir masa vardı. Diğer tarafta ince postlar ve kürklerle kaplı bir yatak ve köşede ... kalbim durdu.

Uzun boylu, ıslak saman rengi saçları beline kadar uzanan, az beslenmiş bir kadın benden uzağa bakıyordu. Üzerinde beyaz bir gecelikten başka bir şey yoktu, ayakları çıplaktı, parmak uçları gümüş bir bıçağın ucunda dans ediyordu.

Kalbimin bir kaburgamdan kırılabileceğini düşündüm. Dilim dişlerimin arasında dans ediyordu, konuşmaya hazırdım, adını haykırmaya ve benimle yüzleşmesi için yalvarmaya hazırdım. Emin olmalıydım. İnançsızlık giderek güçleniyordu. Herja nasıl hayatta olabilirdi? Yine de Sol'un ölüme sürüklenişini izlediğimden emindim.

Konuşma şansım olmadı.

Başını bir yana eğdi, sesi yumuşak, tehlikeli bir törpü gibiydi. "Cesur olmalısın. Ya da belki de büyük bir aptalsın."

Çenem gerildi. Her dürtü ona koşturamı, onu yakınımaya çekmemi istiyordu.

Geçmişimin ayrıntılarını hatırladım. Onlara değer verdim. Annemin yemeklerde babamın ballı keklerinden sinsice ısırmaları çalmasını. Sol'un şatonun koridorlarında kendinden emin yürüyüşünü. Sabahlara ve kahkahalara olan sevgisi. Babamın tepelerde yaptığı uzun gezintilerden gelen ceviz ve sedir kokusu. Ve Herja'nın sert sesi. Eğlenceli bir ses. Güldüğünde tırmalıyor, hırıldıyor ve hepimizi daha da çok güldürüyordu.

Nazik ve sevgi doluydu ama aynı zamanda acımasız ve ölümcüldü. Ama onun sesini asla unutmayacağım.

"Seni hayrete düşürdüm," diye devam etti ve beni yerimde durdurdu. "Sessiz olmam gerekiyordu, değil mi? Tuhaf şeyler oldu ve kısa bir süre önce sesim kendini yeniden buldu. Kabul ediyorum, bu gece tam olarak nasıl öleceğini söyleyebileceğimi bilmek biraz zevk veriyor."

Konuşamıyor muydu?

Sesimi tanıyacak mıydı? Dudaklarımı yaladım ve bir adım daha yaklaştım. "Bugün ölmeyi planlamıyorum."

Kıkırdadı ve bıçağı tuvaldeki bir boşluktan sızan ay ışığına doğru tuttu. "Özgüvenin önemli olduğunu söylerler, ama korkarım ki ihtimaller sana karşı yığılmış durumda. Şimdiye kadar sadece bir kişi başarılı oldu."

Onu bulur ve vücudundaki kemikleri teker teker toplardım.

Herja kıs kıs güldü, sesi kısıktı. "Oyunumuzu oynayalım mı? *Herr?*"

Dönüp bana doğru koşmaya başladığında geri döndüm, bıçağını kaldırmıştı. Yarı hızına yarı da gerçekten kız kardeşim olduğuna hayret ederek kenara çekildim. Yaşıyordu. Güçlü. Korkunç.

Yaşıyor.

Beni tanımadığı belli olan bir şekilde alay etti. Ama tam olarak gözlerime bakmıyordu, daha çok ortama, kalbime, boğazıma odaklandı ve bıçağını tekrar kesti. Eğildim.

Dudaklarıma bir sırtış yayıldı. "Oyuna başladın mı?"

Kahverengi gözleri öfke ateşi gibi yanıyordu. "Benimle alay etmemeni tavsiye ederim. Seni öldürmek için zaman ayırabilirim ve sen zaten beni gerçekten olmak istediğim yerden uzak tutuyorsun."

"Her zaman çok güçlü konuşurdun." Başka bir darbeyi savuşturdum.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Herja çığlık attı ve kalbimi yerinden sökmeye hazır bir şekilde saldırdı. Hızlıydı ama ben her zaman daha sağlam adımlarla ilerleyen bir savaşçı olmuştum. Kız kardeşim tanıdığım hiç kimse gibi kılıç kullanamazdı ama kılıç kullanmayı öğrenmekte her zaman sabırsız davranmıştı.

Bunu ona karşı kullandım. Ayaklarım karmaşık bir desen çizerek onun tökezlemesine neden oldu ve kollarımı arkadan vücuduna dolayarak kollarını göğsüne kilitledim. Herja çığlık attı ve dişlerini gıcırdattı.

"Dur," dedim, onu sıkıca tutarak. "*Dur.* Herja, lütfen."

Ürperdi, sonra dondu kaldı. "Benim adım."

Ona daha sıkı sarıldım, gözlerim kapalıydı, ayrı geçen onca yıl için onu kucaklıyordum.

"Herja," diye fısıldadım. "Seni bulmam bu kadar uzun sürdüğü için beni affet."

Dönüp bana baktı, ilk kez gerçekten bana baktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Titreyen elini dudaklarına götürdü, diğer eliyle bıçağını bırakıp yüzüme uzandı.

"V-Valen." Başını şiddetle salladı. "Hayır. Hayır. Sen ...sen öldün. Öldüm mü?"

Saçlarını gözlerinden çekip yanaklarını okşadım. "Hayır. Şu anda her şeyi açıklayamam ama ben... kendimde değildim. Sol yaşıyor. Biz hayattayız."

Hıçkırıklara boğuldu ve başı göğsüme düştü. "Sol?"

"*Herr Lönger?*" Stor Magnus'un sesi çadırın duvarlarında yankılandı. "Tanrılarla tanıştınız mı? Dövüş sona erdiğinde ve hâlâ nefes alıyorsan işaret vereceksin."

Herja'nın nefesleri tırtıklı ve sert geliyordu. Gözlerinde korkuyla bana baktı. Bıçağını aldım ve bıçağımı geri çektim. "Halkımız bizi dışarıda bekliyor ama Magnus'un muhafızlarının arasından savaşıyor geçmemiz gerekecek. Acele et, hemen gitmeliyiz."

"Hayır." Kolumu geri çekti.

"Herja, yapmalıyız. Tek yol bu. Yanında kalacağım; sana yemin ederim."

"Hayır, sen-"

"Zamanımız yok," dedim şiddetle. "Sana bir daha dokunamayacaklar."

Onu çadırın girişine doğru çektim ve lanet olsun ki kanayan kız kardeşim geri çekildi. "Hayır, gidemem Valen. Onunla gitmeyeceğim-"

"Olmayacak mı?" Gözlerim kısıldı. "Halkım, *karım*, dışarıda senin için hayatlarını tehlikeye atıyor. Seni omzuma atmam gerekiyorsa atarım. Benden şüphe etme."

"Beni dinle!" Göğsümü itti. "Onlar olmadan gidemem kardeşim."

Kalbim durdu. "Kim olmadan?"

Herja parmaklarını kemiksizmiş gibi birbirine geçirdi, sanki benim göremediğim bir şey görmüş gibi içime baktı.

"Onları dışarıda gözetim altında tutuyorlar, kazandığımda bana ödül olarak verecekler. Onlara ulaşmalıyım." Yanaklarına iki damla gözyaşı düştü. "Benim çocuklarım var Valen. Çocuklarım burada."

On Yedinci BÖLÜM

— 8 —

GECE Prensi

ÇOCUKLAR.

Kız kardeşimin yüzüne baktım, yanlış duyduğumu gösteren bir şey arıyordum. Herja bakışlarıma kendi bakışlarıyla karşılık verdi. Her ne yaşıyorsa, şimdi kararlılığının yanında soluk kalıyordu.

"*Herr Lönger*." Stor'un sesi tekrar geldi ve daha keskin bir ton taşıyordu. "Girin," diye mırıldandı birine, şüphesiz bir muhafıza.

Başımı salladım. Burada akılsızca durma zamanı sona ermişti. Herja'nın omzunu kavradım. "Nereye?"

"Küçük çadır."

Yani Magnus'un karısı ya da metresleri değil. Hayır. Kanopilerin en küçüğündeki muhafızlar kız kardeşimin çocuklarını koruyordu. Onun *çocuklarını*. Göğsümde karanlık, sıcak bir öfke kaynadı. Bu oyunu bir adamın kazandığını kabul etmişti.

Düşünceleri geri ittim. Daha sonra, kana susamışlığın kabarışını kucaklayacaktım, ama şimdi planlarımız değişecekti.

Seax'ı belimdeki kılıfına geri koyarak avuçlarımı kaldırdım. Öfke bizi açığa çıkaracaktı ama Elise, Tor ve Halvar'a planlarımızın ters gittiğini de gösterecekti. Çadırın kapısı hışırdadı ve ağır ayak sesleri tahtaları tokatladı.

Çömelerek toprağa dokundum. Parmak uçlarımda ateşli bir uğultu yandı. Tahtalar çatladı. Bir yarık toprağı ikiye böldü. Dar yarıktan taş ve toprak fışkırırken çadır sallandı. Misafirimiz bir şaşkınlık çığlığı attı ve iri gövdesi köşeden tökezleyerek göründü. Herja'nın ona talimat vermeme ihtiyacı yoktu ve bıçağını bir nefes içinde adamın göğsüne sapladı.

Sırtındaki toprağı parçaladım.

Fury zihnimi açtı, sanki her şeyi bilen üçüncü bir göz kazanmıştım. Sol, Halvar, Tor, hepsi büyülerini kullanırken benzer bir his yaşadıklarını anlatmışlardı. Önümde olmayanı tam anlamıyla görmesem de, gücümden gelen bir bilgi vardı. Düşmanlarımıza karşı toprağı nerede büküp şekillendireceğimi biliyordum; halkımız için onu nerede sağlam bırakacağımı biliyordum.

Saldırılarımla ne kadar odaklanırsam, öfke o kadar yorucu hale geliyordu. Kuzgunları alt ederken her şeyi basitçe eğip halkımı da alt edersem saatlerce dayanabilirdim. Ancak düşmanlara ve müttefiklere odaklanmak bir yorgunluk seviyesi ekledi ve beni dinlenmeden uzun süre büyü kullanamaz hale getirdi.

Daha derine ittim. Her dalgalanma Magnus kampının bazı kısımlarını böldü, taşları muhafızlara çarptı, kaçmaya çalışanlara çelme taktı, ağaçları arabaların üzerine devirdi.

Kampın ışığına adım attığımda tüm kaos daha da büyüdü.

Yer eğilip sallanırken ve pürüzlü parçalara ayrılırken Stor muhafızlarına kükreyerek emirler yağdırdı.

Gözleri beni buldu. Sırıttım ve elimi göğsümün üzerinde gezdirdim. Sivri bir kaya ve toprak parçası yüzeye çıktı. Adam tombul ve korkunçtu ama yine de bir savaşçı gibi hareket ediyordu.

Göz ucuyla Ari'nin bir muhafıza saldırdığını gördüm. Kılıçta üstün gelmişti ama muhafızın kafatasını tutması uzun sürmedi, kafasını sokan bir tür haşereden dolayı çığlık atıyordu.

Ari memnuniyetini bana çevirdi, yüzünde acımasız bir gülümseme vardı. Halkımız kampa akın ederken ağaçlardan bağırışlar yükseldi. Çelik çeliğe sürtündü. Magnus'un koruması bizim sayıca üstünlüğümüzle yüzleşirken homurtular ve çığlıklar geceyi doldurdu.

"İşte orada!" Herja uzaktaki çadırı işaret etti.

Çadırın etrafındaki muhafızlar dağılmıştı ve bize açık bir giriş bırakmışlardı. Birlikte, kılıçlardan kaçınarak kamp boyunca koştuk. İçeri ittim ve kalın, zırhlı bir bedene çarptım. Herja'nın çadırına çok benzeyen geniş bir odanın önündeki dar alanda bir muhafız duruyordu.

Gözleri yarım nefes kadar açıldı, sonra kılıcına uzandı. Stor Magnus'un bana sunduğu hançeri çenesinin altına saplamadan önce bana saldırma şansı bulamayacaktı.

Yutkunduğu ve kan tükürdüğu sırada onu kenara ittim ve odaya daldım.

"Gitmek istiyorsun!" Genç ama derin bir ses bana bağırdı.

"Hayır, Gunnar." Herja etrafımdan dolanarak odaya daldı.
"Hayır, o güvende."

Kafamın içinde bir şey kaşındı, topuklarımın üzerinde dönüp bu çadırı terk etme arzusunun derin, sinir bozucu bir iğnesi. O noktayı ovuşturdum ve etrafıma bakındım.

Herja parmak uçlarında duruyordu, kolları uzun boylu bir çocuğun omuzlarına sarılmıştı - en az on altı boyunda. Parlak, kahverengi gözleri bana kilitlenmiş, sessizce beni tehdit ediyordu. Kız kardeşimin çatık kaşlarını paylaşıyordu, b u n d a bir hata yoktu ama yüzünün keskin kenarları başka birine aitti.

Bir gün tanışmayı dört gözle beklediğim bir adam.

Çocuğun bacaklarının arkasında solgun, masum bir yüz belirdi. Aynı iri gözlere sahip küçük bir kız, ama Elise'inki gibi altın sarısı saçları vardı.

"Laila." Herja hıçkırığa hıçkırığa ağladı ve kızı bedenine sımsıkı sarıldı, kız kardeşimin yüzünün her çizgisine sevinç kazanmıştı.
"İsimlerinizi yüksek sesle söylemekten asla bıkmayacağım."

Özel, sevgi dolu bir anın davetsiz misafiriydim ama zamanımız yoktu.

"Herja," dedim.

Sesimi duyan çocuk, hakkını vererek, kız kardeşimin ve onunkinin önüne geçti. Cesurdu. Annesi gibi.

"Gunnar," dedi Herja, onun koluna dokunarak. "Bu benim kardeşim. Valen."

Çocuk kaşlarını kaldırdı ve daha yumuşak gözlerle beni inceledi. "Kardeşin mi?"

"Etta'nın Gece Prensi. Sana ondan bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Gunnar yavaşça başını salladı. "Ama... nasıl-"

"Açıklayacak vaktimiz yok," dedim. "Evlat, nasıl dövüşüleceğini biliyor musun?"

Hiç tereddüt etmedi. "Bana bir yay verin ve ıskalamayayım."

Yayım yoktu ama hançeri ona fırlattım. "Şimdilik bir kılıç yeterli olacaktır. Ağaçlara doğru savaşacağız."

"Gunnar," dedi Herja. "Yeteneğini açığa vurma." "Maj, yapacağım-"

"Yapma. Burada olmaz," diye tersledi.

"Öfken mi var?" Bir adım daha yaklaştım.

Çocuk cevap vermek için ağzını açtı ama Herja onun önüne geçti. "O Gece Halkından değil ama garip bir büyüsü var. Bana ona Al- denildiği söylendi."

"Alver." Sözü nü kestim, kız kardeşimin oğlunu inceliyordum. "Birkaç kişiyle tanıştım. Bana bir şey yaptın, değil mi?"

"Daha yeni başlamıştım." Kız kardeşimle aynı kibirle sırıttı.

Doğu'nun büyüü hakkında çok az şey biliyordum ama Junius'a göre Gece Halkı'nın dünyayı manipüle edebildiğı gibi bedenleri manipüle edebiliyordu. Başımın hâlâ ağrıdığı yeri ovuşturdum.

"Onu kullanmaya zorlama Valen. Bu onun için acı verici ve enerjisini çok çabuk tüketiyor."

"Binbaşı." Gunnar'ın gençliğı ona ihanet etmişti. Etrafında savaş çığılıkları yükselirken, o hâlâ annesine mızızlanmayı başarıyordu. "Güçleniyorum. Bunu kullanabilirim."

Gunnar'a "Bıçakla savaş," dedim. "Onlara seni almaları için başka bir sebep verme. Herja, kızı al ve ağaçlara doğru git. Eğer ayrılırsak, Elise'i ara. Karımı."

Kızını kollarının arasına alan ablamın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Görünüşe göre ikimizin de birbirimizle paylaşacak çok şeyi var, küçük kardeşim."

Birçok sorum vardı. En önemlisi, bu çocukların babasının kim olduğu ve onu nasıl bulabileceğimdi.

Gunnar, Herja'nın bıçağını kabul etti. O da kızını tuttu. Yeğenime başımla bir selam verdim, sonra bıçakları kaldırıp çadırı terk ettik.

Mavi ateş dışarıdaki geceyi tutuşturdu. Tor ve Halvar yan yana çalışarak Magnus kampını hiddetleriyle yiyip bitirdiler. Ama başka muhafızlar da vardı. Gördüğümüz Kuzgunlar gelmişti. Düşündüğümüzden daha fazla.

Kanım damarlarımda ısındı. İlk aklıma gelen Elise oldu. Neredeydi o? Sanki çaresizliğimi hissetmiş gibi sesi

yıldızlara taşındı. "Kralı koruyun! Prensesi koruyun!"

Kan ve ölüm kampı kaplamıştı. Düşmüş muhafızlar ayaklarımın altında hâlâ sıcaktı ama onu görünce sııttım.

İlk tanıştığım yumuşak dilli *Kvinna*'yı bir vahşilik, bir yırtıcılık ele geçirmişti. Siv ve Casper'ın arasındaki yerinden bana doğru işaret etti. Elindeki kısa bıçağa koyu kan bulaşmıştı ve buz gibi saç örgüleri ter ve kanla ıslanmıştı.

O lanet bir kraliçeydi.

Ve emri yerine getirildi. Ruskig'den gelen halk duruşlarını değiştirdi ve biz kampın kenarına doğru ilerlerken bir sıra muhafızı bizden uzaklaştırdı.

Genç bir kızın yumuşak çığlığıyla, kız kardeşimin silahsız olduğu gerçeğine geri döndüm ve gençlerin savaşa girdiği anda planlarımızla ilgili her şey değişti.

Onları gözden uzak, güvenli bir yere götürmem gerekiyordu.

Zaten çok fazla öfke kullanmıştım. Daha fazlasını kullanmak beni bir kılıçla işe yaramaz hale getirecekti. Ama onları bu savaşın ortasına sürüklememe gerek yoktu.

Onu yakınımaya çekerken bir elimle Gunnar'ın ensesini kavradım. "Anneni ve kız kardeşini ağaçlara götür. Büyü yok, anladın mı?"

Hızlıca başını salladı, şüphesiz etrafındaki çılgınlık karşısında biraz afallamıştı. Ona fazladan hançeri verdim.

"Git. abuk, Şimdi."

Gunnar annesine d6ndü ve onun koluna girdi. Herja bana endişeli bir bakış attı. Aramızda pek çok kelime dolaşıyordu, sorular, hikayeler, anılar. Yakında yeniden bir araya gelmek için zamanımız olacaktı.

Zamanımız olmalıydı.

Onlar koşarken, bir Kuzgun geldi. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Bıçağı kullandıkça omuzlarımın manŐetleri ağınyordu ama işe yarıyordu. Kamp yavaş yavaş sessizleŐti. Stor Magnus görünürde yoktu. O adam için planlarım vardı.

Elise yaklaşmak için mücadele etti. İçimde öfkemi kullanıp onu ağaçların arasına geri itmek, korumak ve kollamak için bir dürtü vardı. Lanet kalktığında bizi ayırdığım gibi. Ama onun güvenliğinden mi yoksa gazabından mı daha çok korktuğum konusunda ince bir çizgi vardı.

O bir kraliçe, diye kendime tekrar tekrar hatırlattım, babamın annemin savaşa adım atıŐını izlerken korkudan kafasını kaybetmeden nasıl hayatta kaldığından emin değildim.

Onu görüş alanımda tutarak, o bana doğru gelirken ben de ona doğru ilerledim. Halvar'ın dersleri işe yarıyordu. Saldırılarında yeni bir acımasızlık vardı. Kusurlu ama etkili.

Ama bir anda dünya tersine

d6ndü. "Gece Prensi!"

Tanıdık, sefil bir ses kampın üzerinde çınladı. Planlarımızın daha da değışmek üzere olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu.

Yavaş bir dönüşle kampın kenarına baktım. Jarl Magnus babasının yanında duruyordu, arkasında sıra sıra kuzgunlar vardı.

Ama önemli olan tek görüntü, Herja'nın saçlarını kavrayışı ve çocuklarının boğazına dayadığı bıçaklardı.

Kılıcımı bıraktım ve ellerimi kaldırdım. "Onu serbest bırakın yoksa hepimizi gömerim. Bu savaş daha başlamadan bitecek. Gücüm var ve bunu yapacağım."

"Sen bunu yapmazsın. Zırhınızdaki boşluklar hakkında en azından bu kadarını öğrendim; kanınız, aileniz her zaman zayıflığınız olacak." Jarl, Herja'nın kızını tutan muhafıza doğru baktı. "Önce kızı öldürün."

"Hayır!" diye bağırdı Herja ve Gunnar birlikte.

"Bunu yapmak istemezsin," diye bağırdı Gunnar ama sesi zayıflamıştı. Neredeyse öğürecekmiş gibi öne doğru eğildi. Yine de kelimeleri tekrar söyledi. "Sen... bunu yapmak istemiyorsun."

Bir duraklama oldu, sanki muhafız tereddüt etmiş gibiydi. Kaderin bir hediyesiydi ve ben onu elimden kaçırmayacaktım. Sayıca çok azdık. Öfke bizi zayıflatmıştı şüphesiz ve Elise, kız kardeşim, onun çocukları, halkımız ölmeyecekti. Eğer durdurabilirsem.

Ellerimi kaldırdım, dizlerimin üzerine çöktüm. "Onlar serbest kalacak, ben de senin olacağım. Savaşmak yok. Direniş yok."

"Valen." Elise'in çığlığı göğsümü parçaladı ama Jarl'ın dikkatini çekmiştim.

Kuzgun'u küçük Leyla'ya karşı durdurmak için elini kaldırdı. "Nedir bu? Teslim olmak mı?"

"Çocuklar ve kadın serbest kalacak. Elise ve halkım buradan zarar görmeden ayrılacak ve siz de beni takas olarak alacaksınız."

"Hayır." Elise'in sesi yaklaştı ama boğuklaştı. İyi oldu. Loncamdan birinin onu zapt edecek kadar aklı vardı. Yine de bana doğru saldırıp tekmeler savururken öfke çığlıklarını duyuyordum. "Valen Ferus, seni lanet olası aptal. Ne yapıyorsun sen? Yapma bunu."

Kont kıkırdadı ve Kuzgun'a kılıcını Laila'nın boğazında tutmasını söyledi. Küçük kız inledi ama bağırmadı. Minik yumruklarını sıktı. Bir çocuk için cesurca.

"Bu adil bir takas," dedi Jarl, "ama kadının kim olduğunu biliyorum Gece Prensi. Ferus soyunun ikinci çocuğunun öylece serbest kalmasına izin veremem."

"O bir kadın, başka bir şey değil," diye ısrar ettim, onların gözündeki değerini bilerek azalttım. "Öfkemizi istiyorsan, beni al. Herja'nın size verecek bir şeyi yok."

"Ama o senin soyunun kanını taşıyor."

"O kalır, yoksa takas olmaz, ticaret olmaz ve birçok hayat kaybedilir. Umarım seninki de." Ölecekti. Yavaş yavaş. Acı çekerek. Bir şekilde her zaman parmaklarımın arasından kayıp gitmeyi başaran bu yılan, Elise'e yaptıkları ve şimdi de kız kardeşimi tehdit ettiği için ölecekti.

"Bıçak konusunda yetenekli. Özgürce kaçmak için çok büyük bir risk."

Alay ettim. "Bir seçim yapılmalı Jarl Magnus. Şartları ben belirledim. Akıllıca seç."

Her türlü kibir kayboldu. Şimdi kör bir nefret yüz hatlarını çirkin bir şekilde boyuyordu. Jarl Magnus köşeye sıkıştırılmıştı ve bu onun gibi bir adam için tehlikeli bir yerdı.

"O Ferus kanından," diye bağırdı, herkesten çok kendi kendine, ikilem kafatasının içinde kaynıyordu.

"Beni al o zaman," diye bağırdı Gunnar.

Kanayan cehennemler. Gülümsemem

soldu. "Gunnar, dur," diye yalvardı

Herja.

Onu görmezden geldi. "Büyülü Ferus kanı istiyorsan beni al, annemi ve kız kardeşimi bırak. İstedğin büyü bende var. İstedğin kan bende var."

"Kapa çeneni, çocuk," diye hırladım. Aptal, *aptal*, umursamaz *aptal*.

Jarl başını eğdi, artık tamamen Gunnar'a odaklanmıştı. Herja'yı babasının ellerine bıraktı ve oğlunun yanına doğru yürüdü. "Bu doğru mu? Küçük bir Ferus yavrusu mu?"

Stor başını sallayarak, "Onlar onun piçleri," dedi.

Jarl güldü, boğazından derin bir feryat çıktı. "Peki babası kim?"

"Doğu'dan bir mistik."

"Demek ki öfke bu damarlarda yaşıyor. İlginç. Öfkeden eser olmayan bir kadından daha değerli olduğuna şüphe yok."

"Bırak onu." Herja dirseğini Stor'un kaburgalarına çarptı ve yüzüne bir darbe aldı.

"Ona bir daha dokunursan ölmeden önce öfkenin neler yapabileceğini göreceksin," dedim sert bir hırıltıyla.

Prensese savunmak için ellerini kaldıran tek kişi ben değildim. Yan görüşümde Ari yorgunluktan nefesi kesilmiş ve ellerini uzatmıştı. Stieg ve Halvar da onun yanında, saldırmak için vereceğim basit emri bekliyorlardı.

Kont kaşlarını çattı ama parmaklarını şıklattı, böylece muhafızlar Gunnar'ı öne doğru çekti.

"Hayır!" Herja Stor'a karşı savaştı. Neredeyse kurtuluyordu ama iki Kuzgun kılıçlarının kabzasıyla kafasına vurdu.

Sivri bir kaya parçası muhafızlardan birinin omurgasını kırdı. Onlar bana ateş ederken kampa bir sessizlik çöktü.

"Ona dokunma dedim."

"Binbaşı." Gunnar'ın sesi çatallaştı. "Bırak öyle olsun."

Jarl ölü Kuzgun'a ters ters baktı. "Kadını rahat bırak."

"Kılıcı çok iyi biliyor," diye karşı çıktı Stor.

"Biz de öyle." Reis gözlerini kıstı. "Üç Ferus varisinin kanına sahibiz. İhtiyacımız olan tek şey bu." Yerini terk etti, Gunnar'ı Kuzgunlarına bıraktı ve boşlukta bana doğru yürüdü. Dizlerimin üzerinde, onunla göz göze geldim. Gülümsemesi kaybolmuştu, sesi alçaktı. "Bu anı bekliyordum Gece Prensi. Artık hayal kırıklığının yükünü taşıyan tek kişi zavallı kardeşiniz olmayacak."

Reis bağlanmamı emredince çenem gerildi, öfkem engellendi.

"Hayır," dedim. "Halkıma gitme özgürlüğü verilene kadar bağlı kalmayacağım."

Jarl hayal kırıklığıyla uzun bir nefes verdi ama başını sallayarak onayladı. "Öyle olsun. Bırakın hainler geçsin. Şimdilik."

"Valkyrie benim," dedi Stor.

"Ve Gece Prensi kralınıza ait. Karışmayacaksınız." Jarl artık babasından üstündü.

Adamcağızın dişlerini sıkmaktan başka çaresi yoktu.

"Valen!" Kuzgunlar bana doğru geldiğinde Elise korkusundan çığlık attı ve ben hiçbir şey yapmadım. "Kral için savaşın, sizi lanet olası aptallar."

Onun sesiyle halkımızda bir kıpırdanma oldu.

"Gelinimi sessiz tutun Gece Prensi," dedi Kont. "Yoksa onu da alırım ve nefesi kesilene kadar yatağımdan ayrılamaz."

Öfke kanıma işledi. Toprağın ağırlığıyla onun kemiklerini ezmek için nasıl da can atıyordum. Çenemi kaldırdım ve bağırdım, "Kralınızdan, geri çekileceksiniz. Gideceksin."

Tereddüt saldırıyı durdurdu. Tor onu uzaklaştırmaya başladığında Elise daha da öfkелendi. Ari ve Stieg bana baktılar, sanki ciddi olup olmadığımdan emin değillerdi. Halvar'a başımla işaret ettim. Yumruğu göğsüne çarptı ve Herja'ya doğru giderken onları geri çekilmeye çağırdı.

Nefesimi tuttum, Stor ve muhafızları kız kardeşime bir şey yaparsa son bir hamleyle yeryüzünü parçalamaya hazır bir şekilde bekliyordum.

Kızını kollarına alan Herja'nın yüzünden sessiz gözyaşları süzüldü ve Halvar'ın onu kendi tarafına doğru tutmasına izin verdikten sonra yavaşça ağaçlara doğru çekilmeye başladı.

Kuzgunlar Gunnar'ı yere fırlattı. Bakışları bana doğru döndü. Korku orada yaşıyordu ama yine de hiçbir şey söylemedi. Gözlerini tuttum, sessizce onu izleyeceğime, yanında olacağıma dair güvence verdim.

Herja onun adını haykırdı. Elise benimkini haykırdı.

Tor'a karşı mücadele etti, gözlerinde cinayet vardı. "Valen, bana söz verdin. Bunu yapma."

Kampa karşı bizimle birlikte gelen her erkekten, her kadından baş döndürücü bir korku hissediliyordu. Ona gidemezdim ama konuşabilirdim.

"Kaldır onları, Elise. Emret onlara!" Gecenin gölgelerine doğru sürüklenirken ona bağırdım. Halkımız ağaçlara doğru ilerledi, son bakışlar beni buldu ve tenimin altındaki ısıyı körükledi. "Kraliçenizin önünde eğilin! Etta için. Etta için ayağa kalkın!"

Tor ve Gölge Loncası kraliçelerini benden uzaklaştırırken Elise'in çığlıkları azaldı.

Öne doğru eğildim. Bu son değildi. Bu yanlış bir adımdı. Bizi ayıracak bir adım, doğru. Ama söz verdiğim gibi, ona geri dönene kadar durmayacaktım.

Kuzgunlar benim ve Gunnar'ın bileklerini bağladı. Bağlar onun Alver kanına karşı bir şey yapamazdı ama gümüş bantların derimi kestiği yerde bileklerimi sıcak bir sızı yaktı. Beni kollarımın altından kaldırdılar ve ayağa kalkmaya zorladılar.

Jarl gülümseyerek bana baktı. "Birlikte geçireceğimiz zamanı dört gözle bekliyorum Gece Prensi."

"Ben de öyle." Sırtışına karşılık verdim. Benim de onun için yaptığım tüm planlara dair sessiz bir söz.

Kalbim Elise'le, korkularıyla, umutlarıyla, aşkımla birlikte gitti. Boşluğun yerini karanlık bir kana susamışlıkla doldurdum ve sahte kralın yaldızlı dünyasını başına yıkmak için her yolu hayal ettim.

Hayal ettiğim gibi olmayacaktı ama Ravenspire'a gidecektik. Sol dileğine kavuşacaktı.

Onu ziyaret etmek için eve geliyordum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

On Sekizinci BÖLÜM

— 8 —

HAYDUT Prenses

ARKADAŞIM,

Korkarım savaşı kaybettik. Sığınağımız ağızına kadar dolu. Eli taleplerini ilettili. Daha fazla ne yapabilirim bilmiyorum. Eğer onu reddedersem, oğullarım, kocam ve kızım ölecek.

Ama kabul edersem, yine de acı çekerler ve ruhum ölür. Belki de hepimiz için ölüm daha tatlı olur. En azından tanrılarla birlikte yemek yiyeceğiz. Bu toprakları kurtarmak için yaşamamız gerektiğini söylediğini biliyorum.

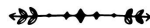
-Yaşamalıyız, ama çok şey istiyorsun.

Onların acı çekmesini izlemeyeceğim. Ve bir hainin ve sahte kralın eşi olmayacağım.

Onu reddetmek Ferus yönetiminin sonu olacak. Beni yanlış anlama, onlar ailemin tek bir saç teline bile işkence etme fırsatı bulamadan sabaha kadar hepimizin ölmüş olmasını sağlayacağım.

Elveda dostum. Kendine iyi bak. Güvende ol.

-Lili

Uyuşuk. Soğuk. Hiçbir şey yok.

Kampa gitmek için kullandığımız arabanın hareketiyle usulca sallanan kadife gökyüzüne boş gözlerle baktım.

Öfkelenmem gereken yerde
sustum. Ağlamam gereken yerde
gözyaşlarım kurudu.

Etrafımdaki sevdiklerimin yüzlerini tanıdım ama sadece Valen'in yüzü zihnimi doldurdu.

Bir yanımdan nefret etti. Bir yanımdan onun için yas tuttu. Bir yanımdan onu o kadar çok sevdi ki ikiye bölünebileceğimi düşündüm. Ama hiçbir şey söylemedim, hiçbir şey yapmadım, sadece başımın üzerindeki sessiz yıldızlara baktım, yalnız ve uyuşmuş bir halde.

Soğuk.

Hiçbir
şey.

Araba Ruskig'in duvarları arasından geçerken bir el omzuma dokundu.

"Elise." Bakışlarım Tor'a döndü. O bilirdi, o anlardı. *Hjärta*'sı onun için de kaybolmuştu. Bir acı çatlağı kalbimi durgunluğundan kurtardı ve gözlerimden yaşlar süzülerek yüzünü bulanıklaştırdı. Tor omzumu sıktı ve başını salladı. "Hayır. Henüz değil. Burada olmaz. Aklınızı başınıza alın Kraliçem ve bunu iyice düşünün."

Torsten'in duymak istediğim şeyi nasıl bildiğini ancak tahmin edebilirdim. Elimi hızlıca kaydırarak duygularımın acısını içime gömdüm ve arabanın arkasından kalktım. Zihnim

dönüyordu. Sırada hangi adımlar vardı? Valen'e nasıl ulaştık? Nereye saldırdık?

"Her seferinde bir hareket, Elise." Şimdi Halvar'ın sesi sessiz histerimi eritiyordu.

"Tek hareket." Birkaç parmak eklemimi kırdım. Bütün gözler bana döndü. Bitkin, çaresiz, korkmuş insanlar şimdi bana bakıyordu.

Baskı eziciydi.

Başımı kimseye sallamadım, gözlerim arabanın arkasındaydı. Herja Ferus yaşıyordu. Kollarında uyuyan bir çocuğu sallıyordu. Gözleri sessiz gözyaşları yüzünden şişmişti. Zayıftı, çok zayıftı; ince keten geceliğinin içinde titriyordu.

Dudaklarımı yaladım ve Halvar'la yüzleştim. "Prensesi uzun eve götürün. Ona yiyecek getirin, onları ısıtın."

Halvar başıyla onayladı. "Dediğiniz gibi."

Ben de aynı yöne doğru adımlarımı hızlandırdım. Çok geçmeden yanlarım Siv, Brant, Ari ve Kari ile Herja'nın yanında kalan Halvar hariç tüm Gölge Loncası tarafından işaretlenmişti.

Stieg ve Casper'a "Kralın iç konseyinin bir parçası olmayan herkesi uzun evden uzak tutun," dedim.

Başlarını eğdiler ve kapılara koştular, cevap arayan meraklı halka havladılar. Yakında halkımızı hazırlamam gerekecekti. Savaşacaktık. Ravenspire'a savaş getirecektik. Nasıl ve ne zaman, bilmiyordum ama nefes almam gerektiğini bildiğimden daha fazla savaşın yaklaştığını biliyordum.

Ari benim için kapıyı tuttu ve ben de büyük salona hışımla girdim.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," diye tersledim ve aceleyle yatak odasına gittim.

Tek başıma, elimi kalbime bastırdım. Boğazımdan kopan bir hıçkırıkla irkildim. Valen'in kıyafetleri hâlâ ahşap raflardaydı. Siyah tuniklerinden birini aldım ve yüzüme tuttum, odun dumanını ve tazeliğini içime çektim. Savaş baltaları -tanınmamak için onları bırakmıştı- cilalanmış ve yatağımızın yanındaki bir masanın üzerine düzgünce yerleştirilmişti. Parmaklarım kavisli bıçakların üzerinde gezindi.

Bir zamanlar bu silahlardan nefret ederdim, şimdi onu burada görmekten, onları kemerine bağlamaktan, gülmekten ya da alay etmekten başka bir şey istemiyordum. O burada olduğu sürece her şeyi.

"Bir kadın onu buraya getirmemi söyledi."

Etrafımda döndüm. Herja kapıyı örten kürkün önünde duruyordu. Küçük kızının başı omzundaydı. Öfkeli hareketlerle yanaklarımdaki yaşları sildim ve yatağı işaret ettim. "Evet, işte. Bunu ikiniz için de alın."

Yakından bakınca Herja'nın Sol ve Valen'e olan benzerliklerini fark ettim. Gece Halkından olmadığı için kulakları benimkiler gibi kıvrıktı ama teni onlarınki gibi yumuşak bir kestaneydi. Saçları güneş ışığındaki yaz meyveleri, gözleri ise işlenmiş toprak gibiydi.

Yanakları çököktü ve gözlerinin altında gölgeler vardı ama Herja Ferus'un vahşi bir güzelliği vardı.

"Giysiler." Kendi elbiselerimin ve tuniklerimin bulunduğu rafları karıştırdım. Herja benden en az yarım baş daha uzun boyluydu, kolları ve bacakları daha uzundu. Elimdeki en uzun elbiseyi topladım ve

masanın üzerine koydu, elleri titriyordu. "Ben... Ben daha fazlasını bulacağım. Ve yiyecek. Yemelisin. Sana getireceğim-"

"Elise." Herja'nın eli benim beceriksizliğimi ve saçmalamamı durdurdu. "Onu geri getireceğiz."

Çenem zonkladı. Isı boynuma doldu ve yavaşça yüzüme doğru ilerledi. "Ravenspire'a gitmek istedi. Bunu bilerek mi yaptığını bilmediğim için ona bağırmak istiyorum."

"Valen neden Ravenspire'a gitmek istesin ki?"

Bedenim titredi ama taş gibiydim. "Güneş Prensi. Bir şey bulduğuna inanıyoruz ama... Güneş Prensi'ni bize getirmeyi planlıyorduk, Valen'i Ravenspire duvarlarının arkasına koymayı değil."

"Planlar sık sık değişir. Yaptığı şeyi yapmamış olsaydı katledilecektik."

Bunu duymak istemiyordum, halkı ve ailesi için en iyi -belki de tek- seçimi yapan bir kralın mantığını istemiyordum. Onun burada bağırmasını, çığlık atmasını ve sarılmasını istedim. Canlı ve sıcak. Güvende.

Yataktan başımı çevirdim ve sanki bir cevap bulabileceklermiş gibi yıldızlara baktım.

"Sen Timorlusun," dedi Herja uzun bir aradan sonra.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Kardeşimi tacı için değil de kalbi için mi seviyorsun?"

Gözlerime sıcak yaşlar doldu. Onları uzaklaştırmaya çalıştım ama şiddetle direndiler. "Valen Ferus, gerçek adını bilmeden önce kalbimi ve ruhumu çaldı. Bir yoksul olabilirdi ve kalbim onun için şimdi olduğu gibi şiddetle kanardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, fakiri, Ravenspire'ın kral olduğu için durmadan bizi ayırmaya çalışmasına tercih ederdim."

"Kral." Kadın biraz güvensizlikle alay etti. "Tahtı ne zamandır elinde tutuyor?"

"Baharın başlangıcından beri."

Herja'nın yüzü gölgelendi, kaşlarının arasında sanki bir düşünce kafasını yumrukluyormuş gibi bir oluk oluştu. Bir anda kaybolan bir bakıştı bu, hayal edip etmediğimi merak edeceğim kadar hızlıydı. Tekrar baktığımda dudaklarında belli belirsiz bir sırıtış vardı. "Sorunuza gelince, damarlarınızdaki kan beni rahatsız etmiyor."

"Ben Kral Eli'nin torununun torunuyum." Soyumun tüm çürümüş parçalarını neden kustuğumu anlamıyordum. Belki de kırılan parçaların açığa çıkmasına duyduğum çaresiz bir ihtiyaçtan, hiçbir şeyi saklamama, yanımdaki tek Ferus tarafından kabul edilme arzusundan.

"Ah. Bu yüzden senden nefret etmem mi gerekiyor? Bunu mu demek istiyorsun?" Başını salladı. "Sanırım o zaman annemi küçümsemeliyim. Ne de olsa onun en sevdiği arkadaşıydı. Muhtemelen o piçi herkesten daha iyi tanıyordu. Bir de Timorluydu. Ne kadar da bencildi."

Üç tane. Artık hayatımda üç sivri dilli Ferus vardı. Kalbim bir kül yığını olmasaydı bir gülümseme gelirdi

Ama korkularımı yok sayması, kaslarımı düğüm düğüm eden gerginliği hafifletmeye yardımcı oldu.

"Benim için önemli olan şu: Eğer kardeşimi söylediğin gibi seviyorsan, bizi ona ve oğluma geri götüreceğine kalbimin her atışıyla güveneceğim."

Gözlerimi kııptım, ne diyeceğimi bilemedim. Hiçbir kelime uygun görünmüyordu. Hiçbir şey söylemedim.

Arkasını döndü, kızını kürklerin altına soktu ve çocuğun alnına nazik bir öpücük kondurdu. Herja durakladı, birkaç nefes için kızın yanağını okşadı.

"Hayatı boyunca onu sadece birkaç kez öperek uyutabildim."

Kalbim göğsümde sıkıştı. "Seni ondan uzak mı tuttular?"

"İki çocuğumdan da. Belki her on günde bir onlarla birkaç değerli anım olurdu. Burada onun yanında oturabilmek ve uyuyana kadar ona sarılabilmek için ne yapacağımı bilemiyorum."

Karnımı tuttum, gözlerim kapalıydı. "Oğlun için üzgünüm."

Herja kaskatı kesildi. "O çok cesur. Tıpkı babası gibi." Omzunun üzerinden baktı, dudaklarında boş bir gülümseme vardı. "Babaları düşündüğünüz gibi biri değil."

Bir patron. Bir tecavüzcü. Eğer o değilse, ne olabilirdi? Neredeydi? Kapının üzerindeki kürk geri çekilmeden önce soru sormaya ya da baskı yapmaya fırsatım olmadı.

Tor ve Halvar odanın içine girdiler.

Herja ayağa kalktı ve onlara doğru koştu. Kollarını ikisinin de boynuna doladı. "Sonunda nefes alacak bir anım oldu. İkinize de bakmama izin verin. Tanrılar aşkına, sizi canlı göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Halvar'ın yanağından öptü. Halvar ona bir kardeş gibi sırttı. Herja Tor'un yanında durakladı, avucunu onun yanağına koydu. "Torsten. Sol..."

"Evet, biliyorum. Ben de çok şaşırdım," dedi Tor, sesi sertti.

Herja titrek bir nefes verdi ve ona tekrar sarıldı.

"Aramıza dönmüş olman çok güzel engerek," dedi Halvar.

Presesten hırıltılı bir kıkırdama yükseldi. "Kahretsin, bu ismi duymayalı ne kadar uzun zaman oldu."

Halvar bana baktı. "Herja'nın ne zaman gölgelerden fırlayıp saldıracağını asla bilemezdik, hepsi pratik yapmak ve onun daha iyi bir savaşçı olduğunu kanıtlamak içindi. Ona engerek demeye başladık."

Zorla gülümsedim ama bu buluşma ne kadar keyifli olsa da kalbim katılaşmış, yara bere içinde ve soğuktu.

"Elise," dedi Tor yumuşak bir sesle. "Bunun zor olduğunu anlıyorum ama sen kraliçesin ve sana ihtiyaç var. Konsey seni bekliyor."

Gökyüzünün yanında, Valen'in burada olmasını isterdim. Onun varlığı bana güç katardı. Şimdi çağırmam gereken bir güç. Onun için. Halkımız için. Etta için. Yanaklarımdan süzülen kanı ve sürmeyi yüzümden silme zahmetine katlanmadım ve onları kapıdan geçerek salona kadar takip ettim.

Çılgın yüzler salonu doldurdu. Elder Klok kollarını havaya kaldırmış, bağırış çağırışları ve nasıl ilerleyeceklerine dair umutsuz fikirleri sakinleştirmeye çalışıyordu. Stieg ve Casper kapımın yanında Brant, Mattis ve Kari'nin yanında duruyordu. Ben odaya girdiğimde kaskatı kesildiler ve yol göstermem için bana baktılar. Elim boş döndüm.

Rahat *görünen* tek kişi Ari'ydi. Valen'in yanındaki koltukta içki içiyordu.

İlk bakışta, eski kral gecenin olaylarından hiç rahatsız olmamış gibi görünebilirdi, ancak biri daha yakından bakmak için zaman ayırırsa, kralın koltuğundaki el değmemiş, dolu içki boynuzunu fark ederdi. Sanki her an gelip kendini şımartabilirmiş gibi. Ari'nin nasıl yığılıp kaldığını, kendini kadehlerine nasıl kaptırdığını fark ederlerdi.

"Hemen harekete geçmeliyiz!"

Sesi duyunca midem bulandı. Yaşlı adam onlara kıpırdamamalarını söylediğinde, yüzü kıpkırmızı ve öfkeli olan Stave, Yaşlı Klok'a bağırarak karşılık verdi.

"Bu gece hiçbir yere gitmeyeceğiz." Sesim çılgınlığı aştığında kendime şaşırdım.

Stave'in arduvaz gözleri beni duvara yapıştırdı. Yüzünde vahşi, kaynayan bir hayal kırıklığı vardı. Klok'a dönmeden önce birkaç nefes boyunca beni orada, küçümsemesine kilitlenmiş halde tuttu. "Hemen harekete geçmeliyiz, yoksa kralı bir kez daha Ravenspire'a kaptırma riskiyle karşı karşıya kalırız. Prenses bir savaşçı, bize liderlik edebilir-"

"Kraliçe," diye mırıldandı Ari hıçkırarak. "Sanırım kraliçe demek istediniz."

Gözümün ucuyla Herja'yı gördüm. Duvara yaslanmış, sessizce çatışmayı izliyordu. Yeterince insan isterse beni kenara itip buraya liderlik eder miydi?

Valen'in isteği bu insanları yetiştirmemdi. Ne kız kardeşini ne de onun taca karşı olan arzularını biliyordum. Ama Stave yine eylem hakkında atıp tutmaya başlarken, Herja sessizliğini korudu. Gözleri bana dikildi, dudaklarında yumuşak bir gülümseme vardı. Sanki bir sonraki adımda ne yapacağımı merak ediyor gibiydi.

Stave bakışlarını Ari'ye dikti, sonra gözlerini bana çevirdi. Cesur. Aptalca. "Ben Ferus soyuna hizmet ediyorum. Onların kanı bu topraklara hayat veriyor, onlar Etta'yı iyileştirmek için seçilmiş tanrılar. Düşmanlarımızdan bir kraliyet mensubu değil."

Aylardır Stave'in ve nefret dolu bakışlarının derimin altında kabarcıklar oluşturmalarına izin vermiş, taç için zaten taşıdığım yetersizlik katmanlarına yenilerini eklemiştim. Bu gece kanım öyle bir öfkeyle yandı ki oda kıpkırmızı bir sıcaklığa büründü.

Biraz çılgınlığa kapılmışım, elimdeki hançerin farkına bile varmadım, ama uçmasına izin verdim. Uç kısmı aramızdaki kısa mesafeyi kat etti ve Stave'in kulağından kıl payı uzakta, duvarın derinliklerine saplandı. Aynı öfke girdabında kaybolmuş bir halde odayı geçtim ve sırtımda taşıdığım başka bir bıçağı boğazının yumuşak derisine doğru ittim.

"Yeter, yoksa konuşma yeteneğini keserim." Her kelime boğazımın arkasından sıyrıldı. "Muhalefetinizi daha fazla dinlemeyeceğim; yerinizi seçmeniz ve kraliçenize hizmet etmeniz zamanı geldi de geçiyor."

Oda sessizliğe gömüldü.

Stave ilk kez bana bir dereceye kadar saygıyla, belki de korkuyla baktı, ama çenesini sıktı.

Bıçağı geri çektim, çenesinin altında taze bir kan çizgisi vardı ve sersemlemiş konseyle yüzleştim.

Ari hariç. O hiç afallamadı ve bir kez daha boynuzundan uzun uzun içerek sırttı.

"Ben Etta'nın kraliçesiyim ve tacım pazarlığa açık değil. Ya benim yanımda olursun ya da otların arasındaki bir yılandan başka bir şey değilsin ve kafanı ezerim." Stave'e döndüm, sesim sert ve öfkeliydi. "Sadakatsizlik artık sona eriyor! Harekete geçeceğiz, gerekirse Ravenspire'ı yerle bir edeceğiz ama şimdi söyle bana, bu topraklar ve kralı için kanını akıtan Timor kraliçenin yanında mısın? Yoksa yüzümde düşmanınızdan başka bir şey görmüyor musunuz?"

Bir nefes. İki. Daha fazla. Gerginlik ufuktaki bir fırtına gibi toplandı.

"Kraliçenin önünde eğilin," diye kükredi Halvar. Önce o diz çöktü, hemen ardından Tor geldi. Başlarını öne eğdiler, yumruklarını kalplerinin üzerinde kavuşturdular.

Bu bir diz çökme dalgasıydı. Mattis, Siv. Sonra, Kari, Brant, Gölge Loncası.

Herja'nın gülümsemesi genişledi. "Arkadaki aptalla aynı şekilde Ferus hattının yanındayım."

Valen'in kız kardeşini öldürme fikrinden nefret ediyordum ama şimdi bize ihanet ederse tereddüt etmezdim. Onu serbest bırakmaya gelince.

daha fazla riski göze alamazdı.

Ama Herja sırtışını Stave'e çevirdi. "*Kız kardeşim* Elise Ferus'un *yanındayım*. Kardeşimin *hjërta*'sı. Sadakatimi başka kimseye vermem. Ve böyle bağışlayıcı bir kraliçeniz olduğu için şanslısınız. Benimle bu şekilde konuşmuş olsaydın, o bıçağın ucu bir tahta parçasına değil, boğazının arkasına saplanırdı."

Bunun üzerine Herja dizlerinin üzerine çöktü. Salonun geri kalanının da diz çökmesi zaman almadı. Stave, biraz utanç duyduğunu umduğum bir şekilde başını eğdi.

Odadakiler dizlerinin üzerinde birkaç kalp atışı geçirdikten sonra kanımdaki ateşi kucakladım ve başımı salladım. "Kalkın. Ve başlayalım."

Konseye silahlarımızı toplamaları ve savaşçılarımızı savaşa hazırlamaları için emir verdim. Yeni bir güven dalgası beni ele geçirdi. Valen'in sık sık gösterdiği korkutucu güç bende ortaya çıktı ve bundan zevk aldım. Kesin bir plan olmadan kocamı bir daha göremeyecektim. Ve bu sonucu kabul etmeyi reddettim.

Lanet olsun, bunu kabul etmeyi
reddettim. "Halvar," dedim.

"Kraliçem?" Sesi şakacı ama dikkatliydi.

"Stratejimizde bize liderlik edeceksin. Brant, Stieg ve Mattis'le birlikte çalışarak Ravenspire'in etrafında bir düzen planı geliştirin. Nereye saldıracağız, hangi silahları kullanacağız, günün hangi kanama saatinde hareket edeceğiz. Her detayın işaretlenmesini ve not edilmesini istiyorum. Kalenin çimlerindeki her bir otun bile işaretlenmesini istiyorum."

Halvar çenesini eğdi.

Son bir isteğim vardı. "Ari, Casper. Bu gece bir gemiye bineceksiniz. Doğu'daki dostlarımıza doğru aceleyle yola çıkın. Ayakta duramayacak hale gelene, nefes alamayacak hale gelene kadar su öfkesi kullanın, umurumda değil. Ama gecikmeden Junius'a gidin."

Ari hemen ayağa kalktı. "Hangi mesajı iletacağız?"

Talimatımı yıpranmış bir parşömen parçasına karalamaya başlamıştım bile, ama yazarken yüksek sesle tekrarlardım. "Söyle ona, onlara hemen ihtiyacımız var. Söyle ona, Nightrender dediği kişiye ihtiyacımız var. Onun kaderi burada bizimle birlikte, bu yüzden savaşımız sonunda bitebilir... onunki başlarken."

On Dokuzuncu BÖLÜM

— 9 —

GECE Prensi

Parmaklıklı arabanın içinde yüzüstü tutulmak yüzümün bir kısmının uyuşmasına neden olmuştu ama Jarl Magnus hakkında bildiğim kadarıyla Ravenspire'a kadar tekerleklerin arkasında sürüklenmeyi bekliyordum.

Yanımda, Gunnar yüzüstü yatıyordu. Yeğenimle tanıştığımдан beri ilk kez bu kadar genç görünüyordu. Burada, karanlıkta, eski mahkûmların kusmuk kokuları arasında yalnızken, çocuksu yüz hatları içime işliyordu. Korkudan her irkilmesi, bir Kuzgun parmaklıklara vurduğunda alnının her kırışması kız kardeşimin oğlunun vahşi koruyuculuğunu ortaya çıkardı.

"Gunnar." Gözlerini açana kadar bekledim. "Kapıya vardığımızda onlarla konuşma ama mecbur kalırsan onlara öfken olduğunu söyle. Bizim büyümüz."

"Fae özelliklerim yok."

Kulaklar. Lanet olsun. "O zaman anneni kurtarmak için yeteneğin hakkında yalan söylediğinde ısrar et. Bu Alver halkından biri olduğunu belli etme."

"Beni öldürecekler."

"Sana dokunmayacaklar."

"Binbaşım bana bileklerinizdeki o bağlardan bahsetti. Büyünü öldürdüklerini biliyorum. Ne yapabilirsin ki?"

"Ailemiz hakkında şunu bilin, biz birbirimiz için savaşırız. Ben de senin için savaşacağım. Bağlar beni durduramaz, evlat. Yemin ederim."

Otobüs yuvarlanarak durdu. Başıma kan hücum etti. Tek başıma, çok az korkum olacaktı. Sol'u bulacaktım ve bu lanet duvarlardan çıkmanın bir yolunu bulacaktık. Şimdi, büyüü Doğu'da iyi bir fiyat çekerken Gunnar'ı hayatta tutmanın ağırlığı vardı.

"Beni takip edin," demek için acele ettim. "Kanayan köpekler gibiler ve korkunun kokusunu alacaklar. Bunu sana karşı kullanacaklar, Gunnar. İşte o zaman güçlü olmalısın."

Hızlıca başını salladı; yumrukları arkasındaki zincirlere sıkılmıştı.

"Bizi zindanlara götürecekler. Acıya hazır ol, ama bunu yapabilirsin. Sen Herja Ferus'un oğlusun. Kolay kolay kırılmayan bir maddeden yapılmışsın."

Arka kapılar açıldığında ve açgözlü eller bacaklarını ve kollarını çekiştirerek çocuğu ayağa kaldırdığında Gunnar gözle görülür bir şekilde gerildi. Anlık direncinden dolayı göğsümde bir gurur kabarması oldu. Kuzgunlar'ın önünde boyun eğmedi. Başını kaldırdı, asil bir kandan geliyordu ve çocuk bunu gösterdi.

Üç kuzgun bana doğru uzandı. Beni bacaklarımdan tutup arabanın arkasından sürüklerken hiç de nazik değillerdi.

Koç. Başım yere çarptı ve bir gardiyan kalama tekme atarak ayağa kalkmamı işaret etti.

Bunu yapamadan, iki kalın bot yüzümün önünde tepindi.

Jarl üzerimde yükseliyordu. "Evine hoş geldin, Gece Prensi." Onun gibi bir korkağın hâkimiyetini göstermek için tekme atacağını bildiğimden kendimi hazırladım ama çizmesinin acısı hâlâ sistemimi şok ediyordu. "Ayağa kalk."

Jarl benden kısaydı ama yine de saçlarımı avuçlayarak yüzümü ona yaklaştırdı. "Sende Legion Grey'den çok şey görüyorum, etkilemek için umutsuzca çabaladığım adam. Kendini ne kadar kurnaz sanıyor olmalısın. Bir krallığı kandırıyorsun. Ama Ravenspire'ın sakladığı gerçek sırların hiçbirini bilmiyorsun. Bizim zaten bildiklerimizi bilmiyorsun."

Hınzırca sııttım. "Sizi temin ederim, beni çeyiz arabulucusu olarak tanıdığınızda, *Kvinna* için ne ilk tercihimdiniz ne de beni etkilediniz."

eneme vurdu. Ne kanayan bir aptal. Kelimelerin derisinin altında nasıl süründüğünü, birkaç ısırğan sözle kafasını kaybederek gösterdi.

"Bir krallığı kandırmış olmamın seni rahatsız ettiğini sanmıyorum," dedim kan tükürerek. "Seni kandırmış olmam seni rahatsız ediyor."

Gözleri karardı. Daha bitirmemiştim. Eğer bu herif güç arzuluyor ama kelimeler altında eziliyorsa, kendi kırılğan zihninden kaçamayana kadar her sataşmada, her yumrukta iç organlarını kesecektim.

Sesimi alçalttım. "Seni asıl rahatsız eden Elise. Bir kadın -senin gözünde daha değersiz bir kadın- seni seçmedi. Yalanlarıma rağmen yine de beni seçti. Onu *asla* kazanamayacaksın."

"Onu kıracağım ve sana izleteceğim."

Jarl'ın aksine, tepkilerimi gizlemeyi öğrenmiştim. Onun tehdidi ruhumun en derin yerlerini yakarken, ben yüzümü asık ve soğuk tuttum. "Bundan şüpheliyim. Etta Kraliçesi'nde dengini buldun, Kont Magnus. Sen onu yenemezsin ama o seni şüphesiz yenecektir."

Jarl'ın solgun yanakları kıpkırmızı oldu ama öfkesini Gunnar'a yöneltti. "Annenin öldüğünü biliyor muydun evlat? O küçük fare kız kardeşinin de."

Gunnar'ın yüzü kızardı.

"Yalan söylüyor," dedim ona.

"Öyle miyim?" Jarl kıkırdadı. "Artık ona ihtiyacımız yoktu. Prensesle doğrudan bir bağlantı yeterliydi. Neden bıçaklarının bizi tekrar bulması riskini alalım ki? O öldü, bir ağaca asıldı. Çırılçıplak. Böylece tüm krallık efsanevi Herja Ferus'un ne kadar acınası bir kadın kabuğuna dönüştüğünü görebilecek."

Gunnar, Jarl'a doğru bir hamle yaptı ama bir Kuzgun kabzanın kör ucunu karnına doğru savurdu. İki büklüm olurken dişlerimi birbirine geçirdim.

"Bana inanmıyor musunuz, Gece Prensi?" Jarl sordu.

"Hiç de değil." Doğruyu söylemek gerekirse, emin değildim. Bizi götürdükten sonra herkesi takip etmiş olabilirler.

"O zaman sen bir aptalsın. Onları holdinge götürün."

Kuzgunlardan oluşan bir birlik ana avlunun kapısından etrafımızı sardı. Gunnar ağzını sildi, işkence genç yüzünün çizgilerine kazınmıştı. Omzunu dürttüm. "Senin zayıf noktayı buldu. Şimdi anneni ve kız kardeşini sana karşı kullanacaklar. Onlara izin verme."

Sesi çatallaştı. "Ya o..."

"Kahretsin," diye tısladım. "Anneni hiç tanıyor musun? Kız kardeşini korumak için bir birliğin yarısını katletmeyeceğini mi sanıyorsun? Daha önce silahlanmamasının tek nedeni senin büyük savunucuyu oynayıp kendini zincire vurdurmandı."

"Konuşmalısın. Sen de kendini kaptırdın," diye homurdandı.

"Korkularını göm." Kelimeleri adeta hırlayarak söyledim. "Seni bir daha uyarmayacağım."

"Hayatım boyunca Ravenspire ile uğraştım. Uyarılara ihtiyacım yok."

"Etkilenmem mi gerekiyor? Şişman, görev dışı bir savaşçıdan kurtuldun. Burası kanayan bir yılan çukuru. Şimdi çeneni kapalı tut."

Yeni tanıştığım bu çocuğa karşı zaten bir göğüs dolusu sevgi besliyordum. Ama ateşe ateşle karşılık vermesi gerekiyordu. Hayatı kurnazlığa ve savaşma isteğine bağlıyken onu şımartamazdım.

Gunnar sözümü dinledi ve dudaklarını büzerek sessizce kuleye doğru yürüdü.

Ravenspire Kalesi taş ve tuğladan ziyade ahşap ve sazdan yapılmış, yüksek ve geniş kulelere sahip bir kaleydi. Büyük büyükbabalarımın sahte krallara kadar savaşın tüm dönemeçlerine dayanmıştı.

Eli, arazinin büyük bir kısmını sayısız eşine ve karısına uyacak şekilde yeniden şekillendirmişti.

Villalar ve uzun evler, bir zamanlar annemin çok sevdiği bahçelerle açık ve güzel olan çimenlikleri benekledi. Atlara binebileceğimiz, dövüşebileceğimiz ya da bu toprakları büyü ve tanrıların gücüyle beslemek için öfke kullanabileceğimiz geniş açık alanlar vardı.

Burayı artık tanıyamıyordum.

Altın güneş ışığı gri, kasvetli gökyüzünün ardına gömülmüştü. Yemyeşil çimenler ve kır çiçekleri solmuş, soğuk ve ıslak toprağa dönüşmüştü. Bir zamanlar bu topraklar tatlı çiçeklerle nefes alırdı. Şimdi ise sürekli yanan su ve küf, ahşap panelleri ve ayaklarımızın altındaki çamuru ıslatıyordu.

Ben yanından geçene kadar ayvanın solmuş dalları yaşam mücadelesi veriyordu.

Gümüşi çiçekler canlandığında Kuzgunlar arasındaki birkaç mırıltıyı kaçırmadım; uzak kuleye itildiğimizde dallar bizim için uzanıyor ve kemer yapıyor gibiydi.

"Yukarı. Kımılma." Kulenin alt katlarına doğru döndüğümde bir Kuzgun omzumu itti.

Yukarı mı? Neden bizi üst katlara yerleştirsinler ki? Bu heriflerin ne planladığını bilmemekten nefret ediyordum. Yapabilirdim.

Ama Jarl, Ravenspire'in -yani Calder'in- kurallarını sadece kendisinin bildiği oyunları olduğu konusunda doğru söylüyordu.

Kuzgunlardan biri Gunnar'ın kolunu kavradı ve çocuğun sırtından yukarı doğru çekti. "Ayaklarını çek."

Çok hızlıydı. Duruşumu ve zincirlenmiş kollarımı basit bir şekilde ayarladım ve kısa süre sonra ağır demir prangayı muhafızın boynuna geçirdim, arkadaşlarından bir düzine kısa bıçak sırtıma doğrultuldu.

"Çocuğa bir daha dokunma," diye tısladım Kuzgun'un kulağına. "Birkaç zincirin boynunu kırmamı engelleyeceğini sanıyorsan yanılıyorsun."

Bir bıçağın ucu sırtıma saplandı. "Geri çekil, Gece Prensi."

"Bir anlaşmamız var mı?" Arkamdaki cesur muhafıza baktım.

"Onu serbest bırakın. Kanayan çocuğa kimse zarar vermeyecek."

Alay ettim ve Kuzgun'un boynundaki zincirleri çekip geri çekildim. "O kadar zor muydu?"

"Şimdilik." Kuzgun ekledi. "Çocuk şimdilik yalnız bırakılacak."

"Seni yalnız bırakacağım. Şimdilik."

Kuzgunlar bizden daha sağlıklı bir mesafede durup bizi kulenin en yüksek odasına götürürken Gunnar biraz daha dik durdu, dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yapıştı.

"Pencereler sende olmayan büyülerle korunuyor küçük prens," dedi baş muhafız kapıda. "Çatılar, kapılar, her şey korunaklı ve dışarı çıkmak için toprak öfkenizi kullanamazsınız. Sakın deneme. Anlarız."

"Ah. Çok zekisin. Sence de öyle değil mi?" Gunnar'a baktım. "Küçük numaralarıyla çok etkileyiciler."

Yine vurulacaktım ama yeğenimin ayık yüzündeki geniş gülümsemeyi çekebilseydim bunu tekrar tekrar söyleyecektim.

Baş Kuzgun kapının kilidini açarken tüm küçümsemesini bana yöneltti.

Her şeyi hızlıca zihnime not ettim. Isı. İçeride muhtemelen bir soba ya da küçük bir ateş olacaktı. Kalın duvarlar. Kulelerde ya da koridorlarda olup bitenleri duyamazdık. Bir ışık titremesi. Fenerlerden ya da ateşten olabilir. Bize karanlık ve soğukla işkence etmeyi planlamıyorlardı. O zaman muhtemelen acı çektirirlerdi.

İçimdeki kan tutkusunu çağırabilirdim; acıya tahammül edebilirdim. Korktuğum kişi Gunnar'dı.

Son bir detay. Kapı anahtarı, bir rün taşı. Okuyamadığım ya da anlayamadığım bir tane. *Lanet olsun*. Kuzgun doğru söylüyordu ve öfke bu duvarları korumuyordu. Uzaktaki büyü ya da taş ocaklarındaki deneylerden gelen manipüle edilmiş öfke bizi burada tutuyordu.

Ama Kuzgunların bilmediği şey, bizim tarafımızda bir Alver olduğuydu. Gunnar'ın yeteneklerinin derinliğini bilmiyordum ama belki bir şekilde yardım edebilirdi.

Şaşkınlıkla -hayır, şüphelerimle- Kuzgun beni çevirdi ve bileklerimle ayak bileklerimdeki zincirleri çözdü. Bağlar kalmıştı ama prangalı değildim. Ne tür oyunlar oynuyorlardı?

"İçeri gir ve hepimize bir iyilik yap ve uslu dur, küçük prens." Kuzgun kıkırdadı ve kapıyı arkasından çarptı.

Bunu anlamamıştım. Timorluların esaretinde geçirdiğim onca zaman boyunca, zincirsiz, sıcak ve konforlu bir oda hiçbir zaman stratejilerinin bir parçası olmamıştı.

Buna yerin altındaki rutubetli bir hücreden daha az güveniyordum.

Gunnar ve ben omuz omuza, en az dört kalp atışı boyunca kıpırdamadan durduktan sonra kahkaha beni şaşkınlığımdan uyandırdı.

Omzumun üzerinden baktığımda, kalbim midemin çukuruna battı. "Sol."

Yüzünde bir gülümseme, gözlerinde muzip bir parıltı, kardeşim büyük bir yatağın kenarından kalktı.

Beş geniş adımda, Sol'un açık kollarına doğru odayı geçtim. Ben her zaman daha geniştim, Sol ise en uzun olanıydı, ama kucağım onu bütünüyle yutuyor gibiydi. *Tüm tanrılar*. Gözlerimi kapattım; alnım onun omzuna düştü.

Sol'un büyük eli tüniğimi kavradı. İkimiz de birbirimizin sırtına vurup duruyorduk, ses sürekli bunun gerçek olduğunu hatırlatıyordu. O gerçektir. Artık uzaktan gördüğüm bir yüz değildi. Burada, gözyaşlarımın acısından bir damla bile utanç duymuyordum. Kendimi geri çektiğimde Sol bile yüzüne vurdu ve utangaç bir şekilde güldü.

"Kahretsin, Valen." Boynumun arkasını kavradı ve babamızın yaptığı gibi alnımı kendi alnına yaklaştırdı. "Seni özledim kardeşim."

"Öyle mi? Görünüşe göre biz Ruskig'de donarken siz iyi yaşıyormuşsunuz."

Sol geniş odayı taradı. "Oyunlarında bir oyun. Basitçe başka bir oyun. Yıldızlı bir kafese katıldın."

Boğazımı temizledim ve yüzünün yan tarafını okşadım.

Sol kendini topladı, burnunu çekti ve duygularını temizledi. "Ve aferin. Mesajımı anladığına göre biraz akıllı olmalısın. Gerçi sen bir aptalsın ve çok ihtiyacın olan bir parça olmadan geldin. Herja nerede?"

"Güvende. Elise ile birlikte."

"Büyük. O neden burada değil?"

Kapının yanında duran ve ayaklarının üzerinde kayan Gunnar'a elimle işaret ettim. "Çünkü onun oğlu da senin ve benim gibi kahraman kompleksine sahip."

"Oğlum?" Sol bana bakakaldı, sonra tekrar Gunnar'a döndü. Gerçek yüzüne çarpmadan önce odanın içinde birkaç adım attı. Sol en çok seven kardeşti. En mutlu, en nazik ve muhtemelen gününe göre en kötü olanıydı. Ama ailesi ya da *hjärta'sı* tehdit edildiğinde en büyük Ferus en ölümcül olanı oluyordu. "Ona babalık eden piç hakkında ne biliyorsun? Nerede o?"

"Onu bulacağız."

Gunnar'ın gözleri daha önce görmediğim bir öfkeyle parladı. "Benim daj'ım o diğer adamlar gibi değil. Maj'a zarar verdiğini düşündüğünü biliyorum ama vermedi. Birbirlerini sırayla sevdiler ve şimdi onu aldılar." Gunnar'ın nefesleri daha derin, daha düzensiz geliyordu. "Tek istediği bizi güvende tutmaktı ve ... onu aldılar."

Sol en yakınlarındaydı ve temkinli bir şekilde elini çocuğun omzuna koydu. "Onu kim aldı?"

Gunnar'ın gözleri kızarmıştı ama sesini sabit tutmak için büyük bir mücadele verdi. "Babam Alver halkındandır. Doğu'dan. Onu Valkyrie için çalmaya zorlamışlar ama o sadece çalışırmış gibi yapmış. Bana hep o ilk gece Maj'a aşık olduğunu söylerdi. Maj onu dinledi, öldürmedi ve Maj konuşmasa da saatlerce tek yaptıkları birbirlerinden bir şeyler öğrenmek oldu."

"Herja konuşamıyor muydu?" Sol bana baktı. Cevabım yoktu, bu yüzden sadece omuz silktim.

"Annemin sesini ilk kez sadece aylar önce duydum. Bir şeyler değişti, hepimiz bunu hissettik ve sesi geri geldi," diyor Gunnar.

Sol bana baktı. "Benim için de aynısı oldu. Bir anda tekrar net düşünebilmeye başladım ve manipölasyonları başarısız olmaya başladı. Ne değişti?"

Düşünmeye çalışarak zihnimi zorladım. "Hiçbir şey. Elise için geldiğimde seni burada bıraktıktan sonra Ruskig'e döndük ve sanırım tek fark..." Durakladım, gözlerim büyüdü. "Tahtı ben aldım."

Yarım Sol'un ağızı kıvrıldı. "Toprak seni seçti. Bu dünyanın öfkesi hakkında söylenecek çok şey var. Üzerimize yüklenen bu lanetler belki de buna dayanamadı. Etta karşılık veriyor Valen."

Kanımı bir heyecan kapladı. Eğer doğruysa, o zaman en saf öfkenin gücü bizim tarafımızdaydı. Kaderlerin kanayan gücü.

Sol yeğenimize baktı. "Oğlum-"

"Benim adım Gunnar," diye mırıldandı. "Sen Güneş Prensi misin? Diğer amcam? Maj bize ikinizden de sık sık bahsederdi. Her zaman tarihimizi, halkımızı bilmemizi isterdi."

"Öyleyim," dedi Sol. "Ama bize kendinden bahset. Şimdi kaç yaşındasın?"

"Geçtiğimiz yaz on altı

yaşındaydım." "Sihrin var

mı?"

"Evet. Ben... Ben zihni manipüle edebilirim."

"Dünya büyüğü değil mi?"

"Alver halkı," diye başladım, "onların büyüğü bedeninin üzerindedir."

"Büyüleyici," diye fısıldadı Sol. "Bu manipülasyonla ne yapabilirsin?"

"İnsanları bir şeyler yapmaya ikna edin. Akıllarına fikirler yerleştirin," dedi Gunnar. "Ama... acıtıyor. Uzun süre tutamıyorum."

Tanıştığımızda kafatasımdaki kaşıntıyı, çadırdan ayrılmak için duyduğum arzuyu hatırladım. Bana gitmek istediğimi söylemişti ve ben de gitmek *istemiştim*.

"Yine de savaşabilirim," diye ısrar etti Gunnar. "Yay kullanmada Maj'dan daha iyiyimdir. Nadiren de olsa ıskalarım."

Sol güldü. "Yeteneklerinizin çok faydalı olacağından hiç şüphem yok."

"Muhtemelen. Yine de onu sahte krala ifşa etmek istemiyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Baban hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Onun iyi bir adam olduğunu mu söylüyorsun? Herja'ya değer verir miydi?"

"Evet. Yaklaşık on sekiz turdur birlikteler. Sessiz Valkyrie'yi yenme maskaralığını iyi oynadılar, bu yüzden ödöl olarak Magnus daj'ın her turda iki kez ziyaret etmesine izin verdi."

"Magnus sana zarar verdi mi?"

"Babamın ailesi Doğu'da soylu bir ailedir ve Stor Magnus'un onlarla ticaret yaptığına inanıyorum. Babamın ağızından çıkacak tek bir kelimenin onların sivil içlerini mahvedeceğinden korktuğu için bizi dövmedi ya da bize işkence etmedi."

"Madem böyle bir gücü var, neden sizi serbest bırakmadı?"

Gunnar'ın çenesi titredi. "Denedi. Hayatım boyunca denedi. Doğu'yu iyi bilmiyorum ama kendi halkına ve bizimkilere karşı savaştı. Takas ettiği en iyi anlaşma Laila ve benim zarar görmeden kalmamız ve asla satılamamamızdı. Maj'ı esir tutan bağları koparmak için büyüünü kullanmaya çalıştı. Bunu öğrendiklerinde, onu bütün bir tur boyunca görmedim. O bir asil ama düşündüğünüz kadar özgür değil."

Bu beni şaşırtmazdı. Eğer bu adam bir Alver ise, Junius büyüünün burada olduğu gibi Doğu'da da acımasızca avlandığını ima etmişti.

"Ama Daj aylar önce döndüğünde annemin sesi duyuldu. Ona bir şeylerin değiştiğini söyledi. Bizi götürmesi için yalvardı. Ülkede tehlikeli bir şeyler olduğunu biliyordu. Onun için geri döneceğine söz verdi ama bizi yakalamadan önce sadece kuzey fiyorduna kadar gidebildik.

"Mesmer'ımı kullanmama izin vermedi - ona böyle diyor. Benim Alver halkı olduğumu bilmelerini istemedi ve bilmemelerini sağladı. Onun Alver büyüü basit bir düşünceyle diğer Alverlerin yeteneklerini engelliyor ve söndürüyor. Onu koruyabilirdim." Gunnar gözlerini kapadı ve başını salladı. "Rıhtımda Doğu'dan bir adam vardı, sanki kaçacağımızı biliyorlardı. Ben... sanırım babasıydı. Birbirlerine benziyorlardı. Babam bana her şeyin yolunda gideceğini söylemişti ama öyle olmadığını biliyorum. Bize hep yazıyor ama gittiğinden beri hiçbir şey duymadık. Nerede olduğunu bilmiyoruz."

Bu... beklenmedik bir şeydi. Bir yanım Gunnar'a sadece bu adamın görmesini istediği şeyleri mi gösterdiğini merak ediyordu. Çocuklarına düşkün bir aşık gibi görünebilirdi ama belki de Herja'yla yalnızken acımasızdı. Ama bu uymuyordu. Gaddar biri olsaydı Herja onun yaşamasına ya da yavrularının yanına yaklaşmasına asla izin vermezdi.

Sol'a baktım. "Magnus adamı tanıımıyormuş gibi yaptı, ona Doğu'da bir mistik dedi. Eğer yazışmaları varsa, onu bulabiliriz."

Sol çenesini kaşıdı. "Henüz başaramadığımız görevler listesine Herja'nın sevgilisini bulmayı da ekle. Bir isim yardımcı olacaktır, Gunnar."

"Hagen Strom," dedi bize dikkatle bakarak.

"Hayatı ya da ailesi hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Çok fazla değil. Evinden bahsetmeyi sevmezdi ama bir keresinde eğer Doğu'ya gelirsek bizi biriyle tanıştıracığından bahsetmişti. Küçük bir kız kardeş, ama adını söylemedi. Tek bildiğim onun bir Alver olduğu ve onun hakkında konuşmaktan çekindiği idi. Yapabileceklerini bilenlerin takas edebileceği değerli türlerden biri olduğunu söyledi."

Sol, "Fazla bir şey değil ama araştırılması gereken bir şey," dedi.

Gunnar parmaklarını düğümler halinde sıktı. "Sen... gerçekten onu bulmaya yardım edecek misin?"

"Sana ne demiştim?" diye sordum. "Bu aile birbiri için savaşır. Eğer baban Herja'nın **hjärta**'sıysa, bunun anlamı çok büyük." Elise'i düşünmemek için gözlerimi kapattım. Her seferinde bir görev. "Bu babanı aileden biri yapar. Bu toprakları geri kazandığımızda -ki kazanmalıyız- onu bulmak için elimizden geleni yapacağız."

"Katılıyorum," dedi Sol. "Ama şimdilik daha acil sorunlarımız var. Elise'in unvanını resmileştirdiniz mi?"

"O bir kraliçe. Neden?"

"Bilmiyorum ama kız kardeşi ve sahte kral, Elise'in kraliçe unvanını almasından çok korkuyorlardı. Bunu anlamıyorum ve şimdi kız kardeşi onu herkesten daha çok isteyecektir."

"Elise'i hedef mi aldın?" Sesim karanlık ve alçak bir şekilde gürledi.

"Ben mi? Yemin ettin. Onları sadece benim sözümle mi kabul ettin, yoksa kadını seviyor musun?"

Birkaç parmak eklemimi kurdım. Kelimeler havada uuuyordu ve aklımı başımda tutmam gerekiyordu. Sol'u bulmadan önce yemin etmeyi planlamıştım. "zr dilerim. Onu bu mücadeleyi tek başına sürdürmesi için bırakmaya dayanamıyorum."

"Ama yapacak mı?" Sol sordu. "Annemiz gibi kraliçelik yükünü taşıyacak bir kadın mı?"

Sırıttım. "Elise yakında bu krallığı yerle bir edecek."

"Güzel. Kız kardeşinin yüzündeki korkuyu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ne biliyorsun, Sol? Neden gelmemi istedin?"

Kardeşim duraksadı. "Aklım bana geri döndüğünde, bir süre belli etmedim ve delilik rolünü iyi oynadım. Birçok şeye kulak misafiri oldum Valen. Muhafızlar arasında, benim anlayabileceğimi düşünmedikleri dikkatsiz sözler konuşuluyordu. Sahte kral seni tuzağ düşürmek, gücünü burada gözetim altında tutabilmek için aresizdi. İlk başta Herja'nın yaşadığını bilmiyordu ama gereğ öğrendiğinde benim için geldi."

"Onun hayatta olduğunu nasıl öğrendi?"

"Sanırım üzerimizdeki lanetler kalktığında, artık kan bağıını gizleyemedi ve Ravenspire'a haber gönderildi. Sesi geri döndüğünde etrafında garip şeyler oldu mu?" Sol, Gunnar'a sordu.

ocuk bir nefes aldı, sonra başını salladı. "Evet. şimdi sen sy l e y i n c e . Bizi tuttukları malikanemizin etrafındaki arazi

değişti. Çiçekler her zaman onu işaret ediyordu, sanki biz yanından geçerken hareket ediyorlarmış gibi."

Kıkırdadım. "Toprak sırrından vazgeçti. Çünkü bu toprakların öfkesi uzun zaman önce burada hüküm sürmesi için Ferus soyunu seçti. Bizim için de aynısını yaptığını göreceksiniz."

"Magnus bunu fark ettiğinde onu sıkıştırdı," dedi Gunnar donuk bir sesle. "Bu ona zarar verdiği birkaç andan biriydi. Beni zincirlediler ama Laila'yı alıp kız kardeşimin kulaklarını kesmekle tehdit edene kadar onunla savaşmaya çalıştığını duyabiliyordum. Maj sonunda gerçek adını verdi. O zamana kadar Breeta olarak biliniyordu. Onu sadece Herja Ferus olarak biliyorduk."

Sol'un bana diktiğı kara bakıştan, onun da benimle aynı düşüncelere sahip olduğunu tahmin etmek zor değildi. Magnus Hanesi kardeşimize yaptıkları için yanacaktı.

"Sahte kral kanayan kütüphanesinde yaşıyor," dedi Sol bir duraksamadan sonra. "Günlerini kehanetleri ve destanları araştırarak geçiriyor. Belki de kendi deliliğine doğru kaymıştır."

"O ne yaptı?" Gunnar sordu. "Annemin yaşadığını öğrenince senin için geldiğini söylemiştin."

Sol bir elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Bana bağırdı, zihnimin geri geldiğini bildiğini söyledi. Lanetlerin öldüğünü söyledi ve ona mezar hakkında bildiklerimi anlatmamda, ölürsek toprağın nasıl öleceğini açıklamamda ısrar etti. İlk defa neden bahsettiğı hakkında hiçbir fikrim yoktu." Sol göğsünün üzerinde bir noktayı ovuşturdu. "Hiçbir işkence ona cevap vermedi."

Gözlerimi kapattım. Kralları eski yazılara kendini kaptırdığı için kardeşimi ne kadar zamandır incitiyorlardı? Ama ne yazık ki, Calder'in atıp tutmaları benim için bir dereceye kadar anlayışlıydı.

Kaderden nefret ederdim. Hayatın yolunu asla basitleştirmedim. "Bildiğim bir mezar var. Kara Mezar, ve orası berbat bir yer, Sol."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gittin mi?" "Orada öldüm. Neredeyse iki kez."

Sol kaşlarını çatı. "Bu hikâyeyi daha sonra dinleyeceğim ama şimdilik oraya nasıl gidebileceğimize dair bir plan yapmamız gerekiyor. Sahte kral, annemizin bu mezarda güçlü bir öfke sakladığında ısrar ediyor ve sadece varislerinin kanı kapıları açabilecek. Eğer bunu yapmazlarsa, toprak zaman içinde yavaş yavaş ölecek ve lanetlerimiz Timorlulara geçecek."

"Ve Calder buna inanıyor."

Sol karanlık bir şekilde sırıttı. "Kendi adına inandığından daha fazla. Zihnimin artık karanlık olmadığını bilmeden önce sahte kral saatlerce söylenip durdu, Timor kralları arasında aktarılan öfke dolu sırlardan kendisine hiçbir şey söylemediği için ölmüş babasına lanet okudu. Gittikçe gerçekleri keşfediyor ve bunun için daha zayıf olacak."

"Tabii ondan önce cevapları bulamazsak," dedim. "Kara Mezar çok kötü. Oraya gitmek istemiyoruz."

Kara Mezar'dan nefret ediyordum. Kendi başına kanayan bir lanete dönüşmüştü. Ama bu hiç mantıklı gelmedi. Ben de mezara gitmiştim.

Bir  m r boyu birçok kez, ama öfke ile büyük bir kapı yoktu. Yine de, kanayan yer karşılaştığım en karanlık, en ölümcül öfkeyle doluydu. Daha büyük sırların olamayacağını kim söyleyebilirdi?

"Başka seçeneğimiz olmayabilir," dedi Sol. "Eğer sahte kralın hamlesi buysa, ondan önce davranmalıyız."

Başımı salladım, gözlerimin arkasında bir sızı oluşmuştu. "Mirasçılar hakkında ne demişti?"

Sol başını salladı. "Annemizin varislerinden bahsetti. Onların kanı mezarın öfkesini açığa çıkarabilir. Biz varisleriz, yanlış yorumlamadığımı söyle."

" fkeli    varis istiyorsa, evet," dedim. "Orada ne saklı olduğunu bilmiyor mu?"

"Cevap almaya çalışırken kendi boğazını kesmeye hazır gibi görünmesine bakılırsa, hayır. Sahte kralın bu mezarda ne olduğuna dair bir fikri olduğunu sanmıyorum. Ama bu bizim neden hayatta tutulduğumuzu açıklıyor," diye ısrar etti Sol. "Bizden korkuyorlar ama bir sebepten dolayı bize ihtiyaçları var. Ya bunu keşfetmemizi engellemek için ya da bizi kullanarak bunu ele geçirmelerine yardım etmek için. Bunu iliklerime kadar hissediyorum kardeşim - Maj'ın sakladığı şeyi açabilecek tek kişi biziz."

Duvarın yanında kasvetli bir şekilde duran yeğenime baktım. "Gunnar'da Herja'nın kanı var, sence bu yeterli olur mu?"

"Bilemiyorum," diye itiraf etti Sol. "Ama denememiz gerek. Senin için gelmesine hazır ol Valen. Cevapları istiyor ve onları almak için sana zarar verecek."

Calder her an ortaya ıkabilirmiş gibi kendimi elikledim. Kapının alınmasıyla bölündük. Kralın geleceğini düşünerek donakaldım ama kapıyı iri yarı bir serf açtı. Ettan değildi ve arkasında yiyecek dolu bir arabayı çekerken yüzümüzden pek de rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "Kral ve kraliçe gücünüzü korumanızda ısrar ediyor."

Kardeşime aval aval baktım. "Ravenspire artık mahkumlarını mı besliyor?"

Bizi zehirleme girişimleri olacağına şüphe yok.

Sol omuzlarını geriye attı ve beni kolumdan alkışladı. "Hazır ol kardeşim. Oyunlar başladı."

YIRMINCI BÖLÜM

— • —

HAYDUT Prenses

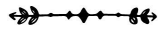
ARKADAŞIM,

Önerdiğiniz şey, gerçekten işe yarayabilir mi? Böyle bir gücün var mı? Aileme ne olacak?

Sorularımı bağışlayın ama bu öfkeyi anlamıyorum. Sahte kralın bu toprakların bir parçası olarak kalması gerektiğinde ısrar ediyorsunuz, kaderin dört kraliçesini getirmeye yardım edeceğini söylüyorsunuz. Dört kraliçenin amacını anlamıyorum ama sahte kral yaşayacaksa, bu düşünce ağzımı ekşitiyor. Sebep olduğu onca acıdan sonra, onu bir savaş alanında gri ve kansız görmekten başka bir şey istemem. Yine de onun yaşaması ailemin yeniden gün doğumu göreceği anlamına geliyorsa, bırakın kırılğan bir kemikten başka bir şey olmayana kadar yaşasın.

Bu gece buluşmada olacağım. Daha fazla konuşuruz.

-Lili

"Size katılabilir miyim?"

Şifreli mektuptan başımı kaldırdım. Herja arkamda duruyordu. "Evet. Lütfen."

Kütüğün üzerindeki boş alana doğru bir hareketle kaydım.

Yanıma sokuldu ve derenin yumuşak akışına baktı. Ruskig'de geçirdiği dokuz gün yanaklarına daha fazla renk, kemiklerine daha fazla et katmıştı. Güçlü ve kıvraktı. Halvar, Ravenspire Kalesi'nin kaba haritaları ve çizimleri üzerinde stratejilerimizi geliştirirken, savaşçılarımızı eğiten bir pozisyon alırken, Herja Ferus ve kılıcının birçok hikayesini anladım.

"Ne okuyorsun?"

Kalemin kaba vuruşlarını inceledim. Mektuplar devam ettikçe Lilianna'nın çaresizliği her yazıda daha da belirginleşiyordu. Mektubu Herja'ya uzattım. "Annenden. Onun yazıları beni rahatlatıyor. Hep öyle oldu."

Herja sayfayı okurken burnunun üstünde bir kırıışıklık belirdi. "Bu Eli'nin kulesinde kilitli kaldığı zaman mı?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Onu bizden ayrı tuttu, onun eşi olmasını istedi. Eğer itaat etmezse beni almakla tehdit etti. Ta ki ben onun muhafızlarını katledene kadar." Acı acı alay etti. "Sonra, sanırım beni kilit altında tutmanın daha akıllıca olduğunu düşündü, dokunulmadan."

"Mektup yazdığı arkadaşını tanıyor musun?"

Herja başını salladı. "Bilmiyorum. Bu topraklarda pek çok arkadaş vardı. Bu annemin en büyük gücüydü.

farklılıklara rağmen insanları birleştirir. İkna edemediği tek kişi Kral Eli'ydi."

Parşömeni katladım ve yavaşça kemerimdeki keseye geri koydum. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyordu. Sessiz anlarda, yıldızlar gökyüzünü aydınlattığında, düşüncelerimin Valen'e, onun nazik dokunuşuna, sadece benimle konuştuğu yumuşak sözlerine dönmesine izin verirdim. Sonra, sert güneş her gün yükseldiğinde ve bu şefkatli düşünceler sadece rüyalara dönüştüğünde, ayrıldığımıza dair karanlık bir umutsuzluğa geri dönüyordum.

İşkence gördüğüne şüphe yok.

"Elise," dedi Herja, bir eli kolumda. "İlerleme kaydediyoruz."

"Bu yeterli değil. Valen özgür olana kadar olmaz."

"Halvar kalenin etrafındaki pozisyonlarında kurnazdır ve adamlarınız müttefiklerle döndüğünde ne gibi kazanımlar elde edeceğimizi bilemeyiz. Ne de olsa Alver halkı hakkında bir şeyler biliyorum."

Ellerime baktım. "Laila'nın ve Gunnar'ın babasından bahsediyorsun."

"Ben biliyorum. Alver'ler tıpkı Fae'ler gibi kurnazdır ama bazen daha korkutucudurlar. Farklı yetenekleri gerçekten dehşet verici ve harikadır. İnanın bana, eğer müttefikleriniz Alvers ise, Gece Halkı ve Ettanların saf iradesi ile birleştiklerinde avantajlı olacağız."

"Nerede o? Sevgilin yani. Özgür olduğunu bilmek istemez mi?" Adam hakkında şüphelerim vardı. Belki de

Ailesi tutsaktı. Eğer kilit altında tutulurlarsa ondan başka kimseye güvenemezlerdi.

Ama Herja'nın yüzü solunca şüphelerim azaldı. "Korkarım ona korkunç bir şey oldu. Anlamadığımız bir öfke beni Stor Magnus'un ellerinde kilitli tuttu. Hagen ve ben sırayla beni orada tutan büyüyü bozmaya çalıştık ama hiçbir şey işe yaramadı. Uzun süre sessizliğin lanetiyle yaşadıktan sonra sesim geri döndüğünde, içimin derinliklerinde topraklarda bir şeylerin değiştiğini biliyordum. Tehlikeli bir şey.

"Hagen'i çocuklarımızla birlikte kaçımaya zorladım. Adam tartışabilir ve benimle sonuna kadar savaştı. Ama çocuklarını da çok seviyor ve onları özgür görmek onun için her türlü riske değerdı."

"Ama ne riski? Neden onları en başından alamadı?"

Herja birkaç dakika boyunca birkaç otla oynadı. "Alver'ler Hagen gibi bir soylunun hayatını yaşayabilir ama yetenekleri nadirse ya da en ufak bir şekilde çizgiyi aşarlarsa tehlikeli bir çizgide yürürler. Doğu'da takas edilir ve eğlence için kullanılırlar, özellikle de kadınlar. Ancak Alver erkekleri de alınıyor ve Hagen'in anlattığına göre canavara dönüştürölüyorlar. Başta Valkyrie için oynamaya getirilmesinin sebebi buydu. Eğer kazanırsa, ailesi bu kazançla yeni bir prestij kazanacak ve böyle bir konumda Alver avcılarının incelemesine maruz kalmayacaklardı."

"Demek oynadı." Dudaklarım gergin bir çizgi halinde kıstı. "Ve belli ki kazanmış."

"Hayır, oynamadı. Çadıra adımını attığı anda onu öldürmeye hazırlandım ama söyledikleri beni durdurdu: *Beni öldürmeden önce biraz konuşabilir miyiz?*" Herja kıkırdadı. "Sırayla sustum ve sonunda biri benimle konuşmak istedi."

"Ama geri dönmeye devam etti."

"Evet. O konuşurdu, ben cevap yazardım." Ağaçlara hüzünlü bir bakışla gülümsedi. "Ona aşık oldum."

"Ama ailesinin yanında kalmasına asla izin vermeyeceklerdi?"

Başını iki yana salladı. "İlk gece hayatta kaldığında beni yendiğini düşündüler. İlk ve tek galip olarak Hagen'in her turda iki kez geri dönmesine izin verildi. Çocuklarımız geldikten sonra Hagen hepimizin serbest bırakılması için savaştı. Magnus'a sadece bu düşünceyi düşünmesi için bile para ödedi. Ama sadece bu kadarını yapabiliirdi, hatırlayın, yoksa kendi krallığındaki tehlikeli çizgiden çıkma riskini alırdı."

Herja titreyen nefesini serbest bıraktı ve ortasına sarıldı. "Ta ki ben onu çizginin bu kadar dışına çıkmaya *zorlayana* kadar. Çocuklarla birlikte güneye, batıya, onları güvende tutacak herhangi bir yere kaçmayı planlıyordu. Ve şimdi topraklarına geri döndü ve... En kötüsünden korkuyorum, Elise. Korkarım onu acı ve esaret dolu bir hayata mahkum ettim."

Elini hızlıca kaydırarak yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Kalbinin ikinci yarısının nerede olduğunu bilmemeyi anlayan bir başkasına ihtiyacınız varsa, o zaman ben varım. I

Kardeşimi benim Hagen'ı sevdiğim gibi sevdiğini biliyorum. Ama onları tekrar göreceğimize inanmalıyız yoksa içimizdeki mücadeleye kuruyup ölecek. Ben Hagen'den vazgeçmeyeceğim, sen de Valen'in yokluğu yüzünden umutsuzluğa kapılmamalıydın."

Elini tuttum ve sıktım, yanaklarımda gözyaşları vardı. "Onları bir daha göremeyeceğimiz bir hayatı kabul etmeyeceğim."

"O halde savaşmaya devam edin Kraliçem." Yumuşakça gülümsedi. "Çok yakınız."

Herja Ferus'un kanında biraz hayal gücü olmalı çünkü şafaktan önceki saatlerde bir boru sesi sığınağın duvarlarına yaklaşan gemileri haber veriyordu. Yatağı Laila ve Herja'ya vermişim ve uzun evdeki ocağın yanındaki halının üzerinde yerimi almıştım. Uykuya daldığımı hatırlamıyordum ama boru sesi duyulduğunda, kalın bir ayı postunun altına gömülmüş bir halde aniden uyandım.

Artık nadiren gece kıyafeti giyiyordum. Savaş kapıları çaldığında, kılıçları ve botları yakınlarda tutmak daha ihtiyatlı görünüyordu.

Seax ve hançerimin bulunduğu kemeri daha yeni bağlamıştım ki kapı çarparak açıldı ve salon Gölge Loncası'yla doldu.

"Gemiler," dedi Halvar nefes nefese, kendi kemerini ayarlarken. "Ari?"

"Öyle görünüyor," dedi Tor, gümüş yüzüğümü bana uzatırken.

"Elise, geldiler mi?" Herja yarı giyinik halde kürkünü geri çekti.

"Bunu öğreneceğiz." "Ben de geliyorum."

"Ben çocukla kalacağım." Kari, Halvar'ın arkasından cisimlendi ve kraliyet uzunevine adım attı.

Kahretsin, herkes tam giyinmiş ve her an atlamaya hazır mıydı? Sanki en güvendiğim dostlarım en ufak bir değişiklikte birkaç nefes içinde yanımda belirecek kadar öfkeliydiler. Doğrusunu söylemek gerekirse, her zaman orada olduklarını bilmek beni biraz rahatlatıyordu.

Surlara doğru giderken Stieg, Mattis ve Siv de bize katıldı. Denize bakan direklerin tepesinde Brant okçularla konuştuktan sonra bizi kıyıya kadar geçirdi. Surların ötesinde Kader Okyanusu'nun genişliği şafağı dolduruyordu.

Sabahın ilk ışıklarında, dört hızlı uzun gemi fiyortta manevra yaptı. Davulların sabit gümbürtüsü yaklaştıklarını haber veriyordu. Göğsüm sıkıştı. Öndeki gemide Ari, kıvrılmış bir koç boynuzuna üfleyerek direğe sarıldı. Yanında Casper, onları aceleyle kıyıya götürmek için gelgitleri yuvarlıyordu.

Yaklaştıkça, Ruskig'den daha fazla insan filoyu karşılamak için dışarı çıktı.

Ancak o zaman farklı bir şey gördüm. Gemilerin dizilişinin arka noktasında, arkalarında bir zift bulutu yuvarlanıyordu. Aysız bir geceden bile daha karanlık olan siyah çileler, deniz yılanları gibi suyun üzerinde sürünüyordu.

"Bu da ne?" Siv nefes verdi.

Bunu öğrenmek üzereydik. İlk gemi yan yattığında ve Ari kayalık sahile atladığında aceleyle kıyıya çıktım. Hiç tereddüt etmeden kollarımı boynuna doladım. "Bize iyi haberler getirmen için sana yalvarıyorum."

Güldü ve uzaklaşmadan önce rahatlatıcı bir elini sırtımda gezdirdi. "Size ilgi çekici haberler getirdim Kraliçem. Ve eski dostlar."

Sahildeki pürüzsüz taşların üzerinde kayan ikinci gemiye baktım. Bir adam iskelenin üzerinden atladı. Kalın, kıvılcık saçlarının üzerine, başını örtmeyen bir başlık takmıştı. Omuzlarında kanvas bir ceket, kemerinde ise üç bıçağın arasına sıkıştırılmış sıra sıra keseler ve şişeler vardı.

Burnundan uzun bir nefes çekti. "Burada sidik kokusu yok."

Gemiye geri dönmesini izlerken Herja bir kahkaha attı. Yakışıklı. Gençti. Yüzünde bitmek bilmeyen bir yaramazlık sırtışı. Adam uzandı ve elini uzattı.

Junius onun elini tutup kıyıya çıkmasına yardım edince çocuksu bir sevinç çığlığı attım.

"Junie!" Ona doğru koştum ve onu kollarımla sardım. Güldü ve bana sıkıca sarıldı. "Şu haline bak. Görünüyorsun..."

"Beslenmek mi?" Şakacı bir kaşını kaldırdı. Gerçekten de eskisinden daha sağlıklı görünüyordu. İki gümüş piercing yanaklarındaki gülümseme çukurlarını süslüyordu ve uzun, parlak siyah saçları altın zincirlerle örülmüştü. Dökümlü bir tunik giymişti ve bileklerinde gümüş bantlar vardı. Son gördüğümde farklı bir kadındı.

Ona tekrar sarıldım. "Sen burada olduğun için artık nefes alabiliyorum."

"Elise," dedi sertçe. "Valen kaçırılmadan çok önce burada olmalıydık. Kahretsin, siz insanlar çok inatçısınız ve evde büyük bir çekişmeye neden oldunuz. Niklas'ı uzak tutmak için kendi savaşımı verdim. Döndüğümünden beri bu savaşa katılmak istediği için kolay bir iş değil."

Her parmağının etrafına altın yüzüklere benzeyen garip bir bant takarken ona yardım eden adama baktı, sonra yüzük sırası yerinde kalana kadar parmaklarını birkaç kez esnetti ve sıkıttı.

Üç gemi adam ve malzeme indirirken benimle birlikte kenara çekildiler. Halkın çoğu Niklas gibi giyinmişti. Daha az kürk ve tunik, daha çok pantolon, haşlanmış deri kemerler ve ağır çizmeler.

Yaklaşan gölgeleri ve ürkütücü davul seslerini dikkatle izliyordum. Junius'la birlikte yaşayan bu insanların çoğunun Alvers olduğuna şüphe yoktu ama yine de bulut yaklaştıkça içimde bir tedirginlik oluşuyordu.

"Nik." Junius'un sesi düşüncelerimi böldü. "Elise Lysander ile tanış. Buranın yeni kraliçesi."

"Ferus," diye düzelttim.

"Ah, doğru. Senin yeminlerin. Davet edilmediğim yeminler," dedi Junie somurarak.

"Eminim hakkımda çok şey duymuşsunuzdur." Kocası bir adım öne çıktı. "Skikast'ın kötü şöhretli Falkyn'lerinin müthiş lonca lideri."

"Bazılarını duydum," dedim gülümseyerek

"Sadece biraz mı? Junie benim parlaklığım ile ilgili büyük hikâyeler anlatmadı mı?" Niklas göz kırptı ve elimin arkasını öptü. "Sanırım bunu ilk elden görmek daha iyi. Karımın hayatta kalmasına yardım ettin Queenie, bu yüzden sana teşekkürlerimi ve sadakatimi sunuyorum."

Junius kıs kıs güldü ve ona dirsek attı. "Uygun unvanlar. O kanayan bir kraliçe, aşkım."

Niklas bana daha çok, "Korkarım bu konuda pek bir şey bilmiyorum," dedi. "Falkyn'lerin krallığı gecekonduların en gecekondularından oluşuyor."

Sırıttım. Valen kaçırıldığından beri ilk kez içimi bir umut dalgası kapladı. "Adab-ı muaşeret pek umurumda değil. Çağrımıza cevap verdiğiniz için teşekkür ederim."

Niklas kollarını başının üzerine uzatarak, "Lanet olsun, kanayan bir taç için savaşıyoruz," dedi. "Nasıl reddedebiliriz ki?"

"Dediğim gibi. Dönmek için yalvarıyordu." Junie'nin gülümsemesi soldu. "Bize Valen'den bahset."

Gözlerimi kapattım. "Anlatacak çok şey var. Uzun eve geri gel, her şeyi açıklayacağız."

Rüzgârda bir korna daha çaldı. Kanım dondu. Bir an için bakışlarımı kaçırmıştım ve şimdi gölgeler sahili yutmuştu. İnsanlarımız dağılmıştı ama sadece onlar vardı.

Niklas kollarını göğsünde kavuşturarak karşı çıktı. "Her zaman bir giriş yapmakta ısrar ediyor. İlğiden hoşlandığını düşünmeye başlıyorum."

"Ne oldu?"

Junius aklımdan çıkmışım gibi bana baktı. "Nightrender. İstedğin gibi."

Onun sözüyle gölgeler bir kasırga gibi onları uzaklaştırarak bir merkez noktasına doğru çekildi. Aralarında, iki gencin ham deri davullar çaldığı ve sadece birkaç tayfanın kılıç ve yay boşalttığı karanlık bir uzun gemi belirdi.

Gölgelerin son damlası da yok olduğunda, sanki bedeni karanlığı emmiş gibi bir adam ortaya çıktı. Doğrusu, öyle olduğundan emindim.

Kukuletalı, siyah giysili adam kıyıdaki herkesin arasından bir yol açtı. Hareketleri hızlı, emin ve talepkârdı. Nefesimi tuttum, büyülenmişim, belki de hareket edemeyecek kadar korkmuştum. Yanımdaki Herja, Tor ve Halvar, Gece Yaratan ilerlerken koruyucu bir duruş aldılar.

İki adım ötede durdu. Kapüşonu yüz hatlarını gizliyordu ama ağzı keskin ve sert bir çizgiyle belirlenmişti.

İki, on, bir düzine nefes boyunca bu şekilde kaldık.

Sonunda konuşana kadar. Sesi yumuşak, ürkütücü bir törpüyle geliyordu. "Kaderimi bildiğini düşünecek kadar aptal olan kraliçe sen misin?"

"Biraz saygı göstermeniz akıllıca olur," diye tehdit etti Tor. "Bir kraliçeyle konuşuyorsun."

Nightrender kıkırdadı. İçinde çok az şefkat vardı. "Benim değil. Hiçbir kraliyete hizmet etmiyorum ve asla etmeyeceğim."

"Ben Elise," dedim, kılıcına uzanan Tor'un göğsüne bir elimi koyarak. "Kaderini bildiğimi iddia etmiyorum. Ama varlığının bir kader konuşmacısı aracılığıyla bana bildirilmediğini de iddia etmeyeceğim. Onun verdiği her kehanet gerçekleşti."

"Savaşınızda benim de bir rolüm olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Bilmiyorum ama sen geldin. Sen de biraz merak etmiş olmalısın."

Mümkünse kaşları daha da çatıldı ama küçük gemisinin etrafındaki küçük iskelet mürettebatı işaret etti. "Geldim çünkü loncamın çoğunluğu gelmem yönünde oy kullandı. Ben reddedildim. Dediğim gibi, bizim dünyamızda kimse bir diğerinin üzerinde duramaz."

Benden nefret ediyordu. Ya da herkesten. Ama dostça müttefik olmamız gerekmiyordu. Sadece kralı kurtarmak için birlikte çalışmanın bir yolunu bulmamız gerekiyordu. Sonra tekrar gölgelerinin içinde kaybolabilirdi. "Neden sana Nightrender dendiğini söyleyecek misin?"

Durakladı. Kukuletasının altından ne kadarını görebiliyordu, çünkü göremediğim gözleriyle en derin düşüncelerimi soyuyormuş gibi hissediyordum.

"Seni öldürebilirim," dedi. "Tam burada. Hareket etmeden."

Tor ve Halvar öne çıktılar ama Gece Yaratan kıkırdayınca elimi kaldırdım.

"Onlar yüzünden," dedi başıyla iki Gölge'yi işaret ederek. "Senin hayatın için korkuyorlar. Onların en derin korkularını gerçeğe dönüştürebilirim. Seni. Ölü."

Niklas gözlerini devirerek, "Her zaman hoş, dostum," dedi.

Arkadaş mı? Nightrender'a bakınca dostluk, müttefiklik, bunların hepsi tamamen imkânsız görünüyordu. Nefes alan herkese karşı güvensizlik ve küçümseme yayıyordu.

"Sen bir Alver misin? Onların büyüünün bedenle ilgili olduğunu sanıyordum."

"Korku en derin duygularımızdan beslenmez mi? Koşullara ve deneyimlere verilen tepkiler? İşte benim gücüm bu dürtülerde, bu düşüncelerde, bu adrenalin patlamalarında yatıyor. En derin korkularınıza girebilir ve onları gerçeğe dönüştürebilirim. Doğudakilerin bana ne dediğini biliyor musunuz? Benim Alver Türüm, yani?"

Sessizce başımı salladım.

Aramızdaki boşluğu kapattı. Kapüşonunu geri çekerken yakınlığı beni dondurdu. Dalgalı, kahverengi saçları alnına ve kulaklarına dökülmüştü. Ama beni şok eden gözleri oldu. Beyazlardan eser yoktu, saf, mürekkep gibi siyahtan başka bir şey yoktu.

"Bir Kötücül," diye fısıldadı. "Bu benim türüm. Kötü, şeytani, karanlıktan yapılmış. Kaderimin sizinkiyle karışmasını istediğinize emin misiniz *Kraliçe*?"

Beni test ediyordu. Onun gibi insanların müttefiklerine güvenmeleri gerektiğini bilecek kadar çok şey öğrenmiştim. Zayıf ve kırılgan olmak Nightrender'ı bir anda uzaklaştırırdı. Kendi göğsümle onun göğsüne vurdum. Kıyıda sadece biz vardık. Şu anda bu karanlık büyüü kalmaya ikna etmekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Cehennemler seni tükürse bile umurumda değil. Kocamı kurtarmak için ne kadar ileri gidebileceğimi sorguluyorsanız, benim sevdiğim gibi hiç sevmemişsiniz demektir."

Yanağındaki küçük bir seğirme, söylediklerimle ilgili bir şeylerin onu öfkeliendirdiğini kanıtlıyordu. Ama bunu iyi örtbas etti ve cevaplanacağından şüphe duyduğum daha fazla soru ekledi.

Nightrender beni inceledi, dikkatle süzdü, sonra gözlerini uzunca bir süre kırpıştırarak kapattı.

Ben durduramadan küçük bir soluk geldi. Gözlerinde dönen mürekkebin olduğu yerde, şimdi parlak altın rengi bana bakıyordu. Hüzün dışında onu tamamen normal gösteren gözler. Zor bir varoluşa işaret eden ağır bir yük.

"Hiçbir şey için hiçbir şey yapmıyoruz." Gözlerini kısmıştı. "Bizler savaşçı değil, anlaşma yapıcıyız. Bunu zamanımıza degecek bir hale getirirseniz, Kryv Loncası'nın planlarınızı dinlemeye istekli olduğunu düşünebilirsiniz."

"Ödeme yapılmasını mı istiyorsunuz?" Kaşlarımı kaldırdım. Bu bir savaştı, kanayan bir ticaret anlaşması değil.

Nightrender'ın ağzı seğirdi. "Ben hiçbir şeyi karşılıksız yapmam. Eğer cüzdanımı şişirecekse pek çok şey yaparım."

"Sen ciddisin."

"Doğu'ya hoş geldin Elise," diye fısıldadı Junius, takasa pek şaşırmamıştı. Kendinden fazlasıyla memnun görünen Gece Yaratan'a başını salladı.

Alay ettim ve Tor'a baktım. "Kryv Loncası'na ve Nightrender'a zahmetleri için iyi ödeme yapılmasını sağla."

"Silah, para ve iyi bir takasa değecek her şeyi alırsanız," dedi Gecegezen göz kırparak. şakacı değildi, kibirliydi. Sanki bizi tam da istediği konuma yerleştirmişti.

Loncasına doğru gitmek için döndü ama ben onu durdurdum. "Eğer bunu yapacaksak, gerçek adını bilmem gerektiğini düşünmüyor musun? Güven basit şeylerden başlar, Nightrender."

İfadesi değişmemişti ama gözlerinin altın rengiyle saklamaya çalıştığı ışık parıltısı ortaya çıkmıştı. "Buraya sizin savaşınızda savaşmaya geldik Kraliçe. Birbirimize güvenmeye değil."

Konuşmamız şimdilik sona ermişti. Nightrender loncası için bizi terk etti.

"Elise, bundan emin misiniz?" Tor sordu.

"Hayır." Doğru. Nightrender'ın ya da Falkyn'lerin bizim için ne yapabileceğini bilmiyordum ama Calista'nın şaşkınlık içinde kastettiği kişinin bu olduğuna inanırdım. Kaderin bizim için seçtiği yolun bu olduğuna inanırdım.

Niklas kıkırdadı ve kolumu okşadı. "Onun için fazla üzölme Queenie. O senden hoşlanıyor."

"Oh, öyle mi? Bu yüzden mi beni öldürmekten bahsetti?"

Bu Junie'nin kocasını daha da güldürdü. "Göz kırptı. Onun gibiler için adeta sıcak bir kucaklaşma." "Ona güvenebilir miyiz?" Halvar sordu.

Niklas omzuna kanvas bir seyahat çantası asarken Kryv Loncası'na baktı. "Falkyn'lerin ve Kryv'lerin onurlu olmadıklarını anlayın, eminim sizin gibi değillerdir. İçinde

Doğu'da bir Alver olmak, zenginler tarafından alınıp ölene kadar kullanılmanız anlamına gelir. Yakalanmaktan kurtulmayı başaranlar için tek ticari beceri nedir? Hırsızlar. Kaçakçılar. Suçlular. Ya da sessizliğı satın alabilecek zengin piçler. Herhangi birimize güvenebilir misin? Parıltılı şeyleriniz varsa, onları çalabiliriz. Ama sizin için savaştığımızı söylersek, evet. Buna güvenebilirsiniz. Sizin yanınızda olacağız. Ama bunu yaparken muhtemelen sizi soyup soğana çeviririz."

Niklas son bir göz kırpmayla Junie'nin elini tuttu. Halvar'ın omzunu itti ve çatık kaşlarına bakarak kıkırdadı.

Eğlenmiş görünen tek kişi Herja'ydı. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kulağıının dibine fısıldayarak eğildi. "Hagen'in memleketi hakkında bana hep anlattıklarıyla örtüşüyor. Ama sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım yeni hırsız dostlarımız, onlara ödeyecek ya da çalacak değerli b i r şeyimiz olmadığını görünce oldukça sinirlenecekler." Homurdandım ve duvara giden yolu takip ederken kolumu onunkine bağladım.

BÖLÜM Yirmi Bir

— 0 —

GECE Prensi

YANILMIŞIM.

Rahat, sıcak bir odada, bol miktarda yiyeceklerle bile yine de işkenceydi.

Kulemizin duvarlarını koruyan öfke her neyse ondan kurtulmanın bir yolunu bulmaya on gündeğümü öncesinden daha yakın değildik.

Sol'un bile cesareti kırılmıştı. Kulenin penceresinden dışarı uzun uzun boş boş bakmaya başlamıştı.

Günler boyunca, komplo kurma girişimlerimiz arasında Sol'a lanetten bahsettim. Kim olduğuma dair anılarımın bunca zaman nasıl kaybolduğunu. Ağaçların arasında kudurmuş bir kurt gibi kana susamışlığıma yenik düştüğüm gezintileri.

Kara Mezar, hikâye anlatıcısı ve onun Elise Lysander'a giden yolda oynadığı rol.

Çok fazla değildi ama Sol, Calder'ı ve Runa'yı, onlar Gece Prensi olarak gerçek benliklerini benden saklamadan önce tanıdığım için biraz rahatlamıştı. Onlar için Legion Grey'den başka kimse olmadığım zamanlarda ne kadar çok özellik fark ettiğimin farkında değildim.

İçeride. Şimdi görüyorum ki kardeşimi -kralı- yakalatmışım."

Alay ettim. "Hep seninle ilgili şeyler yapıyorsun."

Sol o gün ilk kez gülümsedi. Zayıftı ama yine de oradaydı. "Bana Torsten'den bahsedecek misin? O nasıl, gerçekten?"

Şimdiye kadar sormamıştı ve ben de ısrar etmemiştim. Kalp ağrısı özenle tedavi edilmeliydi.

"Her zamanki gibi huysuz." Bir omzumu duvara dayayarak devam ettim. "Ama her zamanki gibi de sadık. Hayatta olduğunu bilmek her zaman tanıdığım Torsten'i ortaya çıkardı."

"İnatçı. Ölümcül." Sol bir parça özlemle sıırttı. "Kararlı."

"Evet. En azından sana tekrar dokunmadan bu dünyadan ayrılmayı reddedecektir."

"Çocukken Tor ve benim, Maj'dan bu kadar çok bahsettiği için Daj'la nasıl alay ettiğimizi düşünüyorum. O zamanlar aşk ve kalple ilgili şeyler zayıflar içindi elbette."

"Tabii ki."

Sol ensesini ovuşturarak altın rengi gün batımına baktı. "Daj bize her zaman onu sevmenin kendisini nasıl birden fazla şekilde kurtardığına dair büyük hikâyeler anlatırdı. Çocuklarının da onun kraliçesini sevdiği gibi sevebilecekleri birini bulmalarını ne kadar çok istediğini anlatırdı."

Babamla yaptığım kendi konuşmalarımı inceledim. Çoğu zaman benzer şeyleri farklı şekillerde söylerdi. Ama o b ö y l e y d i . Arvad Ferus her zaman çocuklarının her biriyle bireyselliğimizle bağlantılı şekillerde konuşurdu. Sol Vahşi Av'ı severken, ben babamla tartışırdım. Herja onunla birlikte en sevdikleri atlarla dağ gezintilerine çıkardı.

"Sanırım hepimizin o aşkı bulduğumuzu bilse çok memnun olurdu," dedi Sol, "hepimizin o aşkı bulduğunu bilse çok memnun olurdu. Bizi bu durumdan kurtaracak olan şey bu olacaktır. Biz sevdiklerimiz için savaşırız, onlar da bizim için savaşır."

"Aşk her zaman Etta'nın gücünü beslemiştir." Omzunu sıktım. "Her zaman da öyle olacak."

"Biri geliyor." Gunnar kapıdan hızla uzaklaştı. "Mesmer'ı kullanmama izin ver. Tekrar denemeliyim."

"Hayır. Geçen sefer bize ek bir koruma ve ekstra bağlar verdiler." Şimdi iki yanan gümüş halkayla bağlanmış olan bileklerimi kaldırdım.

Günler önce, Gunnar'ın serflerden birini bizi serbest bırakması için ikna etmesini düşündük. İşe yaradı. Sonra, muhafızı manipüle etti, ama büyüsü kafasında öyle şiddetli yandı ki neredeyse kusacaktı.

Ravenspire'dan hiç kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyordu, ancak içimizden birinin bağları kırıldığından şüpheleniyorlardı, bu yüzden derhal kule odamızı daha da güvenli hale getirdiler.

Daha sonra Gunnar bütün bir gün boyunca solgun ve hastaydı.

Gunnar nefesinin altından küfrederek yüzüncü kez babasını diledi. Çocuğa göre, Hagen Strom

ona sihrini öğretiyormuş. Adamı bulmak için başka bir neden. Oğlunun ona ihtiyacı vardı.

Gecelik serfimiz her seferinde farklıydı. Bu gece, siyah bukleli sıksa bir kadın gözlerini yere dikmişti ama gözlerini kaldırdığında gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım. Gözleri bir kedininki gibi yarıktı ve bahar çimlerinden daha yeşildi. Kulaklarında sivrilik yoktu ama belki de kanında bir parça su perisi ya da orman perisi yaşıyordu.

"Bu akşam yüksek masada yemek yemeniz istendi," dedi.

Ah. Oyun değişiyordu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ama tedirginliğimi sinsi bir sırıtışın altına gömdüm. "Peki ya reddedersek?"

"Size reddetmek için yer olmadığını söylemeliyim." Gözleri Gunnar'a kaydı. "Tabii yeğeninizi önemsemiyorsanız o başka. Artık gidebilir miyim?" Sesi yumuşak bir esinti gibi gıcırdıyordu.

Kapımızda duran iki Kuzgun, kadını kenara itmeden önce ona başka bir seçenek bırakmadılar ve kapı girişini doldurdular. "Seçiminiz nedir, Gece Prensi? Umarım reddedersiniz; çocuk üzerinde deney yapmayı çok isterim. Test etmek istediğimiz yeni yöntemlerimiz var."

Çenemi kilitledim. Bu kanayan aptaldan korktuğum için değil, arzularımı uğursuz bir şeye dönüştüren karanlık şiddetin telaşından. Her yeni gün doğumunda lanetimin kalıntıları yüzeyin altında kaynıyordu. Uzun bir uykudan uyanır gibi, her sert sözde, her tehditte öldürme arzusu, öldürme ihtiyacı alevleniyordu.

Bu Kuzgun da diğerkleri gibi zihnime kilitlenmişti ve bir ılık atmanın onlarca yolunu hayal ediyordum. Her Şeyden çok kana susamışlıktan korkuyordum. Bu iş bittiğinde hâlâ Elise'in sevdiği adam mı olacaktım yoksa bir kez daha ölüm ve nefret için yaşayan bir canavara mı dönüşecektim?

Kuzgunlara merdivenin tepesinde beş kuzgun daha katıldı. Sıkı bir düzen içinde etrafımızı sarmışlardı ve kuleden aşağı inerken ayak parmaklarına basmamak için zorlanıyorduk.

Sessiz kaldık, şüphesiz üçümüz de neler olup bittiğine kafa yoruyor, her Şeye hazırlanıyorduk. Runa ve Calder sinsi hamleler yapıyordu ama bu kadar uzun süredir hayatta kalmayı başarmıştık. Şimdiye kadar bizi yıkmak için çok Şey gerekirdi.

Büyük salon boştu. Saaklara yakın üst pencerelerin üzerine tahta perdeler çekilmişti. Işık köşelerdeki birkaç meşaleden ve odanın ortasındaki devasa masanın üzerindeki mumlardan geliyordu. Tabaklar çoktan hazırlanmıştı ve vücudumun kızarmış etin tuzlu kokusuna, sıcak ekmeğın ve temiz, kaliteli biranın sıcaklığına verdiği tepkiden nefret ediyordum.

Tohum ekmeği ve haşlanmış kökler bizi şimdiye kadar hayatta tutmuştu.

Kaşlarımı attım, neredeyse hayal kırıklığına uğramıştım. Yiyecek ve güzel Şeyler yapabilecekleri en iyi manipölasyonsa, sahte kral ve kraliçenin farklı bir el oynaması gerekirdi. Sol ve ben erimiş kar ve ağaç kabuklarıyla haftalarca nasıl yaşanacağını biliyorduk.

Kapılar arkaya doğru açıldı.

Midem bulandı. Bu anı bekliyordum. Düşmanlarımızı biraz daha ölçmek için bile olsa, bu anı özlemle bekliyordum.

Yine de Calder ve Runa'yı gördüğümde mantıklı düşünme yetim kayboldu ve tek gördüğüm nefret oldu.

Runa Lysander'ın kız kardeşine çok benzemesinin de bir faydası olmamıştı.

Calder gösterişli bir taç ve arkasından sürüklenen siyah bir kürk pelerin giymişti. Runa altınla kaplanmıştı. Elbisesinin parlaklığından saçındaki örgülerle tutturulmuş halkaya kadar. Son görüşmemizden bu yana Calder sakalını yaşlandırmış, çenesini aşmasına izin vermişti ve Runa'nın gözleri daha da hissizleşmişti.

Ne yazık ki sahte kral ve kraliçe yalnız değildi.

Kont Magnus, Leif Lysander ve ince yünlü elbiseler giyen yarım düzine kadın tarafından takip edilerek salona girdi. Şüphesiz saray mensupları ya da kralın metresleri.

Beni görünce birkaçı krallarını takip ederken fısıldadı ve kıs kıs güldü.

"Bizi reddetmenizi bekliyordum," dedi Calder. "Şimdiye kadar misafirperverliğimize karşı çok nahoş davrandınız."

"Oda biraz sıkışık." Sol bir adım öne çıktı. Ben kral olabilirdim ama o her zaman ağabey olacaktı. Ailesini savunmak için doğuştan gelen bir ihtiyaç kanından akıyordu ve sanırım onu durdurmaya çalışırsam çocukken yaptığı gibi kafamın arkasını kelepçeleseyebilirdi.

Calder zerre kadar espri yapmadan kıkırdadı. "Eski hücrenizi mi tercih edersiniz, Güneş Prensi?"

Sol tereddüt etmedi. "Sevgili sahte kralım, tercih ettiğim şeyleri bilmek istemezsiniz."

Aramızda birkaç dakika süren bir sessizlik oldu ama bu odayı tedirgin etmeye yetti.

Calder'ın dudağı seğirdi. Eliyle masayı işaret etti. "Oturun. Lütfen. Bu gece bizim misafirimizsiniz."

Çok az seçeneğimiz vardı ve Timor kralından mümkün olduğunca uzaktaki sandalyelerde yerimizi aldık -Kahramanlar her hareketimizi izliyordu. Kont, kralın sağında oturuyordu ve aramızda saray mensupları serpiştirilmişti.

"Yani," diye fısıldadı bir kadın bana. "Siz *Herr değılsiniz* Lejyon."

Yüzünü inceledim. Bana tamamen içtenlikle bakıyordu. Sanırım bileklerimdeki bağlar, kulaklarımın uçları ve sırtımdaki bıçakları hedef alan muhafızlar yeterli kanıt değildi.

"Bugün değil, *de h n*."

Kadın sanki tüm bunlar benim için e lenceliymi  gibi kıkırdamayı başardı. "Buna inanamıyorum. Ona çok benziyorsun."

"      o Legion Grey'di, seni lanet olası aptal," diye tısladı Runa kadına ve hanımefendinin utanç içinde ba ını e mesine neden oldu.

"Bu kadar geçmişten bahsetmek yeter. Yiyin. Afiyet olsun," dedi Calder herkese. Cam bir fl t  havaya kaldırıırken sırtı ı acımasız ve  arpıktı. "Ne de olsa kraliyet mensupları tarafından onurlandırıldık."

Saray mensupları emirlere uymakta hiç zorlanmadı. Ama biz kıpırdamadan durduk. Runa'nın beni göz hapsinde tuttuğu masaya baktım. *Kvin* Lysander tabağını inceliyordu ama birkaç nefeste bir gözlerini Sol'a, bana, bazen de Gunnar'a çeviriyordu.

Calder bunu fark etti ve birasına doğru homurdandı. "Sanırım kayınpederimi rahatsız ediyorsunuz, Gece Prensi."

"Bütün gün duyduğum en iyi haber." Elise'in babasına anlamlı bir bakış attım.

"Ama sanırım o senin de kayınpederin." Leif'in yüzü kızarıncı Calder alay etti. "Öyle değil mi?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Calder'ın ağzı büzüldü. "Zavallı, dengesiz kız kardeşimle yasadışı bir şekilde yemin ettiğinden emindim. Senin bir aptal olduğunu düşünmüştüm ama belki de düşündüğümden daha akıllıdır."

"Beni yanlış anlama sahte kral," dedim. "Elise *benim* karım, *benim* karım-" diye tekrarladım sadece Jarl'ın bir elini masaya vurmasını izlemek için. "Ama burada bir babası olmadığını açıkça belirtti. Dolayısıyla, onu böyle bir unvanla onurlandırmadığım için beni bağışlayın."

"Anlıyorum." Calder alay etti. "Bu gece sizinle görüşmek istememizin nedeni sözde karınızla ilgili."

Sol yanıma kaydı. Elise hakkında söyleyecekleri yalanlara karşı içim uyuşmuştu. Ölmüştü, buna inanmazdım. Yakalanmıştı, kanıt isterdim.

Calder'ın gözleri kısıldı. "Gece Prensi, sözlerimi sakınmayacağım. Kardeşiniz ve kız kardeşinizin oğlu karşılığında serbest kalacak.

Elise için."

Sol gülmeden önce nefes alacak zamanım olmadı. "Ne acınası bir teklif. Ferus soyunu öğrenmek için zaman ayırmadığın için aşağılandım. Öğrenmiş olsaydın, bu pazarlığın asla geçerli olmayacağını bilirdin, sahte kral."

Gunnar, "Kimse için takas edilmeyeceğim," dedi.

"İşte burada." Kardeşimi ve yeğenimi işaret ettim. Sadakat, sevgi ve onur küçük birer çocukken kafamıza kazınmıştı ve Herja'nın da çocuklarına aynı şeyleri öğrettiği açıktı. "Biz ailemizi feda etmeyiz. Ne yaparsanız yapın. Elise asla pazarlığın bir parçası olmayacak."

Calder içini çekti ve sandalyesinde geriye yaslandı. "Zorluk çıkarmayacağınızı umuyordum. Sana çok iyi davrandık."

"Eee?" Sol'un sesi karardı. "On günlük bir yatak ve bir öğün yemek, halkınızın bu toprakları çalmasından sonra yüzyıllarca süren lanetleri ve dökülen kanları silmek için hiçbir şey yapmaz. Bu toprakların hâlâ çiçek açmasının tek nedeni soyumuzun hâlâ yaşıyor olması. Ayaklarımızı öpmen gerekirdi, seni piç kurusu."

Kuzgunlar içeri girdi, masanın etrafında birkaç soluk dalgalandı, ancak Calder'ın havaya kaldırdığı eli odayı sakinleştirdi.

"Halkınız ne düşünürdü," dedim, alçak sesle ve çiğ bir şekilde, "siz böyle ziyafetler çekerken kışın açlıktan donanlar, kralları gerçek kraliyet ailesini bunca zaman tuzağa düşürdüğü için bu toprakların ayakta kaldığını bilseler?"

Calder'ın yumruğu masaya çarptı. "Bunlar yalan. Cesurca konuşuyorsun, ama o insanlar bunu bilselerdi nasıl tepki verirlerdi?"

mallarını ve erzaklarını çalan kişi Etta'nın Gece Prensi ve onun hırsız çetesi mi?"

Meraklı saray mensuplarına baktım. Timor sarayında söylentiler ve dedikodular yayılırdı. Bu gecedен sonra dedikoduların kontrolsüz bir alev gibi yayılmasını sağlayacaktım.

"Gördüğünüz garip olayları iyice düşünün. Bu krallığın çorak parçaları şimdi hayatla çiçek açıyor. Güneş Prensi yüzyıllardır süren Ravenspire kontrolünden kurtuldu ve prenses bunca zaman sessiz ve tutsak kaldıktan sonra sesini yeniden kazandı." Parmak uçlarımı masaya dayayarak yavaşça ayağa kalktım. "Nedenini bilmek ister misiniz?"

Yanımdaki kadın sesini kontrol edemiyor gibiydi ve nefes nefese "Evet" dedi.

Calder'ın soğuk gözlerinden başka hiçbir yere bakmadım. "Bu topraklarda uzun süredir uykuda olan öfke, bir kez daha bir Ferus tahta geçtiğinde uyandı."

Calder'ın çenesi titredi. "Gerçeği çarpıtıyorsun. Yoksa başka bir kralın başka bir tahta geçtiğini unuttun mu? Timoran'ı babamın başarısızlıklarından kurtardım, güçlü ticareti yeniden canlandırdım; bu toprakları onun beyhude, aptalca politikalarından ve yasalarından kurtardım. Timoran'ı *kurtardım*."

"Yine de bizi hayatta tutuyorsun. Düşmanlarınız, tahtınız için en büyük tehditler." Dudağım dişlerimin üzerinde kıvrıldı. "Neden risk alıyorsun? İtiraf et sahte kral, bizi nefes almaya devam ettiriyorsun çünkü kanımız dökülürse, öfke bu toprakları sonsuza dek terk ettiğinde halkının annemin çocukluğunun soğuk atıklarına itileceğini biliyorsun."

Calder'ın gözlerinde şiddet parladı. Bir an için onu fazla zorlamış olabileceğimi ve blöfümü iyi değerlendirip bizi oturduğumuz yerde indirebileceğini düşündüm. Ama şaşkınlığım ve güvensizliğime rağmen Runa bir elini Calder'in koluna koydu. Gülümsedi, ilk bakışta nazik bir gülümsemeydi, ama güzel yüzünün altında sefil kocasından daha zalim ve kötücül bir gaddarlık gizliydi. "Söyle ona, kocacığım. Gece Prensi bilmeli."

Calder tereddüt etti ama kısa süre sonra ifadesi yumuşadı. Runa'nın elinin tersini öptü ama birbirlerine bakışlarında sevgi yoktu. "Kraliçem haklı. Ferus Hanesi kehanetlere ve kaderin cilvelerine bu kadar düşkün olduğuna göre, kadim hikâye anlatıcısından lanet alanların sadece siz olmadığınızı bilmek isteyebilirsiniz."

Calder parmaklarını şıklattı ve bir çavuş elinde tahta bir tepsiyle hızla ilerledi. Calder tepside domuz derisinden bir kese çıkardı. Onu dikkatle tuttu, ama içinden ince deriyle birbirine bağlanmış ve korunmuş, eskimiş parşömen kılıfları çıkardı.

"Ettanlar ve Gece Halkı'nın kendi destanları var, ama bizim de var. Kral Eli'nin hayatından. Görünüşe göre kaderi hakkında kendi tahminleri varmış."

"Ölü bir sahte kralı neden umursayayım ki?" Kral Eli'den nefret ederdim. Nefret ettim. Onu hatırladım. Gülümseyişini, annemi arzulayışını, acımasızlığını.

"Çünkü bu ölü kralın içinde bulunduğumuz durumla ve eğer bir anlamaya varamazsak bunun sonucuyla büyük bir ilgisi var."

"Bu mudur yani?" Sol acı bir alaycılıkla konuştu. "Bir barış toplantısı mı? Kardeşim, sanırım onları korkuttuk ve daha bir kılıç bile kaldırmadık."

Calder Güneş Prensi'ne kaşlarını çattı. "Bu, halkınızın gereksiz yere kan dökmesini durdurmak için son girişimimiz." Bana baktı, sesi doğal olmayan bir şekilde yumuşaktı. "Elise'e zarar vermek istediğimiz için yalvardığımızı sanıyorsunuz. Onu kurtarmak için istiyoruz, Gece Prensi. O bu savaştan sağ çıkamayacak."

Parmakları ustalıkla parşömene dokundu. Merakımın bu kadar artmasından nefret ediyordum.

"Valen," diye uyardı Sol. "Yalan söylüyorlar."

"Kendiniz görün." Runa elinde parşömenle ayağa kalktı. "Elimizde eski Kader Cadısı'nın yazıları var. Belki bazılarını tanırırsınız."

Masanın bizim tarafına doğru döndü. Jarl ayağa kalktı, eli bıçağının üzerindeydi. Çarşafı önüne koyarken Runa'ya bakmak için hiçbir hareket yapmadım.

"Nedir onlar?" Gunnar uzun bir aradan sonra sordu.

Çenemi sıkarak merakla küflü parşömene göz kırptım. Keskin, aceleyle yazılmış yazılar sayfalara karalanmıştı. Zamanla solmuş ama hâlâ okunabiliyordu. Kalbim göğsümde durdu, sanki kelimeleri okurken bedenim işlevini yerine getiremiyordu. Gece boyunca kafamın içinde duyduğum kelimeler. Kabusların kelimeleri.

"Benim için yazdığı lanet. Ama Sol'un ve Herja'nın da. Hepimiz lanetlendik." Kan tutkusu. Sessizlik. Çılgınlık. Neden?

Belki de Calder biraz büyüye sahipti ve zihinleri okuyabiliyordu çünkü güldü ve parşömeni işaret etti. "Eli'in acımasız bir zihni vardı. Senin acı çekmeni seçti. Bunu biliyor muydun? İki prensin savaşçısı-" Beni işaret etti. "Ona karşı döktüğün kanın içinde debelenip duracaktın. Sanırım asıl umudu senin onun öfke silahı olabileceğindi, ama asla işbirliği yapmadın, değil mi Gece Prensi?"

"Ölü sahte kralı kızdırmak bu kadar eğlenceliyken olmaz," diye tersledim.

Calder'ın bakışları Sol'a döndü. "Zeki prens. Aklını kaçıırırsın. Ve prenses - anladığım kadarıyla Eli, annen ve kız kardeşinle o kadar çok vakit geçirdikten sonra kadınların konuşmasından hoşlanmıyordu. Sessiz kalır ve yerinin *sırtı* olduğunu öğrenirdi."

Gunnar oturduğu yerden fırladı, yumruğunu masaya vurdu. Sol omzunu kavradı ve onu geri itti. Kardeşim başını salladı, sessizce çocuğa onların zalimliklerini dinlememesini tembihledi.

Parşömeni kardeşime ve yeğenime doğru ittim. Onları bir an daha okumak istemedim.

"Taç yerine oturana kadar," diye fısıldadı Sol. "Benimki de böyle sona erdi. Herja'nınki de." Sol parşömeni bir kenara fırlattı. "Kardeşimin yükselişinin bu garip öfkeyi kıracak kadar güçlü olduğunun kanıtı."

"Ama bu hangi taç anlamına geliyor?" Calder bastırdı. "Ben bir taç aldım ve sen Kral Eli'nin lanetini okumadın."

Runa son bir kâğıt daha çıkarma cüretini gösterdi. Önüme koydu ve omzuma doğru eğildi. "Oku şunu. Yüksek sesle."

Onlardan nefret ediyordum ama lanetimin farkındaydım. Gerçektir. Bunlar uzun zaman önceki hikâye anlatıcısından geliyordu ve merak, çaresizlik, belki de her ikisi de karşı konulamayacak kadar fazlaydı. "Arzu ve açgözlülük yüzünden bu topraklar kırık bir zayıflık içinde yaşayacak. Aradığın krallık, Öteki Dünya seni eve çağırmadan önce asla senin olmayacak."

"Hiçbir zaman da öyle olmadı," diye araya girdi Sol. "Timor kralları yüzyıllardır bu toprakları boğdu ve ölüyor."

"Devam et," dedi Calder, kardeşimi görmezden gelerek. "Okumaya devam et."

Ona ters ters baktım ama parşömene baktım. "Parçaladığın bağı varislerinin kanıyla, öfkenin mezarı yeniden açılacak. O gün, bir kraliçe diğerinin sonunu getirmek için yükselecek ve ikincisinin düşüşüyle krallığın son bulacak."

Calder oturduğu yerden kalktı. "İşte bu yüzden zarar görmedin, küçük prens. Kardeşini ve çocuğu bu şekilde güvende tutacaksın. Bana o mezarda ne olduğunu ve onu nasıl bulacağımı söyle, ben de onları öldürmeyeceğime ve Elise'in yaşamasına izin vereceğime yemin edeyim."

Beni arkamdan vurdu ve gülsem mi, öfkelensem mi bilemedim. Calder mezara gitmişti ya da Ravenspire'dan biri gitmişti. Elise'e Ravenspire'ın hainlerle ilişkisini bildiğini göstermek için Lysander bayraklarını yerleştirdiklerinde.

Aptal bunca zamandır aradığı şeye yakın olduğunu bilmiyordu.

Abartılı bir iç çekişle sandalyemde arkama yaslandım. "Bağışlayın beni sahte kral, ama bu mezar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Calder'ın yüzü sert bir taşa dönüştü. "Yani kardeşin gibi senin de konuşmaya ikna edilmen gerekiyor."

Zehirli bir kahkaha attım. "Ne yapacaksan yap. Cevabım değişmeyecek."

Calder'ın derisi derin, kan kırmızısı bir renge büründü. Ayağa kalkıp odadan çıktığında oldukça memnun görünen Jarl'a alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Sahte kral karısını görmezden gelerek arkasını döndü ve bir metresinin kolunu tutarak salondan hışımla çıktı.

Sol haklıydı, Calder çaresizlik içinde kayıyordu. Bundan yararlanacaktık.

Runa parşömeni çekip aldığı anda sarsıldım. "Kocam senin gibi bir adamla yanlış motivasyona odaklanıyor. Bunun gerçekten önemli olan kısmı çok açık, değil mi?"

Hiçbir şey açık değildi. Sanki bir düzine noktaya değinilmesi gerekiyordu ve anlatıcı bilerek muğlak olmaya karar vermişti. Yumruğum bir dizimin üzerinde kıvrıldı.

"Sanırım öyle değil," diye devam etti Runa. "İki kraliçe. İkincisi düşecek ve Kral Eli'nin krallığı yükselecek. İkinci *Kvinna*, taç giyecek ikinci kraliçe." Runa öne doğru eğildi, dudakları kulağıma değdi. Bir düzine şiddetli düşünce kafamı doldurdu. O

konusurken sırttı. "Elise'in kanı bu krallığı güvence altına alacak ama o savaş alanını canlı terk etmeyecek."

Yirmi İkinci BÖLÜM

— • —

HAYDUT Prenses

"ÇOK UZUN SÜRÜYOR." Neden bu kadar aptal olduğumu ve strateji söz konusu olduğunda yabancıları, hırsızları dinlediğimi bilmeden volta attım.

"Doğru miktarda zaman ayırıyor." Yanımda, Gecegezen bir avuç dolusu yemiş ve böğürtlen topluyordu. Başındaki koyu renkli örtüyü artık takmıyordu ve gözleri keskin altın rengini koruyordu. Ormandaki boş gölgeleri izliyor, lonca üyesinin dönmesini bekliyordu.

Arkamızda, loncasının geri kalanı yakınımızda kaldı, ancak onun kadar rahatsız olmamış gibi davrandılar.

Bundan nefret ediyordum. Damarlarımda sürekli bir çılgınlık dolaşıyordu; saldırmak, Etta'nın Kralı'nı geri almak, kahramanı oynamaya bu kadar kararlı olduğu için ona bağırarak, sonra da onu binlerce sabah geçene kadar öpmek istiyordum.

Gözlerim sığınağımızdaki yeni yüzlerin üzerinde gezindi. Junius ve Niklas'a düzinelerce Falkyn katılmıştı ama Kryv Loncası'nda on kişi bile yoktu. Ve ikisi kanayan çocuklardı.

Gençlere güvenen Gece Yaratanının akıl sağlığını sorguladım. Herja, Hanna adındaki kızıdan hoşlanmıştı. Konuşmak için sesini değil, ellerini kullanıyordu. Herja, Sessiz Valkyrie olarak yaptığı tüm dönüşlerde benzer jestler kullanmıştı. Daha uzun boylu ve daha zayıf olan oğlan, geldiğinden beri Laila ve genç Ellis'e bıçak fırlatmayı öğretiyordu. Ve bunu onun yaşındaki bir çocuğun bilmesi gerekenden daha iyi bir beceriyle nasıl yapacağını.

"Kralınız için neden bu kadar korkuyorsunuz?" Gecegezen elindeki kırıntıları fırçalayarak sordu. "Yanında durduğumda senin korkundan başka bir şeye odaklanamıyorum. Bu çok sinir bozucu. Söyle bakalım. Bu koca aciz mi? Zayıf biri mi? İşkence altında ezilir mi? Ne oldu Kraliçe?"

Adamı öldürecektim.

"Valen Ferus zayıf bir şey değil. Onun için korkuyorum çünkü onu seviyorum Nightrender. Açıkça anladığım kadarıyla senin kavrayamadığın bir duygu. Ve eğer parçalanmayacak biri varsa o da odur. Eğer burada olsaydı, bu dünyayı yarabilir ve seni bütün olarak yutabilirdi."

"Etkileyici. Gece Halkı hakkında çok şey duydum. Söylediklerine bakılırsa, bin dönüşte yeryüzünün tek gerçek bükücüsü o, değil mi?"

"Evet ama onu büyük yapan öfkesi değil. Lanetlerden, vahşetten kurtuldu ve hala tanıdığım en nazik adam olmaya devam ediyor."

Kıkırdadı. Yumruklarım sıkıldı.

Kendi lonca üyesi bugün böylesine büyük bir risk almışken nasıl bu kadar... *sakin* olabilirdi?

"O zaman onun için korkmayı bırak," dedi sesinde alaycı bir tonla. "Onun için öfkelen, onun için nefret et, onun için kan ve kemik ara, ama cehennem kadını, onun için korkmayı bırak. Eğer tüm bunları yapıyorsa, senin onun bu durumdan sağ çıkamayacağını düşündüğünü bilmekten utanacaktır."

"Senden hoşlanmıyorum." Çocukça davrandım ama elimde değildi. o.

"Bana daha önce çok daha kötüsü söylendi." Sırtışını derinleştirdi. Gözlerimi devirdim ve bakışlarımı ağaçlara çevirdim. Ağaçlar Nightrender düşündüğümde daha gençmiş. Sanırım Alver Halkı Gece Halkı'nın ömrü kadar yaşadığı için çok yaşlı da olabilirdi. Ama genç görünüyordu. Belki benden birkaç yaş büyüktü.

Ama beni sinirlendirmekte ustaydı.

"Bunun ne kadar akıllıca olduğunu anlamıyorum," dedim sonunda. "Elise." Halvar bize katıldı ve ben rahat bir nefes aldım.

Nightrender'ın bilmediği şey, zayıf olanın Valen değil ben olduğumdu. Herja olmadan, Gölge Loncası olmadan, Siv, Kari, Ari olmadan. Arkadaşlarım olmasaydı, şu an burada duruyor olamazdım.

"Kryv kadını göndermek iyi bir fikirdi. İçeride yapmış olabilecekleri değişikliklerin planına ihtiyacımız var. Ve onu çıkarmak için sağlam bir plan yapmadan önce onu nerede tuttuklarını bilmemiz gerekiyor."

"Dinleyin Kraliçe," dedi Gecegezen ses tonunda yeni bir sertlikle. "Benden hoşlanmayabilirsin, hatta bana güvenmeyebilirsin ama benden burada kanamamı istedin ve bunu benim yöntemimle yapmama izin vereceksin, böylece loncam bir gün doğumu daha görecek."

"Tehlikede olan tek şey loncanız değil," diye çıkıştım. "Bütün bir krallık düşebilir. Belki umurunuzda değil, belki bu sizin için bir oyun, ama bu bizim geleceğimiz ve özgürlüğümüz."

Gece Yaratan durakladı, gözlerine bir parça gölge geri döndü. "Haklısın. Bu bir oyun, ama bilmelisin ki -"Kimse benim gibi oyun oynayamaz." Alanımı daralttı ama ben sinmedim. Duruşumu korudum ve onunla göz göze geldim. Gece Yaratan sesini karanlık bir törpüye indirdi. "Benim işim bu. Şema. Komplo. Hırsızlık. Benim için bir kralı çalmak, bir kese altın çalmaktan farksızdır, anladın mı? Sen savaşı planla, biz de skoru planlayalım."

Valen'in zengin bir adamın kesesinden çalınmış bir para olmadığını iddia etmek için ağzımı açtım ama Kryv'lerden biri aramıza girince sustum.

"O geliyor." Uzun boyluydu, Valen'inki gibi bronz tenliydi ve beni kenara itmekle pek ilgilenmiyordu.

"Onu görüyorum," dedi kollarında yara izleri olan başka bir Kryv. Parmakları iki yanında seğiriyordu ve adamı gördüğüm kadarıyla nadiren hareket etmeyi bırakıyordu.

"Onu ilk ben
duydum." "Yanlış,
Vali."

Ne demek istedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ağaçlar bomboştu. Solan güneşten başka bir şey duymuyor ve görmüyordum.

Bir kıkırdama dikkatimi başka yöne çekti. Junius yanıma geldi ve tartışan adamlara baktı. "Vali ve Raum," dedi. "İkisine de Profetik Alvers deniyor. Büyüleri onlara insanlık dışı duyular veriyor. Vali en küçük sesi duyarken, Raum en yoğun sisin arkasını görebiliyor. Ama aynı zamanda birbirleriyle rekabet etmeye de çok ihtiyaçları var."

"Bu bir prensip meselesi Junie. Val'in onun yeteneklerini aştığını ve her zaman aşacağını bilmesi gerekiyor. Kafasını doğru boyutta tutar." Raum olduğunu tahmin ettiğim kişi söyledi. Bir eliyle kollarındaki yara izlerini ovuşturdu ve kaşlarını çatarak ileriye bakan Kryv arkadaşına göz kırptı.

Sessiz ormanı bir dalın şaklaması bozdu. Bir tane daha, bir tane daha, ta ki çalılıkların arasından bir kadın çıkana kadar. Koyu renk bukleleri boynundan bağlanmıştı ve o ürkütücü kediye benzeyen gözleri güneşte parlıyordu. İki lonca kardeşini işaret etti. "Beni ilk hanginiz keşfetti?"

"Ben," diye homurdandı Vali.

"Hem de nasıl. Seni uzun zaman önce gördüm, Tov," diye ısrar etti Raum.

"Tova," diye araya girdi Nightrender, neredeyse tembelce. "Kraliçe senden şüphe etmeye başlamıştı."

Bu kadın snorted ve tutulan dışarı onu el kadar Nightrender ona biraz fındık ve çilek verdi.

"Alınırdım ama o kale muhafızlarının kabalıklarını yaşadım. Gereksiz yere kaba davranıyorlar."

Gece Yaratan yarım bir sırtış attı. Ah, eğlendiğini gösterebiliyordu. Garip.

Birkaç hızlı adımda kadının tam önünde durdum, Halvar da yanımdaydı. "Onu gördün mü?"

"Oh, onu gördüm." Tova'nın tuhaf gözleri parladı. "Oldukça yakışıklı, Kraliçe. Oldukça da sivri dilli."

"Eee?" Halvar homurdandı. Konu Valen'e, ailesine geldiğinde, onu karanlıkta tutmak akıllıca değildi.

Tova dilinin üzerine birkaç fındık attı. "Yaşıyor, zarar görmemiş. Şimdilik. Hepsi de öyle. Kaledeki soylular onları sıcak bir kule odasında tutuyor ve saçlarının teline bile dokunmuyorlar."

Zarar görmemişler mi? Kalbim rahatlamıştı ama aynı zamanda inanamıyordum da. Calder ve Runa onlarla ne planlıyordu? Bu mesafe beni delirtiyordu.

"Kim olduğun konusunda ona ipucu verdin mi?" Ben sordum.

"Hayır. Ben onun yerini tespit etmek için oradaydım. O kanlı muhafızlara yanlış bir şey söylemenin anlamı yoktu. Onlar için uysal bir köleden başka bir şey değildim."

Başımın yanlarını ovuşturdum. "Runa'nın ne yaptığını anlamıyorum. Hiç şüphesiz işkence göreceklerini sanıyordum."

"İşler değişiyor olabilir. Sanırım kız kardeşinizin sabrı tükeniyor."

"O zaman ona ulaşmamız gerek. Daha fazla beklemek yok." Halvar'ın kolunu sıktım.

"Aynı fikirdeyim." Tova başını salladı ve avucundaki yiyeceklerden istenmeyen birkaç şey seçti. "Onlara herkesi tedirgin eden, biraz aciliyet katan bir kehanet verildi. Ben kehanetlere pek itibar etmem ama sonucunu görmek için oyalanacak zaman yoktu. Tek bildiğim bunun sizinle bir ilgisi olduğu, Kraliçe."

"Ben mi?"

"Ben de öyle dedim."

"Serfler arasında herhangi bir konuşma var mı?" diye sordu Nightrender.

"Hem de çok." Tova vahşi buklelerini çözerek omuzlarından aşağı dökülmelerine izin verdi. "Serfler o kanayan yerde durmadan konuşuyor ama iyi haber şu ki çoğu kocanıza büyük bir sadakat duyuyor. Kötü haber ise onu gerçekten kurtaramayacak kadar korkak ve cesaretsiz olmaları."

Ortama sarıldım ve bu düşüncüyü kafamdan attım. "Ne duydun?"

"Çoğunlukla bir tür mezarla ilgili konuşmalar. Kötü kralın bu konuda büyük bir saplantısı olduğu söylendi. Bir şey ifade ediyor mu?"

Halvar da ben de inledik.

"Kara Mezar," dedim. "Orası korkunç, lanetli bir yer."

Tova omuz silkti. "Fark etmez. Eski bir mutfak avuşuna göre, birisinin içeriyi görmesinin tek yolu kadere bağılı olması ya da bir tür... fae uykusuna dalmasıymış. Bunun ne olduğunu bilmiyorum ve açıkçası çok da güvenilir bir kaynak değildi."

Halvar kaşlarını kaldırdı. "Bir öfke uykusu mu?"

"Evet." Tova parmaklarını şıklattı. "O da böyle diyordu. Prenslerin uyuması ve sonunda mezarda huzur ve sessizlik bulması gerektiğini söylediğini duydum."

"Mezar bir şey değil," dedim Halvar'a bakarak. "Orada hiç gerçek mezar yoktu. Değil mi?"

"Görebildiğimiz kadarıyla," dedi usulca. "Elise, eğer orada uyuyan fae'ler varsa, bu kadar sıkı korunmasının nedeni bu olabilir. Öfke uykusu uzun zaman önce kullanılan bir stratejidir. Düşmanlara karşı bir koruma olarak başkalarına ya da kendine yapılan bir lanet. Gece Halkı kralları, kraliçeleri ve savaşçıları en derin, en tehlikeli sırlarını düşmanlarından saklamak için öfke uykusuna yatarlardı. Bu bir riskti ve artık pek kullanılmıyor."

"Neden?" diye sordu Nightrender.

"Uyuyan kişinin hiç uyanmama ihtimali var. Gerçek bir ebedi uyku."

"Mesele şu ki," diye devam etti Tova, "kocanız, kardeşi ve çocuk hayatta ve şu anda muhtemelen işkence görüyorlardır. Benim raporum bu, şimdi izin verirseniz kuş yeminden daha fazlasına açım."

Sanki ciğerlerimdeki nefesi kesmemiş gibi döndü ve gitti. Falkynler ve Kryv Loncası ile her etkileşimim, kraliyete gerçekten saygı duymadıklarından veya onlarla nasıl etkileşimde bulunacaklarını gerçekten bilmediklerinden emin olmamı sağladı.

Halvar bileğime dokundu. "Bu yardımcı olacaktır. Mattis ve Brant ile görüşüp savaş hatlarımızı ayarlamam gerekiyor."

"Git," dedim.

Nightrender ile yalnız kalmak kasvetli bir sessizlik yarattı. Ağır bir nefes alarak omzunda durdum. Adam uzaktaki duvarlara bakarken hiçbir şey söylemedi.

"Onun raporu size yardımcı oluyor mu?" Uzun bir aradan sonra sordum.

"Bunu bilmek için çok erken. Daha çok sorum var ama planlar yapmamız gerekecek."

Uzaklaşmaya başladı ama ben kolundan tuttum. Gözleri ona dokunduğum noktaya takıldı. Bırakın ters ters baksın, kendimi açıkça ifade edecektim. "Sana kalbimle ve halkımın hayatıyla güveniyorum. Neden geldin? Bunu neden yaptın? Seni anlamama yardım et ki sana tamamen güvenebileyim."

Gözleri kısıldı. "Hayal kırıklığına alışın Kraliçe. Size hiçbir açıklama borçlu değilim. Bana güvenin ya da güvenmeyin, benim için pek önemi yok. Bana yapmam gereken bir iş verildi ve ben de bunu yapacağım. Şimdi, masaya geliyor musun? Niklas ve huysuz savaşçı arkadaşın güncel bilgi almak isteyeceklerdir şüphesiz." Beni başından savdı. "İlerliyoruz. Bizimle misin, değil misin?"

Yirmi Üçüncü BÖLÜM

— • —

HAYDUT Prenses

ONLARLA BIRLIKTEYDIM. Tabii ki onlarla birlikteydim. Junius güvenilir bir dosttu. Gece Yarısı'nın karanlığına ve kötü huylarına güvenirdi, ben de güvenirdim.

Ertesi gün son planlar gerçek planlardan çok bir heves, bir tahmin ve saf deliliğe yakın görünse bile. Uzun evin zemininde büyük adımlarla ilerliyordum, küçük tırnağım dişlerimin arasındaydı, Tor ve Niklas'ın ayrıntıları tartışmasını yarı dinliyordum. Halvar zaten bir savaş üzerinde çalışmakla meşguldü ama Alvers'in planı -hayır- onların planı, hilesi, gerçek bir plandan başka her şey önce uygulanacaktı.

Valen'in masanın başındaki sandalyesinde oturan Gece Yaratan kamburunu çıkarmış, eğlenen bir ifadeyle beni izliyordu. "Sizi en çok üzen şey nedir Kraliçe? Bunu ilk sizin düşünmemiş olmanız mı yoksa sonucu kontrol edemiyor olmanız mı?"

Onu görmezden geldim ve yakınımnda duran loncasına baktım. Sayıları o kadar azdı ki, onlara nasıl lonca denilebileceğini merak ettim. Hepsi nasıl bir araya gelmişti? Bir hırsız ailesi olmak için çok farklı, çok tuhaf görünüyorlardı.

Köşkün yanında, yüzündeki sürekli asık suratıyla bana Tor'u hatırlatan iri yarı Kryv, Tova'nın yanında durmuş gözleme yiyor ve kadına bir şeyler mırıldanıyordu.

Başka bir çift Nightrender'a yakın duruyordu; kızıl saçlı bir adam ve alnında yara izi olan bir adam. Birlikte fısıldaşmaları, birbirlerine dokunuşları, sevgili olup olmadıklarını merak etmemi sağladı. Sormadım, umursamadım.

Bir köşede, Kryv'in Ash dediği genç çocuk elinde bir bıçağı döndürüyor ve Ellis'e ayrıntılı bir şekilde tarif ediyordu. Hanna, Laila'yla ayvanın çiçekleri üzerinde sessizce kıkırdadı. *Kıkırdadı*. Çocukların yapması gerektiği gibi, ama kız kanayan bir loncadaydı. Hırsız olma yolunda ilerliyordu.

Masanın üzerine eğildim, sesim sadece Nightrender'ın duyabileceği kadar kısıktı. "Çocuklar mı? Önce çocukları mı göndermeyi planlıyorsunuz? Bunun ne faydası olacak ki?"

Gençlere kendini beğenmiş bir bakış attı. "Hayatta kalmak için çırpınan bir çocuğu asla küçümsemeyin."

"Onlar *çocuk*."

"Ve yetenekli. Ash ve Hanna'da ne tür bir büyü olduğunu hiç sordunuz mu? Genç çocuğu içeri girerken korumak için neden faydalı olabilirler?"

Dudaklarımı bir çizgi haline getirdim.

"Ash, bir adamı içten dışa doğru kırabilir," dedi zehirli bir dokunuşla. "Kemiklerini kırar, ciğerlerini kanla doldurur. Kafatasını paramparça edebilir. Hanna, şimdi o eşsiz. Büyüyü engelleyebilir. Durdurun onu. Senin öfken üzerinde test ettik.

Burada. Hiç kuşkunuz olmasın, kralınız burada olsaydı, Hanna yakınlardayken dünyayı yerinden oynatamazdı. Hayatım boyunca aynı yeteneğe sahip sadece bir Alver'le daha karşılaştım."

Gece Yaratan sandalyede tekrar arkasına yaslandı ve parmaklarını karnının üzerinde gezdirdi. "Şimdi, bedenleri parçalayabilen bir çocuk ve herhangi bir laneti, büyüü, herhangi bir karanlık öfkeyi veya büyücüyü engelleyebilecek bir başkası, bu göze çarpmayan çocukların orada küçük Ellis ile yararlı olabileceğini düşünmüyor musun?"

Alvers'in yeteneklerini öğrenmek hem korkutucu hem de büyüleyiciydi. "Neden Ellis?"

"Çocuk kralın onu tanıyacağı konusunda ısrar etti. Geldiğimizi bilmesi ve planın geri kalanı için pozisyon alması gerekecek."

"Onlar çocuk," diye tekrarladım.

Gece Yaratan aniden ayağa kalktı. "Ve hayatta kalmayı öğrenmelerini gerektiren bir hayat yaşadılar. Sizin topraklarınızdaki çocuklar rahat, şımartılmış hayatlar yaşıyor olabilir. Ama doğuda, Alver çocukları ilk nefeslerinden itibaren özgürlük için savaşırlar. Onları küçümsemeyin ve başarılı olacaklarından emin olmasaydım loncamdaki hiç kimseyi, özellikle de Ash ve Hanna'yı riske atacağımı düşünmeyin."

"Çok huysuzsun."

"Seninle, evet. Birinin benden bu kadar şüphe duymasına alışık değilim."

"Seni tanımıyorum. Şüphe duymaya hakkım var. Savaşa gidiyoruz, Nightrender."

"Ve eğer bunu başarırsak avantajlı olacaksınız."

Eğer. Olasılıklar istemedim. Şans istemedim. Ama hiçbir şeyin garantisi yoktu, hiçbir zaman da olmayacaktı.

"Halkının Valen'i gördüğünden emin misin?" Midem yine bulandı. Valen'in Ravenspire'daki rahatının sona erdiğine dair rahatsız edici bir rapor.

Nightrender, Mattis ve Brant'la konuşurken Vali ve Raum'a baktı. Yavaşça başını salladı. "Meydanı ve onları tuttukları rafları gördüler. Duymak istediğiniz şeyin bu olmadığını anlıyorum ama onun açıkta kalması daha iyi. Çocuklar ona daha kolay ulaşacaktır."

Bütün gün Raum ve Vali ortalıkta yoktu. Valen, Sol ya da Gunnar'la ilgili herhangi bir faaliyeti gözetlemek için Ravenspire yakınlarındaki tepelere gönderildiklerini yeni öğrendim. Aradaki mesafe en az yirmi boydu. Büyülerini tam olarak anlamamıştım ama Lyx kasabasına adım atmamışlardı ve yine de sanki avluda oturuyorlarmış gibi rapor veriyorlardı.

Kan dökülüyordu.

Harekete geçme zamanımız gelmişti. Güven ya da güvenme. Valen için, Nightrender'a da söylediğim gibi, her şeyi riske atabilirdim.

Ravenspire Kalesi ve Kara Mezar'ın boyutlarına göre planlarımızı, dizilişlerimizi karaladığımız parşömen kâğıtlarını onun önünde hareket ettirdim. "Bunları tekrar gözden geçirmen gerekiyor mu?"

Doğruyu söylemek gerekirse, planlara bir kez bile baktığını görmemiştim. Başının yan tarafına vurdu. "İşaretlerimi biliyorum."

Evet, Junius ve Niklas her hareketi böyle tanımlıyorlardı. Sanki bu plan yükselen bir savaştan çok bir dansmış gibi. Hepimizin buluşması gereken hedefler vardı.

İlk olarak, Gece Prensi'ne halkının geldiğini haber verdi. Ellis tarafından teslim edildi. Nefret ettim ama daha iyi bir seçeneğim yoktu.

İkincisi, Niklas, Junius ve Tova'nın Valen'i muhafızların arasından geçirip Ravenspire'dan çıkarmanın bir yolunu bulma sorumluluğu vardı. Niklas'ın da Bevan'ınki gibi bir büyüsü vardı. Bir Elixist, zehirler, büyüler ve yardım edebilecek ya da zarar verebilecek iksirler yapan bir işçiydi. Tova bir çeşit şifacıydı, bu da Valen'in şifaya ihtiyacı olduğuna inandıkları anlamına geliyordu ki bu beni daha da hasta etti.

Üçüncüsü, savaş alanında buluşup krallığımızı geri alacağız.

Basit. En azından teoride.

O zaman neden planın her tekrarında midem bulanıyordu?

Bir şeyi atlamıştık, bir sorunu gözden kaçırmıştık. Calder'ın bizim öngöremediğimiz planları olabilirdi.

Parşömene bakarak parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. Dizlerimin ağırlığıma dayanamayacağını düşündüğümde, nazık bir el omzuma dokundu.

Herja elimi tuttu. "Elise, korkuyorsun. Ama Alver halkıyla Gece Halkı'nı birleştirmenin olağanüstü şeyler yapacağını tüm kalbimle hissediyorum. Onların büyüsüyle benim gibi bir deneyimin olmadığını biliyorum ama bu olağanüstü bir şey."

Ben de onun elini sıktım. "Keşke hikaye anlatıcısını yanımıza alabilseydik ve kaderin gücünü kullanabilseydik, o zaman

endişeden tüylerim diken diken olmuyor."

"Ravenspire'in bunca zamandır bizi hayatta tuttuğu bilgisine sımsıkı sarılın. Valen ve Sol'a ihtiyaçları var. Her ne kadar bu düşünceden nefret etsem de, Gunnar bir Alver ve Ferus soyundan geliyor. Ona da ihtiyaçları olduğuna inanacaklardır."

Gözünün kenarından bir damla yaşı süzüldü. Herja, Ravenspire'in mahk mlarına yapılan muameleyle ilgili rapor karşıısında sessizliğe bürünmüştü. Onu teselli etmek, çocuğun iyi olacağını söylemek istedim ama bilmiyordum.

Onun sözüyle Nightrender ayağa kalktı. Bir gölge gibi hareket etti ve omzu yanımdan geçene kadar neredeyse hiç ses duymadım. Ama gözleri Herja'nın üzerindeydi. "Oğlun hakkında ne dedin? O bir Alver mi?"

Başını salladı. "Bildiğini sanıyordum."

"Duymamıştım. Yeteneği nedir?"

"Babası ona Hipnotik derdi. Düşünceleri değiştirebiliyor ama bu ona çok acı veriyor."

" nk  onu nasıl kucaklayacağını öğrenmedi. Babası bir Alver mi?"

Herja yüzünü buruşturdu ve

başını salladı. "Nerede o?"

 ld  m ?"

"Bilmiyorum. Doğu'ya geri götürüldü." Gülümseyerek Hanna'yı işaret etti. "ocuk, onun yapabildiklerini yapıyor. Her türlü büyüyü engelleyebiliyordu."

Beklediğim şey onun tipik ilgisizliği idi, ama bunun yerine Gece Yaratan solgunlaştı, gözleri büyüdü. Herja'ya doğru hızlı bir adım attı. "Onun adı ne?"

Bir adım geri çekildi. "H-Hagen Strom."

Az önce bana küçük Hanna gibi büyü yapabilen başka bir Alver tanıdığını söylememiş miydi? Parmaklarım avuçlarımın içine gömüldü. Tanrılar aşkına, ya Hagen'ı tanıyorsa? Ya bu kaderin planının bir parçasıysa? Güçlü bir büyüyle doğuyu kuzeyle birleştirmek için?

Nightrender en az beş nefes boyunca şaşkın ve hareketsiz bir şekilde baktı.

"Onu tanıyor musun?" Herja onun kolunu tuttu. "Lütfen, onu bulmalıyız."

"Strom," dedi nefesinin altında. Bir hüsrân çığlığıyla geri çekildi, yüzünde karanlık bir ifade belirdi ve hışımla uzaklaştı.

Herja'nın boş eli titredi. Nightrender sevgilisini tanıyordu, bundan emindim. Ona yardım etmesini istemek için bir adım attım, ona öldüğünü söylemek bile ona ne olduğunu merak etmekten daha iyiydi, ama Nightrender gölgeler arasında kaybolmuştu.

Bir sonraki anda bunun bir önemi kalmadı. Halvar ayağa kalkıp ellerini çırparak sessizlik talep ederken uzun ev sessizliğe gömüldü.

"Bu anı bekliyorduk. İlk olarak Ari Sekundär tarafından getirilen bir isyan."

Ari alkış sesleri arasında içki borusunu kaldırdı. O da diğer pek çokları gibi savaş derileri ve muhafızlar giymişti. Beli kılıçlarla kaplıydı; bir kalkan bacağına yaslanmıştı. Altın rengi saçları örgü şeklinde arkadan bağlanmıştı. Bana başıyla selam veren Ari, yumruğunu kalbinin üzerine bastırdı.

Birlikte, son savaş alanı olmasını umduğum yerde duracaktık.

"Kraliçemizle birlikte bitireceğiz." Halvar kenara çekildi ve yerimi almam için bana başıyla işaret etti.

Kafatasım nabzımla birlikte zonkluyordu ama bocalamayacaktım. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Çenemi kaldırarak kalabalık uzun evin önünde durdum. "Bu savaşa eski Etta için, Kral Arvad ve Kraliçe Lilianna'nın yönetimi altındaki bolluk ülkesi için giriyoruz. Bizim olanı, tüm insanlara ait olanı geri alıyoruz. Kralımızı geri alıyoruz! Evlerimizi. Öfkemizi. Ve bocalamayacağız. Düşmeyeceğiz. Birlikte, aramızda ve denizlerin ötesinde köleleştirilenler için ayaklanacağız. Tanrılar tarafından kutsanmış büyü için yükseleceğiz. Özgürlük için yükseliyoruz!"

Yeminlerimden hançeri kaldırdım. Kükremeler duvarları sarstı, bıçaklar muhafızları kesti.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. *Geliyoruz*, Valen'in bunu bilmesi umuduyla saçaklara doğru dua ettim.

Sonunda zamanı gelmişti. Savaş

çağırıyordu.

Yirmi DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

— 8 —

GECE Prensi

TÜNİĞİMDEN SIYRILAN Kuzgunlar bileklerimi direklere bağlamaya çalıştılar, böylece kollarım iki yanıma uzandı. Öfkemden uzakta, silahsız, yarım düzine muhafız tarafından kuşatılmışken, buna izin vermekten başka yapabileceğim çok az şey vardı.

Calder benden iki adım ötemde durmuş, sırtıyordu. "Bu sona erebilir, Gece Prensi. Bana mezar hakkında bildiklerini anlat ve bu iş bitsin. Dün yetmedi mi?"

Sırtımdaki açık yaralar hâlâ acı içinde kaynıyordu. Sol yanımda solgundu, onu bir tahtanın üzerine sırtüstü yatmaya zorladılar, kolları iki yana açılmıştı, göğsünde yanıklar vardı.

"Bu mezar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Bilseydim sana gerçekten söyler miydim sanıyorsun?"

"Bir daha deneyin, sizi lanet olası piçler," diye tersledi Sol, sanki konuyu iyice açıklığa kavuşturmak istercesine. "Daha yeni başladık."

"Eğer dileğiniz buysa." Calder bir parmağını şıklattı ve beş Kuzgun harekete geçti.

Sol başını kaldırdı. Vücudum uyuştı. Dünkü işkence boyunca sahte kral, Gunnar'ı Sol ve bana yapılan vahşeti izlemeye zorlamaktan büyük gurur duydu. Çocukla alay ettiler, yüzünü buruşturduğunda güldüler, onu itip kaktılar ama asla kan akıtmadılar.

Şüphesiz, Gunnar'ı kırmak için bir taktik. Onun zayıf olduğunu düşündüler ve o da yanıldıklarını kanıtladı.

Ama şimdi onu zincirlendiği dar banktan kaldırdılar ve avlunun ortasındaki podyuma sürüklediler.

"Ne yapıyorsun sen?" Sol sessiz kalamayarak tükürdü.

Calder Sol'un masasının etrafından dolaştı ve bir dirseğiyle masanın kenarına yaslandı. Rahatlamış, her çarpık anın tadını çıkarıyordu. "Çocuğu tüm bu eğlencenin dışında bırakmanın adil olduğunu sanmıyorum."

Kuzgunlar Gunnar'ı dizlerinin üzerine itti. Çenesi gerilmişti ama yeterince yakından bakınca çenesinde hafif bir titreme hissediliyordu. İki muhafız gerekenden daha fazla güç kullanarak kollarını uzattı ve sanki bir masanın üzerine uzanıyormuş gibi bileklerini bir tahtanın üzerine bağladı. Deri şakırtısı duyularımı yeğenime yaklaşan bir Kuzgun'a ve bir elinden sarkan tabaklanmış domuz derisinden örülmüş şeritlere uyandırdı.

"Gunnar, bana bak." Altın rengi gözleri bana dikilene kadar bekledim. "Biz seninleyiz. Sende anne ve babanın cesareti var. *İkisinin de.*"

Babasını tanıımıyordum ama çocuk ona değer veriyordu ve ailesini kurtarmak için esareti göze almıştı. O cesurdu ve kelimeler

önemliydi. Gunnar'ın çenesinin titremesi durdu. Başını salladı ve gözlerini Calder'a dikti. "Sana hiçbir şey vermiyoruz."

"Ne kadar cesur bir küçük Ferus." Calder güldü, yanıma sürüklendi ve yüzümü okşadı.

Yanağım seğirdi. "Karımı teslim etmeyeceğim. İstedığınız bu mezar kapalı kalacak. Savaşımızı durdurmayacağız. Ve beni öldürmeyeceksin çünkü kendi tehditlerine inanmıyorsun ve ölürsek sonuçlarından korkuyorsun. O yüzden oyalanmayı bırak. Devam edin."

Calder'ın keskin yüz hatları nefretle gölgelendi. "Pekâlâ." Sahte kral arkamdaki bir yere başıyla işaret etti. "Tekrar deneyelim ve bakalım o kana susamışlığı ortaya çıkarabilecek miyiz, Gece Prensi. Emrimde akılsız bir canavar olması fikri hoşuma gidiyor."

Başka bir şey demezdim. Kanayan bir ses bile çıkarmazdım.

Aynı tehditler dün de yapıldı. Ravenspire Kalesi'nin umudu, bir kez daha kendi zihnimde kaybolana kadar kanımda kaynayan şiddeti alevlendirmektir. Doğrusu, Sol'un ve şimdi de Gunnar'ın acı çekmesini izlemek beynime kasvetli bir sis ekledi. Her kuzgunun uzuvlarını yavaşça koparma arzusu. Yüksek sesle paylaşılamayacak kadar loş ve vahşi düşünceler Calder'a aitti. Runa'ya. Jarl Magnus'a.

Sanki zihnim onu havadan çekmiş gibi, Kuzgunların kaptanı yaklaştı. Sesini ezberlemiştim. Ağır adımlarla, ayak parmaklarını hafifçe sürükleyerek. Solumdaki masa her türden silahla doluydu. Oyma bıçakları, şişler, demir çiviler, zincirler.

"Valen," dedi Sol. "Buranın kralı sensin. Bu topraklar seni seçti. Öfke sizi kurtaracaktır."

Reis silahları parmaklarken kardeşim gözlerini kapattı.

Saçımı avuçlayıp başımı geriye çekti, böylece gözleriyle buluştum. "Timoran'a karşı işlediğin suçların cezasını sana ben vermek istedim. Bunu sizin için yapmak bir onurdur Gece Prensi." Ağzını kulağıma dayadı. "Bu savaş sona erdiğinde, halkınız yok olduğunda, kanun Elise'i karım olarak tanıyacak. Eğer yaşarsa, size yemin ederim ki Gece Prensi, ona çok iyi bakacağım."

Baltalar kalbine.

Boğazına hançer.

Belki de her parmağı teker teker alırdım.

Gözlerimi kapattım, her bir leziz kanlı görüntüyü hayal ettim.

Sonra acı geldi.

Jarl işkencesinde metodikti. Bu onu heyecanlandırıyordu. Bedenlerin acıya karşı kenetlenip sıkılaşması onun vahşetini daha da artırıyordu.

Gözlerimi kapadım, yumruklarımı sıktım. Bıçağının her darbesi Kan Hayaleti olarak yaşadığım hayatın soluk izlerini açıyordu. Sıcak bir kan kokusu burnumu yaktı, ciğerlerimi doldurdu. Safra boğazımın arkasıyla alay etti.

Sırtımı, kollarımı, bacaklarımı farklı bıçakların sonsuz darbeleri, kesikleri, dilimleri oydu. Kulağımın bir parçasını oydu. Avuç içlerimi yaktı.

Bıçak geri çekildiğinde kaslarım kasıldı. Nefes nefese kaldım ve tahta çیتالara kan tükürdüm. Tüm bunlar olurken kalabalık izlemek için toplanmıştı ama mide bulandırıcı bir sessizlik vardı. Hıçkırıklara, işkence görenlerin çığlıklarına hasret kalmışlardı.

Onlara bu zevki tattırmazdım.

Jarl öne doğru ilerledi; elleri kanımla ıslanmıştı. Dikkatli hareketlerle kanlı bir sustalının ucunu parmaklarımın arasında gezdirdi. "Sen acıya alışkınsın. Ama sevdiklerin incindiğinde zırhın kırılıyor, bu doğru değil mi? Aklını delilikle, *kana susamışlıkla* döndürüyor."

Saçlarım yüzümdeki tere yapışmıştı ama boşluklardan ona baktım. Bıçaklar. Kırık dişler. Ateş.

Onu bitirmenin bir sürü yolu var.

Katliam hayallerim Sol'un iniltisiyle yıkıldı. Kardeşim irkildi, Jarl yanan ocakları morarmış göğsüne bastırıp derisini Ravenspire sembolleriyle dağlarken dişlerini sıktı.

"Sol," diye mırıldandım.

Bunun acıya bir tepki mi yoksa bana bir yanıt mı olduğundan emin olamadım ama kardeşim başını sallayarak beni susturdu.

Bir çığlık koptu. İlkti ve çabucak boğuldu. Örgüler ikinci kez çatırdadığında, Gunnar'ın ağzını açıp öne doğru kıvrılmasını izledim. Bir Kuzgun ön kollarına tekrar, tekrar ve tekrar vurdu. Ağrılar arttı. Çocuk gözlerini sıktı. Sessiz kalmaya çalıştı.

Sol ve ben Ravenspire Kalesi'nden ne bekleyeceğimizi biliyorduk. Belki Gunnar da bir şekilde biliyordu ama Stor Magnus'la birlikte hiç işkence görmemişti. İzole edilmiş, anne ve babasından uzak tutulmuştu, evet. Ama fiziksel acı, bu onun ilk deneyimiydi.

Kardeşimden ve benden çok, çocuk için acı çekiyordum. Onun için öfkelen dim. Vücudum, onunla sonsuz kırbaç arasında durmaya çalışmak için bir refleks gibi kısıtlamalarım a karşı çekti.

Büyüsüyle bunu durdurabilirdi. Kuzgun'un arzusunu tersine çevirebilirdi. Ama Gunnar büyü sü n ü açığa çıkarmamaya yemin etmişti. Şüphesiz, çocuk onun bir fae olmadığını, tamamen başka bir şey olduğunu ortaya çıkarırsa hayat daha kötü olurdu.

Ta ki Gunnar'ın derisi sonunda yarıldığında havayı bir koku doldurana kadar.

Hayır.

Şu lanet rütbe, Alver kanı. Gücünü kullanmasa bile fark edilecekti. Kan bileklerinden masanın üzerine, podyumun tahtalarına doğru düzenli bir şekilde damlıyordu. Etrafını mide bulandırıcı, tatlı, iğrenç bir koku sarmıştı.

Kuzgun kolunun tersiyle burnunu kapattı, kokladı, sonra kırbacı tekrar kaldırdı.

Bunu fark eden tek kişi o değildi. Etraftaki herkes burnunu kırıştırdı. Sahte kral bile. "Bu onun kanından mı?"

"Valen," dedi Sol soluk soluğa. Kimse bize aldırış etmedi, meraklı bakışlarla potent oğlana baktılar. "Maskele onu. Maskeleyin. *Lütfen.*"

Göğsümde bir çılgınlık sıkıştı. Kan kaybından dolayı görüşüm bulanıklaştı ama Sol'un bakışlarını takip ettim. Her yerde

Avluda ayvanın zayıf çiçekleri vardı.

"Toprak seni seçti," diye fısıldadı Sol. Derisi çok hamdı, çok kırılmıştı ama kırılmayacaktı. Hayatının son ipliğine kadar Güneş Prensi kırılmayacaktı.

Toprak kralını seçti. Ailemin lanetini kıracak kadar güçlü bir öfke bizi buraya getirdi.

Öfkeye karşı bağlanmıştım.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Gerçek, yalvarmamı engellemedi. Zihnimde, kalbimde, tanrıların uzun zaman önce bu toprağa yerleştirdiği öfke her neyse, çağrılarima cevap vermesi için yalvardım. Sol toprağı öldürebilirdi, ama ben onu çiçeklendirebilirdim.

Vücudum sıkıştı. Damarlarımda hapsolmuş öfke yanıyordu. Bağlarla savaşıırken, bir güç parıltısı için yalvarırken, hayal kırıklığıyla bir çılgılık attım. İşkenceye dayanabilirdim. Ama bu, şiddetli büyüü kazmanın, bileklerimdeki bantlara rağmen tutunacak bir iplik aramanın acısı, enerjimi, uyanık kalma isteğimi her şeyden daha hızlı tüketti.

Bedenim daha fazla dayanamadan önce kaç dakika geçti, bilmiyordum.

Soluklar geldiğinde çenem göğsüme düştü ve kalbim kaburgalarımın çarptı, çok hızlı, çok vahşi. Pusun içinden bir kadının tiz sesi kalabalığın üzerine yükseldi.

"Tüm tanrılar,

bakın!"

"Cehennemler

adına."

Başka sesler de mırıldanıyordu ama ben onları bir su duvarının içinden duyuyordum.

Her ne başladıysa, uyku kadar önemli değildi. Ya da ölüm. İkisini de kabul ederdim. Bacaklarım beni daha fazla tutamadı. Yere yığıldım ve vücudumun ağırlığı öne doğru düşerken bileklerimin etrafındaki ipler eklemelerimi sıktı.

"Gerçek kralınızı görün!" Sol'un sesi kükredi. "Tanrılar tarafından seçilmiş kralınızın önünde eğilin!"

"Sustur onu," diye tısladı

Jarl. Tek gözümü kırdım.

Podyum aynı değildi. Silah masaları, bedenlerimizi saran ipler, kanlı döşeme tahtalarının tüm genişliği hareket eden, büyüyen, çiçek açan gümüş ayvanın sarmaşıklarıyla kaplıydı.

Dallar cılız parmaklar gibi uzamış ve rafı kaplamıştı. Moonvane her tahta parçasının, her masanın, her direğin etrafına sarılmıştı. Dikenli dallar silah masalarını kozalamış, tüm bıçakları ve bıçak ağızlarını kaplayarak onları dokunulmaz hale getirmişti.

Her bir çiçek sonuna kadar açıldı, havaya tatlı süt kokusu yaydı, Gunnar'ın kanını maskeleydi ve çiçeklerini bilincimi kaybetmemek için mücadele ettiğim yere doğrulttu.

Bir Kuzgun Sol'un yanına gitti ve ağzını kirli bir çamaşırıyla doldurarak onu susturdu.

Calder ve Runa podyumun başında durmuş, öfke gösterisine bakıyorlardı. Halkı biraz da inanmazlıkla bakıyordu.

Şüphe.

Sırıttım ya da en azından denedim.

"Öldürün onu," Calder'ın karanlık emri rafın üzerinden aktı.
"Onları bu gece burada bırakın. Yaraları iyileştirmeyin."

Sonraki anlar bulanıktı. Kuzgunlar, Sol'un işkencesiyle elde ettikleri manipüle edilmiş zehirin bir kısmını dalların üzerine mürekkep siyahı olarak döktüler.

Bir anda ayçiçeği buruştu, çiçekleri soldu. Daha fazla muhafız halkı meydandan dışarı çıkardı, hayatlarına geri dönmelerini istedi. Jarl silahlarını ölü çalılardan kurtardı. Gitmeden önce, "Yarına kadar, Gece Prensi." diye fısıldadı. Yüzüme vurdu, böylece dişlerim yanağımı kesti ve çenemden aşağı daha fazla kan damladı.

Ama iş bittiğinde, orada kanlar içinde ve acılar içinde bırakıldığımızda, biraz huzur buldum. Sonunda dinlenebildim.

Vücudum sarsıldı ve gözlerimi kırıştıtarak açtığımda karanlıktı. Kuzey tepelerinden gelen soğuk rüzgârlar kükrüyordu. Omurgamda bir ürperti dans etti.

"Sol." Sesim çatallaştı.

İnledi. Yaşıyor. Gunnar seğirdi ve bitkin gözlerini benimkilere çevirdi. Yaşıyordu. Yaşıyorduk.

Dizlerimi kaldırmaya çalıştım ama omuzlarımdaki ve sırtımdaki parçalanmış deri buna karşı çıktı. Yüzümü buruşturarak, bağlı kollarım yerine dizlerime biraz daha baskı uygulamaya çalıştım. Kurumuş kan dudaklarımı kapladı ve ağzımın tadı kötüleştı. Bir damla suya hasret kalmıştım.

"Geri çekil evlat." Bir Kuzgun elini uzatarak podyumdan uzaklaştı. "Evine git."

"Sadece onu görmek istiyorum. Ondan çok nefret ediyorum. Çok fazla."

Kuzgunlar gülüyor muydu? Yoksa daha çok yaklaşanlara hırılıyorlar mıydı?

"Başın sağ olsun evlat, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez." Çeliğin kılıfından süzülüşü dikkatimi daha da yoğunlaştırdı. "Geri çekil dedim."

Üç çocuk nöbetçinin etrafında duruyordu. Doğrusu, bir şeyler görüyor olabilirdim. Hayır, oradaydılar ve cesurlardı. Anladığım kadarıyla, kafamıza bozuk meyve çekirdekleri atmayı planlıyorlardı.

"Bir atış yapmama izin verin, lütfen, *Herr*. Sadece bir tane," dedi bir çocuk tekrar.

Podyumun etrafındaki Kuzgunlar güldüler ve gençleri el sallayarak uzaklaştırdılar. Kımıldamadılar.

"Kulaklarınız var mı?" Çocukların en yakınındaki muhafız hayal kırıklığıyla gençlere doğru hızlı bir hamle yaptı ve ardından tiz bir acı çılgılığı attı.

Bacağını tutarak yere yığıldı. Diğer üç Kuzgun ona doğru koştu.

"*Herr*, daha dikkatli olmalısınız. Buralarda kemikleri kırmak için hileli adımlar yeterlidir." Bir çocuk hınzır bir sırıtışla konuştu. Aydan daha solgundu ve saçları kuzgun kanadı gibiydi.

Muhafızlar Kuzgun arkadaşlarının etrafını sarmış, üçlüden birinin podyuma fırlaması için dikkat dağıtıcı bir pencere bırakmışlardı. Hazırlandım

Bizi hangi çürümüş çamurla doldurmayı planlıyorlarsa, ama geveze çocuk önümde diz çöktü.

"Zamanım az, Kralım-" Bu

sesi tanıyordum. "Ellis?"

Çocuğun gözleri benimkilerle kilitlendi. Elime rulo haline getirilmiş bir parşömen parçası ve kavrulmuş ağaç yemişine benzeyen bir şey tutuştururken sırtışında bir muziplik vardı. "Açıklayacak zaman yok, bunu ye." İtiraz etmeye fırsat bulamadan çocuk cevizi dudaklarıma bastırdı ve beni ağzımı açmaya zorladı. "Ye şunu."

Öksürdüm ve acı, çürümüş bir tat boğazıma ve dilime dolduğunda yumruyu yutmaya çalıştım.

"Güzel," dedi Ellis hızlıca. "Vurduğunda seni kule odana geri koyduklarından emin ol."

"Ne vurduğunda? Ellis, ne-"

Solgun çocuktan gelen bir ısıklık Ellis'i tekrar ayağa kaldırdı. "İyi bir gece geçirmeyeceksiniz Kral Valen. Ama kraliçe geliyor, sanırım düşünecek iyi bir şey var."

"Hadi gel." Yeni çocuk Ellis'in kolunu çekiştirdi. Onu tanıımıyordum ama bir an için göz göze geldik. "Umarım yaşarsın. Mesmer'inin yere çakılışını görmek istiyorum."

Mesmer? Bir Alver. Elise Alver halkını toplamış mıydı?

Ben daha soramadan gitmişlerdi. Birkaç Kuzgun arkalarından bağırdı ama kırık muhafızın iniltileri üzerine çocukların gitmesine izin verdiler.

Tenim ateş gibi bir sıcaklıkla karıncalandı. Tedirginliğimi üzerimden attım ve parşömeni birkaç kelimeyi okuyabilecek kadar parmaklarımın arasına aldım. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Benimle savaş alanında buluş, aşkım.

-E

"Valen," Sol'un zayıf sesi geceyi böldü. "Ne oldu?" "Kan aradı," dedim sesim kısık bir şekilde. "İnsanlarımız cevapladı."

Yirmi Beşinci BÖLÜM

— • —

HAYDUT Prenses

SAVAŞIN SESİ Ruskig'in gecekonduarında çınılıyordu.

Bazıları için bu acı, ölüm ve korku demektir. Benim içinse her şeyi kucakladım. Hayal ettiğimden daha fazla güvenle, daha fazla ilerleme arzusuyla adım attım. Ağaçların arasında, koruma duvarlarımızın hemen ötesinde, erkekler ve kadınlar kılıçlarını biledikçe karanlıkta çelik üzerine taş sürtünüyordu. Casper, Stieg ve Ari kalkan yığınlarının yerini değiştirip onları yaya savaşçılara dağıtırken kalın tahtalar birbirine çarpıyordu.

Havadaki kokular bile farklıydı.

Ormanın taze baharatı yerine, tanrılara sunulan küçük kişisel adaklardan odun dumanı yükseliyordu. Bir deri nefesi, ağır boyalı sürmelerin keskin tadı. Ter ve biraz da korku, yaprakların ve toprağın üzerindeki yeni yağmuru maskeliyordu.

Bulunduğumuz noktadan yamaç Ravenspire Kalesi'nin uzaktaki ışıklarını gösteriyordu.

Valen'in savaş baltalarından birinin sapını sıkıca kavradım. Yakında, bunları onun ellerine geri vereceğim. Tek plan buydu.

adrenalinle beslenmemi sağladı. Ağır silahlar kuşanmıştım ve kaderimle yüzleşmeye hazırdım. Yeminlerimizden kalma iki hançer, Buz ve Kül, sırtımın küçük kısmında kılıflıydı. Savaş baltaları belimde ve bir seax da sol kalçamdaydı.

Arkamda Halvar, Brant ve Kari savaşçıları pozisyonlarına yönlendirdiler. Okçular, yaya savaşçıları, nehir yoluyla yaklaşanlar, Ravenspire'in arka tarafını bloke ediyorlardı. Niklas, altın rengi saçları kızıla çalan uzun boylu bir adam olan Falkyn'lerinden biriyle konuştu. Falkyn Niklas'ın kolunu sıktı, başını salladı ve loncanın geri kalanına döndü.

Alvers bizimle savaşırdı. Tuhaf büyülerini kullanırlardı ve bu arzularının savaş sevgisinden mi yoksa lonca liderlerine olan sadakatlerinden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

"Aynı savaşı veriyoruz." Alçak, karanlık sesi irkilmeme neden oldu.

Nightrender yanımda belirdi. Gözleri sürmeliydi, yüzünde kırmızı ve siyah çizgiler vardı. Altında saklandığı kukuletayı başına geçirmişti ve birkaç gölge sisi karanlık, saydam bir pelerin gibi onu takip ediyordu.

"Pardon?"

Silahlarını hazırlayan Alver loncalarını işaret etti. "Şaşkın görünüyordunuz. Bir kez daha neden burada olduğumuzu, tanımadığımız insanlar için canımızı tehlikeye attığımızı anlamaya çalıştığınızı düşündüm. Bizim topraklarımızda olmayan bir savaş için."

"Sezgilerin kuvvetli, Nightrender. Aynı savaşı veriyoruz da ne demek?"

Bir ayağını devrilmiş bir kütüğün üzerine koydu ve dizinin üzerinden dirseklerine doğru eğilerek geceye baktı. "Bütün bunlar aptal insanların bu toprakların büyüünden korkup onu susturmaya çalışmasından kaynaklanıyor. Ya da senin krallığında olduğu gibi, tahtını korumak için onu çalmaya çalışmak. Evde de durum aynı."

"Cesetleri yok etme gücünüzle, Alver halkının doğuda kontrolü nasıl ele geçirmediğini merak ediyorum."

Alay etti. "Dağları parçalama, gelgitleri yükseltme ve üzerinde durduğumuz toprağa hükmetme gücünle, Gece Halkı'nın tahtı çok daha önce nasıl geri almadığını merak ediyorum."

Bir noktaya değindi. "Büyü yapanlara zulmeden liderleriniz mi var?"

Gece Yarısı bakışlarını tırnaklarına indirdi ama tırnaklarıyla gerçekten ilgilendiğinden şüpheliydim. Adam hakkında bu kadarını öğrenmiştim; gerekli olduğunu düşünmediği sürece anavatanından bahsetmeyi sevmezdi.

"Evde mesmer -büyü- sağlıklı, ısıltılı bir ticarete dönüşüyor. Ama sakın aldanmayın, güç sahibi yerlerde Alvers'ler var. Göz önünde ticaret yaparlar, manipüle ederler ve kendi halklarına işkence ederler. Mesmer sizin öfkeniz gibi incelenir, ama aynı zamanda ona sahip olanları zenginleştirmek ve kaderin armağanlarını kullanmanın bir yolunu aramak için onlara güç vermek için çarpık bir eğlence türünde saygı görür."

Kaşlarımı çatmıştım. "İnandığın şey bu mu? Dünyamızın güçlerini kaderin Norn'larının verdiği mi?"

"Halkının çılgınlıklarını duymazdan gelen mistik varlıklara itibar etmem." Gözleri bana kaydı. "Ama eğer yapsaydım, bu biraz mantıklı olurdu. Halk yüzyıllardır kaderi kontrol etme şansını çalmak için büyüü inceledi, işkence etti, sömürdü ve bu sona ermeyecek."

"Bunu bitirebiliriz. Burada. Bugün."

Alay etti ve gecenin içine baktı. "Belki sizin dünyanızda. Umarım burada Fae'ler yükselir, krallığınızın büyüü hüküm sürer. Bunun Doğu'da olacağına dair çok az umudum var."

"Oradaki savaşınız nedir? Neye karşı savaşıyorsunuz?"

Senin savaşın bittiğinde onunki başlar.

Nightrender'ın Calista'nın kehanetine inanmadığına dair çok az şüphem vardı. Yine de bakışlarının dalgınlığı anlar oldu ve sanki yüksek sesle söylemeyeceği bir şey düşünmüş gibi görünüyordu. Sanki bu kavgaya neden karıştığına dair söylediğinden daha fazlasını biliyormuş gibi. Bana tekrar baktığında gözleri beni olduğum yerde delip geçti. "Masque av Aska."

"Ne?"

"Dört kraliçenin hikayesini hiç duydunuz mu?"

Midem bulandı. Lilianna gizemli arkadaşına dört kraliçe hakkında bir şeyler yazmamış mıydı? "Hayır," diye itiraf ettim. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum."

"Bir halk masalı," dedi. "Bir gün kaderin tüm armağanlarının dengesini yeniden kuracak olan dört kraliçe: seçim, bağlılık, onur ve kurnazlık."

"Bunlar kaderin hediyeleri mi?"

"Efsane, vahşi Norn'ları nazik gösteriyor, değil mi?" Sırıttı. "Hikâyeye göre, bu kraliçeler gerçek tanrıların seçilmişleridir, diyebiliriz. Bu yüzden Doğu'da Alver'ler efsaneyi kutlamak için her seferinde büyük bir maskeli baloda gösteri yaparlar. Her hediyein gerçek kraliçenin yükseldiğini kanıtlayacak bir kalıntı ya da işaret taşıdığı söylenir. Belki de ölü bir toprağın çiçek açması gibi basit bir şey."

Birkaç ayvanın çiçeğini gösterdiğinde gözlerimi açtım. Fark etmemiştim ama gümüşü yapraklarını bana doğrultmuşlardı.

Nightrender dilini şaklattı ve devam etti. "Zenginlerimiz bunun için bir yarışma düzenlediler; kadınlar basit bir görev için yarışacak ve eğer başarılı olurlarsa efsanenin kraliçesi olacaklar."

"Kimsenin kazanmadığını varsayıyorum."

"Haklısın." Kıpırdandı, parmaklarının boğumlarını bir kez çıtlattı. Bu onu tedirgin ediyordu ve ben de nedenini anlamak istiyordum. Nightrender'ın pek çok sırrı vardı ama bu tartışma geldiğinden beri onu en çok huzursuz eden konu gibi görünüyordu.

"Kimse kazanmayacaksa, bu maskeli balo neden devam ediyor?" diye sordum.

"Çünkü bu büyük bir şenlik. Güzel bir kabus. Devirler boyunca, güçlü ve eşsiz bir büyüye sahip olanların bir gün tacı kazanacağına inanılırdı. Bu yüzden Alver'ler alınır, kontrol edilir, zengin bir kutlama için kukla olarak kullanılır. İlk bakışta saygı duyulan, hoşlanılan kişiler gibi görünseler de maskeli balo tarafından ele geçirilen Alverler, efendileri için adam öldürecek sadık köpeklere dönüşür.

"Bizim krallığımız bir krallık değil. Pek sayılmaz. Dört bölgemiz var, hepsi de farklı miktarlarda açgözlülükle yönetiliyor. Burada olduğu gibi, uğruna savaştıkları tahttır. Ama aynı şekilde değil. Onu boş tutmak için savaşıyorlar. Bu eski halk hikâyeleri ve kehanetler, güçlülerin, eşsiz Alvers'lerimizden biri tahta geçerse neler olabileceğinden korkmasına neden oluyor. Bunun olmamasını sağlamanın en iyi yolu nedir?"

"Onları öldürmek mi?"

Bir omzunu silkiyor. "Tek yönlü belki. Ama Doğu'da, bu garip Alvers'leri kendi cüzdanlarını doldurmak için kullanmanın oldukça kârlı olduğunu keşfettiler."

"Bizim gibi yükselebilirsiniz. Ticaretlerini ellerinden alın."

"Bizim topraklarımız, Gece Halkı ile iktidar sahipleri arasındaki çizgilerin net bir şekilde çizildiği burası gibi değil. Bu büyü ve ölümlüler arasındaki bir savaş, değil mi? Benim geldiğim yerde büyüye sahip olanlar, büyüye sahip olanlara karşı savaşıyor. Efendileri için öldüren sadık köpekler, hatırladın mı? Eğer bir Alver yarım bir hayat bile yaşamak istiyorsa, bizim gibi hırsızlarla birlikte yeraltında kalmak daha iyidir."

"Yani, bu yüzden mi burada savaşıyorsunuz?"

Dudaklarında bir kıvrılma oldu. "Kendi topraklarımızda kazanamayız ama belki halkınız için kaderin büyüünün bir kısmının serbest kalmasına yardımcı olabiliriz. Belki bazıları bizim asla bilemeyeceğimiz barış içinde yaşayabilir. Ve," diye durakladı, "Junius'un sürekli söylediği gibi, bir kral ve kraliçeyle müttefik olmak işe yarayacaktır."

O an yeterince sakindi, neredeyse gülümseyecektim, neredeyse Herja'nın sevgilisi hakkında bildiklerine geri dönmeye cesaret edecektim ama bir boğaz temizleme sesiyle bölündük.

"Kraliçe Elise." Stave tepeden tırnağa bir savaşçı gibi giyinmiş halde önümüzde duruyordu. "Başlıyoruz. Alvers'lar ayrılmaya hazırlanıyor."

Başımı salladım ve Stave yeterince hızlı gidemedi.

"Senden korkuyor," diye fısıldadı Nightrender.

Kemerimin kayışlarını sıkarken tek söylediğim "Güzel," oldu.

"Diğerlerinden daha fazla." Gözlerinin üzerindeki gölgeler kalınlaştı. "Senden ölümden korkuyor."

"Bir zamanlar sadece kocama sadıktı, bana değil."

Nightrender gözlerini kıstı. "Korkusunu gerçeğe dönüştürmemi ister misin? Çabucak biter."

Bir kahkaha attım. "Hayır. Stave'e derdimi anlattım ve şimdi kraliçesine sadakatsizlik edecek kadar aptal olacağından şüpheliyim." Ortadaki toplantıya doğru yürürken ona baktım. "Gerçekten de korkuya dayanarak insanları öldürebiliyor musun?"

"Öldürmekten başka pek çok şey yapabilirim." Onu çevreleyen gölgeler kalınlaştı. Karanlık o kadar güçlüydü ki

onu. Sonra geri çekildiler. "İllüzyonlar - krallıklar boyunca sihir sahibi herkesi birbirine bağlayan tek yetenek."

"Hep bunun bir Fae hediyesi olduğunu düşünmüştüm."

"Sanırım Güney'deki, Batı'daki, her yerdeki insanların büyülerinde biraz illüzyon var. Benim gücüm korkudan kaynaklandığı için bunu kullanabilirim. Örneğin, buradaki insanlar karanlıktan korkar, bu yüzden gölgeler illüzyon yoluyla gelir. Binaları yıktım, korkunç manzaralar yarattım. Ölüm her zaman bir korkudur ve kullanımı en basit olanıdır."

"O halde yanımızda savaştığın için mutluyum, Nightrender."

Çenesini eğdi ve açıklıktaki diğerlerine katıldığımızda, gözlerindeki altın rengi bir kez daha gece tarafından yutulmuştu.

Junius ve Niklas keseleri kemerlerine bağlamayı bitirdiler. Her deri kesenin Niklas'ın bir çeşit iksiriyle dolu olduğuna şüphe yoktu. Bana defalarca büyüsünün etkileyici olduğunu ve bir zehirleyiciden daha fazlası olduğunu söylemişti. Yakında haklı olduğunu kanıtlaması için dua ettim.

Ellis, Ash ve Hanna saatler önce dönmüşlerdi. İki çocuk Valen'e söylediklerini Niklas'a tekrarlayıp durdular, sanki Falkyn kocama daha iyi rehberlik etmesi için görüntüyü tekrar tekrar istemiş gibiydi.

Kalbim göğsümün derinliklerinde sıkışmıştı. Çocuklar bazen incelikten anlamazlardı ve Ellis'in Gece Prensi'nin durumuyla ilgili grafik raporunda, etrafımda kimse yokken kusmuştum.

Sonra ayvana ile olan başarısının haberi geldi.

Toprak Valen Ferus'u seçti. Bağlı ve kanlar içindeyken bile ona cevap verdi. Şimdi de yanımızda olacağına inanmak zorundaydım.

"Hazır mısınız?" Junius'a baktım. Koyu renk cüppeler giymişti ama altında basit bir yün elbise vardı.

Junius elimi tuttu ve sıktı. "Biz hazırız. İşaretlerimize dikkat et, Elise."

Başımı salladım ve etrafımdaki savaşçıların yüzlerine baktım. "Dostlarımız kralımızı kurtarmaya gidiyor. Onu karşılamak için orada olacağız, onun ve halkımız için savaşmaya hazırız."

Kılıçlar kalkanlara çarptı. Gözyaşlarımla gözlerimi kırıştırdım ve sanki bu son bakışım olacakmış gibi kalbimi tutanları buldum. Mattis Siv'in kemerini düzeltti, sonra avucunu öptü. Kari, Halvar'ın yüzünün kenarlarını tutarken, Halvar onun gülümsemesini ortaya çıkaran bir şey fısıldadı. Stieg, Casper ve Brant tanrılara birkaç rün yaktlar.

Bıçaklarını sabitlemeyi bitirdiklerinde Ari, Tor'un yanında durdu. Bana göz kırptı ama gülümsemedi.

Herja'nın yanına gittim. Etta'nın prensesi müthişti. İnce bedenine siyahlar giydirmiş, saçlarını yüzünden ayırmış ve herkesten daha fazla fırlatma bıçağı tutuyordu.

Laila'nın önünde çömeldiğinde kalbim parçalandı. Annesi ellerini çocuksu yanaklarında gezdirip korkularını öperken kızın gözleri yaşlarla ıslanmıştı.

Nightrender önce kıza, sonra da yanındaki gençlere baktı. "Ash, Hanna. Siz bu toprakların küçüklerine göz kulak olun,

Evet?"

"Dövüşebiliriz," dedi Ash sert bir surat ifadesiyle. Hanna sessizce başını salladı.

Nightrender gülümsemeye hazır görünüyordu ama buna karşı koydu. "Savaşmayacağını kim söyledi? Sana her zaman ne söylüyorum?"

Ash birkaç çakıl taşını tekmeleyerek parmaklarını tekrar tekrar oynattı. "Her şeye hazırlıklı olun."

"Ve bu doğru. Hazır olun. Yavrularına bakmak için bu halkın yükü senin omuzlarında. Onları hayal kırıklığına uğratacak mısın?"

Bana göre bir çocuğun ayaklarının altına sermek büyük bir sorumluluktan ama Ash kemikli göğsünü şişirdi ve ince parmaklarının arasında siyah çelik bir bıçak döndürdü. "Yapmayacağım."

Ellis, Laila ve Ruskig'in diğer çocukları Yaşlı Klok, Ash, Hanna ve ağır bir kılıcı kaldıramayan diğer herkesin bakımına bırakılacaktı. Duvarların arkasında kalacaklar ve işaret geldiğinde, kıyıda bırakılan gemilerle Kuzey Krallığı'nı terk edeceklerdi.

Tanrılar adına, sinyalin hiç gelmemesini umuyordum. Eğer tekneyle ayrılırlarsa, bu tek bir anlama gelirdi; başarısız olmuştuk.

Herja, diğer çocuklarla birlikte ağaçların arasına karışıp gecenin içinde kaybolmadan önce Laila'nın alnına son bir öpücük bıraktı. Elimi onun koluna attım. Gözlerime karşılık verdi ve başını salladı. "Bu gece kralımızı geri alıyoruz."

"Krallığımızı geri alıyoruz."

Nightrender tekrar yanıma geldi. "Birlikleriniz nehirlere gitti, okçular zirvelere doğru ilerliyor ve Junius, Tova ve Niklas şimdi ayrılıyor."

"İşte bu," diye fısıldadım. İçim sertleşti. "Hazır mısınız Kraliçe?"

Nightrender'a baktım. Bir düzine cevabı olan çok basit bir soru. Zehirle sııttım. "Ben uzun zaman önce hazırdım."

Kılıcımı elime aldım ve diğer yaya savaşçılarla birlikte pozisyon almaya hazırlandım.

Ravenspire'a saldıracaktık. En çok kanı biz döker, en çok ölümü biz görürdük. Valen'le orada buluşacaktım. Farklı halklarımız arasındaki bir savaş kalbimi onunkiyle yeniden birleştirecekti.

Kader beni buraya getirdi ve şimdi onun kötü planlarıyla yüzleşme zamanıydı.

Yirmi Altıncı BÖLÜM

— • —

GECE Prensi

ATEŞ GECE BOYUNCA SÜRDÜ. Ağrılar, spazmlar, sayıklamalar. Zalim tanrıların beni burada sonlandırmasını dileyerek inledim. Ellis'in sözlerine sıkıca tutundum. Kraliçe geliyor.

Elise. Öteki Dünya ile tanışmadan önce Elise'i en az bir kez daha görmem gerekiyordu. Hâlâ söylenmesi gereken çok fazla söz vardı.

Kaburgalarımın inen bir tekme, omurgamdan yukarı doğru parlak bir acı kıvılcımı gönderdi.

Jarl Magnus tepemde duruyordu, elinde bileklerimdeki bağları kesmek için kullandığı bıçak vardı.

Gece boyunca zemini ve kürsünün kaygan tahtalarını kırağı kapladı. Ateşler içindeydi, ölüyordu şüphesiz ama yine de onu görmek damarlarımda kör edici bir öfke uyandırdı.

"Yarı cehennemlik görünüyor."

"Endişeli misin?" Başımı kaldırmaya çalışarak mırıldandım ama bu çok fazla efor sarf etmek demekti. Gözlerimi kapattım ve kürsünün serin, kanlı tahtalarının tenimdeki sıcaklığı yatıştırmasına izin verdim.

"Medikleri çağırın." Kont zalim bir kahkaha attı. "Onları kuleye götürün. Ölmelerine izin veremeyiz. Henüz."

Jarl Kuzgunlara bizi toplamaları için işaret verdi. Hırpalanmış, donmuş bedenlerimizi kale kulesinin sıcağına sürüklemek için bir düzineden fazla muhafız gerekti. Tökezledik. Tek bir noktaya odaklanamıyordum; her şey sis ve karanlıktan oluşan bir girdabın içinde dönüyordu. Sonunda bizi kralla görüşmeyi beklemek üzere üst odaya geri attıklarında, Sol bana doğru koştu.

"Valen." Bir kolunu omuzlarının üzerine attı. "Tanrılar aşkına, sen bir alevsin. Lanet olsun, ne zaman bu kadar ağırlaştın?"

Gülmüş olabileceğimi düşündüm. "Gücümü kıskanıyorsun, kardeşim."

"Asla." Sol beni yatağın kürklerine yatırdı ve yüzyıllarca delilik içinde yalnız yaşamış bir adamdan beklenmeyecek bir nezaketle alnımı sildi.

"Yaşayacak mı?" Gunnar'ın sesi yumuşamış, ağırlaşmıştı.

"Evet," dedi Sol kesin bir ifadeyle. "Ateş Gece Prensi'ni alamayacak."

Alay ettim, oda dönüyordu. "Sanırım küçük Ellis'in beni zehirlediğini söylemek yanlış olmaz."

Sol'un çenesi beni kürklerle örterken ve kaynayan bedenimin titremesini durdurmaya çalışırken titriyordu.

Güneş geceye karıştığında ateşimiz daha da kötüleşti. Kuzgunlar bizi yalnız bıraktı, Timorlu mediklerle asla geri dönmediler. Muhtemelen işkencenin başka bir versiyonu.

"Ölme, Valen." Sol'un fısıltısı yanağıma çarptı.

Ter ve üşüme arasında bir yerde uyuyakalmış olmalıyım. Kuru dudaklarımın arasından gülümsedim; boğazımdan zayıf bir kıkırdama çıktı. "Eğer ölürsem, herkese bunun senin hayatını kurtaran muhteşem bir savaş olduğunu söyle."

Sol ve Gunnar yanıma atladılar. Yeğenim daha solgun görünüyordu, kollarındaki kurumuş kan kirpiklerinden kırmızı ve kabarıktı. Ama Sol'un mavi gözleri bir yaz sabahı gibi parlıyordu. "Belki de herkese yatağında inleyerek öldüğünü söylerim."

"Buna cüret edemezsin."

"Yapacağımı biliyorsun."

Zayıf bir şekilde homurdandım ama bu çılgınca bir kahkahaydı.

"Komik olan ne?" Gunnar yatağın yanında bir ileri bir geri volta atıyordu.

Sesi çatallaştı. "Ölemezsin. Ölemezsin." "Ah, Valen,

sanırım yeğenimiz senden hoşlanıyor."

Ürperdim ama sırtıma zorladım, kafam bulanıktı. "Evlat, birbirimizle alay etmeyi bıraktığımızda, birimizin ölmesi için endişelenme zamanı gelmiş demektir."

Yeterince doğru. Baskınlar sırasında Sol için gerçekten korktuğum tek an, bana isim takmayı bıraktığı ve özelliklerimden bahsettiği anlardı. O anlar zamanın kısa olduğunu düşündüğü anlamına geliyordu.

Kapının kolu tıkırdadı ve her türlü konuşmayı hızlı bir ölüme sürükledi. İki Kuzgun içeri itilirken Sol yatağın önünde korumacı bir şekilde durdu, ancak diğer ikisi onu takip etti. Önlüklü, kirli yün etekli bir kadın ve pipolu, kalın dokuma çantalı ve sivri dilli bir adam iki muhafızı işaret etti.

"Tek söylediğim, bizi çok daha önce çağırmalıydınız. Ben mucize yaratmam ve eğer çoktan Öteki Dünya'ya adım attıysa, yapabileceğimiz tek şey ona iyi dileklerde bulunmak. Bir dahaki sefere, üşüme başlamadan önce bir çağrı daha iyi olurdu."

Kuzgun'un dudakları büzüldü. "Görevini yap Medik. Çabuk ol."

Pipolu adam başını eğdi ve çantasını yatağın kenarına koydu. Gözleri yeni toprak gibi zengin bir kahverengiydi. Tuhaf gözler. Timorlu değildi. Sesindeki aksana da bir anlam verememiştim.

"Berbat görünüyor." Medik uzun bir iç geçirdi, sonra ellerini birbirine vurdu. "Kaybedecek zaman yok."

Timorlu mediklere güvenmiyordum ama onunla savaştığım ne enerjim ne de isteğim vardı. Doğrusu, Sol bunu yapmama asla izin vermezdi.

Ama medik bana yaklaşmadı. Telaşlı gözlerimin bulanıklığında, medik'in boynunu bir tarafa kırıp iki Kuzgun'a doğru koşmasını dehşetle, belki biraz da korkuyla izledim.

Medik ustaca bir kavrayışla bir muhafızın boynunu iğrenç bir çatırtıyla bükte, Kuzgun'un bedeni yere yığıldı. O anda

Aynı anda kadının elinde gümüş bir hançer vardı ve ikinci Kuzgun'un boğazına gömülmüştü.

Onun kanında boğulmasını izledi.

Medik uzun bir nefes aldı ve şiddetle sıırttı. "Aferin, Tov."

Sol yatağın ve Gunnar'ın önünde durdu, vücudu gergindi. "Geri çekil."

Medik -ateşli kafamda bile artık gerçekten bir medik olduğuna inanmadığım- kıkırdadı. "Eğer iksiri tersine çevirmemi ve onu biraz rahatlatmamı istiyorsanız, sanırım gerçekten yaklaşmamı istiyorsunuz."

Sol kımıldamadı.

Adam sinirli bir iç çekişle başını yana eğdi. "O küçük muhafızlardan özellikle mi hoşlanıyordunuz? Eğer öyleyse özür dilerim, ama bunun size zarar vermek için burada olmadığımızı ve aslında size yardım etmek için geldiğimizi kanıtlayabileceğini düşündüm."

Sol onlara şüpheyile baktı ama yumuşadı. Zar zor. Adam kemerinden bir şişe çıkarırken ve kadın pencereye doğru hamle yapıp bir o yana bir bu yana hareket ettirdiği bir cam parçasıyla ay ışığını yakalarken Sol onlara yakın durdu.

Elimden geldiğince başımı kaldırdım. Çok geçmeden önlüğü yırttı ve elbisenin içinden sıyrıldı. Elbisesinin altında benekli bir tunik ve ziftli bir pantolon vardı. Bacağına iki hançer daha kınına sokulmuştu, omuzlarına da bir yay bağlanmıştı. Tekrar bize döndüğünde, yeşil kedi gözleri hemen dikkatimi çekti.

"Serf," diye mırıldandım, yüksek sesle ya da kafamın içinde, bilmiyordum.

"Hâlâ akıllı başında," dedi. "Kenara çekilin, onu çabucak iyileştirmeliyiz. Niklas, ona ne kadar verdin?"

"Ah, çok affedersiniz," dedi adam, Niklas, ısırarak. "Boyunu bilmiyordum ve tahmin etmek zorundaydım. Korkarım biraz dev gibi bir şey hayal ettim."

"Kim ve ne olduğunu öğrenene kadar kardeşime dokunmayacaksın." Sol tısladı.

Kadın Gunnar'ı göstererek, "Bizi kesersen onun gibi kokabiliriz," dedi. Sol'un sözünü dinlemedi ve karşı taraftan yatağa tırmandı.

"Alvers?" Sol söyledi.

"Evet," dedi Niklas. "Senin mesmer oğlan nasıl? Acı çekiyor mu?" Gunnar tereddüt etti ama başını salladı.

Niklas çantasını karıştırdı ve ona küçük bir şişe fırlattı. "Al bunu. Odaklanmana yardımcı olacak ve acını azaltacak. Bu bittiğinde sana daha fazlasını vereceğim. Korkarım zihin hileleri yapan Kind'ınız berbat baş ağrılarıyla başa çıkmak zorunda."

"Nedir bu?" Gunnar sordu.

"Özel otlar, birkaç ezilmiş kök ve bir sürü brän birası." Gunnar'ın omzuna vurdu. "İç ve biraz sarhoş ol."

Legion Grey olarak Elise'i yakıcı içkiyle tanıştırdığım anları hatırlayarak usulca kıkırdadım. Adımı bilmiyordum ama bu, *Kvinna*'nın yanında kalmayı ne kadar çok istediğime dair hayrete düştüğüm en eski anılarımdan biriydi.

Kadın arkama sokuldu ve bir dizini kalçamın altına koyarak beni bir omzumun üzerine itti. Bir küfür savurdu. "Seni iyice doğradım."

"Hallet şu işi Tov," dedi Niklas. "Ben ettrig zehrini çıkaracağım. Yakında kendini daha iyi hissedeceksin, Kral." Omzumu sıvazladı ve içinde bulanık dumanlı madde olan şişeyi burnumun altına yerleştirdi. "Yaşlı Bevan selamlarını yolladı."

"Bekle," dedi Sol. "Mediks gibi davranmayı nasıl başardığınızı anlatın bana."

Niklas başını kaldırmadan, "Basit," dedi. "Birkaç açgözlü insana para vererek neler yapabileceğine şaşırsın. Mediklerin özellikle Ravenspire'da işkence görenleri iyileştirmekten hoşlandığını mı sanıyorsun? Herife birkaç parça para verdim ve o da memnuniyetle cübbesini teslim etti."

Becerikli. Bir bakıma büyüleyici. Kan dökülmemiş. Sadece zeka.

Akçağaç yapraklarının ve kararmış çeliğin keskin kokusu beynimi uyandırdı ve duyularımı sarstı. Öksürdüm, ciğerlerimdeki yanma ateşimi kovaladı. Korkunç bir şekilde. Derimden yavaş bir tıslama yayıldı. Zehirli beyaz duman bulutları gözeneklerimden hafifçe yükseldi ve ağırları, sisi, hastalığı da beraberinde götürdü.

Bu adam ne yaptı... Bevan'dan mı bahsetti?

"Elixist?" Sert bir sesle sordum. Yaşlı adam lanet sırasında beni iyi tutmak için birçok kez yeteneklerini kullanmıştı ve kendisine İksist diyordu.

"Doğru, Fae Kralı. Dürüst olmak gerekirse oldukça zekice."

Parmakları sırtıma hafifçe dokunduğunda kadın homurdandı. "Bunu söyleyen tek kişi sensin."

"Doğru değil." O çizik onun Çene. "Junie düşünüyor Ben dikkat çekiciyim ve bunu bana sık sık söylüyor."

"Junius." Bir dirseğimin üzerine

sıçradım. "Kıpırdamadan dur," dedi

kadın.

Onu görmezden geldim. "Junius'u tanıyor musun?"

"Umarım öyledir." Şapkasını eğdi. "Niklas Tjuv. Karımın nefes almasını sağladığın için sana çok teşekkür borçluyum." Niklas ayağa kalktı ve kedi gözlü kadına baktı. "Ne düşünüyorsun, Tova?"

"Yaralar için biraz yardıma ihtiyacım olabilir."

Elleri belirli yerlerime dokunduğunda ve derim sırtımın ortasına doğru sinir bozucu bir şekilde çekildiğinde haykırdım. Sanki yüzlerce küçük iğneyle derim yerine dikilmiş gibiydi.

"Ne yapıyorsun?"

"İyileşmek." Homurdandı. "Yine de, itiraf etmeliyim ki, büyücülüğüm konusunda o kadar da yetenekli değilim."

Hızla iyileşen derimi çekmenin verdiği o iğrenç duyguyla irkildim ve ürperdim. Tova çalışırken Niklas'a baktım. "Elise nerede?"

"Ah, eğer kraliçeniz hedefine ulaşırsa, kısa süre içinde bu kanayan kaleye savaş ilan edecektir."

Sol kaskatı kesildi. "Geliyorlar. Bu gece mi?"

"Ah evet." Niklas sanki hiçbir şey onu rahatsız etmiyormuş, her şey eğlenceliymiş gibi konuşuyordu. Belki de bunu bizim için yaptı, herkes gibi o da öldürdü. Eğer gülümsüyorsa, bırak gülümsesin.

"Valen, mezara gitmeliyiz."

Cildim artık ağrımiyordu ve Tova bana izin vermeden önce geri çekildim. "Gunnar'ın kollarını iyileştir."

"Hayır." Gunnar geri çekildi. "Bu unutmak istediğim bir zaman değil. Majıma zarar veren halkı hatırlamak istiyorum. Ama o yayı bana ver. Kaçırmayacağım."

Tova'nın omuzlarındaki yayı işaret etti.

"Yeteneklerine oldukça güveniyor," dedi Sol. Kardeşim iyileştirilmekten hiç çekinmedi ve göğsündeki ve kaburgalarındaki yanıklar ve yaralar için Niklas'tan keskin bir macun kabul etti.

"Onları gördüğünde sen de öyle olacaksın." Gunnar sırtı ve orada Herja'nın muzipliğinin bir parçasını görebiliyordum.

Bir sonraki adımda, gürleyen bir gümbürtü kulenin duvarlarını ve tüm avluyu sarstı.

"Bu Junie olacak." Niklas ellerini birbirine vurdu. "Gitmemiz gerek Kral. Savaş yaklaşıyor."

"Neydi o?" Niklas'ı çantaya kadar takip ettim.

"İksir tozları. Yanıcı, ama zamanı işaretlememiz gerekiyordu, o halde neden hazır başlamışken kanayan kapıları da ortadan kaldırmayalım?" Alay etti ve keseyi karıştırdı. "Şimdi, sevgili kraliçeniz bunları isteyebileceğinizi düşündü."

Savaş baltalarını çıkardığında göğsüm gerildi. Onları biraz saygıyla aldım, avuçlarımda belirgin bir sıcaklık oluşuyordu. Niklas Sol'a bir seax ve bir hançer verdi. Tova yayını ve ok sadağını verdi. Gunnar sırtarak yayın kirişini çekti.

Kulenin dışındaki kargaşa bizi o ana çekti. Niklas ilk kez kaşlarını çatı. "Muhafızlar şimdiye kadar bizden şüphelenmişlerdir. Harekete geçme zamanı. Ana kayayı bükebildiğini duydum. Bizi buradan çıkarmak için bunu kullanmanı çok isterim."

"Bağlandık," dedim, Sol kanlı tünüğümü bana fırlatırken bir balta döndürerek.

"Ah, ne aptalım, böylesine önemli bir parçayı unutmak." Niklas kesesinden bir rün taşı çıkardı. "Bilekler dışarı. Bununla önden gitmeliydim."

"Bağların anahtarı sende nasıl oluyor da var?" Sol ona baktı, bilekleri dışarıdaydı, dehşete düşmüştü.

"Anahtar değil. Benim başka bir numaram. Junie, mesmer-öfke-her neyse, buraya nasıl bağlandığını rapor ettikten sonra oluşturuldu. Fae'lerle bir savaşa katıldığımıza göre

sizin için yararlı. Bende çok daha fazlası var. Doğu'da büyüü engelleyen benzer bir şeyimiz var, bu yüzden hazırlandık."

Büyüsü bağlara karşı koyabilir mi? Bunun üzerinde uzun uzun düşünecek zaman değildi. Niklas pürüzsüz taşı gümüş bantların üzerinde gezdirdi. Isı çözüldü ve öfkem damarlarımda dolaşmaya başladı. Sol ve ben dizlerimizin üzerine kıvrıldık ama ikimiz de kusmamayı başardık.

"Müttefiklere sahip olmak işe yarıyor, öyle değil mi?" Niklas göz kırptı. "Şimdi, arka duvarda buluşmamız gerekiyor."

"Hayır." Sol kolumu tuttu. "Mezara gitmeliyiz Valen. Orada her ne varsa bunu sona erdirmeye yardımcı olabilir. Elise için. Tor için." Gunnar'a baktı. "Herja için."

Gözlerimi kapadım, yumruklarım baltalarımın etrafında sıkılıydı. Tek istediğim Elise'in yanında durmak, onunla birlikte savaşmaktı. Ama Kara Mezar'la ilgili bir şey kafatasımı kaşındırıyordu. Eğer bize herhangi bir avantaj sağlayacaksa, onu almamız gerekiyordu.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bağırdım. "Hadi o zaman. Buradan sadece birkaç boy ötede."

"Bekle," dedi Niklas. "Ne yapıyorsun? Hedefle buluşmalıyız."

"Saklı güçlü bir öfke var," dedim durmadan. "Bu savaşı kazanmak için ona ihtiyacımız var."

Tova başını salladı. "Söndürülecek."

"Kim o?" Kapıyı aralayıp koridorda Kuzgun olup olmadığını kontrol ettim. Altımızdaki ayak sesleri, merdivenden çıkmalarından birkaç dakika önce olduğumuzu gösteriyordu.

"Nightrender. Karınızın yanında savaşıyor," dedi Niklas. "Sizin de tarif ettiğiniz gibi, korkunun ve gecenin kırıncısı. Bu onun kanayan planı ve planlar ters gittiğinde sinirleniyor."

Gözlerim açıldı. O vardı. Bir parçam onun bir efsane, yanlış bir ifade ya da başka bir dil sürçmesi olduğuna inanıyordu. Ama fark etmezdi. Koridora doğru süzüldüm. "Sinirli olması gerekecek."

"Çok şüphelendim." Niklas bir gölge gibi hareket ederek bana katıldı. "Junius kapıda olacak. Nightrender'a istediğin kadar hakaret et, ama karımı almak için zaman ayıracağız."

Başımı salladım. Gözler ileri. Kuzgunlar merdivenleri dövüyordu. İki baltayı da sol avucuma aldım ve boş elimi kaldırdım. Öfke güçlendi. Kalbimin her atışında kanıma daha fazla büyü karışıyordu.

Duvarlar titredi. Ravenspire'in temelini oluşturan taş ve ahşap çatladı ve parçalandı.

Tova ellerini duvara dayayarak tanrılara dua etti.
Niklas haince kıkırdadı.

Birkaç dakika içinde merdiven boşluğu çökmeye başladı. Kuzgunlar çığlık atarak yarı yolda geri çekilmek için bağırıyorlardı. Bir gardiyan benimle göz göze geldiğinde neredeyse tepeye ulaşmıştı. Dudaklarım kıvrıldı. Yumruğumu kapattığımda yüzü soldu ve parçalanan taş ve molozların gürültüsü altında ezilen adamların çığlıklarını bastırdı.

Kanlı kemik ve et yığınının üzerini toz kaplamıştı ama Sol ve Gunnar hiç vakit kaybetmeden ileri atıldılar ve

hangi bıçakların hala görünür olduğunu.

Uzun bir nefes aldım, öfkenin beni ele geçirmesine izin verdim.
Karanlık bir savaş arzusu, elle tutulur bir varlık gibi beni ele geçirdi.

Bu gece, kana susamışlık hoş karşılanmıştı.

Yirmi Yedinci BÖLÜM

— 0 —

GECE Prensi

NIKLAS'ın patlamaları başlatmak için kullandığı toz her neyse, Ravenspire Kalesi'ni bir çılgınlığa sürükledi. Altımızda kuzgunlar ve serfler çarpışırken, bir yarısı surları savunmak için toplanmaya, diğer yarısı da saklanmak için kaçmaya çalışıyordu.

Merdivenin enkazı üzerinden tırmandık, adım atacak sağlam bir zemin bulana kadar öfkemi daha fazla duvarı bükme, kalenin daha fazla parçasını kırmak için kullandım.

"Okçuları doğu tepelerine yerleştirecekler," dedi Niklas, biz ileri atılırken Halvar'ın savaş stratejisi hakkında bizi bilgilendirerek. "Onları güney kapılarından karşılayacaktık ama belli ki bu değişiyor."

"Peki ya Elise?" "Ve

Tor," diye bastırdı Sol.

"Kraliçe Ka'yla, yani kuzey ormanlarından yaya olarak gelen Gece Kuşu'yla birlikte önden gidecek. Önce okçular nişan alacak. Ama eşiniz için planlar var, yaşlı Prens. Bana söylendiğine göre ateşi iyi kullanıyormuş."

Sol sıırttı. "Sadece iyi mi? Korkunç biri."

Niklas homurdandı ve Tova'nın taş ve molozlardan oluşan son bariyerin üzerinden itilmesine yardım etti. "Güzel. O zaman senin su perin gemileri nehrin yukarısına götürür. Kaleyi dört bir yandan kuşatacağız. Ama kayıp işaretimiz için tabii ki."

"Ne kadar zamanımız var?"

"ok sürmez," dedi Tova. "Junius'un işaretiyle yürüyüşe geçecekler. Kaledeki bu serserilerin toplanması için çok fazla zaman istemedim."

Tanrılar adına, bunu yapıyorduk. Savaşa girmiştik. Çok uzun zamandır böyle bir düşünce ihtimalden çok hayaldi. Ve Kral Eli'nin son kehanetinden duyduğum korkunun rpertisini üzerimden atamıyordum. Lanet Runa. Lanet Calder. şüphesiz beni şüpheye düşürmek için böyle bir masal anlattılar.

Elise buraya düşmez.

Runa. Savaş alanına adımıını atmadan önce onu tahtında ldrecekdim. Sahte kraliçeyi bulmayı önermek için ağızımı yarı yarıya açmıştım ki, Kuzgunlardan oluşan yarım bir birlik kırık merdivenlerin yanından hızla geçti. İlk başta, sondan ikinci muhafız bağırana kadar durup yolumuza bile bakmayacaklarmış gibi görünüyordu.

"Kanayan tanrılar!"

Bir sonraki nefeste bir baltayı boynuna saplamıştım. Sol son korumayı aldı. Kardeşim kılıçla hiç ilgimi çekmemişti ama bu onun öldürme yeteneğini pek azaltmıyordu. Sol'un hançeri boğazının yan tarafından girdiğinde Kuzgun nefes nefese kaldı, dişlerine kan bulaşmıştı.

Ama görmezden gelemediğim oklardı.

Swift. Emin. Ölümcül. Bir ok kuzgunlardan birini gözlerinin ortasından delip geçti, ben daha nefes alamadan iki ok daha diğer ikisinin kalbinin derinliklerine saplandı. Ben arkamı döndüğümde, Gunnar çoktan dördüncü oku hazırlamış ve nişan almıştı.

Son muhafızı da bitirdi ve bana döndü. "Sana ıskalamadığımı söylemiştim."

"Cehennemler," dedi Sol. "Bunu sana baban mı öğretti?"

Niklas Gunnar'ın omzuna vurdu. "Sanırım bu iki yetenek. Biri Fae'nin, diğeri Alver'in. O oklardaki tüm o harika toprak elementlerini *kafanla* kontrol ediyorsun evlat. Ya da benim tahminim bu. Kesin olarak bilmek için çözmeyi çok isterdim. Ama sonra. Savaş, muharebe ve kanlı şeyler yaklaşıyor."

Gunnar'ın kader büyüsünün iki damarına sahip olabileceğini hiç düşünmemiştim. Herja Gece Halkından değildi ama ailesinin yarısı öyleydi. Sevgilisi nasıl bir Alver'in kanını taşıyorsa, o da bir Fae'nin kanını taşıyordu.

Ravenspire'in koridorlarında hızla ilerlerken, Gunnar hareketlerinde yeni bir güvenle yanımda koşuyordu. Dışarıda toplanan birliklerin bağırışları iç duvarları koşmamız için boş tutuyordu.

Ama bir ses beni durmaya zorladı.

Kont Magnus açık bir pencereden birliklerine taleplerini, emirlerini haykırıyordu. Savaşa hazırdı, kemerindeki kısa kılıcı, baltayı sıkıca tutuyordu. Aptal, Elise'e karşı gelmeyi planlıyordu. Görüşüm kırmızıyla gölgelendi. Yumruklarımı sıktım.

Baltalar. Tek bir düşünce beynimi kanattı, hayatı bıçaklarımın altında gözlerini terk etti.

"Valen." Sol omzumu itti. "Şimdi olmaz. Tadını sonra çıkar."

Onu terk etmek mi? Nasıl? Onun katledilmesine duyduğum şiddetli ihtiyaç beni yerimde tuttu.

Sol yanımda mırıldandı, omzumu tekrar itti ve bir anda bulanık siyah, pencereden çimenlere, Jarl'ın birimlerine doğru bir yılan gibi süründü. Siyahın değdiği her yerde toprak solmuş, kurumuş ve ölü bir şeye dönüştü.

"Çekilin!" Jarl, şuruplu yanığı görünce bağırdı. "Hayır!"

Kardeşıme bağırdım. "O benim."

Sol'un gözleri öfkesini bastırdıkça daha da karardı, beni görmezden gelerek Kont'un birlikleriyle birlikte gözümün önünden kaçışını izledi. Muhafızlarının arka hattı o kadar şanslı değildi. Jarl'ın gözden kaybolması ve Sol'un zehrinin muhafızların ayaklarının altından kaymasıyla kana susamışlığım azaldı.

Siyah damarlar derilerini keserken nefes nefese kaldılar ve boğazlarını sıktılar. Gözlerinin rengi kayboldu, ipeksi bir karanlığa gömüldü ve artık tek bir nefes bile alamaz hale geldiler.

Öldüler. Altlarındaki toprak gibi.

"Büyüleyici." Niklas gülümseyerek başını salladı.

Tekrar arka kapılara doğru koşmaya başladığımızda Sol başımın arkasına vurdu. "Sen kanayan kafanı tut. Bitir

ve kraliçeni bul, kardeşim. Lanet olası kral ol."

Dönüşümlü olarak ayrıldık ve o hala beni nasıl azarlayacağını herkesten iyi biliyordu.

Meşaleler geceyi aydınlatıyordu. Şenlik ateşlerinden çıkan dumanlar Ravenspire kulelerinin üzerinde ve dış kapıların etrafında kükrüyordu.

Artık terk edilmiş olan tatlı meyve ve dut şarabı masalarını örten saten gölgeliklerin arasından geçtik. Arka kapı bahçelerin arkasına, bir Timorlu'ya aşık olduğum eski okul binasının arka kapılarının ötesine sıkışmıştı.

"Niklas!"

Alver rahat bir nefes aldı ve önden gitti. Gölgelelerin arasından Junius belirdi, dökümlü mavi bir tunik giymişti, koyu renk saçları yüzünü örtüyordu. Yumuşak kahverengi gözleri, kocasının hızlı kucaklamasını yakaladığında parladı.

İlerledim ve onu bıraktığı anda elinden aldım. Kollarımda kıkırdadı. "Seni hiç sıcak bir tip olarak görmemiştim."

"Seni görmek güzel." İtiraf ettim.

Junius bir eli yüzümde, geri çekildi. "Kanayan başını dik tuttuğunu ve tacı aldığını gördüğüme sevindim. Sana her zaman yapmanı söylediğim bir şey. Niklas sana söyleyecektir, ilk seferinde sadece beni dinlemen akıllıca olur."

Gülümsedim. Elise'den ayrıldığımdan beri ilk kez ciddi bir şekilde gülümsedim.

"Bunu unutmayacağım."

"Gidelim," diye sızlandı Tova.

"Bulmamızda ısrar ettiğin bu yer nerede?" Niklas sordu.

"Ağaçların arasından birkaç boy." Bizi yönlendirmek için baltamın ucunu kullandım. Niklas aceleyle Junius'a bu Gece Yaratan'ın planlarını değiştireceğimizi açıkladı ve ormanın gölgelerine doğru ilerledik.

"Valen," diye seslendi Junius. "Senden başka kimsenin göremediği o yaratıkların yanından nasıl geçmeyi planlıyorsun?"

"Yaratıklar mı?" Sol soluk soluğa, adımlarını hızlandırarak konuştu.

"Öfke muhafızları," dedim. "Mezarı korumak için lanetlenmiş varlıklar. Beni kanlar içinde öldürenler onlardı. Lanetimi bozdular elbette ama tekrar döndüğümüzde onları sadece Elise ve ben görebiliyorduk."

"Mükemmel," diye homurdandı Sol.

Gunnar onun omzunu kavradı. "Tüm bu olanlardan sonra, bunun daha kolay olacağını mı düşündün, amca?"

Arkamızda Ravenspire'in haykırıışları gecenin içinde kayboldu. Ateşlerinden çıkan dumanlar ay ışığını bulandırıyordu ama ayvanın dikenli duvarlarına ve rün sütunlarına ulaştığımızda sessizlik bizi yuttu. Sanki bu topraklarda bir tek biz kalmışız gibi, savaş sesleri kesildi. Geriye kalan tek şey Kara Mezar'ın kasvetiydi.

Tümsekler meşalelerle aydınlatılmıştı. Lysander armasının parçalanmış bayrakları rüzgârla savrulmuş ve sık çimenlerin üzerine dağılmıştı.

Bir yumruğumu havaya kaldırarak diğerlerini arkamda durdurdum. Gözlerim mezarın hafif eğimli arazisini taradı. Taştan kan çemberini. Neredeyse huzurlu görünüyordu, sanki burası ölümü çağırmıyormuş gibi.

"Elise mezarların çoğuna girdi," dedim ve merkeze yakın bir mezarı işaret ettim. "Ama Ravenspire hikâye anlatıcısını orada tuttu."

"Kız mı?" Sol omzuma doğru adım attı. "Delilik döneminde bile onunla çok zaman geçirdim. Konuşabiliyordu."

"Mezar hakkında bir şey söyledi mi?"

Durakladı, sonra başını salladı. "Diğer kafesinden bahsetti. Oraya iyi korunan bir mezar diyordu." Sol başının kenarlarını ovuşturdu. "İçinden geçmek zor, her zaman farkında değildim ama sık sık bunun onu nasıl korkuttuğundan bahsederdi. Bir keresinde onu karanlıkta bıraktıklarında bir şey hissettiğini söylemişti."

"Ne şeyi?" Tova ileri doğru iterken fısıldadı. Elinde bıçakla çömeldi.

"Bilmiyorum. Daha çok orada yalnız değilmiş ve hiçbir şey görmediği için korkmuş gibi. Çocuk birçok hikâye anlatıcısından biriydi ve bizi sadece şu anki halimizle tanıyordu. Kral Eli arasındaki savaş hakkında pek bir şey bilmiyordu."

"Yine de bizi bu ana o getirdi," dedim.

Sol sırtıttı. "Ravenspire'in dostu değildi. Bunu iyi kalpli olduğu için mi yoksa onları kızdırmak istediği için mi yaptı bilmiyorum."

Calista'nın niyetinin ne olduğu umurunda değildi, o öfke lanetlerinin kırılmasına yardım etti, bu savaşı sonuçlandırmamıza yardım etti.

"Başlamak için iyi bir yer olduğunu söyleyebilirim," dedi Niklas. Yumuşak, sabit bir davul sesi sessizliği bozdu. Çenesi titriyordu. "Acele etsek iyi olur. Dostlarımız geliyor. Loncamın yanında durmaya niyetim var."

Karımın yanında durmak gibi bir niyetim vardı.

Baltalar elimde, omuzlarımı geriye attım. "Öfke muhafızları için hazırlanın. Eğer onları göremiyorsanız, size etraflarında rehberlik etmek için elimden geleni yapacağım."

"Kör dövüşü," diye mırıldandı Tova nefesinin altında, "en sevdiğim dövüş şekli."

Gunnar bir ok attı ve Niklas'ın ona şişede verdiği iksirden bir yudum aldı. Alvers kılıçlarını, Niklas birkaç şişeyi hazırladı ve Sol elinde kılıçla omzumda durdu.

Kara Mezar'a iki adım kala muhafızların çığlıkları uyandı.

"Onları görüyor musun?" Bağırdım.

Sol dişlerinin arasından, "Onları görüyorum," dedi.

"Tümseğe koşun. Kan istiyor," dedim gölgeli muhafızlar öfkelenirken. Unutulmaz şekilleriyle yükseldiler, altın alevli kılıçları hazırды. Çığlıkları acınası, çaresiz ve kötüydü.

"Hadi!" Niklas elindeki keselerden birini gölgeli muhafızların oluşturduğu karanlık bir kümeye fırlattı.

Parlak, beyaz bir kıvılcım tıslayan bir sis içinde mezarı tutuşturdu. Muhafızlar çılgık attı ve gözden kayboldu. Merak edecek, soracak zaman yoktu. Tek yapabildiğim, bize bizimkine rakip büyüye sahip zor müttefikler getirdikleri için kadere şükretmektir.

Gölgeler kılıçlarımızın darbesiyle, Gunnar'ın oklarının ucuyla dağılıyordu ama sonu gelmiyordu.

Bu kanayan yerden nefret ediyordum.

Çok fazla kişiyi kestikten sonra Sol tanrılara lanet okudu ve kılıçlarını düşürdü. Küf avuçlarını kapladı. Zehir muhafızların arasındaki boşlukları doldurdu, ayvanı, çimenleri, ağaçları ve aynı zamanda muhafızların saldırmasını sağlayan öfkeyi yuttu.

Tiz çılgınları kafatasımda çınladı ama ben güldüm. Sol'un yanıklığı dünyayı yiyip bitirdiği gibi onları da yiyip bitirmişti.

Harekete geçmek için bir nefes alarak Gunnar'ın eline uzandım ve baltamın kenarıyla onu kestim.

"Ne-"

"Kan." Ben de aynısını elime yaptım. "Niklas, biz kapıya doğru gideceğiz. Sol kırıldığında onları geride tut."

Alver şişeleri ve keseleri toplayıp Tova ve Junius'a uzattı. "Çabuk hareket edin ve bizi dışarıda bırakmayın."

Uzun bir nefes aldım, odaklandım. Anlarımız olacaktı. Birkaç kalp atışı.

"Sol! Şimdi."

Kardeşim ellerini bıraktı, yanıklığı soldu ve omzunun üzerinden döndü. Sol bize yetişirken Gunnar yanımda hızla ilerledi. Elise'in bir zamanlar girdiği höyüğün kapısına çarptım. Kanım kapının yanındaki leğene damladı. Gunnar kanlı avucunu benimkinin yanına koydu. Alvers bize zaman kazandırmak için iksirleri kullanırken muhafızların etrafında renk ve ateş patlamaları patlak verdi. Sol, ölmekte olan bir ayvanın dalından kopardığı kalın bir dikenini elini kesmek için kullandı.

Ağır kapı yana kaydıığında ve biz içeri yuvarlandığımızda muhafızlar tısladılar ve öfkelerini tükürdüler.

Niklas, Junie ve Tova arkalarında gölgeler olduğu halde kapıya doğru koşular. Girişe ulaştıklarında içeri daldılar ve kapının arkamızdan çarpılmasına yardım ettiler.

Gunnar duvardan aşağı kayarak yere düştü ve gergin bir kahkaha attı. "Burası bir kâbus gibi."

Başını dürttüm. "Annenin halkının dünyasına hoş geldin."

Homurdandı ve yayını tekrar topladı. Niklas ve Sol alanı taradılar. Demir parmaklıklardan yapılmış küçük bir kafes vardı. Şüphesiz Calista birçok kez orada çürümüştü.

"Doğru kan olmadan onu nasıl içeri soktular?" Sol gözlerini kafese dikerek sordu.

"Bilmiyorum ama Elise bir keresinde kapıyı açtı. Kraliyet kanından olduğunu düşündük." Belki de hikâye anlatıcısının bildiğimizden fazlası vardı ya da belki de geçmişte sahte krallar tarafından yapılmıştı. "Kehanetin bahsettiği kapının o olduğunu sanmıyorum zaten."

Ellerimizi duvarlarda sürükleyerek bizi bir kapıya götürebilecek, annemin Eli'nin bulmasını asla istemediği kayıp öfkeyi saklayabilecek herhangi bir şey aradık. Tek bulduğum çim, toprak ve paketlenmiş kil oldu.

Yumruklarım sıkıldı ve çözüldü.

"Bıçaklar, kitaplar, kapı yok." Sol deri ciltli bir parşömen kitabını tokatlayarak kapattı. "Yanlış höyüğü seçmiş olabiliriz."

Davullar uzaktan daha şiddetli çalıyordu. Zamanın kaybeden tarafındaydık.

"Tabii yeterince aşağıya bakmıyorsak." Tova yerde diz çöktüğü yerden garip gözlerini kaldırdı. Tozlu dokuma halıları geri çekti ve döşeme tahtalarına kazınmış bir dizi kararmış rune sembolünü ortaya çıkardı.

Mekâna doğru koşuşturduk. Niklas ve Sol halıları söktüler. Rünleri çevreleyen net bir daire vardı ama kapıya hiç benzemiyordu. Ne bir kapak, ne de tahtada bir kırık vardı. Niklas kalçasındaki keseden boş bir şişe çıkardı. "Burada anahtarın kan olduğunu söylüyorsun. Acele et."

Şişedeki açıklığı işaret etti. Sol, Gunnar ve ben yeni bir şişeyi açmadan önce daha fazla açıklama yapmaya gerek yoktu.

yaraların üstünü, alt kısmı karışık kanımızla kaplanana kadar kapattı.

Niklas şişeyi döndürdü, sonra da rünlerin üzerine koydu. Nefesimi tuttum.

Hiçbir

şey. İlk

başta.

Birkaç sessiz, sefil an geçtikten sonra kırmızı bir ısı titreşimi rün çizgisini aydınlattı. Lanetimin bozulduğu gün olduğu gibi, kan tahtanın yüzeyinde dönmeye başladı. Rünler daha parlak yandı. Ağır bir inilti ve sarsıntı tümseği dalgalandırdı; tahtalar kıyıdaki kum gibi çözülüp yerin altında bir tünele doğru genişlediğinde bir lanet bıraktım.

"Tüm tanrılar." Junius çukura bakakaldı.

Nabzım kafatasımın içinde hızla atıyordu. Bir baltayı tuttum ve kardeşime baktım. Sol başını sallayarak loşluğa doğru ilk adımı attı. Ben de onu takip ettim, Gunnar arkamdaydı. Alvers'lar birkaç adım geriden yavaşça inerken temkinli bir şekilde onları izliyorlardı.

Altında çürüme yatan toprak kokulu soğuk bir duvar ciğerlerimi yaktı. Tünel genişleyerek bir mağaraya dönüştü. Işık yok, açıklık yok, taş ve topraktan başka bir şey yok. Niklas cam taşlara benzeyen sesleri birbirine vurdu ve çok geçmeden cam şişelerinden birinin ağzında mum alevi gibi soluk bir ateş kıvılcımı tutuştu.

Sol alay etti. "Siz Alver halkı etrafta dolaşmakla akıllılık ediyorsunuz."

"Etkileyiciyiz," dedi Niklas, alevi gezdirip duvarlardaki izleri incelerken biraz nefessiz kalarak.

"Valen," diye fısıldadı Sol mağaranın birkaç adım ötesinde. "O da ne?"

Bakışlarını takip ettim. Niklas'ın numarasının sağladığı azıcık ışık, açık alanın ortasında bir şey olduğunu ortaya çıkardı. Karanlık şekiller, muhtemelen bir masa? Bir parmağımı şıklattım ve Niklas alevi bana verene kadar elimi uzattım.

Sol ve ben birlikte yaklaştık. Ayağım bir bariyere, uzun şekillerin etrafındaki taş bir halkaya çarptı. Dikkatle halkanın kenarından geçtik. Bir yanım yeni bir muhafız dalgasının kılıçlarıyla bizi delip geçmesini bekliyordu ama hiçbir şey değişmedi.

Ta ki Gunnar bize katılana ve bir anda şiddetli rüzgâr uzun tünellerde tıslayarak bir meşale halkasını tutuşturup tüneli hayalet gölgeler içinde aydınlatana kadar.

Etrafıma bakındım, baltam hazırды, öfkem alev alev yanıyordu. Hiçbir muhafız gelmedi.

"Kim onlar?"

Gunnar'ın sesi Sol'u ve beni ringin ortasına geri sürükledi. Zihnimin gördüklerimi kabul etmesi tek bir kalp atışı sürdü. Sonra göğsüme inen bir yumruk ciğerlerimdeki havayı çaldı. Sadece ben değildim. Sol yanımda debelendi. Dik durmak için omzumu kullandı; ben de ona destek oldum.

"Tüm kanayan tanrılar." Kelimeler yumuşak, yavaş soluklarla geliyordu.

Halkanın ortasına iki taş masa yerleştirilmişti. Öfkenin yaldızlı ışıltısı yüzeyi kaplamış, adeta iki bedenin üzerinde ışıltılı bir gölgelik gibi duruyordu.

"Ne oldu?" Niklas tısladı.

Ben birine gittim, Sol diğetine gitti. Boğazım sıkıldı, her nefesimi boğuyordu. Yüzü huzurluydu, solgundu, yüklüdü. Göğsünün sığ bir şekilde inip kalkması hiçbir anlam ifade etmiyordu, nasıl... bunların herhangi biri nasıl mümkün olabilirdi?

"Valen?" Gunnar hafifçe bastırdı.

Başımı salladım ve titreyen elimi yüz hatlarının üzerindeki parlayan kalkana uzattım. Tenimi şok edici bir sıcaklıkla öptü, benimkiyle konuşan bir öfkeyle.

Sol'a baktım. Dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini ikinci masanın kenarına dayamış, sert nefesler alıyordu.

"Gerçek kral ve kraliçe," diye fısıldadım. "Onlar... bizim ebeveynlerimiz."

Yirmi Sekizinci BÖLÜM

— • —

GECE Prensi

ARKADAŞIM,

İstedığınızı yaptım. İllüzyonlara inanıldı. Acımasız öfke dağıtıldı. Savaşçılarım, dostlarım emrettiğiniz gibi girişi mühürleyecekler. Krallıklarını feda etmeye hazırlar. Seçilmiş tanrılarının yükseleceğı zamanı bekleyecekler.

Ailem dağıldı ve tüm güven, tüm umut artık senin içinde. Bir gün onların yüzlerine bakacağıma dair verdiğin güvence benim yalnız ışığım olmaya devam ediyor. Umarım H ile bahçelerde yürüyeceğim, S ile gün batımına kadar kitap okuyacağım, V ile kalbim ağrıyana kadar güleceğim, sevgilimin öpücüğünü hissedeceğim bir gün gelir. Ama eğer bir sonraki uyanışım tanrılarının büyük salonunda olacaksa, öyle olsun.

Şimdi uyumaya gidiyorum. Kader sizinle olsun.

Ebedi dostun,

-Lili

"Ailen mi?" Junius y a n ı m a geldi, gözleri annemin yüzündeydi.

Annem. Nefes

aldı. Yaşadı.

Ama hareket etmedi. Sığınağın bozulduğunu bildiğine dair hiçbir ipucu vermedi. Düşüncelerim sarsıldı. Haftalardır annemin Elise'e gönderdiği tuhaf mektupları tarıyordum. Sonuncusunda, uyku dediğinde, ölümden bahsettiğini varsaydım.

Baş döndürücü bir panik kalbime doğru yükseldi. "Hayır." Başımı Sol'a doğru çevirdim. "Hayır. Ben... Bu kötü bir öfke. Babamızın kanlı bedenini ayaklarımın dibinde gördüm."

Bu anıyı zihnimin derinliklerine gömdüm.

"Valen," dedi Sol, sesi ağırlaşmıştı. "Ben de öyle, ama... o burada. Nefes alıyor."

İllüzyonlara inanıldı.

Hayır. Annemiz, o... o bizi kandırmış olamaz? Yoksa sahte kralın kandırıldığını mı kastetmişti?

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, masanın kenarında volta attım. Ne yapmamız gerekiyordu? Bu mümkün müydü? Yanılsamalar öfke parçalarında yaşardı. Gerçeği gördüğüme ikna olmamıştım.

"Pekâlâ." Niklas bir elini kaldırarak öfkeli adımlarımı durdurdu. "Aklımızı başımıza alalım. Savaş hâlâ devam ediyor ve harekete geçmeliyiz. Ne yapacağız?"

Başımı salladım ve tekrar annemin yüzüne baktım. "Bunu hiç görmemiştim."

"Uyuyor gibi görünüyorlar," dedi Gunnar. Annemin yüzünü inceledi. "Maj ona benziyor."

Onu zar zor duydum. Kafamda bir sürü düşünce yuvarlanıyordu. Ta ki Sol boğazını temizleyene kadar. *İşte* Sol bu yüzden tacı hak ediyordu. Sersemlemesi birkaç dakika sürdü, sonra kendini topladı ve bulamadığım bir sakinlikle mağaraya baktı.

"Öfke uykusu," dedi. "Dagar sık sık bundan bahsederdi. Tehlikeli bir strateji. Öfke insanı öyle bir uyku haline sokabilir ki, uykuyu sonlandırmak için doğru element seçilmedikçe uyanamaz. Uyku sonsuza dek sürebilir." Sol odayı inceledi. "Şuraya bir bak. Ne giydiklerine bir bakın. Saray elbiseleri ve pelerinleri. Buraya bir cenaze töreni için yerleştirilmişler."

"Eli tarafından mı?" Ben önerdim.

"Bilmiyorum, onların öldüğünü düşünmüş olabilir. Düşmandılar ama Daj'ı bir kral olarak gömmek için ona biraz saygı duyduğundan ve Maj'a karşı çarpık bir sevgi beslediğinden hiç şüphem yok."

Kral Eli'nin babamı hayatta tutması fikri aklıma pek mantıklı gelmiyordu; onu buraya yerleştirmek için Ettan kralını öldürmeyi başardığını düşünmüş olmalıydı. Arvad ve Eli'den daha büyük düşmanlar varsa bile, ben

onları biliyorum. Calista beni lanetleyen hikâye anlatıcısından bahsetti; eğer kardeşlerimin hayatta kalmasında onun bir rolü varsa, belki de kader ailemin hayatında bir rol oynamıştı.

"Spekülasyon yapabiliriz ya da onları uyandırıp bazı kanayan cevaplar alabiliriz," Tova'nın canlı sesi sersemlemişliği kırdı.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye tersledim. "Sol'u duydun, böyle bir uykuyu kırmak için tasarlanmış bir unsura, bir belirtece ihtiyacımız var."

Bir davul sesi tüylerimi diken diken etti. Mezarın ötesinde bir gümbürtü yeri sarstı. Niklas Junius'a baktı. Gözlerindeki gölgeleri anladım. Zamanımız kalmamıştı. Halkımız savaşmaya başlıyordu.

"Bu öfke," dedi Sol usulca. "Kilitlenmiş öfke. Kilidi açıldığında toprağın yükseleceğini söylemişti. Valen, varisler kapıyı açtığında. Onları uyandırabiliriz."

"Nasıl? Bana nasıl yapacağımı söyle, ben de yapayım."

Niklas içini çekti ve elini uzattı. "Eller. Onları bana verin. Evet, üçünüz de." Parmaklarının arasında küçük bir bıçak döndürdü. "Şimdiye kadar işe yarayan şeye sadık kalsak iyi olur. Kan."

Varislerin kanı. Sol'a baktığımda yüzünde beliren küçük bir sırıtış, onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü ima ediyordu.

Niklas bizden kan damlaları topladı ve şişeyi bana uzattı. "Buradan sonra bununla ne yapacağımdan emin değilim. İnanması zor biliyorum ama bu tür bir büyü daha önce görmediğim bir şey."

Şişeyi aldım, ne yapacağım konusunda Alver kadar emin değildim. Şişeyi annemin yüzünün üzerinde asılı duran öfke ışıltısının üzerinde gezdirirken elim titredi. Kalın damlaların doğrudan düşerek yüzüne sıçramasını izledim.

Bir süre durakladıktan sonra şişeyi Sol'a uzattım. O da aynısını babama yaptı.

Bekledik.

Zor nefes alıyordum.

Sol küfretti. Gunnar gözlerini kırpmadan ileriye baktı. Hiçbir şey değişmedi ve göğsümde bir hayal kırıklığı acısı filizlendi. Yeni bir yol bulmak için çaresizce gözlerimi kapattım. Cevap kan olacaktı, bundan emindim. Ama ne kadar? Doldurmamız gereken başka bir kadeh, başka bir leğen var mıydı?

Ben olsam...

Yumuşak bir dokunuş bileğime dolandığında düşünceler kayboldu.

Gözlerim birden açıldı. Altın rengi öfke solmuştu ve tanıdık gözlerin keskin mavisiyle karşılaştım.

Boğazımdan boğuk bir öksürük koptu. Sersemlemiş gibi gözlerimi kırptım.

Annem sanki beni tanımıyormuş gibi beni inceledi, sonra ağzının kenarlarında yavaş ve temkinli bir gülümseme belirdi. Eli bileğimi bıraktı ve yüzümün yan tarafına dokundu.

"Çok güzel görünüyorsun, oğlum." Sesi kuru ve kabaydı.

Soğuk elini yanağıma bastırdım ve gülümsedim. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Cevap vermedi. İkimiz de diğer masaya baktık. Sol güldü. *Tüm tanrılar*. Babam ayağa kalktı, bir dirseğiyle kendini destekledi ve bir kolunu Sol'un boynuna dolayarak onu kendine yakın tuttu.

"Arvad," diye nefes verdi annem.

Sol kenara çekildi ve bir anda annemle babamın bakışları kilitlendi. Hareketleri yavaştı, belki biraz zayıftı ama birkaç nefes içinde Kral Arvad ve Kraliçe Liliana birbirlerinin kollarına geri dönmenin yolunu buldular.

Babam sürekli yüzünü kontrol ediyor, sanki kaybolacakmış gibi saçlarını tarıyordu.

"Valen."

Gözlerimi kırıştıtararak onlara döndüm. Babam bana baktı. Onun gözlerini, yüz hatlarının çoğunu paylaşıyordum. Bu adam bana nasıl kılıç tutacağımı, anneme, aileme nasıl değer vereceğimi öğretmişti. Bana öfkemi öğretmişti. Ve o buradaydı. Yaşıyordu. Bana uzanıyordu.

Tıpkı ağabeyim gibi, kolunun boynuma dolanması ve beni kendine doğru çekmesi birkaç dakika sürdü. Aynı boydaydık ama o anda kendimi küçük bir çocuk gibi hissediyordum. Yumruklarım gambesonunun etrafında kıvrıldı. Yüzümü omzuna gömdüm.

"Yaşıyorsun."

"Sence o piç bizi öldürebilir mi?" diye fısıldadı.

Alay ettim ve geri çekildim.

"Herja." Annemin sesi güçlendi. "Herja nerede?"

"Yaşıyor," dedi Sol onun elini tutarak. "Ama bizimle değil." "O zaman nasıl-"

"Gunnar." Sol, yüzünde korku dolu bir ifadeyle ringin kenarına doğru koşuşturan yeğenimize işaret etti. "Buraya gel."

Çocuk yaklaşırken annem onu inceledi. Altın sarısı saçlarına, kollarındaki çirkin yaralara ve ellerindeki kana baktı.

"Herja'nın oğlu," dedim. "Gunnar Strom."

Şimdi geriye götürülme sırası anne ve babamızdaydı. Babam bir elini annemin omzuna koyarken, annem de benim yanağıma uzandığı gibi Gunner'ın yanağına uzandı. "Herja'nın oğlu."

"Maj ikinizden de bahsetti," dedi alçak sesle. "Sık sık."

Annem ona gülümseyerek, "Uyandığımda savaş ve kan dökülmesini bekliyordum, ama sevecek yeni bir çocuk değil," dedi.

Niklas boğazını temizledi, gözleri üzerimdeydi. Sessiz bir baş hareketiyle beni yüzleştığımız ezici gerçekliğe geri döndürdü. Burada kalamazdık.

"Bir savaş var," dedim. "Gitmeliyiz. Biz konuşurken halkımız Timorlulara karşı ayaklanıyor. Onlara gitmeliyiz."

Babam benimle yüzleşti. "Ordular mı yetiştirdin?"

"Valen yaptı," dedi Sol gururla. "O bir kral."

Burada yetersizlik hüküm sürüyordu. Gerçek kral olan babamın ve beklenen kral olan kardeşimin önünde durdum. "Tacı sizin için parlattım," dedim sadece. "Ama bize ihtiyaçları var."

Babam annemin elini tuttu ve ona başıyla selam verdi. "Bu, her zaman olacağını bildiğimiz gibi son duruş."

Avucunu yüzüne bastırdı, gözlerinde yaşlar vardı.

"Nasıl yaşıyorsun?" Soruları öldürmeden önce tekrar sordum.

Babam bizi taş masalardan uzaklaştırdı. "Çok uzun bir hikâye, çok fazla fedakârlık var. Hızlı bir açıklama mı? Kral Eli çok güçlendi; çok fazla ihanete uğradık. Halkımızı ve topraklarımızı korumak için sert önlemler almamız gerekiyordu."

"Senin doğumunda bir kehanet gerçekleşmişti Valen," dedi annem koşarken omzunun üzerinden. "Çocukluğumun toprakları kalbimin topraklarını yok edecekti ama her ikisinin de varisleri bunu iyileştirmenin bir yolunu bulacaktı. Kaderi değiştirme yeteneğine sahip sevgili bir dostum savaşı durduracak yolu yazdı, sonra da savaşa daha güçlü dönebileceğimiz yeni bir yol yazdı. Ama bu Eli'yi çocuklarımızın öldürülmemesi gerektiğine ikna etmek demekti; onu yalnız kral olduğuna ikna etmek demekti. Baban ve benim öldüğümüze. Savaş sona erdiğinde, bu topraklar uyku halinde olacak ve öfkenin yeniden yükselmesini bekleyecekti."

Bunu annem ve babam başlatmıştı. Bu karmaşık kader ve kan oyununu. Hepsi bu an için. Varisler

savaş alanında karşı karşıya geleceklerdi. İkisi de toprakların kendilerine ait olduğuna inanıyordu.

Sersemletmeyi bir kenara ittim. Kazanmamız gereken bir savaş vardı, sonra daha fazla soru sorulabilirdi. "Sol, öfkeni muhafızlara karşı kullanacak gücün var mı?"

"Sormana bile alındım küçük kardeşim."

"Hayır." Babam bizi durdurdu, sert, derin gürültüsü anılarımın bir parçasıydı. Bir daha duyacağımı hiç düşünmediğim bir ses. "Mabedin taşına gidiyoruz. O muhafızlar, onlar olmadan gitmiyoruz."

"Ne?"

Dudaklarında sinsî bir sırıtiş belirdi. "Bir ordu mu istiyorsunuz Kral Valen? Bir tane alacaksınız. Çabuk hareket edin, burayı son lanetten kurtarmak için beşimiz birden gerekecek."

Niklas ve Alvers arkadaşları çok az konuşmuşlardı ama yer üstüne döndüğümüzde höyüğün kapısına ilk gelenler onlar olmuştu. Bir elini uzattı, kemerine bağıladığı son birkaç keseyi topladı. "Onların dikkatini dağıtacağız. Gitmeniz gereken yere koşun. Onlarla savaşacağız."

Junius'a "Sakın ölme," dedim. "Hâlâ yapılacak çok fazla savaş var."

"Aklımdan bile geçmezdi," dedi. Niklas, Tova ve Junius sessizce başlarını sallayarak kapıdan çıktılar.

İçimdeki yaratık rüzgârı taşıyan kan kokusunu soludu, başlayan savaşa katılmayı arzuladım. Elise'e bakmak istedim. Onunla savaşmak için. Tutmak için

Nefes alış1. Bir başkasına duyduğum özlem hiç Elise'e duyduğum kadar şiddetli olmamıştı. Etrafımdakiler gibi o da benim ailemdi. Benim kalbimdi. Bu kanlı eller ona dokunana kadar rahat etmeyecektim. Bir kez daha bile.

Duman esintiyi doldurdu. Ateşin hınzır parıltısı kadife geceye karşı yükseliyordu. Niklas Kara Mezar'ın açık alanına girer girmez muhafızların feryatları yükseldi. Kül rengi bedenleri gölgelerden, topraktan yükseldi.

"Hadi!" Niklas iksir keselerinden birini fırlattı ve Alvers savaşa başlarken kulakları sağır eden g mb rt ler ve patlamalar meydana geldi.

"Çabuk ol." Babam annemin elini tuttu ve yokuşun tepesindeki taş çembere doğru koşmaya başladı.

Arkamızdan muhafızların çığlıkları üzerimize geliyordu. Alvers onlarla savaşmaya çalıştı, onları tutmaya çalıştı, ama daha fazlası etraflarından kayarak bizi hedef aldı. Bu noktaya birçok kez koşmuştum. Kanlı ellerimi sembole dokunmaya hazır hale getirecek kadar. Gunnar ve Sol'un da en az benim kadar kanları akmıştı ve babam kendi avucunu kesmeden önce annemin avucunu keserken durakladık.

"Birlikte."

Beşimiz birden avuçlarımızı taşa bastırdık.  ld ğ m geceden, muhafızların Elise'e olan odaklanmasını kırdığım geceden daha hızlı bir şekilde, taştan k r edici bir ışık patladı. Kubbe bizi çevreledi, sonra yüzlerce keskin ışık  ileğine bölündü. Her bir nokta bir muhafızı, nefes alsa kalbinin olabileceği yerden vurdu.

Muhafızlar feryat etti, ılık attı, sonra ikinci ve son bir ışık patlamasının altında kayboldu.

Muhafızlar gitmiş, kara mezarı oluşturan tümsekler ökmüşü. Ama artık burada yalnız değildik.

Niklas, Junius ve Tova'nın etrafındaki koyu renk giysili bedenler çimenlerin üzerine yayılmışı. Sanki bir an içinde savaş çıkılmış ve yüzlercesi ölmüşü.

Onlar taşınana kadar.

Her bir figür titreyip yavaşça ayağa kalkarken alandan iniltiler ve soluk sesleri yükseldi. Adamlar. Kürkler giymişlerdi, bellerinde deniz baltaları, baltalar, hançerler vardı. Kafataslarında örgüler olan kırpılmış kafalar ya da kafa derilerine işlenmiş rünler. Bazılarının kulaklarında sivri uçlar vardı, bazılarının sakalları göğüslerine kadar örölmüşü.

Savaşçılar.

İki adam yaklaştı. Göğüslerinde Ferus hattının sembolünü taşıyorlardı. Uzun kılıçları kalçalarında şaklıyordu. Gözleri zift gibi karanlıktı ve gülümsemeleri tanıdık ve beyazdı.

"Kjell," dedi Sol uzun bir nefesle. "Dagar."

Tor'un babası kardeşimin önünde durdu ama çok geçmeden onu göğsüne yasladı, tıpkı bizim babamızın yaptığı gibi. Ama eş olarak Torsten'in ailesi, Torsten'in bizim olduğu kadar Sol'un da ailesi olacaktı.

Dagar Atra sırtarak tek dizinin üzerine çöküp yumruğunu kalbinin üzerine indirdiğinde ağızım bir karış açık kaldı. "Gece

Prensım. Sizi tekrar görmek çok güzel." Sonra Dagar babamla göz göze geldi. "Arvad. Lili!" Onlara doğru koştu, onları kucakladı. "Vay canına, işe yaradı."

"İşe yaradı," dedi babam, bir eli Dagar'ın boynundayken.

"Bizim ordular ... vardı ve gardiyanlar?" Benim Kafa hakkında hiçbir şey bilmediğim bir öfkeyle ağrımaya başlamıştı.

Annem koluma dokundu. "Eğer bu g nle karşılaşırsak, bir orduya ihtiya ımız olacak. Onlar istekliydi."

"Bunu sen yaptın, değil mi? Hepsini."

Yüzünü buruşturdu. "Hayatta kalmak için toprağı lanetlemekten başka bir yol göremedim. Pek çok kişiye kurtarmaya çalıştım ama... herkesi kurtaramadım."

"Kraliçe sarayları korudu," dedi Dagar. "Ailenin soyunun devam etmesi için büyük fedak rlıklar yaptı. Etta'dan geriye kalanları hayatta tutmanın tek yolu buydu."

" fkeyle saklayarak." Zihnim buna direndi. Bu lanetli yere iki kez girmiştim, iki kez ailemi ayaklarımın altında ezmiştim. Bunca zaman, bunca dönüş boyunca insanlarımız hayattaydı ve göz önünde saklanmışlardı. "O zaman bize neden saldırdınız?"

Dagar bir kahkaha attı. "Aklımız yoktu Gece Prensi. Sadece içgüdü. Kralımızı ve krali emizi keşfedilmekten koruyun."

"Lanetler büyük bir özenle yerleştirildi Valen. Bize topraklarımızı geri alma şansı vermek için birçok hayat kaybedildi," dedi annem. " ocuklarımın bölüneceğini biliyordum ama her

Tekrar birlikte y kseleceğinize inanıyordum. Bu savaş   in Etta'nın hayatta kalması gerekiyordu. Kader burada sizinle birlikte durmamızı istedi." Dagar ve Kjell'e baktı. "Gece Prensimiz şimdi bizim   in savaşan bir ordu kurdu. Davulları duyun."

"Bir ordu mu?" Dagar söyledi. "Neyden yapılmış?"

"Gece Halkı, Ettanlar, doğu halkı, Ravenspire'ı küçümseyen birkaç Timorlu," dedim.

"Peki ya siz buradaysanız, onları kim yönetiyor?"

"Halvar ve Tor." Durakladım. Oğullarının isimleri farklı yerleşmişti. Kjell sırttı ve Sol'a baktı, o da başıyla onayladı. Dagar'ın çenesi gerildi, gözlerini kırpıştırdı, sonra boğazını temizledi ve küçük bir gülümsemeyle çimenleri işaret etti. Yaklaştım; sesim alçaktı. "Etta Kraliçesi'nin yanında ilerliyorlar."

"Kraliçe mi?" Babam kaşlarını kaldırdı.

"Karım." Boğazımı tırmalayan dumanı yutkunarak geçiştirdim. "Doğuştan bir Timorlu; özünde bir Ettan."

Kimse konuşmadı. Ne düşünüyorlardı? Tüm bu olanlardan sonra Elise'i kabul edemeyecek kadar annemin memleketinden nefret ederler miydi? Sadece onları geri almıştım ama beni karımdan uzak tutacak hiçbir bağ, hiçbir kan bağı yoktu.

"O zaman kraliçeye gidiyoruz." Annem bir adım  ne çıktı, gözlerinde bilmiş bir bakış, dudaklarında yüzlerce şey söyleyen bir sırıtış vardı. "şimdi, oğlum, kral olarak, ordularımız   in ne diyorsun?"

Baş döndürücü bir rahatlama damarlarımda yeni bir ateşi tutuşturdu.   ke avu larımla kapladı; ben tararken yer titredi.

Bir zamanlar ölüp gittikleri düşünölen savaşçılar, şimdi Etta için bir kez daha savaşmaya hazırlar.

Çenemi kaldırdım ve sesimi yükselttim. "Etta, Timoran halkına karşı ayaklanıyor. şimdi Ravenspire'da savaşıyorlar! Silahlarınızı alın, savaşa gidiyoruz."

Yirmi Dokuzuncu BÖLÜM

— • —

HAYDUT Prenses

BRANT KIZ KARDEŞİNİN ELİNİ TUTTU. "Kari. Eğer bu gece son gecemse, odun yığınımı denize gönder. Benden daha güçlü olduğunu bil ve Hal'i bulduğun için çok mutluyum. Eğer onu dürüst bir fae yapmak için kardeşinin onayını alıp almadığını merak ettiysen, aldın."

"Brant, sessiz ol," dedi Kari, sesinde hafif bir titreme vardı.

"Anlaştık," dedi Halvar. "İç organlarımız savaş meydanına dökülene kadar ölüm hakkında konuşmak yok. Bu daha şiirsel ve anlamlı."

Brant ona bir bakış fırlattı. "Yine de sen onurlu bir Halvar Atra'sın, eğer ben yapamazsam ona göz kulak olacağını söyle."

Midem altüst oldu. Bu konuşmadan nefret ediyordum, sayımsızdaki tek bir yüzü bile kaybetme düşüncesinden nefret ediyordum ama geri dönemiyordum.

Halvar'ın şakacı sırıtışı soldu. Brant'in ön kolunu sıkıca kavradı ve başını salladı. "Gece Halkı sevdiğinde bu ömür boyu sürer.

O benim sevdiğim kişi."

Kari kaşlarını çattı, Halvar'ın sözlerine değil ama kardeşine. "Yeter. Odaklanacağız. Savaşacağız. Geri döneceğiz. *İkiniz* de beni anlıyor musunuz?"

Kari dönüp hışımına ağaçların arasına dalmadan önce sözlerini bitirmelerine izin vermedi.

Gözlerimi kapattım, Gece Yaratan'ın bakışlarının sıcaklığını sırtımda hissediyordum. Çok öfkeliydi. Niklas, Junie ve Tova'nın Valen ve diğerleriyle birlikte olması gereken karakola gitmişlerdi.

Onları garip bir bakır paradan başka bir şey karşılamamıştı.

"Niklas tarafından bırakılmış bir işaret. Planlarını değiştirmişler," diye homurdandı Gece Yaratan sessizliğe bürünmeden önce, gözleri gölgelerle kararmıştı. O zamandan beri sessizlik içinde sızlanıyordu.

"Nehirler ele geçirildi." Alçak bir ses beni duraksadığım andan uyandırdı. Raum, mesafeleri gören Kryv, yüzünde bir gerginlikle yanıma geldi. "Cehennemler. Nightrender, nehirlerdeki gemileri gördüler. Planlar değişmeli."

"Emin misin?" Doğruldu. Raum

başını salladı. "Eminim, Kraliçe."

Nightrender lanet okudu. "İşte bu yüzden Niklas'ın hedefte olması gerekiyordu. Kuzgunların dikkatini nehirde uzaklaştıracaklardı."

"Kralın bu tasarımı değiştirmek için iyi bir nedeni olmadığını düşünerek hata yapmayın," dedi Ari, ses tonunda bir ısırık vardı.

"Yeter." Tartışmaları susturacak kadar yüksek sesle bağırdım. "Eğer görev yerinde değillerse, planlarını değiştirmek zorunda kalmalarının bir nedeni vardı. Ama biz ilerliyoruz. Nehirlerdeki insanlarımıza yardım edeceğiz, bu mücadeleye başlayacağız."

Kralımı görmek için yeterince beklemiştim.

Okçular Herja tarafından yönetiliyordu ve çoktan tepelerdeki yerlerini almışlardı. Ravenspire Kalesi'nin üzerine ateş yağdıracaklardı ve biz de kapıları yıkacaktık. Kılıcımı kaldırdım, arkamdaki orduların ısınısını ve enerjisini kucakladım.

Savaş için şiddetli bir çığlık atabilirdim ama daha önce söylenmemiş hiçbir söz söylenemezdi. Vakit gelmişti.

Tor'a başımla selam verdim. Gecenin içinden mavi bir kıvılcım fırlattı. Kıvılcım, Kral Eli şeklindeki bir çeşmenin yanındaki geniş alanın ortasını deldi. Tor elini salladı ve bir anda tüm taş figür öfke ateşi içinde kaldı.

Okçular tepelerden bağırdı. Daha fazla ateşli ok gökyüzüne yayıldı. Ağaçların derinliklerinde, her iki yanda, savaşçılar aşağıda ateş küklerken bağıırıyordu, alevler bizi ileriye götüren bir fener gibi gümüş aya doğru uzanıyordu.

Nightrender siyah çelikten bir kılıç çekti ve siyah gözlerini kapüşonunun altına sakladı.

Kılıcımı düşürdüm. Daha yanıma ulaşmadan, savaşçılarımızın hücumuyla yutuldum.

Ordularımızın seli nemli toprağı titretti. Kalede, yaklaştığımızı haber veren boru sesleri kulelerden yükseliyordu. Birliklerini oluşturuyorlardı ama biz hızla geldik.

Bir başka yanan ok dalgası kule muhafızlarına ve Ravenspire'in duvarları boyunca dizilmiş Kuzgunlara saldırdı. Çığlıklar duvarlardan düşen bedenlere karıştı. Çelik ve kanın çarpışması iki taraf arasında patladı.

Hazırlandım, seax hazırды ve mücadeleye atıldım. Kılıcım Kuzgun'un kısa kılıcına çarptı. Kilitlendik, döndük ve ben bacağının arkasını kesene kadar kaçtık. Arkamdan bir tane daha geldi. Ve bir tane daha.

İleri odaklan. Halvar'ın dersleri beynimde dönüp duruyordu. Daha kısaydım ama hantal muhafızları ve zırhları içindeki çoğu Kuzgundan daha hızlı hareket ediyordum.

Ben olsam kullanırdım.

Kesiklerim ve bıçak darbelerim kaburgalara, uyluklara, dizlerin arka tendonlarına gitti.

Birkaç dakika içinde yüzüme sıcak, yapışkan kan sıçramıştı ve kaslarım daha fazlası için zonkluyordu.

Ari yakınlarda dövüştü. Kuzgunlar dehşet içinde çığlık atarak ayaklarına kapandı. Öfkesi beyinlerini illüzyonla şekillendirdi ve Frey ile Axel arkadan boğazlarını keserken onları savunmasız bıraktı. Halvar, Tor, önce bıçağı kullandılar. Ama stratejileri her zaman öfkelerini doğru ana kadar saklamak olurdu.

Şüphesiz son çare olsaydı, bu tarlayı rüzgar ve ateşle yakarlardı.

Nightrender, Tova ve kayıp Alvers için öfkelenmeye devam etti. Öfkesi yüzündeki keskin çizgilerden okunuyordu,

ama bize iyi hizmet etti. Tüm öfkesini bizim adımıza Ravenspire'a yöneltti.

Elinde siyah çelik kılıç, kışkandığım bir ustalıkla dövüşüyordu. Sanki savaş ikinci bir doğaymış gibi, keskin kılıcıyla Kuzgun üstüne Kuzgun kırdı. Yakınlara dağılmış olan Kryv Loncası, sayılarının neden çok fazla olması gerekmediğini kanıtladı. Kaslı Kryv on adım ötede duruyordu. Göz ucuyla yumruklarını kaldırdı ve yedi Kuzgun muhafızı sendeleyerek ayağa kalktı, sonra da uykuya dalmış gibi geri çekildi.

Bir sonraki vuruşuyla onları hayattan kurtardı.

Raum ve Vali güldü. Kılıçlarını savururken *gülüyorlardı*. Sanki savaş ve kan dökmek günlerinin en büyük parçasıymış gibi. Bizimle kalan Falkynler de aynı şekilde savaştı.

Alver büyüğü heyecan verici, tuhaf ve ölümcüldü.

Kapılardan gelen bir bağırış ilerlememi sağladı ve aynı anda kanımı dondurdu.

Bir kağının arkasından Jarl adımı haykırdı. *Cehennem*. Halvar beni bu an için uyarmıştı. Hükümdar savaş alanından koparıldığı zaman.

"Onu kralınıza getirin!" Jarl bağırıyordu.

Yakındaki Kuzgunlar tereddüt etmediğinde göğsümü bir panik kapladı. Kısa süre sonra bir, sonra iki, sonra daha fazla muhafız bana yaklaştı. Tor bana yaklaşmak için mücadele etti. Halvar kraliçeyi savunmak için emirler yağdırdı. Ari ellerini uzattı,

Bazı Kuzgunları körlemesine dolaşmalarına neden olan yanılsamalara sürükledi, ama daha fazlası geldi.

Hep daha fazlası gelirdi.

Muhafızlar her taraftan üzerime geldikçe savaşabileceğim alan azaldı. Biri saldıracaktı. Ben engelledim. Bir diğeri ayaklarımı kesmeyi hedefliyordu. Seax'ımı kestim ve omzunu kestim.

Kapılara yaklaşmamız gerekiyordu. Yapılacak daha çok savaş vardı ve tanrılar adına, bu savaş alanından şimdi uzaklaştırılmıyordum. Ama kuzgunlar bir hastalıktı, sonu gelmeden yayılıyorlardı.

Halkım benim için ne kadar savaşırsa savaşsın, onları sonsuza dek savuşturamazdım.

Bir bıçak kaburgalarımı kesti. Çığlık attım, çırpındım. Bir Kuzgun saçlarımı tuttu; bir diğeri bileğimi kavradı.

Bir sonraki nefeste, mürekkepli gölgeler bacaklarımın etrafında kıvrıldı ve karanlık bir pelerin gibi bedenimi kapladı. Kuzgunlarla aramdaki boşlukları doldurdular. Kalbim durdu. Nightrender'ın yaklaşmasını dehşet verici bir merakla izledim. Kukuletası geride, avuçlarını kaldırmış, gözleri simsiyahtı.

Gölgeler beni terk etti, sonra düzinelerce muhafızın etrafında karanlık ipler gibi kıvrıldı. Birkaç Kuzgun bağırarak onları uzaklaştırmaya çalıştı.

Bir an için Gece Yaratan hiçbir şey yapmadı. Gözleri tarlayı, karanlığı aldı ve sadece inceledi. Uzun bir nefes aldı, omuzları kalktı, sonra tek yaptığı başını bir yana eğmek oldu.

Gecenin içinde büyük bir kemik kırılması yankılandı.

Kuzgunlar boğuldu ve beceriksizce çırpındı, dudaklarında kan vardı, boyunları sefil şekillerde bükülmüştü. Bir yığın ceset yere düştü.

Vay canına. En az iki Kuzgun birliğini neyle öldürmüştü? Bir baş hareketiyle mi? Yirmi adım ötemde, ölü muhafızlar savaş alanını kana bulamıştı.

Savaşın seyri değişti. Kuzgunlar düşen ordularına dehşet içinde bakarken, bazıları Ravenspire'in duvarlarına doğru geri çekildi. Ama Jarl daha fazla birliğin ilerlemesini istedi.

Ravenspire yeniden toparlandı ancak sersemletme avantajı ele geçirmek için tek bir an sundu.

Ön saflarımız kalenin kapılarına çarptı. Ne kadar genç olduğuna aldırmadan omurgasına bir Kuzgun kestim ve ilk duvara doğru koştum.

"Elise!" Ari bağırdı, kanlı kılıcı arka kapıları gösteriyordu.

Ağzımda hain bir gülümseme kıvrıldı. Üzerimizdeki okçular Kuzgunların arka saflarına ok yağdırarak yollarını açtılar. Ari, Frey ve Axel'le birlikte yanıma geldi. Kısa bir süre önce öfke ocaklarında yaptığımız gibi bir kalkan bariyeri oluşturmak için kapıları itme emirlerini bağırmaya yardım ettiler.

Savaşçılarımız yanlarını ve başlarını koruyarak sıkışık kutu gibi birimler halinde toplanırken, insanlarımız merdivenler ve halatlarla bariyerleri aşarak kantara çıkmaya başladılar.

Duvarın tepesindeki Kuzgunlar, duvarları ele geçirenleri tutmak için çaresizce kaynar katran ve alevlerle kaplı saman topları fırlattılar

zirveye ulaşmaktan.

Bir elinde kılıcı, diğerinde kavisli bıçağıyla ilerleyen Nightrender'ı gördüm.

"Çok fazla öldürdün!" Sert bir kahkahayla bağırdım. "Ben de değersiz olduğumu kanıtlayacaksın diye endişeleniyordum, Nightrender!"

"Ben çok değerliyim Kraliçe. Korku güçlüdür," diye bağırdı Gece Yaratan. Daha solgun görünüyordu, gözleri altın rengine dönmüştü ve elindeki siyah çeliği yuvarladı.

Ari sırtarak, "Biz izlerken tüm Ravenspire'ı bizim için yok etmesine oy veriyorum," dedi.

"Artık zayıfladı," dedim.

Nightrender'ın kılıcını kullandığı ve geriye hiçbir gölge kalmadığı açıktı. Belli ki Alver büyüsü de öfke gibi enerji tüketiyordu.

Surlara ulaştık ama avantajımız sona ermişti. Jarl'ın emriyle Kuzgunlar kulelerde geri çekildi ve yüzlerce savaşçı için kapılar açıldı. Yeni hücumun başında Runa ve Calder vardı.

Sahte kral ve kraliçe at sırtında, kılıçları deri gambesonlarında içeri girdiler. İlk şövalyeleri yanlarında at sürerek ön saflarımıza hastalıklı siyah bir barut bıraktı. Savaşçılarımızın yüzlerinde ve boyunlarında koyu, gri damarlar belirdi. Gözleri karardı, çılgık attılar ve derilerini kazıdılar.

Tıpkı geçen tur Lysander malikânesine saldıran lanetli Karıştırmacılar gibi çılgınca çırpınıyorlardı.

Çığlıkları derimin derinliklerine işledi. Ravenspire yüzyıllar boyunca öfkeyi manipüle etmişti, şimdi de halkımızın yarısı çarpık yanıklığa yenik düşene kadar manipülasyonlarıyla savaşacaklardı.

"Süvariler!" Halvar kükredi, kılıcını kaldırmış, tepelere bakıyordu.

Şövalyelere oklar fırlatıldı ama Ravenspire savaşçıları kalkanlarını kaldırarak yanlarına at sürdüler.

Runa ve Calder ordularını ileri sürdüler. Calder kanayan bir aptaldı ama kılıç konusunda yeteneksiz değildi. Sahte kral, atını saflarımıza doğru sürerken Ettanların kafalarını, boğazlarını ve kalplerini acımasızca aldı.

Etrafta erkekler ve kadınlar acı içinde inliyordu. Yaraları kanıyordu. Elleri göbeklerini, boyunlarını kavırıyor, dik durmaya çalışıyorlardı. Ravenspire onları kesmek için geri döndü. Ezici bir gerçekle, sayıca az olduğumuz açıktı.

"Onları *katledin*," diye kükredi Calder.

Kuzgunlara yeni bir enerji geldi. Acımasızca savaştılar. Merhamet göstermeden savaştılar. Hayal kırıklığı ve öfke dolu bir çılgılık atarak ileri atıldım. Kader bizi bu kadar uzağa düşmek için getirmezdi. Böyle bir şey olmayacaktı. Bu olamazdı.

Yer sarsıldı.

Kalbim göğsümde çarptı ama başka bir şey gelmedi. Ordular çarpışıyordu, şüphesiz umutlu kalbimi kandırmıştım.

Valen burada değildi.

Tarlanın karşısında kız kardeşimin buz gibi bakışlarını buldum. Savaşmayı öğrenmişti. Calder kadar olmasa da, Runa'nın kraliçe olduğu dönemde kılıç kullanmayı öğrendiği açıktı. Yine de babam önden hücumla geçerken atının üzerinde çekingen duruyordu.

Leif Lysander bir zamanlar Jarl gibi bir adamdı. Kuzgun birliklerini yöneten bir soyluydu. Nasıl savaşılacağını ve nasıl kazanılacağını bilirdi. Kendi kana susamışlığımı bu şekilde benimseyeceğimi hiç düşünmemiştim ama şimdi onları izlerken hiç kimseyi öldürmeyi bu kadar çok istememişim.

Tor bir ateş patlaması yaptı. Herja'ya bir işaret. Okçularımıza burada zirvelerden daha çok ihtiyaç vardı. Alevler gökyüzünde kaybolduğunda kız kardeşime doğru koştum.

"Kraliçe!" Nightrender arkamdan seslendi. Halvar ve Tor'la birlikte yakın kalmamız konusunda ısrar etmişti ve şimdi ben yine onun planlarını değiştiriyordum. "Lanet olsun. Elise!"

Tek gördüğüm önümde bir savaş olduğuydu.

Runa'ya ve babama yaklaşmak için savaşırken kılıçlarımı Kuzgunlara karşı savurarak haykırdım. Eğer ben düşersem, Runa'nın da düşmesini sağlayacaktım.

Bir banketin yamacına adımımı attığım anda tökezleyerek ilerledim. Derin bir yarık yeryüzünü sarstı.

Sahaya ürkütücü bir tıslama yayıldı.

Yer şiddetle sarsıldı. Dudaklarımı bir gülümseme keserken tenim beklentiyle karıncalandı. Gırtlaktan gelen bir çığlık

Halkım sessiz yıldızlara doğru yükseldi. Tarlanın güney ucundaki sırta karanlık bir figür tek başına duruyordu.

Kalbim karnıma düştü. Valen.

Arkasından bir sıra savaşçı gelmeden önce sadece birkaç dakika tek başına durdu. Hepsi tanrı. Savaşçıları nereden buluyordu? Taş ocaklarından mı? Nehirden gelen halkımız mıydı? Bunun pek bir önemi yoktu ve bu manzara halkımızın ciğerlerinde yeni bir rüzgâr estirdi. Savaş çılgınlıkları Gece Prensi için değişti.

Valen'in arkasındaki ordu yanıt olarak kükredi.

İçin ve önce Zaman, Calder, Runa,ve ve
bütün Ravenspire korkmuş görünüyordu.

"Sanırım-" Gece Yaratan biraz soluk soluğa a r k a m d a cisimlendi, "kurtarmaya geldiğimiz kral bu."

Valen'in beni bu kadar uzaktan görüp göremeyeceğinden emin olamadığım için kılıcımı kaldırdım ve "Kralınız için!" diye bağırdım.

İkinci bağırış dalgasında Valen yeryüzünü salladı ve savaşa koştu.

"Vay canına," dedi Tor. "Sol onda ve..." Tor gözlerini kıstı.
"Hayır. Bu... bu mümkün değil."

"Ne?" Tersledim. Belirsiz olmak için zaman yoktu. "Ne görüyorsan söyle."

Tor gözlerini kırıştırtarak bana baktı. "Onun yanında, Arvad'ı gördüğüme yemin edebilirim."

Ne? Valen'in ordusuna döndüm. Artık savaşın içinde erimişlerdi, Kuzgunlar ve Ettanlar arasında tek tek yüzlerini seçemeyecek kadar gömülmüşlerdi.

"Arvad kim?" diye sordu Nightrender hırlayarak.

"Valen'in ölü babası."

Nightrender bana delirmişim gibi baktı ve başını salladı. "Burayı anlamıyorum."

Ben de aynısını hissettim.

Onun talimatıyla birkaç Kryv, Nightrender'la birlikte benim tarafımı terk etti ve Ari'yi daha fazla zehirli yanık taşıyan atlıların saldırısına kadar takip etti. Her hareketlerini izlemek istedim, zehrin yok edildiğini görmek istedim ama kendimi savaşa geri dönmeye zorladım.

Battle kimseyi beklemedi.

Eğri burunlu ve iki kısa kılıcı olan bir Kuzgun bana doğru koştu. Saldırısını engelledim ve ikinci kılıcının sırtımda açtığı yaradan kaçınacak şekilde döndüm.

Bıçağı göğsüme doğru bir yol kesti. Geriye yaslandım, kıl payı ıskaladım. Hançerim kaburgalarını kesti; botum dizinin yan tarafına çarptı. Sanki hiçbir şey hissetmemiş gibi bana baktı.

"Kızım!"

Kuzgun'un arkasından hınzır bir kahkaha geldi. Dişlerimi sıktım ve babamın beni takip etmesine aldırmadan muhafıza saldırmaya devam ettim.

Yüzü içimi burktu. Onca zaman amcamın emirlerini yerine getirmiştım. Avantajlı bir evlilik arzusuna boyun eğdim, evimde sessiz bir yüz oldum, hepsi Leif Lysander için mediks tutmak için.

Burada duruyordu, sağlıklı, vahşi ve yaşayıp yaşamadığımı umursamadan.

Hayır. Benden daha yetenekli bir savaşçı olan bir yaban domuzuna karşı verdiğim mücadeleyi izledi. Doğrusu, sanırım babam spor olsun diye izlemekten zevk alıyordu. Kuzgun'un kılıcının kalbimi oyacağı anı dört gözle beklediğine şüphe yok.

Muhafız kalın yumruğunu ağzıma indirerek beni geriye doğru savurdu. Kan öksürdüm ve bıçağımı göğsüne saplamak için kavradım. Ya da en azından, kaçmak için muhafızlarının zayıf bir eklemini kesecektim.

Babamın acımasız kahkahaları arasında hızlı bir hava akımı yüzümü sıyırdı. Hemen ardından bir başkası geldi. Kuzgun homurdandı. İki ok Kuzgun'un boğazının derinliklerine saplanıp parçalandığında etrafımda döndüm.

Gülümsedim. Ağaçların arasından Herja yayını kaldırmış, bir ok daha yerleştirmişti. Göz kırptı ve Ravenspire güçlerinden oluşan yeni bir kümeye ok üstüne ok attı.

Kılıcımı kavrayışımı düzelttim ve babamın kılıcıyla karşılaşmak için döndüm. Çeliğin çarpışması kalbimin bir parçasını paramparça etti. Bu hayatımda hiç hayal etmediğim bir andı. Kan kana karşı savaşıyordu.

Kılıçlarımızın kenarları çarpıştığında tek gözünü kısa bir an için şaşkınlık ifadesi gölgeledi. Benim de aynı olacağımı mı düşünüyordu? Günlerini kitaplarla ve uzak hayallerle dolduran itaatkâr bir kız mı?

"Kılıcı öğrenmişsin," dedi homurdanarak.

"Senden daha iyi." Bıçağın ucunu vücuduna sapladım, geri çekilmesine ve hançerimin ucuyla buluşmasına neden oldum. Daha küçük olan bıçağı koluna sapladım.

Babam acısını tıslayarak hızla yarayı inceledi. Sanki kan onu ateşlemiş gibi ayağa çabuk kalktı. Ben daha kıpırdayamadan elini saç örgümün etrafına dolamıştı.

Lanet olsun. Aptal Elise. Hançerimi bulmaya çalıştım, parmaklarım kaydı.

"Elise!" Herja çığlık attı ama sesi çok uzaktan geliyordu. Yeterince hızlı nişan alacağından şüpheliydim.

Babam yüzümü kendine yaklaştırdı. "Sen benim kızım değilsin. Sen bir hiçsin."

Kelimeler acıtmadı. Timoran'da hiç ailem kalmadığından istifa etmiştim. "Ben Valen Ferus'un karısıyım. Ben kanayan bir kraliçeyim, seni piç."

Hançerimi kalçasına sapladım. Ucu derisini sıyırdı ama Leif Lysander'ın kolay pes etmediğini söylemek gerekir. Kavrayışını sürdürdü; acı yüzüne yazılmıştı. Ama pes etmeyecek kadar inatçı ve korkunçtu. Aksine, daha da sıkı tutuyordu. "Bugünden sonra aile destanlarından kazanacaksın."

"Umarım öyledir," diye tükürdüm dişlerimin arasından. Bir tutam saçımı kaybetmek pahasına da olsa, onu tuttuğu yerden çekip çıkarmaya hazırlandım. Bu adamın ellerinde ölmek benim kaderimde yoktu. Bunu kabul etmeyi reddettim.

Ben hareket edemedim Leif geriye doğru çekildi.

Onunla birlikte yere düştüm ama hemen kenara yuvarlandım ve bıçağımın kontrolünü tekrar ele almak için çabaladım.

"Tekrar görüşmeyi çok istiyordum." Ses keskin buzdan daha keskindi.

Yüzüme kan damlıyordu ama yeterince net görebiliyordum. Sol Ferus babamı geriye doğru itti. Güneş Prensi her zamankinden daha güçlü görünüyordu. Uzun, geniş, vahşi. Yaralı bir geyiğe saldıran bir kurt gibi babamı takip ediyordu.

Sol'un ellerinden kara öfke akıyordu.

"Beni zindanlarda ziyaret ettiğin onca gece için," dedi Sol, sesinde karanlık bir gürleme vardı. "Bunu benim geri ödemem olarak düşün."

Ürperdim. Sol'a işkence eden babam mıydı?

"Onu benimle birlikte yak! Sol! Onu benimle birlikte yak!" Tor bir duman bulutunu iterek eşine doğru koşmaya başladı.

Sol'un yüzünde geniş beyaz bir gülümseme belirdi. Rahatlama, vahşet, aşk. Hepsi korkunç derecede vahşi bir ifadede çarpıştı. Tor'un ateşi tutuştu. Yanıklık karardı. Leif Lysander kılıçlarını bırakıp dizlerinin üzerine çökerken ve kollarını uzatırken her şeyi garip bir huşu içinde izledim.

Kaderine boyun eğmiş.

İki öfke Ruskig'de olduğu gibi çarpıştı. Büyü ve ateşten oluşan bir gök gürültüsü gökyüzünde patladı. O ve Tor büyülerini geri çekerken birkaç savaşçı Güneş Prensi'nden uzaklaştı ve Leif'ten geriye külden başka bir şey kalmadı.

Sersemlemiştim. Bir duygu karmaşası. Rahatlama mı? Tiksinti mi? Göğsümdeki gerginliği anlayamadım.

Ama Sol'un ellerini bırakıp Tor'a doğru ilerlemesi ve onu kollarına çekmesi sadece yarım dakika ve üç adım sürdü. Kucaklaşırken birbirlerini yuttular. Tor, Güneş Prensi'nin başının arkasını tuttu, boynunun yan tarafını ve dudaklarını öptü. Hiçbir şey nazik değildi. Açgözlü ve arzuluydular.

Sol, Tor'un yüzünü yakaladı, geri çekildi ve birkaç kalp atışı boyunca onu inceledi. Boğazından sıkı bir kahkaha koptu, onu öptü, sonra alınlarını birbirine dayadı.

Kalbim onlar için kırıldı. Sonsuz ayrılıklar ve en sonunda onların olabileceği bir an.

Valen'i bulmam gerekiyordu.

"Elise!" Sol'un sesi beni gerçekliğe geri sürükledi. Duvarları işaret etti. Runa, muhafızlarını atlatan birkaç başıboş savaşçıyı öfkeyle doğradı. "Bu alanda iki kraliçe var. Sadece biri ayrılıyor. Sen olduğundan emin ol."

"Valen nerede?"

"Hepimizin oynaması gereken roller var. Bitir şunu Elise," dedi Sol. "Bunu bitirebilirsin."

Zamanımız tükenmişti. Sol ve Tor, Ravenspire kaptanının hırıltılı bir böğürtüsüyle savaşa geri dönmek zorunda kaldılar.

Güneş Prensi'ne tam bir saldırı. Her iki fae'nin de öfkelerini kullanma şekline bakılırsa, Kuzgunların uzun süre dayanabileceğinden şüpheliydim.

Tarlaya baktım. Duman ve savaşçılardan oluşan bir pus vardı. Uzakta Jarl'ı gördüm. Atından inmiş, gözlerini alandaki belirli bir noktaya odaklamıştı. Nereye gittiğini göremiyordum ama kalbim hızla çarpıyordu. Valen'i bulmuş muydu?

Savaş alanında karşılaşacaktık. Onun yanında duracaktım. Ama Güneş Prensi haklıydı.

Daralan bakışlarımı sahte kraliçeye kilitledim.

Sahada iki kraliçe vardı. Sadece biri ciğerlerinde hava ile ayrılacaktı.

CHANTER OTUZ

— • —

GECE Prensi

KAN ÇAĞIRIYORDU.

Baskınlar sırasında halkımız asla böyle bir savaş alanına ulaşamadı. Birlikte durmaya, bir zamanlar planladığımız gibi öfkemizi serbest bırakmaya fırsat bulamadan ihanet Eski Etta'yı altüst etti. Eli, mahkemelerimizi en hileli yollarla ele geçirdi. Kendi insanlarımızı bize karşı kullandı. Ormana yaptığımız masum bir yolculuk kardeşim, babam, Tor, Halvar ve benim yakalanıp öfke ocaklarına atılmamızla sonuçlandı. Herja ve annem kulelere götürüldüler ve son nefeslerine kadar sahte kralın kullanımı için köleleştirilme ihtimaliyle işkence gördüler.

Şimdi burada, Dagar'la, Kjell'le, asla unutmadığımız topraklar için savaşan o karanlık günlerdeki tüm savaşçılarımızla birlikte olmak, kana susamışlığım öfkeden daha fazlasına dönüştü. Bir lanetin kalıntılarından daha fazlasına. Bu bir sarhoşluktu. Bir amaçtı.

Her köşede, her duvarda kan, içindeki sefil arzuya şarkısını söylüyordu. Elise'i uzun zaman önce duvarların yakınında görmüştüm ve o zamandan beri onu katliamda kaybetmiştim.

Bu savaşta iki hedefim vardı. Mümkün olduğunca çok Kuzgun öldürmek ve karımı bulmak.

Niklas da en az karısı kadar zorlu olduğunu kanıtladı. Elixist garip tozlar savurdu, deriyi yaktı, Tova ve Junius'un arkadan kesmesine yetecek kadar uzun süre Kuzgunları parlak parıltılarla kr etti.

Ayaklarımın dibinde bir Kuzgun ellerini havaya kaldırmış, hayatı için mırıldanıyordu.

Baltalarımı göğsüne indirdim.

Burnumdan derin bir nefes alarak doğrulduım, kılılarımın kıvrımlarından kan damlıyordu. Duvarların yakınındaki bir patlama savaşı birkaç dakikalığına sersemletti. Siyah ve mavi bir duvarda yükseldi.

Dudaklarıma vahşi bir sırtıma yayıldı.

Sol ve Tor birbirlerini bulmuşlardı. Yakında bu tarlayı kle evireceklerdi.

Bir sonraki adımda, kaburgalarımda derin, sıcak bir acı kıvılcımı patladı. Tkezledim, yan tarafıma saplanan bir cıvatanın olduğu yere baktım. Kan tuniğimden aşağı akıyordu. Elim yaraya gitti, gözlerim alanı taradı.

Lanet olsun.

Onun duygusuz mavisiiyle bakışlarımı kilitlediğim anda, keskin darbeyi görmezden gelerek sürgüyü yanımdan çektim.

Baltaları avucumda yuvarladım. Bu anı beklemiştim.

Jarl bir korkaktı. Yanında en az bir düzine Kuzgunla yirmi adım ötede duruyordu. Öfke ellerimi yaktı, ama ben

ölümünün tadını çıkarmak istiyordu. Onu taşın altında ezmek çok erken bitecekti.

Jarl durdu. Elleri ve yüzü kan içindeydi ama dişleri katliamdan dolayı parlıyordu. "Aptal kralı o kanayan yerde daha fazlası olduğu konusunda uyarmıştım. Ravenspire'ın sırları olduğu konusunda sizi uyarmıştım Gece Prensi."

"Senin bile bilmediğin sırlar ve sana hiçbir faydası olmayan sırlar. Bunca zamandır bu savaşı kazanma gücünüzle övünüyordunuz. Görünüşe göre artık bizim lehimize."

Reis kaşlarını çattı, belli ki bir cevap veremeyecekti. "Gerçekten sevdiğin kişiyi bu sahadan tek parça halinde çıkarmanın tek yolunun teslim olmak olduğunu unutma. Eminim kral merhametli davranacaktır. Bu toprakları öfkeyle beslediğiniz sürece size bir villa verir. Uzun ve sakın bir hayat yaşayabilirsiniz."

"Ölmekte olan bir ülkenin köleleri olarak. Yine de bu toprakların bize ihtiyacı olduğunu kabul etmenize sevindim. İnkâr etmek yorucu olmaya başlamıştı."

Jarl kılıcını avucunun içinde yuvarladı. "Yani, savaşacak mıyız? Kraliçen yerine bu krallığı mı seçiyorsun? Biz konuşurken o ölüme gidiyor. Ya ona git, beni serbest bırak ya da şimdi savaş. Aramızdaki bu meseleyi bitir ve bırak ölsün."

"Çok fazla konuşuyorsun, Kont Magnus." Çömeldim, gerekirse dilini kafasından kesmeye hazırdım.

"Kendiniz görün." Eliyle işaret etti ve kanaması olan bir çocuk gibi, konu Elise olunca dayanamadığım için baktım.

Kalbim buz gibi oldu. Alanın öbür ucunda, Elise duvarlara doğru kanlı bir yol açtı. Gözlerini kız kardeşine dikmişti,

Ama onun görmediği, kimsenin görmediği şey, Calder'ın en iyi şövalyelerinden oluşan bir birlikle onu arkadan nasıl takip ettiğiydi.

Sahte kral tacını çıkarıp kendini daha çok bir savaşçı gibi göstermişti ama muhafızların ona yaklaşma şekline bakılırsa sıradan bir savaşçı değildi.

"Bırak gideyim, Gece Prensi. Sen de onu durdurma, kaderinden kurtarma şansına sahip olacaksın."

Jarl Magnus hayatımda karşılaştığım en sinsi adamdı. Eğer şimdi ondan vazgeçersem, gitmiş olacaktı. Eğer dönmezsem, Elise kız kardeşi ve kuzeniyle eşsiz bir şekilde yüzleşme riskiyle karşı karşıya kalacaktı.

Öfkem kabarırken bir gök gürültüsü yeri sarstı. Bir seçeneğim vardı. Ve burada yalnız değildim.

"Gunnar!" diye bağırdım. Sesim yeğenimin dikkatini çekti. Yakınımızda dövüşüyordu ama bu annemin de başını kaldırmasına neden oldu. Unuttuğum bir şey varsa o da Lilianna Ferus'un savaşta ne kadar korkunç dövuştüğüydü.

"Sahte kral." Savaş alanını işaret ettim. "Oklarınız."

Gunnar dövüştüğü Kuzgun'a bir şeyler mırıldandı. Adam sanki transa geçmiş gibi hareketsiz duruyordu, sonra Gunnar uzaklaşırken muhafız bıçağını aldı ve kendi boğazını kesti. Vay canına, büyüü dehşet vericiydi.

Avucumu kaldırdım ve Calder'ı rotasından saptırmak için umutsuzca toprağı salladım. Jarl hayal ettiğim gibi koşmadı.

korkak yapardı; o kaldı. Gözümün ucuyla saldır diye bağırdı. Benim için geldi.

Yorucu öfkemi yere boşaltırken irkildim. Calder'a ulaşmıyordu. Elise'in bunun gücünü hissedebileceğinden bile şüpheliydim. Kanımdan enerji sızıyordu ve Jarl ile Kuzgunları sadece birkaç adım ötemdeydi.

Sert bir el beni geriye savurdu.

Babam beni topraktan uzaklaştırdı, gözleri kendi büyüyle parlıyordu. "Dur. O kılıçları al ve savaş, Valen!"

"Elise." Belki on adım sonra Jarl burada olacaktı, ikimizi de karşılayacaktı. Calder Elise'i alacaktı. Kelimelerim şekillenmiyor. "Sahte kral."

"Dövüşünü gör, sonra bize katıl," diye tısladı babam. Sonra Gunnar'ın peşinden koştu. Annem de arkasındaydı.

Calder'ın peşinden gidip gitmediklerini merak edecek, onları kovalamak için kendimi toparlayacak vaktim olmamıştı ki baltarımdan birini kaldırdım ve Jarl'ın kılıcından gelen hızlı bir darbeyi engelledim. Ortama bir hançer sapladı. Bacağına tekme atarak onu geri çekilmeye zorladım ve ayağa kalkmam için bana yeterli zamanı verdi.

Kuzgunlar beni durmadan kesiyordu. Ama Blood Wraith olarak dönmek bana iyi hizmet etti.

Bir ayağımı diğerinin önüne geçirdim. Tam olarak. Dikkatli. Stratejik adımlar. Bu kadar çok rakiple ayak basmadan başa çıkmak için kesin vuruşlar gerekirdi. Bir bıçak önden, diğeri arkadan geldi. Aralarına çömeldim. Bir balta

Bir muhafızın ayak bileği; ayağım diğerinin ayağını tekmeledi. Üçüncü bir muhafız cıvatayla yaramı kesti.

Dişlerimin arasından bir tıslama kaydı. Kuzgun göğsüme vurmaya çalıştı. Baltamı savurdum ve bacağına iç kısmını kestim. Vücudu parçalandı. Kalbinin her atışında bacağına yanından kan fışkırıyordu.

Acı çekmesine izin verirdim.

Ne kadar yetenekli olursam olayım, çok fazla Kuzgun vardı. Enerjimi toprağı açarak harcayıp Elise'e faydasız mı olacaktım? Ya da hiç kanım kalmayana kadar savaşıacaktım.

Seçeneklerim çok azdı ama tek bir açık yol vardı. Ya ona ulaşmak için savaşıacaktım ya da denerken ölecektim.

Bıçaklarımı daha sıkı kavradım, kader bana onun yüzünü görmek için en azından bir an daha verirse, bu işi burada bitirmeye kararlıyım. Ama saldırma şansım olmadı.

Kuzgunlar kılıçlarını düşürdü. Yüzlerini tırmaladılar. Dudaklarından, sakallarından, gambesonlarından kan damladı. Kulaklarından, gözlerinden, sıcak, karanlık ölüm nehirleri, bir yığın halinde yığılana kadar onları maskeleydi.

Etrafımda döndüm, saldıran şeytan her kimse ona vurmaya hazırımdı.

Bir figür -sanırım bir adam- yaklaştı. Belki de cehennemden gelen bir ruhtu, bilemedim. Zifte bürünmüştü ve mürekkep rengi gölgeler fırtına bulutlarının sisi gibi üzerinde kıvrılıyordu. Son Kuzgun kendi kanında boğulmayı bitirdiğinde

Karanlık gölge elini indirdi ve kurdeleler tekrar derisinin içine battı.

Jarl nefesinin altında küfürler
mırıldandı. Muhafızları gitmişti.
Yalnızdı.

"Bunu devam ettirmek istiyorum, Kral." Gölgeler içindeki adamdı. "Onu mu istiyorsun?" Jarl'ı işaret etti. "Sizden çok korkuyor. Onu şimdi nefessiz bırakabilirim ama bunu kendin yapmak istediğine dair içimde bir his var. Acele et. Bazılarımız bu kanayan krallıktan ayrılmak istiyor."

"Kase! Oh, lanet olsun. *Nightrender* demek istedim. Bize katılmana sevindim dostum." Niklas yirmi adım öteden el salladı.

Nightrender. Gecenin ve korkunun kırılcısı.

O bir efsane değildi ve İksist'e karşı tamamen sinirli görünüyordu. Yüzünü buruşturmasından sıkılı yumruklarına kadar, adamın adının ortaya çıkmasından memnun olmadığını tahmin etmek için fazla bir şey gerekmiyordu.

Gece Halkı'ndan daha koyu renk gözleriyle bana kara bir bakış fırlattı ve çenesini çıkardı. "Hedefiniz kaçıyor, Kral."

Jarl dövüşü bırakıp ağaçlara yöneldi. Ayağa fırladım ve peşinden koştum.

On adım arkasından baltayı fırlattım. Baltamın ucu omzuna saplandığında damarlarımda şiddetli bir zevk dalgası dolaştı. Jarl öne doğru düştü. İnledi ve bıçak sırtındayken sürünerek uzaklaşmaya çalıştı.

Omurgasına bastım. Acıyı ya da hasarı düşünmeden baltayı etinden ayırdım. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle haykırdı. Bu istediğim gibi yavaş ve işkenceli bir ölüm olmayacaktı. Ama Elise'e ulaşmak her türlü ölüm arzusundan önce geliyordu.

Jarl'ı tekmeleyerek sırt üstü yatmaya zorladım.

Çizmelerim boğazına bastırırken altındaki çimen kanla kaplandı.

"Başarısız oldun," dedim, sesim sertti. "Bugün yalnız öleceksin, sevilmeyeceksin, hor görüleceksin. Destanlarda ve tarihlerde bir baş belası olarak. Tanrılar seni asla sofralarında ağırlamayacak." Başının yanındaki kanlı baltayı aldım. "Cehenneme git, seni piç."

İki yumruğumla sapını kavradığım baltayı kafatasının ortasına sapladım.

Her nefes sanki ciğerlerimden kopmuş gibi yanıyordu. Jarl kendi kanına bulanmış, neredeyse tanınmaz haldeydi. Balta derine saplanmıştı ve onu orada bırakacaktım, savaş alanında onu işaretleyecektim.

"Duvarlara gidiyoruz!" İkinci savaş baltasını kaldırarak bağırdım. "Kraliçe ile savaşacağız."

Ettanlar bağırarak çağrıma cevap verdiler ve arkamdan yamaçtan aşağı koştular. Elise'i göremiyordum. Calder'ı göremiyordum. Duman ve ateş her şeyi silip süpürüyordu. *O yaşıyor. Yaşamak zorunda.* Savaşçıları ilerletirken kafamda aynı düşünceyi tekrarladım.

Jarl ölmüştü.

Bu savaşta sadece Calder ve Runa kalmıştı.

Ve kan çağırıyordu.

CHANTER Thirty-Oue

— • —

HAYDUT Prenses

DUMAN GÖZLERİMİ YAKTI. Elimini tersini yüzüme sürerek kan ve ter bulaştırdım. Runa, elinde kılıcıyla duvarların yakınında saklanmış, ama atına dokunmamıştı. Diğerleri tarafından unutulmuş bir düşman. Benim içinse tüm odak noktası.

Gözlerimi açık tutmak için zorladım, yanık boyunca kırıştırdım.

Bu bir sondu. Bu, kader yolundaki son adımdı. Bugün sadece bir kraliçe için bir taç kazanılacaktı ve bu Runa'nınki olmayacaktı.

Savaş çılgınlıkları azalıyordu. Çeliğin çeliğe karşı kayışı yavaş yavaş zayıflıyordu. Saldırı küremeleri daha çok acı ve yorgunluk ağrılarına dönüşüyordu. Kayıplarımızı bilmiyordum. Valen'in nerede olduğunu bilmiyordum.

Yakında geri çekilme ve mola boruları çalacaktı ama ben başka bir gün savaşmak için geri dönmeyecektim. Yolum kız kardeşimde sona erdi.

Bunu çok iyi biliyordum.

Bir sonraki adımında, görüşümde kör edici bir ışık parladı. Başım çınıladı ve yanıma düştüm.

Çarpıldım. Vurulmuştum. Halvar'ın savaş dersleri bulanıklaştıkça başım dönüyordu ama Valen'in sesi kendimi savunmam için ısrar ediyordu. Kafama aldığım bir darbe yüzünden ölme bahanesini kabul etmeyecekti.

Parmaklarım kılıcımın kabzasının etrafında kıvrıldı ve kararsız ayaklarıma doğru aceleyle yürüdüm.

Duman ve külle birleşen gece, herhangi bir yüzü seçmeyi zorlaştırıyordu. Ama meşalelerin ve ateş ışığının parıltısı kuzenimin soluk, keskin açılar üzerinde parlıyordu. Calder koyu renkli kukuletasını geriye atmıştı, yüzü taş gibiydi.

Gözlerinde beni küçümsemekten başka bir şey yoktu.

"Öldürün onu!" Runa'nın çığlığı kardeşler arasındaki son bağı da kopardı. Yerinden öfkeyle kalktı ve kocasının etrafında dolanmasını çarpık bir parıltıyla izledi.

"Bunu durdurmaya çalıştım, Elise. Ama sen bu lanet aptallığı sürdürmekte ısrar ettin. Bu senin suçun," dedi Calder. Kıvrak bir savaşçı gibi hareket ediyordu. Yetenekli ve ölümcül.

Ellerimdeki titremeyi gizlemek için kılıcımı daha sıkı kavradım. İçimden gelen bir dürtüyle hareketlerini inceledim, adımlarını izledim. Calder güçlü darbeler indirirdi. Yanlardan vuracak, yukarıdan gelecekti. Uzun bir nefes aldım, her darbeyi engellemeye hazırdım.

Tüm dersler beni korkaklığa hazırlamadı.

Eller beni arkamdan kavradı. Calder'in üst düzey şövalyeleri kollarımı sıkıca tuttu, biri dizlerime tekme atarak beni diz çökmeye zorladı. Bir muhafız örgümü yakaladı ve başımı geriye çekti. Seax'ımı kenara attılar.

Kollar dışarıda, kalp açıkta, Calder'ın kılıcı için mükemmel bir hedef.

Hayır. Hayır. Kadere, tanrılara lanet ettim. Beni bu kadar uzağa getirmek, bu kadar umut vermek ve her şeyi zayıf bir ölümle bitirmek ne kadar acımasız bir numara.

"Beni savunmasız bırakacak kadar kılıç kullanma yeteneğinden yoksun olduğunu mu düşünüyorsun kuzen?"

Calder başını öne eğdi. "Bugün bu alandan bir kraliçe ayrılıyor. Korkarım ki bunun siz olma ihtimalini göze alamayacak kadar çok şey tehlikede." Birkaç adım ötede durakladı. "Seninle ilgili her zaman güzel çocukluk anılarım olacak Elise. Onlar benim için bir diken olmadığın, saklayacağım anılar."

Kılıcını kaldırarak aramızdaki boşluğu kapattı. Gözlerimi kapatmak istedim ama kendimi ona bakmaya zorladım. Beni ezip geçmeden önce gözlerimi görecekti.

Calder vuruşunu yaptı.

Kılıçların şakırtısı beynimde çınladı. Başımı kaybedeceğimi düşündüğüm yerde, iki kılıç önümde kesişti ve Calder'ın kılıcının hareket etmesini engelledi. Homurdanmalar ve solumalar birbirini izledi. Beni sıkıca tutan şövalyeler sırtlarına saplanan oklarla geriye doğru tökezlediler.

Calder, uzun boylu, iri yarı bir fae kılıcının kenarını iki eliyle kavrarken şaşkınlıkla baktı. Adam gözlerini

Ben. Koyu renk gözleri vardı ama bilgeydi. Teni zengin ve kahverengiydi. Saçları yüzünden örülmüştü ve iki cilalı oniks taşı sivri kulaklarının loblarını deliyordu.

Birçok yönden Valen'e benziyordu, ne düşüneceğimi bilemiyordum.

Bu... bu onun *babası* olamaz mı?

Birbirlerine bakarak geçirdikleri dakikalar sona erdi. Arvad Ferus olabileceğini düşündüğüm kişi Calder'i bıçak kilidinden itmeden önce yarım nefesten fazla sürmedi.

"Birçok sahte kralın günahlarının bedelini ödeme talihsizliğine sahipsiniz," dedi alçak bir ses tonuyla.

Kuzenimin yüzü öfkeyle kesilmişti. Birkaç adım boyunca kılıçlara karşı direndi, ama dövüşte beceri ve çelik üstün geldi.

Pusun içinden bir ok fırladı. Okun ucu Calder'ın omuzlarından birine saplandı. Bir tarafa doğru kamburlaşarak haykırdı. Çok geçmeden ikinci bir ok karşı tarafa saplandı. Dumanların arasından Herja öne çıktı, oğlu da yanındaydı. İkisi de yaylarını kaldırmış, oklarını yerleştirmişti.

Calder öfkesini kükredi ve Arvad'a zayıf bir hamle yaptı. Yapabilirdi ama Arvad öldürücü bir darbe savurmadı. Bunun yerine, arkadan bir kadın gelirken öylece durdu.

Gözlerim açıldı. Açık renk saçlı, koyu kana bulanmış; Ettan değildi. Boyu küçüktü, savaş alanında bariz bir tehdit sayılmazdı. Ama Calder'ın geniş sırtına tırmanma şekli,

Kolu arkadan boynuna dolanmış, bıçağı boğazında, sahadaki en korkunç savaşçı haline geldi.

"Eli'ye kazandığımızı söyle," d i y e hırladı kulağına, bıçağını Calder'ın boğazına doğru sürüklemeyen önce.

Üç kalp atışı boyunca nefesi kesildi, sonra sendeleyerek dizlerinin üzerine çöktü ve yüzüstü çimlerin üzerine düştü.

Öldü.

Birden fazla Kuzgun fark etti. Yerlerinde donup kalmış gibiydiler. Bazıları silahlarını bıraktı, bazıları ordularımıza karşı baskı yapmaya devam etti.

"Elise!"

Kalbim yerinden fırladı. Valen. Onu görmedim ama sesi rüzgârda canlı bir şekilde taşınıyordu. Geliyordu. Yaşıyordu.

Belki Kuzgunlar için son sözü kral söylüyordu ama arkamdan gelen ölümcül çığlık beni gerçeğe çekti. Çenem gergin bir şekilde kocamın uzaktan gelen bağırışlarına doğru döndüm ve yavaşça ayaklarımın üzerinde doğruldum.

Timoran tahtında hak iddia edenlerin hepsi cehenneme girene kadar bu iş bitmeyecekti. Runa kılıcını kavradı, gözleri nefretle parlıyordu. Adımı haykırdı, sonra yamaçtan aşağı bana doğru koştu.

Onun hızına yetiştim. Tereddüt yok, ikinci bir düşünce yok.

Alanın geri kalanı gözden kayboldu. Savaş arkamda kaldıysa da ben bunu bilmiyordum.

Boğuk bir çığlıkla onunkinin kenarına bir darbe indirdim. Hızlı bir darbe, bizi neredeyse aynı hızla ayıran bir darbe. Birbirimizin etrafında döndük. Çeliğin titreşimi kollarımı diken diken etti. Runa'nın gözleri denizin üzerindeki bir fırtına gibi parladı. Artık tanıdığım kız kardeş değildim, ama yine de geçmişimizdeki sessiz ikinci *Kvinna* da değildim.

Hiçbir şey söylemedik. Söyleyecek bir şey yoktu.

Lysander kızları birbirlerini öldürmek için buradaydı.

Ona tekrar saldırdım. Beklemediğim bir vahşilikle saldırımı karşıladı. Kız kardeşim koluma bir kesik atarak beni geriye doğru savurdu. Adrenalin acıyı maskeleydi ve onun aşağı doğru vuruşunu daha güçlü bir şekilde karşıladım.

Kaburgalarına bir tekme. Bacağıma bir yumruk. İleri geri ittik. Özensiz vuruşlar, umutsuz darbeler, bir sonlulukla dövüştük, bu anın bu toprakların gidişatını sonsuza dek değiştireceğini biliyorduk.

Runa kılıcını benimkine çarptı ve hemen çeneme bir yumruk indirdi. Elim ayağıma dolaştı. Kanın tadı dilimde ısındı.

Ayağa kalk, Elise. Hazır ol. Sakın düşme.

"Elise!" Valen görüş alanıma girdi. Kitlelerin arasından sıyrıldı, darbelerden kaçtı ve ilerlemek için savaştı.

Çok uzaktaydı.

Korku o güzel gözlerde yaşıyordu. Artık bana ulaşamayacağının farkındaydı.

Bu dövüşü zaten ben bitirecektim.

Kılıcımı kaldırdım ve kız kardeşimle yüzleştim. Nefesleri ağırlaştı, yüzü acıyla buruştu. Ama benim bedenim de protesto ediyordu. Her adımında topallıyordum, derim yanan kesikler ve yaralarla delik deşik olmuştu. En az üç parmağımı kırdığımdan emindim. Kılıcımın ucu otların arasında sürükleniyordu, henüz bir darbe gelmemişken dayanamayacak kadar ağırdı.

"Burada krallığın yok Runa," dedim. "Her şey bitti."

"Ben kader tarafından seçildim! Yanılıyorsun." Yeni bir rüzgâr ciğerlerini doldurmadan ve kılıcını tekrar savurmadan önce söylediği tek şey buydu.

Bıçaklar karşılaştı. Runa boynumu kesmeye çalışırken çığlık attı. Onu savuşturdum ve geri ittim.

Omurgamın alt kısmına bir darbe daha geldi. Kaçtım. Darbemi başının üstünde karşıladı. Her çarpışma, her darbe güç kaybetti ama nefret kazandı. Çelikten bir nefes muhafızıma çarptı ve deriyi kesti.

Runa'nın botu dizime çarptı. Ona küfrettim ve geriye doğru sendeledim. Zihnimin bulanıklığında Valen'in öfkeli haykırışları beni ateşledi. Runa kalbime yarım yamalak bir kesik attı ama zayıf adımları engebeli toprakta tökezledi.

Şimdi.

Vücudu öne doğru kıvrıldı, dengesi bozuldu. Aceleyle bıçağı aşağı doğru tutmaya başladım. Ciğerlerime sıcak bir hava doldu. Topuğumun üzerinde döndüm, sefil bir ses çıkardım.

Ağladı ve kılıcımın ucunu ona doğrultarak boğazının dibini oydu.

Koyu kanla yıkanan elik derisini yırttı.

Runa'nın solgun gözleri şaşkınlık, pişmanlık ve nefretle parıldıadı. Ta ki ışık solana kadar. Boynundan kan fişkırdı ve Runa bir an için hareketsiz durdu. Bir damla gözyaşı dökecekmiş gibi kaşları çatıldı ama hiçbir şey olmadı, sonra geri çekildi, cansız gözleri karanlık gökyüzüne kilitlenmişti.

Seax elimden düştü. Bedenim titriyordu ve yeterince derin bir nefes alamıyordum. Zayıf adımlar beni kız kardeşimin kıpırtısız halinden uzaklaştırdı.

Bitti. Dünya başımın içinde dönüyordu. Her şey bitmişti.

Ordular dökülen kana baktı, dehşet ve hayranlıkla bana baktı. Umurumda değildi. Sadece tek bir yüz gördüm. Bacağım zonkluyordu, başım çığlık atıyordu ama adımlarımı hızlandırdım, topallayarak ilerledim.

"Valen." Sesim atallaştı. Koşmaya çalıştım ama sadece daha fazla tökezledim.

Gece Prensi son sıradaki savaşçıları da iterek bana doğru koştu. Bir sonraki adımda, kollarına atladığımda beni yakaladı. Bacaklarım beline dolandı. Kucaklaması sıkılaştı ve vücudumdaki havayı boğdu.

Burnumun ucu boynuna gömüldü. *Tüm tanrılar.* Onu içime çektim. Gerçekti. Canlı. O buradaydı. Valen saçlarımı, boynumu kavradı. Dudakları tenime bastırdı, elleri vücudumun her yüzeyinde dolaştı, sanki o da ikimizin de ayakta durduğuna, ikimizin de nefes aldığına anlam veremiyordu.

Geri çekildi, kanlı ve terli saçlarını yüzümden çekti. Kendi yüz hatları duman ve çürüklerle lekelenmişti ama sırtışı her şeyi beyazlatıyordu.

Gece Prensi beni öptü.

Şefkat yok. Kibarlık yok. Bu öpücük çiğ ve acılıydı. Mükemmel.

Ayrıldığımızda nefesim kesilmişti, alnım onunkine değiyordu. "Kahramanı oynamaktan bıktın Valen Ferus. Bugünden itibaren buna izin vermeyeceğim. Bir daha kendini başka biri için feda etmek yok. Ölmeni izlemeyeceğim; esir düşmeni izlemeyeceğim. Savaş çağırdığında kalesinde saklanan bir kral olacaksın. Beni duyuyor musun?"

Ağızma karşı sırttı. "Kahramanlarımı sevdiğini sanıyordum."

"Onlardan nefret ediyorum. Onları küçümsüyorum. Seni canlı, nefes alan ve kollarımda istiyorum. Bunu talep ediyorum."

Beni yavaşça öptü; sesi yumuşadı. "Anlaştık. Böyle bir pazarlığı asla tartışmayacağım."

Otuz İKİNCİ BÖLÜM

— • —

GECE Prensi

ZAMAN ÖNEMSİZLEŞTİ. Önemli olan tek şey Elise'i kollarımda tutmak ve onun hayatta olduğunu bilmektir.

Lanet kehanetler.

Runa ve Calder, Elise Ferus'un gücü yerine bir rulo parşömene çok fazla güveniyorlardı. İkinci kraliçe ayakta idi, yaşıyordu ve krallık onun sayesinde daha da güçlenecekti.

İkinci bir *Kvinna* akılsız bir canavara güvendiği için Etta iyileşti.

Doğru, onu sonsuza kadar kollarımda tutabilirdim. Ama gücümün başka planları vardı. Kollarım kopma tehlikesi geçirdiğinde, isteksizce Elise'in bedeninin benimkinden aşağı kaymasına izin verdim. Yüzünü avuçlarımın arasına hapsettim ve onu bir kez daha öptüm.

"Gece Prensi'ni selamlayın." Sert bir ses yükseldi ve ikimiz de arkamızda dimdik duran büyük bir orduyu hatırladık. "Leydi Elise'i selamlayın."

"Kral değil mi?" Elise fısıldadı.

Savaş sustuğunda gerçek bir kez daha kalbime gömüldü. Elini çektim. "Ben kral değilim."

Biz yaklaşırken savaşçılar diz çöktü, yumruklarını kalplerinin üzerine vurdu. Ama ayakta kalanlar da vardı.

Niklas ve Junius. Nightrender, Tova ve onlara yakın duran birkaç kişi. Alvers'in burada selam verip vermemesi umurumda değildi. Şu anda herhangi birinin eğilmesi umurumda değildi, dikkatim ailemin yüzündeydi.

Herja yayını bıraktı ve bize doğru koştu; kolları boynumuza dolandı.

"Her şey bitti," dedi, sesi duygu yüklü bir şekilde.

Sol yaklaştı. Yüzü kan içindeydi ama gülümsemesi sonsuzdu. Omzumu kavradı. Onunla göz göze geldim, başardığımıza inanmakta güçlük çekiyordum.

"Beni dinlemeye çok heveslisin Elise," dedi Sol. "Mesajımı ilettin, bu aptalın dinlemesini sağladın ve bu savaş alanındaki son kraliçe olmayı başardın. Sanırım en sevdiğim kız kardeşim sen olabilirsin."

Herja gülerek onun omzunu itti. Ağabeyim onu kollarıyla *sardığında* Elise zayıf bir şekilde kıkırdadı, dudaklarından dökülen yumuşak bir *teşekkür* göğsümdeki son gerginliği kırmaya yetti. Başlarının üzerinde annem ve babam bekliyorlardı.

Boğazımı temizledim ve parmaklarımı Elise ile birleştirdim. "Sizi... Etta'nın kral ve kraliçesiyle tanıştırmak istiyorum."

Elise'in gözleri büyüdü. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi elini göğsüne bastırdı. "Valen." Geri çekildi. "Nasıl... bilmiyorum... bu nasıl mümkün olabilir?"

Parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Cevaplar için vaktimiz var."

Annem ve babam omuz omuza dururlardı. Babam neredeyse komik bir şekilde annemin üzerinde yükseliyordu. Annemle cüssesi yüzünden sık sık dalga geçerdik, ama boyunun eksikliğini çoğu zaman gücüyle kapatırdı.

"Anne. Baba." Elise'i yanıma çekerek yavaşça başladım. "Bu-"

Kelimeler kurudu. Sözlerimi bitirmeden önce annem Elise'i sıkıca kucakladı. "Timoran'dan doğdu, Etta'nın kalbiyle."

Doğruyu söylemek gerekirse, annemi hep Ettan olarak görmüştüm. Ama Elise'in yanında, benzer saçları, kanın altına gömülmüş inci gibi teniyle, tamamen Timorluydu.

Lilianna Ferus Elise'in yanaklarını okşadı. "Her iki toprağın varisleri bu krallığı iyileştirecek. Eli Hanesi'nin kanıyla, Ferus Hanesi'nin kanıyla Etta yeniden kurulacak."

Göğsüm sıkıştı. Annem doğumumda bir kehanetten bahsetmemiş miydi? İki ülkenin de varisleri. Ben bunu varisler arasında bir savaş olarak yorumlarken, bu onların birleşmesi anlamına geliyordu. Parçalanmış bir ülkeyi iyileştirmek için iki tarafa da ihtiyaç vardı.

Elise hıçkırıklara boğuldu. "Sırayla seni okudum ve şimdi... buradasın. İkiniz de."

"Artık seni tanımak için birçok fırsat bekliyoruz." Annem onu tekrar kucakladı. "Onu sevdiğin için, hepsini kurtardığın için teşekkür ederim."

Savaş bitmişti ama acısı daha yeni başlamıştı. Ölülerin arasında dolaşmaya, sevdiklerimizi, büyük salona girene kadar bir daha göremeyeceğimiz yüzleri aramaya koyulduk.

Elise elimi tuttu, kayıplarımızı yakmaya hazırlanırken yanaklarında sessiz gözyaşları vardı. Arkamızda Ari, Siv ve Mattis bizi takip etti. Biz alanın ortasını aldık, Tor ve Sol bir tarafı, Herja ve Gunnar ise diğer tarafı aldı.

Elise'in boğazından acı dolu bir çığlık yükseldi.

On adım ötede Halvar, Kari'nin yanında diz çökmüş, saçlarını okşuyordu. Gözlerim kapandı. Brant kıpırdamadan yatıyordu, kılıcı göğsündeydi ve kollarını kabzasının üzerinde kavuşturmuştu.

"Biliyordu," diye haykırdı Kari Halvar'ın göğsüne doğru. "O şeyleri söyledi çünkü biliyordu."

Bir önsezi mi? Bu savaşta düşeceğini bildiğini düşünmek içimi burktu ama yine de tereddüt etmeden öne çıktı.

Elise gözyaşlarını sildi ve ikisinin yanına gitti. Kari'ye sarıldı ve kulağına fısıldadı.

"Valen." Stieg elinde bıçağı, kanlı ve yorgun bir halde yamaçtan yukarı tırmanıyordu. Yüzü umutsuzdu.

"Stieg," dedim uzun bir nefesle. Onu savaş alanında görmemiştim ama Ari'nin anlattığına göre Casper'la birlikte nehirleri almış ve- "Casper nerede?"

Stieg'in çenesi titredi ve bıçağı bana uzattı. Casper'ın elinde birden fazla kez gördüğüm bir bıçaktı bu. "Cesurca savaştı. Nehirlerde bizi kurtardı. Kendisi kaybolmadan önce kanayan Kuzgunların yarısını boğdu. Her zaman lanet öfkesinin çok hızlı büyüdüğünü söylerdi." Stieg kıkırdadı ama içinde çok az mizah vardı. "Kanayan aptal aptal."

Başımı eğdim, kılıcının ucunu nemli toprağı saplamadan önce birkaç nefes göğsümde tuttum. "*Vi träffas vän.*" Tekrar buluşana kadar.

Elise yanıma döndüğünde, Casper'ın adına Öteki Dünya'da zafer kazanmak için toprağı rünlerle işaretleyene kadar kaldık.

Etta'nın şehitlerinin sandıklarına silahların yerleştirilmesine yardım ederek yolumuza devam ettik.

Elise, Jarl'ın parçalanmış cesedi karşısında durakladı. Baltamı kafatasından ayırdığımda yüzünü buruşturarak gözlerini kapattı. Yüzü okunmaz haldeydi. Çenesinin kenarına hafifçe dokundum. "Sana bir daha asla dokunamayacak."

"Sen olduğun için mutluyum," diye fısıldadı. "Herkesin içinde onun işini bitirmeyi hak eden sendin."

Frey ve Axel yaşıyordu ve ateşler için odun toplanmasına yardım ediyorlardı. Birkaç adım ötede Niklas ve Junius birbirine yakın, kasvetli bir şekilde durmuş, başlarını kıpırdamayan insanların üzerine eğmişlerdi. Niklas ve Junius

Nightrender ve loncası konuşmadan yanlarında duruyordu. Ne kadar nankörmüşüm? Onlar bizim için savaşmaya geldiler ve ben tek kelime etmeden onları kayıplarının -kendilerinin olmayan bir krallık için kayıplarının- yasını tutmaya bıraktım.

"Niklas. Junius." Omzuna dokundum.

Gözleri yaşlarla ıslanmıştı. "Çok kayıp verdin mi Valen?"

Başımı salladım. "Casper... Brant."

Yüzü buruştu ve sessiz bir gözyaşı yüzünü takip etti. Çimlerin üzerindeki bir adamı işaret etti. Yüzü gençti ama gülümseyerek ölmüştü. Niklas gözlerini kaçırmamıştı. "Adı Söt'tü. Niklas'ın küçük kardeşi gibi."

Hiçbir kelimenin bu tür bir acıyı dindiremeyeceğini yeterince iyi biliyordum. "O her zaman hatırlanacak. Bize tüm ölenlerinizin isimlerini verin, buraya onurla yazılacaklar."

Niklas bunun üzerine gözlerini bana kaldırdı ve kolunu uzattı. Birbirimizi anladığımıza dair sert bir baş hareketiyle kollarımızı kavuşturduk. Onlar bizim için savaştı. Bize ihtiyaçları olursa, biz de onlar için savaşırdık.

Nightrender'la yüzleştim. Savaş alanındaki kısa tanışıklığımızda karanlıktı, gölgelere gömülmüştü. Şimdi sıradan bir adam gibi görünüyordu. Batan bir güneş gibi parlak gözler, tozlu saçlar, gölge yok. Büyü yoktu.

"Numaranızdan herhangi birini kaybettiniz mi?"

"Hayır," dedi. "Sadece Falkyn'lerin kaybettiklerini. Biz de onlarla birlikte yas tutuyoruz."

"Eminim sizin hakkınızda bize söylenenleri biliyorsunuzdur."

"Öyleyim. Yine de bu konuda fazla düşünmüyorum. Kehanetler masumların sırtına kötü hedefler koyma eğilimindedir."

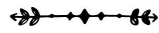
Sözlerinin altında yatan bir anlam varmış gibi geliyordu ama şimdi sormanın sırası değildi. Hiç olmadıysa bile. Bir erkeğin kendi nedenleri ve sırları olabilirdi.

"Umarım bir süre daha kalırsınız. Hepinizin. Sizi burada onurlandırmak istiyoruz. Siz olmasaydınız ne ben ne de bana söylendiği gibi Elise hayatta kalabilirdi. Lütfen."

Nightrender yorgun loncasına şöyle bir baktı. "Bunu oylayacağız ve size haber vereceğiz."

"Oyumu kalmaktan yana kullanıyorum," diye bağırdı Tova. "Çok yorgunum ve o kalede iğrenç derecede güzel birden fazla oda gördüm. Siz kokuşmuş adamlarla birlikte küçücük bir gemiye tıklılma dan önce o yataklardan birinde uyumayı çok istiyorum."

Gece Yaratan ilk kez -muhtemelen hayatında- gülümsedi. "İşte gördünüz. Tova hepimiz adına konuştu."

Cenaze ateşleri Ravenspire çevresindeki avluları ve ormanları yoğun bir dumanla doldurdu ve şafak sökene kadar yandı. Bazı insanlar ölenleri için kalıp onları Öteki Dünya'da onurlandırdı. Diğerleri ise şafağı sessizlik içinde karşılamak için kaldı.

Bir manzaraydı.

Kjell elini Tor'un omzuna koydu. O duyguyu biliyordum. Öldüğünü düşündüğünüz kişiye dokunmak onu gerçek ve elle tutulur hale getirir.

Şüphesiz Tor'un elinin Sol'un elini bırakmamasının nedeni de aynıydı.

Halvar ve Kari'nin etrafı, baskınlardan önce sarayda şövalye olan üç erkek kardeşiyle çevriliydi. Dagar ailesinden geriye kalanlara gurur ve hürmetle baktı. En büyük eksiklik Halvar'ın annesi ve en küçük kardeşindeydi.

Herkes hayatta kalamazdı, herkes kurtarılamazdı. Acı veriyordu, şiddetle, ama eskileri, bu krallık için ilk savaşlarda ölenleri onurlandırdık.

"Ben de senin hayatta olduğunu öğrenmenin tedirgin edici olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı Ari yanımda, belindeki kılıcı ayarlarken.

Eli kılıç tutacak kadar güçlü olanlarla birlikte yakında Lyx kasabasına doğru yola çıkacaktı. Timoran halkını toplamak ve onları saraylarımızda kucaklamak ya da bu yeni krallıkta yanımızda yer almayanları öldürmek için zaman kaybedilmemeliydi.

Ari, Ravenspire'in en küçük avlusunun karşısındaki aileme başıyla selam verdi. Gunnar, Herja ve Elise ile konuştular, ailelerinin en yeni iki üyesi hakkında daha fazla şey öğrenirken yüzleri sırtarak ve ilgiyle parlıyordu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Şaşırdın mı? Kanayan bir büyü ya da lanet bulacağımızı sanmıştım. Onlar değil."

Ari beni sırtımdan alkışladı ve kaslarımdaki ağrıya karşı yüzümü buruşturduğumda tıpkı bir piç gibi güldü.

"Ne olursa olsun," dedi, "sürdüğü sürece muhteşem bir kral olduğunuzu düşünmüştüm."

"Babamın krallığıyla kıyaslandığımda ben bir hiçim." Onunla göz göze geldim, sesim yumuşadı. "Ona senin adını vermek niyetindeyim, Ari. Etta'ya herkesten çok hizmet ettin. Olabileceklere olan inancını hiç kaybetmedin ve bu mücadeleye başladın. Umarım, eğer isterse, onun mahkemesinde hizmet etmeyi düşünürsün."

Ari dudaklarını büzdü, elleri kalçasındaydı. Boğazını temizledi. Eğer duygular durmazsa, Sol tarafından son nefesime kadar yumuşak olduğum için alay edilecektim.

Sesi sakinleştğinde Ari başını salladı. "Bu benim için bir onur olur."

Kendimizi daha fazla utandıracak bir şey yapmadan gitti.

Alvers'lar büyük bir kütük masanın etrafında yer buldular. Stieg, Frey, Axel, Niklas ve Junius'la birlikte Öteki Dünya'da kaybettikleri arkadaşlarına şarkı söylediler. Gölgeler ve sırlarla yüklü gibi görünen Nightrender bile içti ve kaybedilen hayatları onurlandırmak için bir boru kaldırdı.

Tüm bunlar kafama bir darbe gibi indi. Sonunda huzuru bulmuştuk. Kalıcı huzuru.

Otuz ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

— • —

HAYDUT Prenses

Öğlen güneşinde Ravenspire'ın koridorlarında sendeleyerek ilerledim. Gözlerim yorgunluktan ağırlaştı, içim yemek için çalkalandı ama çiğnemeyi bile düşünecek enerjiyi bulamadım.

Cenaze ateşleri sönmüş ve Kral Arvad'ın sarayının şövalyeleri birkaç kişiyle birlikte Lyx'e ve krallıktaki diğer kasabalara gitmişti.

Kuzenlerimin çoğu güzel villalarında ve malikânelerinde saklanıyordu. Kral Zyben'in eşleri de onların arasında yaşıyordu. Onları sırayla görmemiştim, Calder kısa ömürlü gücüne yükseldiğinde bile.

Calder'in annesi ölmüş amcamı pek sevmezdi. Küçük bir kızken, Zyben'in üçüncü eşiyle hiçbir sorunum yoktu. Ama sahte kralın annesine ne olacaktı? Zyben'in soyundan geriye kalanlar burada ne olduğunu biliyor muydu?

Lysander ailesinin ilk ziyaret edilecek ve artık kraliyet ailesi olmadıkları konusunda bilgilendirilecekleri konusunda çok az şüphem vardı.

bu toprakların soyu.

Bazıları iyiydi; Zyben ya da Calder gibi şiddeti kışkırtmadılar. Burada bize katılacaklarını, aileleri için yeni, daha sağlıklı, daha canlı bir toprak bulacaklarını umuyordum.

Ama bu onların seçimi olacaktır.

Yeni Timoran'ın düştüğü haberi yayılacaktı. Etta'nın yeniden yükseldiği ve Gece Halkının bu topraklarda özgür olduğu bilinecekti. Ettanlar Timorlularla eşitti. Halkımız, Lilianna ve Arvad'ın onca zaman önce özlemini çektiği şekilde birleşecekti.

Reddedenlerin kaderini ise kral ve kraliçeye bırakıyorum.

Bir esnemeyi elimin tersiyle kapattım. Kargaşa ve sersemlik içinde bir yerlerde Valen'i kaybetmiştim. Ne kadar denesem de daha fazla ayakta kalamayacağımdan emindim ve yıkanacak ve uyuyacak bir yer bulmak için kutlamaları terk ettim.

"Elise." Herja bana yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Temizlenmişti ve uzun bir kürk pelerin giymişti. Gözleri parlaktı, saçları sırtına kadar uzanıyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Yıkanmak için nehirlere." Kanlı kıyafetlerimi işaret ettim. Yüzümün hâlâ kanla kaplı olması hiç şüphesiz dehşet vericiydi. "Nereye gidiyorsun?"

"Laila ve diğer gençler için Ruskig'e dönüyoruz. Ben Tor, Sol ve bazı Alver Halkı ile birlikte olacağım. Nightrender'ın da bize katılmasını umuyordum ama benden kaçmaya kararlı görünüyor. Sanırım Hagen'ı tanıyor, Elise."

Onun şüphelerini paylaşıyordum ama sinsi dostumuz Nightrender hakkında birkaç şey öğrenmiştim; cevaplardan kolay kolay vazgeçmezdi. Onun elini tuttum. "Artık savaş bittiğine göre onu arayacağız Herja. Burası onun için güvenli olacak. Artık bir aile olabilirsiniz."

Gülümserken çenesi titredi. "Bu umudu koruyacağım. Bu arada, nehirlerde yıkanmayın. Sen ve Valen onun eski odalarında olacaksınız. Ravenspire Kalesi'nin bir kez daha bizim olduğunu fark etmedin mi?"

Beni doğru koridorlara yönlendirdi ve Valen Ferus'un bir zamanlar, tam olarak büyümeden önce küçük kuzenlerimden birkaçıyla aynı odaları işgal ettiğini keşfettim.

"Teşekkür ederim." Gitmeden önce ona sarıldım. "Eğer küçük kardeşini görürsen, karısının onu aradığını söyle. Hayır söyle ona, karısı onun peşinde."

Herja çenesini eğerek kıs kıs güldü. "Onun görüş alanından kaçmayı başarmana şaşırdım."

Kalenin ön kapısında Gunnar, kardeşi Tor ve Junius'a katılırken gülümsedim ve el salladım.

Kapıyı ittiğimde sessizlik hoşuma gitti. Bir kütüphane, bir çalışma odası, bir çamaşır odası ve yuvarlak bir yatak odası mekânı oluşturuyordu. Çalışma odasında kendi sobası ve açık aleviyle rahat ve sıcaktı.

Ancak kapı arkamdan tıklandığında omuzlarımın çökmesine izin verdim. Bu konforda eksik olan tek şey nefis yakışıklı bir fae prensi olacaktı.

Uyumak istediğimden daha çok kendimi onun kollarına bırakmak istiyordum. Valen Ferus'a duyduğum özlem, savaşın ağır yükü olmadan o kadar güçlüydü. Kendimi tuvalete doğru zorladıkça adımlarım ağırlaştı.

Ama kapı açıldığında bedenim şok geçirerek uyandı.

Valen omzunun üzerinden baktı, göğsü çıplaktı ve derisindeki kanı temizliyordu. "Ah, eninde sonunda yolunuzu buraya düşüreceğinizi merak ediyordum."

"Eninde sonunda." Gözlerimi kısmıştım. "Ben de seni arıyordum."

"Ben de seni arıyordum."

Homurdandım. "Buluşma noktamız burası mı yani, tuvalet mi?"

"Tuvaletimiz, evet." Bana doğru hareket etti. Yapmamaya çalıştım

vücudundaki yara izlerine ve açık yaralara baktım. İkimizin de Öteki Dünya'ya ne kadar yaklaşmış olabileceğimizi düşünmek istemiyordum. Bu gece değil. Belki de hiçbir zaman. Kolları belimi sardı. "Çünkü aşkım, tuvalette genellikle kıyafetlerin minimal olması anlamına gelir ve şu anda bu kulağa *mükemmel* geliyor."

Ona yaslandım, kollarım boynuna dolandı. Küflenmiş tuniği başımdan sıyırırken, tenimdeki yaraları nazikçe yıkarken ve oralara öpücükler bırakırken onu öptüm. Kulaklarının uçlarındaki, saçlarındaki, tırnaklarının altındaki kan lekelerini yıkadım. Pantolonu alt tarafımdan kaydırıldı.

Belindeki kalın deri kemeri çözerken gülerek, "Bunlar yanacak," dedi.

Birlikte, dibinde ısıtılmış taşlar bulunan büyük leğenin içine yığıldık. Suyun sıcaklığı savaşın acısını uzuvlarımdan uzaklaştırdı. Kocamın şefkatli dokunuşu onu kaybetme korkusunu kalbimden kovdu.

Sadece vücudumuzdaki son kan da temizlenene kadar dayanabildik.

Gözlerinde ateşli bir parıltıyla Valen beni kucakladı ve yatak odasına götürdü. Beni kollarının arasına aldı ve bedenlerimiz birbirine dolanırken bakışlarını benden hiç ayırmadı.

Yavaşça hareket etti. Ağzı boynumun yumuşak kıvrımını kapladı, tenime karşı nefes alırken dudaklarında adım vardı. Ellerim yaralarından kaçındı ama sanki hiçbir şey yeterince yakın olamayacakmış gibi onu daha da yakın tuttum.

Yorgun, enerjik, kırılmış ve bir bütündük.

Dokunuşunun, öpüşünün, bedeninin bu an kadar derinden sevdiği bir zamanı hatırlamıyordum.

Valen yanımda mışıl mışıl uyuyordu. Başparmağımı kaşlarının arasındaki endişe çatlağına sürttüm, sonra belime doladığı kolundan yavaşça çözüldüm.

Dolaplar, Calder'in eşleri için olduğuna şüphe olmayan elbiseler, tunikler ve pelerinlerle doluydu. Acele ettim ve giyindim.

Bir beden büyük yün bir elbise, gümüş iplikle dikilmiş karmaşık bir eşarpla belimi bağlıyordum. Yıkanmış, doymuş ve sıcakken, içime çöken açlığı daha fazla görmezden gelemedim. Şüphesiz Valen uyandığında o da açlıktan ölüyor olacaktı.

Kalenin koridorlarını biliyordum ama yine de kendimi burada bir yabancı gibi hissediyordum.

Biraz alışmak gerekecek.

Mutfaklara giderken, serfler gibi giyinmiş birkaç Ettan'ın yanından geçtim. Gülüşüyorlar ve duvarlara karşı kayıtsızca dikiliyorlardı. Bazıları doğrudan eğri boynuzlardan bira içiyordu.

Beni görünce çoğu eski işlerine dönmelerini isteyecekmişim gibi kaskatı kesildi ama basit bir selamla başımı eğdiğimde karşılık verdiler.

Bir kadın yanıma geldi ve "Size her zaman borçlu kalacağız Leydi Elise" dedi.

"Hayır." Boğazımda bir düğüm oluştu. "Birçok kişi tarafından kazanılmış bir savaştı."

Gözleri karardı. "Tuhaf gelebilir ama bu savaşta tüm aileni kaybetmiş olman gözümünden kaçmıyor. Kalbin acıyor olmalı."

Gülümsedim. "Ailemi kaybetmedim. Bir tane kazandım."

Mutfağa bağlanan koridorlar loştu, sadece apliklerin üzerine tünemiş birkaç mum vardı. Yakınlarda uyuyor olabilecek kimseyi uyandırmamaya dikkat ederek adımlarımı kapıdan içeri doğru yumuşattım ve ısıtılmış mutfağa girdim.

"Sen de mi uyuyamadın?"

Sarsıldım, omurgam kapaıya çarptı. "Oh, beni korkuttun."

Lilianna doğrama bloklarından birine oturmuş, toprak bir fincandan dumanı tüten içkisini yudumluyordu. "Özür dilerim. Kalkıp dolaşmam gerekiyordu. Yüzyıllardır uyumak, korkarım, oldukça huzursuz olmama neden oldu." Yanındaki ahşap tabureye işaret etti. "Bana katılır mısınız? Çayınızda karanfil ister misiniz?"

"Ben bununla büyüdüm."

Gerçek bir Timor içkisi. Keskin baharatlar ve tatlar her zaman bir çaydanlığın içinde kendine yer bulur.

Lilianna benim için bir fincan doldurdu ve taburenin üstünü okşadı. Bu kadın hakkında okuduğum sayısız kelimedenden sonra nasıl oluyordu da şimdi onunla oturup yüz yüze konuşabiliyordum? Bazı açılardan onu hayatımın çoğunda tanıyormuşum gibi hissediyordum, bazı açılardan ise bana yabancıydı.

"*Elise*." Lilianna adımı sanki bir ısıruk alıp ağzında yuvarlarmış gibi söyledi. "Bana adaşının Eli olduğu söylendi."

Yanaklarım kızardı. "Evet. O benim büyük büyükbabam."

Bana küçümser bir ifadeyle bakacağını düşündüğüm Lilianna fincanının kenarından gülümsedi. "Ondan güzel bir şey geldiğini bilmek çok rahatlatıcı." Fincanını yere bırakıp içindeki aya baktı. "Bunu gözlerinde görüyorum ama adaşından utanmamalısın. Eli kaybolmuş, kıskanç ve açgözlüydü. Ama bir zamanlar nazik, cesur, hatta *komikti*.

Bir zamanlar iyi bir arkadaşı. Yolunu kaybetmiş bir adamın iyi yanlarını aldınız. Ailemi kurtardınız."

Başımı salladım. "Hayır. Valen, Sol ve Herja, dirençli olanlar onlar."

Sırıttı. Lilianna'nın genç bir yüzü vardı, sadece gözlerinin yakınındaki birkaç çizgi sık sık gülümsediğini ve güldüğünü gösteriyordu. Saçları benimki gibi uzundu ve buzdan çok ateş saçıyordu ama gözlerimiz aynı maviydi.

"Valen doğduğunda, sevgili dostum Greta ile tanıştım. Bize bir hediye getirmek için Batı krallıklarından buraya kadar geldi. İlk başta bunun bir hediye değil de bir lanet olduğunu düşünmüştüm. Acı çekmekten bahsetti, Etta'nın özgür kalmayacağı konusunda bizi uyardı. Eli saraylarımıza sızdığında ve kendi halkımız bize karşı döndüğünde, uyarıları beni terk etmedi.

"Savaşık, beni yanlış anlama. Akıncıları uzak tutmak için savaşık. Çok kayıp verdik ama Arvad ve oğullarım yakalandığında onun kehanetlerini daha fazla inkâr edemezdim. Varislerin kanı toprakların bölünmesini iyileştirene kadar ailem acı çekecekti. *Her iki* toprağın da varisleri."

Lilianna fincanına bir kahkaha attı. "O zamanlar duymak istediğim türden bir şey değildi elbette. Eli'nin varisleriyle ilgili herhangi bir şey beni oldukça öfkелendirdi."

Alay ettim ve ellerime baktım. Eli benimkine değince nefesim kesildi.

"Ama o sendin," dedi. "Greta seni gördü. Çocuklarım dirençliydi, doğru. Onlardan daha fazla acı çektiler.

ama savaşta oynadığın önemli rolü küçümseme. Ne yaptığını biliyorum Elise. Greta'nın lanetlerinden kurtulmak için yaptığın seçimi, cesareti ve sevgiyi biliyorum. Sen olmasaydın Valen şu an olduğu adam olamazdı. Sol ve Herja da hâlâ kayıp olurdu."

Yüzümü ona dönmek için tabureyi düzelttim. "Lanetlerinin ne olacağını biliyor muydun?"

"Hayır." Gülümsemesi soldu. "Greta'ya güvenmek ve çocuklarımla her birinin nasıl lanetleneceğini Eli seşeceği için sözlerine son derece dikkat etmesi için dua etmek zorunda kaldım. Ama o bunun gerekli olduğuunda ısrar etti, dünya çapında daha büyük bir planın parçasıydı."

Kaderin dört kraliçesi. Boğazımdaki bir çizici yuttum. "Kraliçelerle ilgili bir şey mi?"

Lilianna kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Evet. Greta sık sık bilmece ve ilimlerle konuşurdu ama Norn'ların ölümlülerin diyarlarında büyülerine yapılan muameleye nasıl öfkelenediklerini anlattığını hatırlıyorum. Yeteneklerinin hükümdarlarının güçlerini geri almak için yükseleceklerinde ısrar etti."

Lilianna durakladı. "Bunu bir kraliçe olarak beni cesaretlendirmek için söylediğini sanıyordum ama durumumuz kötüleşince Greta, Eli'nin aileme vermeyi planladığı acının çarpık zihnine uyması için yeni bir kader yolu yazmanın gerekli olduğu konusunda ısrar etti, ama aynı zamanda kaderin isteğinin yerine getirileceği bir şekilde. Çocuklarımla bilerek acı ve ıstırabın merhametine bırakmak hayatımın en zor zamanlarından biriydi. Bu konuyu açtığınızı duymak garip. Onun tuhaf halk hikayelerini neredeyse unutmuştum."

Çayımdan bir yudum aldım. "Böyle bir masala inanan tek kişinin Greta olduğunu sanmıyorum."

Doğu Krallığı'na, Nightrender'ın anlattığı karanlık şenliğe dair düşünceler kafamı doldurdu. İnsanları büyüye işkence etmeyi ve köleleştirmeyi bir oyuna dönüştürmüştü ve bunun Calista'nın söz verdiği savaşla bir ilgisi olabileceğini düşünmeden edemedim.

Ama hiçbir cevabım yoktu, bu dört kraliçenin mecazi mi yoksa gerçek mi olduğunu bilmiyordum. Zorla gülümsedim ve sesimdeki endişeyi sildim.

"Arvad nasıl hayatta kaldı?" diye sordum. "Valen babasının ölümüne tanık olduğundan o kadar emindi ki. Hepinizin öldüğünden o kadar emindi ki."

Lilianna başıyla onayladı. "Kjell. Tüm Kuzgunları ve Kral Eli'yi ailemizin düştüğüne ikna etme yükü Kjell'in omuzlarına bindi. O şimdiye kadar tanıdığım en yetenekli illüzyonist. Arvad'a işkence edildi ama Kjell tüm bunların arasında bir yerde muhafızları bir illüzyona kilitledi. Arvad'ın öldüğüne inandılar. Oğullarına göstermek için kocamın cesedi olduğunu düşündükleri şeyi aldılar. Ama bu Arvad'ın yüzüne sahip başka bir şehit savaşçıydı. Dikkatleri dağılınca Kjell kocamı öfke ocaklarından uzaklaştırdı. Birkaç numara daha yaparak Eli, Arvad'ın bedenine tanıklık edebildi ama o öfke uykusundaydı. Yine de sahte kralı ikna etmeye yetti."

"Ya sen?"

"Öfke uykusuna yattım, evet. Eli canımı aldığıma inanıyordu. Söylentiler krallığın her yerine Herja ve benim

Eşi olmayı reddettiği için öldürüldü, ancak prenses o sırada Ravenspire kulelerinden çoktan uzaklaşmıştı.

"Dagar, Kjell ve savaşçılarımız yattığımız yeri savunmak için lanetlenmeyi kabul ettiler. Bu daha çok Eli'nin muhafızlarını yaklaşma konusunda tereddütte bırakmak içindi. Eğer Kara Mezar'ı çok fazla Timorlu korursa, varislerin onu açması daha da zorlaşacaktı."

"Lanetlenmeyi kabul ettiler mi?" Kelimeleri nefes nefese bir fısıltıyla söyledim.

"Savaşçılarımızdan daha cesur erkek ve kadınlar tanımadım. Savaş sona erdirmek için bir şeyler yapmazsak Etta'nın Eski Timorlu olarak öleceğini biliyorlardı."

"Nasıl ölür ki? Bunun öfkeyle ilgili bir şey olduğunu biliyorum."

"Bu daha çok toprak tarafından burada hüküm sürmeleri için seçilenlerle ilgili. Etta Arvad'ı seçti, o da beni ve çocuklarımızı seçti. O bir başkasını seçene kadar, bu toprakların öfkesine hizmet edeceğiz ve halkına liderlik edeceğiz."

"Bizi öldürmek Etta'nın öfkesini öldürecek, eğer bu öfke seçilmiş başka bir soya aktarılmazsa. Eli buna inanmak istemedi ama Greta ikna edici olduğu için minnettarım. Kralı Ferus soyunun varislerinin yaşaması gerektiğine ikna etti çünkü Fury resmi olarak babalarının tahtına geçecek varisi seçmemişti. Fury'yi uykuda ama canlı tutmak için üçüne de ihtiyaç vardı. Ama tabii ki Eli'ye göre bunlar onun tacına bir tehdit oluşturamazdı. Bu yüzden lanetlendiler ve dağıldılar. İşte o zaman Greta son kehanetini gerçekleştirdi."

Elbisenin koluyla oynadım. Greta ilk hikaye anlatıcısıydı. Valen'in büyücüsü. Kurnaz ve kötü olarak gördüğü bir kadın, annesinin güvenilir bir müttefikiydi. Her kelime, her eylem büyük bir stratejinin parçasıydı ve başım hâlâ tüm bunların fikriyle dönüyordu.

"Son kehaneti Eli'ye verilmişti," diye devam etti Lilianna. "Ona krallığının bir kraliçe aracılığıyla yükseleceğini söyledi. Eli kraliçeleri umursamadı. Korkarım bir kraliçe onu reddettikten sonra, kadınların krallığında fazla söz sahibi olmasına izin vermek istemedi. Her şey bittikten sonra Greta hayatını kaybetti. Öyle olacağını biliyordu ve yine de bizim için savaştı."

Yüzümü buruşturdum. "Eli yine de halkını avlıyordu. Dönüşler boyunca kader cadılarını kullandılar."

"Ah, birini öldürdükten sonra kaderin sözcüsü olmaktan hoşlandığına karar vermiş olmalı."

"Son hikaye anlatıcısı sadece bir kızdı. Ama ilk lanetin üzerine ekleme yapan oydu; beni biliyordu ve deyim yerindeyse beni hikayenin içine yazdı."

Lilianna sıırttı. "Hepsi karmaşık bir ağın parçasıydı, Elise. Bizi bu ana, düşecek ve Etta'nın yükselmesine izin verecek olan kraliçeye getirmek için çözülen bir ağ."

"Ben düşmedim."

"Ah, ama sen yaptın. Timoran'ın tahtından düştün ve Etta'nın tahtına yükseldin. Ve seni tanıdığım için daha fazla gurur duyamazdım."

Elimi tekrar okşadı ve birlikte gecenin geç saatlerine kadar daha mutlu şeylerden konuştuk. Sonunda hayal edebildiğimiz geleceklerden.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

— 8 —

HAYDUT Prenses

Bir haftadan fazla bir süre boyunca halkımız krallığı süregelen tehditlerden temizlemek için çalıştı. Timorluların çoğu çok az direnç gösterdi. Diğerleri ise kölelerini ve Gece Halkı ticaretini kaybetme fikrine sıcak bakmadı. Cezalandırılmaları için Arvad ve Lilianna'nın tahta resmen yeniden çıkışını bekleyecekleri Ravenspire çukurlarındaki hücrelere getirildiler.

Eğer kılıçlarını kaldırmayı tercih ederlerse, onlara savaşçılarımızın gücü derhal gösterildi.

Valen tıpkı bir zamanlar yaptığı gibi Dagar, Halvar ve diğer savaşçılarla vakit geçirdi. Eski bir Kuzgun olan Kari, Ettan şövalyesi olan ilk Timorlu'ydu. Halvar o gecenin ilerleyen saatlerinde ne kadar gururlu olduğunu kanıtlamak için uygunsuz vaatlerde bulunuyordu.

Arvad ve Lilianna saraylarındaki pozisyonları dağıtmamışlardı. Tahminimce taçları resmi olarak başlarına geçirilene kadar beklemeyi planlıyorlardı.

Tova ve Niklas'a yaralıları iyileştirirken yardım ettim. Alver Halkı eğlenceliydi. Hırsızlar, belki biraz kötüler ama iyi kalpliler. Gitmelerini istemedim. Zaman zaman istemeden de olsa farklı bir yönünü gösteren Nightrender'ın bile.

Gençler geri döndüğünde Ash ve Hanna'nın yanına koştuğu kişi Gece Yaratan'dı. Hanna konuşmadı ama parmaklarını yumuşak hareketlerle salladı ve ellerini sözsüzce hareket ettirerek karşılık veren Gece Yaratan'ın gülümsemesini yakaladım.

Loncasını önemsiyordu.

Ben de Herja'ya katılıyorum. Ondan kaçındı.

Hagen hakkında konuşmak istemediğine inanmadım, sanki bundan korkuyordu ya da hala kullanacağı doğru kelimeleri düşünüyordu.

Bir hafta sonra sorduğumda Tova, "Hiçbir şey bilmiyorum," dedi. Nightrender, Gunnar'ın ve Herja'nın sorularından kaçmıştı ama Laila, dajını tanıyıp tanımadığını sorduğunda adam neredeyse salondan kaçacaktı. Tova bir savaşçının omzundaki iyileşmekte olan yaraya birkaç bez sargı ekledi. "İsmi duyunca garip davranıyor, bunu söyleyebilirim. Ama dürüst olmak gerekirse derin geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Loncanızın aile olduğunu sanıyordum."

"Ailem kanayan burunlarını hayatımın belli kısımlarından uzak tutabilir." Tova homurdandı ve beni tuhaf gözlerine kilitledi. "Nightrender'ı çocukluğumdan beri tanırım,

Ama ondan önce, en genç dönüşlerini kendine saklamaya hevesli görünüyor. Baskı yapmıyorum. Ona hayatım pahasına güvendiğimi bilmek için her şeyi bilmeme gerek yok."

Loncası sırlarını asla vermezdi ama bir konuda Tova'ya katılabilirdim. Belki sahtekâr bir adamdı, anlaşmalar yapan ve soygun yapan biriydi ama ben de Nightrender'a ve doğunun Alvers'lerine güveniyordum.

Geceleri Ravenspire'ın büyük salonunda yemek yiyerek, gülererek, anılarımızı yâd ederek vakit geçirirdik. Arvad ve Lilianna çocuklarının ve benim hayatımın her ayrıntısını öğrenmek istiyorlardı. Valen'in lanetinin inceliklerinden büyülenmişlerdi, acı da çekiyorlardı ama Sol ve Herja küçük kardeşlerinin bir zamanlar Timorlu bir tüccarın güzel kıyafetlerini giydiğini öğrenince onunla durmadan dalga geçtiler.

Tor, "Aslında ticarete hiç de fena değildi," dedi. Belki de en çok değişen Torsten Bror'du. Tanrılar adına, onun gözlerini hiç bu kadar parlak görmemiş, yüzünde bu kadar çok gülümsemeye tanık olmamıştım.

"Teşekkür ederim." Valen içki borusunu arkadaşına doğru eğdi, diğer eli masanın altındaki bacağımın üzerindeydi. "Çarpıcı *Kvinna*'nın müzakerecisi olarak görevimi sadece liyakatimle kazandım."

"Doğru. Bir lanet ve kader cadısının bununla pek ilgisi yok," dedi Halvar.

"Liyakat. Kurnazlık. Saf *beceri*, dostum."

Arvad sırtıttı. "Ben daha çok hepimizi buraya getirmek için birlikte çalışabilmiş olmanızı önemsiyorum."

Halvar tekrar kıkırdadı. "Sanırım Elise, Valen'in onunla ya da herhangi biriyle çalışma becerisi hakkında farklı bir düşünceye sahip olabilir."

Valen onu masanın altından tekmeledi.

Valen'in kulağının kenarını çizdim. "Bir zamanlar çekilmez biriydin."

"Kardeşim mi? Hayır, bu doğru olamaz," dedi Herja.

Laila'yı uykusundan uyandırıp annesinin göğsüne yaslayarak güldük. Çocukları yanından neredeyse hiç ayrılmamıştı, sanki bu anlar uzak kaldıkları zamanları telafi etmek için kullandıkları anlardı. Gunnar'ın kollarındaki pembe yaralar iyileşiyordu ama hiçbir Alver'in ya da şifacının onları tamamen silmesine izin vermemişti. Çocuk doğulu halktan bazılarıyla bir akrabalık bağı kurmuştu ve onlar da ona büyüsünü öğretiyordu

"Çekilmez mi? Yoksa çarpıcı bir kahraman mı?" Valen başımın yan tarafını öptü. "Mesafeyi koruyarak seni korumaya çalışmak bir kahramanın yapacağı bir şeydir."

"Bağışlayın beni," dedi Halvar. "Tamamen katılmıyorum, Prensım. Sen sadece inatçıydın ve sidikli bir ruh haline kilitlenmiştin."

"Anlaştık." Tor kendi içki borusunu kaldırdı. "Uzak durmaya çalıştıkça saldırgan bir çocuk gibi oluyordu."

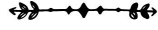
"Torsten," dedim başımı eğerek. "Ruh hallerinden bahsedelim dostum. Seni gülümserken ilk kez dün gördüğüme neredeyse eminim."

Bu daha fazla kahkaha kopardı. Sol bir kolunu omuzlarına atıp onu kendine doğru çekerken Tor gözlerini devirdi, yanakları kızarmıştı.

Arvad ayağa kalktı ve Lilianna'ya elini uzattı. Masadaki yüzlere gülümsedi. "Hepinizi bir kez daha bu masada görmekten daha güzel bir şey olamaz. Ama yarın önemli bir gün. Hepinize dinlenmenizi öneririm."

"Kralımızın yükselişine." Dagar içki borusunu Arvad'a doğru kaldırdı. Geri kalanımız da onu takip etti. Arvad başıyla küçük bir selam verdi ve Lilianna ile birlikte odalarına doğru yola çıktı. Hepimiz ayrıldık. Yatağımızda tek başıma, Valen'in bedenine doğru kıvrıldım ve onu kendime yakın tuttum.

Geçen her günle birlikte, tüm bunların yok olup gideceği korkusu da azalmaya başladı.

"Sen olduğun gibi mükemmelsin." Valen kollarını belime doladı ve boynumun kıvrımlarına yavaş öpücükler kondurdu. "Ne kadar oynarsan oyna, seni daha mükemmel yapamaz."

Alay ettim ama parmaklarımı örgümden çekerek aynadaki yansımamı bir kez daha inceledim. "Uzun zaman önce ölmüş bir kral ve kraliçenin yeniden taç giyme töreninde, söz konusu kraliçeye bir taç teslim etmem gerekirken ne giyilir bilmiyorum."

"Bu," dedi, eli baştan çıkarıcı bir şekilde omurgamın kıvrımından aşağı kayarken. Elbisenin soluk mavisine baktı. "Bu tam da giyilecek bir şey. Gerçi hiçbir şey giymesen de olur -aslında giydiğin en sevdiğim şey bu- ve yine de mükemmel görürsün. Şimdi gel bakalım. Taht odasında bize ihtiyaç var, sonra son nefesimizi verene kadar yarı yarıya sorumluluk taşımakta ve beceriksiz aşıklar olmakta özgürüz."

Sırıtarak parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Argümanlarınız oldukça ikna edici, Gece Prensi. Böyle bir plana nasıl karşı durabilirim?"

"Yapamazsın. Çünkü bu harika bir plan." Elimi tuttu ve beni odalarımızdan çıkarıp koridora doğru götürdü.

Dış avlu daha şimdiden bizimkiler, Alversler ve krallarının düşüşünü zarafetle karşılayan Timorlularla dolup taşmaya başlamıştı. Kalabalığın içinde birden fazla kuzenim vardı. Calder'ın en büyük kardeşi, çocukları ve anneleri. Calder'ın kız kardeşlerinden birkaçı ve Zyben'in eşlerinden geriye kalanların hepsi. Doğrusunu söylemek gerekirse çoğu oldukça rahat görünüyordu ve değişim istemeyen bazı asık suratlı soylulara yardımcı olmuşlardı.

Zayıf bahçeler yeni bir hayatla çiçek açıyordu. Moonvane güneş ışığında parlıyordu ama çimler daha parlak, ağaçlar daha dolgundu. Hakkında okuduğum Etta buydu. Öfke ve güçle dolu, canlı, zengin bir diyar.

Kürsünün önünde, Ferus'un varislerinin üçüyle birlikte sıraya girdim. Herja dökümlü elbisesi içinde göz kamaştırıcıydı, her şeyiyle Etta'nın prensesi gibiydi. Sol onu hiç görmediğim kadar sağlıklıydı. Gözleri değerli taşlar gibiydi, mavi ve parlak. Ama Valen bana hâlâ bir kral gibi görünüyordu. En güzel kıyafetlerini giymiş, omuz omuza durmuş, ebeveynlerini bir kez daha tahtta görmeye hazırdılar.

Elini sıktım ve bana gülümsemesini sağladım. Bugünün heyecanı göğsümde sıkılaştı. Bu krallığı yeniden kurmanın son adımı - gerçek kral ve kraliçesini taçlandırmak.

Yaşlı Klok bir kez daha töreni yönetmesi için davet edildi. Arvad ve Lilianna'nın yüzlerine bakarken zorlukla irkilen birkaç kişiden biriydi, ama yine de en garip öfkelerden bile rahatsız olmamış gibi görünen tuhaf bir adamdı.

Çoğu hâlâ kral ve kraliçeye, gözlerini kırpmaları halinde yok olacaktıymış gibi bakıyordu.

Klok ellerini kaldırdı. "Bir kral ve bir kraliçe Etta'nın tacından feragat ediyor ve diğerleri yükseliyor." Klok bana ve Valen'e geldi. Başlarımızı eğdik ve takmamız istenen dar halkaları çıkarmasına izin verdik. Timorlular gibi Ettanlar da törenlerdeki sembolizmlerine çok önem verirlerdi.

Klok çemberleri Arvad ve Lilianna'nın kürsüde diz çöktükleri yere taşıdı. Onları başlarının üzerine yerleştirdi. Klok onları kral ve kraliçe olarak ayağa kalkmaya davet etti. Arvad ve Lilianna sırtarak kalabalığa bakarken halk tezahürat yaptı.

Kral halkayı çıkarana kadar. "Kralınız olarak hizmet etmek benim için onurdu."

Ne oluyordu?

Lilianna halkasını çıkardı. "Kraliçeniz olarak hizmet etmek benim için bir onurdu."

"Tacımızdan feragat ediyoruz." Arvad kürsüden inerken kalabalığın içinden toplu bir soluk dalgası yükseldi. "Oğlumuz ve varisimiz, Etta'nın Güneş Prensi Sol Ferus'a."

Sol'un babasına gülümsemesini ve Arvad tacı başına yerleştirirken diz çökmesini geniş gözlerle izledim.

Valen kaşlarını kaldırdı ve omuz silkerek bana baktı. Memnun görünüyordu. Ben de memnun olmuştum. Sol yetenekli bir savaşıydı, Ruskig yakınlarında bizi kurtarmıştı ve akli başında biriydi. Belki de Arvad ve Lilianna zamanın geldiğine inanıyordu.

Kimin hükmettiğinin bir önemi var mıydı? Bana toprağın hepsini bir kez seçtiğini söylemişti, bu yüzden olmadığını varsayıyorum.

Sol bir başka alkış dalgasıyla ayağa kalktı. Tor, resmi prens eşi olarak onun yanına gitti. Halk geri çekildi, ama onu çığlıklarıyla kabul ettiler. Ellerini kaldırarak onları susturdu. "Kralınız olarak hizmet etmek benim için bir onurdu."

"Sol." Valen'in eli benim elimde sıkılaştı.

Güneş Prensi başındaki halkayı kaldırdı. "Ama Etta'nın iyiliği için sıradaki kişinin tahta geçmesi gerekiyor. Tahtı kız kardeşim ve varisim Herja Ferus'a bırakıyorum."

Herja tek dizinin üzerine çökerek kardeşinin tacı başına yerleştirmesine izin verirken kaşlarımın arasında bir oluk oluştu. Valen'in dudakları birbirine yapıştı. Önüne baktı ve ben onun huzursuzluğunu anlayamadım.

İnsanlar, benimle aynı kafa karışıklığını taşıyan temkinli bir tezahürat dalgasıyla, Herja'yı dizlerinin üzerinden kalkarken kabul ettiler.

Gülümsedi, kollarını kaldırdı. "Kraliçeniz olarak hizmet etmek benim için bir onurdu."

"Kahretsin, Herja," diye tısladı Valen o sözünü bitiremeden. "Dur."

Şimdi anladım.

Herja küçük kardeşiyle yüzleşip başındaki halkayı kaldırırken kalbim göğsümün derinliklerinde hızla çarpıyordu.

"Ama," dedi yumuşak bir sesle, "Etta'nın gerçek kral ve kraliçesi karşımızda duruyor."

"Hayır," dedi Valen. "Ben bunun için doğmadım."

Gözlerimi kırptıştırarak Lilianna'ya baktım, o da bana gülümseyerek karşılık verdi. Bu planın Gece Prensi ve karısı dahil edilmeden planlandığına dair güçlü bir eğilimim vardı.

Herja elini Valen'in koluna koydu. "Sen bunun için doğmuşsun kardeşim. Savaş alanında kanıtlandı, bu topraklar seni ve Elise'i seçti." Tekrar halka döndü. "Tahtımı kardeşlerime, varislerime, Etta'nın Gece Prensi'ne ve Leydi Elise'ye bırakıyorum."

Klok ona ikinci halkayı uzattı.

Valen gözlerini bana kilitledi. Eğer reddedersem, çekip gidecekti. Tahtı Gunnar'a bırakacaktı, hiç şüphesiz.

Sinirlerime rağmen gülümseyerek parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Ne diyorsunuz, Kralım?"

Omuzları hafifçe gevşedi. "Ne istersen yapacağım."

Ona nazikçe başımı salladım. Tahtı istiyor muydum? Pek değil, ama damarlarımdaki yanmayı inkâr edemezdim. Sanki görünmeyen bir şey ruhuma kaderin bizi bu yola sürüklediğini fısıldıyordu. Bu nihai sona.

Diz çöktük ve Klok ile Herja'nın çemberleri bir kez daha başımızın üzerine koymalarına izin verdik. Birkaç nefes sesi yankılandı

Yer sarsıldığında avluya girdim. Valen başını sallayarak öfke kullanmadığını belli etti.

Biz dizlerimizin üzerinden kalktığımızda insanlar da dizlerinin üzerine çökmüştü. Valen ve ben birbirine bağlı ellerimizi alkışlar eşliğinde kaldırdık.

Bahçeler daha da canlandı. Sanki imkânsız bir dünyaya adım atmışım gibi, Etta krallığı kral ve kraliçesini karşıladı.

BÖLÜM OTUZ Beş

— • —

GECE Prensi

BARIŞ ZAMANLARINDA HÜKMETMEK, kanlı bir savaşın ortasındaki bir sığınakta hüküm sürmekten çok daha tercih edilirdi.

Ailemin yanımda olması daha da takdire şayandı. Kral ve kraliçe olarak ilk günlerimizde sarayımızı ve danışmanlarımızı belirlemekle uğraştık. Tor ve Halvar, Ruskig'de sahip oldukları pozisyonlar için açık seçimlerdi. Kraliyet'in baş danışmanı ve Birinci Şövalye.

Ama pozisyon başkalarına aitti. Başından beri yanımızda olanlara.

"Mattis Virke," dedi Elise büyük salondaki kürsünün kenarında. "Etta tacına verdiğiniz hizmetlerden ötürü sizi kraliyet konseyinde kral ve kraliçenin danışmanı olarak görev yapmaya davet ediyoruz."

Mattis başını eğdi, elini kalbinin üzerine koydu.

Siv'e döndü. "Siverie Tjănare, Etta tacına hizmetlerinizden dolayı sizi kraliyet konseyinde kral ve kraliçeye danışman olarak hizmet etmeye davet ediyoruz."

Siv sırttı ve Mattis'i taklit ederek bir dizinin üzerine çöktü, elini kalbinin üzerine koydu.

Stieg, şövalyelerimizin stratejisti olarak Halvar'ın yanında bir pozisyon kabul etti. Frey ve Axel ilçelerde naip olacaklar. Gece Halkı'nın entegrasyonunu bir kez daha denetleyeceklerdi. Belki de en zor görevleri, yeni düzene alışmakta güçlük çeken şımarık Timorlularla uğraşmak olacaktı.

Herja ile birlikte tahtın önünde durduklarında Sol bana sırttı.

Sırttım. "Beni senin üstünde görmek canını sıkıyor olmalı kardeşim."

"Hiç de değil. Ben her zaman daha uzun olacağım."

Güldüm ve yanlarına gittim. "İkinize de yanımızda ihtiyacımız var. Kafamın fazla büyümesine izin vermeyeceksiniz ve Elise'e her zaman sadık kalacaksınız."

Sol, saray siyasetinin ve krallığın iç işleyişinin başı olarak bir rol üstlenirken, Herja da Halvar'la birlikte savaş ve sınır savunmamızın sesi olacaktı. Ebeveynlerimiz tüm bunları sessiz bir rehberlikle izledi. Onur duyuyorlardı ama aklın ya da güvenin sesi olmaktan başka bir şey istemiyorlardı. Babam birden fazla kez krallığı yok etmeyeceğime dair inancının tam olduğunu söyledi.

Sıra Ari'ye geldiğinde, tacı taktığında olduğu gibi görünüyordu. Güçlü, boyun eğmeyen, biraz da sinsî.

"Ari Sekundär. Etta tacına hizmetiniz ve liderliğiniz için umarım büyükelçiliğimizi kabul edersiniz." Gözlerimi kırpmadan ona yaklaştım. "Ari, komşu krallıklara ulaşmamız gerekiyor. Kader'in büyüüne sahip olanlara karşı hâlâ savaş var. Bunu Alver dostlarımızda, masalcı kızda gördük. Ama artık büyüünün gücü var, kendi kaderimizi değiştirdiğimiz gibi onların kaderini de değiştirmeye yardım edebiliriz."

Ari'nin çenesi titredi. "Önce nereye gitmemi istersiniz Kralım?"

Ağzımda bir gülümseme belirdi. "Fae'lerin anavatanına. Bir zamanlar konuştuğumuz gibi, Güney'e. Nasıl yönetildiklerini gör, ne gibi sorunları olduğunu öğren ve bize daha fazla müttefik kazandır. Bitmek bilmeyen konuşma ihtiyacının seni içeri almaları için onları ikna etmenin bir yolunu bulacağından hiç şüphem yok."

Ruskig'de bazen yaptığı gibi beni itip kakmayı çok istediğini gösteren bir sırıtışla yumruğunu göğsüne vurdu.

Ama herkes izliyordu. "Olmuş

bilin, Kralım."

Ona başımı salladım ve bira ve yiyecek dolu bir masanın kurulduğu arka tarafa baktım. "Bilinsin ki dostluğumuz ve sadakatimiz Doğu'nun Alvers'lerine kadar uzanır. Buradaki fedakârlıklarınız unutulmayacaktır."

Niklas ağzı dolu tatlı ekmek tabağından başını kaldırdı. Boğuk sesli bir içki borusunu havaya kaldırdı. Nightrender köşeye çekilmişti, ama henüz giysilerini giymemişti.

Savaş sona erdiğinden beri ne kara kukuletası ne de gölgeleri geri gelmişti. Pek fazla insanla konuşmazdı ama onlara her zaman minnettar olurdum. Özellikle Nightrender, Gunnar'ı benimsemişti, yeğenimle büyüğü üzerinde çalışıyor, çok fazla kullanımdan kaynaklanan hastalıklarını evcilleştirmesine yardımcı oluyordu.

Bunun için hepimiz minnettar oluruz.

Sonra hapishanelerimizdeki Kuzgunlar geldi. Tahta geçtikten iki hafta sonra önümüze bir yüzbaşı getirildi. Yırtık pırtık giysiler içinde, kirli, zayıf ve zincirlenmişti.

Elise çenesini kaldırdı. Adamın yüzünü buruşturması. Onu tanıdığından şüphelenmişim.

Yüksek arkalıklı tahta oturdum ve ona devam etmesini işaret ettim. Bunlar bir zamanlar onun insanlarıydı, son sözü o söylemeliydi.

"Sahte krala hizmet ettikleri için," diye başladı, "adamlarına söyle, öldürülmeyecekler." Salonda bir sesler gümbürtüsü dalgalandı, ben elimi kaldırıncaya sustu. Elise boğazını temizledi. "Henüz değil. Timoran kanı taşıyan bir Etta kraliçesi olarak krallığımızın birleştiğini görmek benim görevim. Ama aileme yaşattığınız acı ve işkence cezasız ya da yargılanmadan kalamaz."

"Bu ceza ne olabilir ki?"

"Karıma doğru dürüst hitap et," dedim dudak bükerek. "Majesteleri, Kraliçem, Tanrıçam, ne istersen ama ona hak ettiği gibi hitap edeceksin Kuzgun."

Tartışabileceğini, küçümseyebileceğini düşündüm. Kahretsin, neredeyse bunu umuyordum. Hepsini katletme arzusu içimde derinlerde yaşıyordu.

Ama Elise haklıydı, bölünmeyi iyileştirmemiz gerekiyordu. Düşmanlarımızdan başlayarak.

Bunun yerine kaptan bakışlarını indirdi ve "Cezanız nedir Majesteleri?" diye sordu.

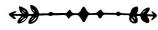
"Bir tur boyunca sen ve adamların Gece Prensi'nin, Güneş Prensi'nin ve Ferus sarayının Timoran'ın ellerinde katlandıklarına katlanacaksınız. Kafese kapatılacak, taş ocaklarında çalışmaya gönderileceksiniz. Açlığı, soğuğu, acıyı hissedeceksiniz. Onların ne çektiğini bileceksiniz. Ama Timoran'ın aksine, biz merhamet göstereceğiz. Bir dönüşün sonunda, Etta'ya kabul edileceğiniz yere önümüze döneceksiniz ya da sadakatsiz olduğunuz düşünülürse idam edileceksiniz."

Kaşlarını kaldırdı. "Kimin yalan söylediğini bilmek zor olacak, Majesteleri."

"Hayır. Onları tadabilecek arkadaşlarımız varken olmaz."

Gözlerimi Junius'a doğru kaldırdım. Elise'in yanında durmuş, haince sırtıyordu. Niklas karısına şehvet ve arzuyla bakıyordu. Elise istediği anda Kuzgun denemeleri için geri döneceklerini açıkça belirtmişti.

Yüzbaşı götürüldü ve Elise yanımdaki yerine döndü. Gülümseyerek elini tuttum. Mahkeme düzenlenmişti. Yeni kuralımız başlayabilirdi.

Savaştan haftalar sonra Ruskig'in kıyısında durduk. Duvarlar yıkılmıştı ve açık fiyort bizi uzaktaki krallıklardan ayıran okyanusa doğru genişliyordu.

Suyun uzak ucunda, Falkynler gemilerine kral ve kraliçeden gelen hediyeleri, yeni silahları, yeni ticareti yüklediler. Kendilerini kaçakçı olarak ilan etmişlerdi ve Niklas'ın yükü gördüğünde yüzünde beliren ifade, sırf kafasında planlar dönüyormuşçasına hınzırca sırıttığını görmek için daha fazla kazı yapmak istememe neden oldu.

Elise'le birlikte, en karanlık gemilerin hafif gelgitte salındığı suyun kenarında yürüdük.

Nightrender aramızda durmuş, eve dönüş yolculuğuna hazırlanan Kryv Loncası'na bakıyordu.

Elimi uzattım. Kolumu sıkmadan önce bir an tereddüt etti.

"Buraya hoş geldin Nightrender," dedim ona. "İhtiyacın olursa tacı olan bir müttefikin var."

"Güzel," dedi. "İhtiyacınız olursa bir hırsız loncasına sahipsiniz."

"Nightrender!" Gunnar, Alvers'e veda eden kalabalığın arasından ite kaka ilerledi. Yeğenimin bir omzunda çantası, diğer omzunda yayı ve sadağı vardı. "Ben de seninle geliyorum."

Nightrender kaşlarını kaldırdı. "Burada kalmalısın. Ailen yeniden kuruldu."

"Değil," diye tersledi Gunnar. "Daj'ım bulunana kadar olmaz. Onu tanıyorsun. Ondaki bahsettiğimden beni duymuyormuş gibi yapıyorsun ama onu tanıyorsun. Onu bulmama yardım et. Lütfen."

Herja yetişti, Laila onun elini arkasından tutuyordu. Kız kardeşimin nefesleri ağırlaşmıştı, gözlerinde yaşlar vardı. "İsrar ediyor Valen. Bana kötü bir anne olduğumu söyle çünkü... sanki buna ihtiyaç varmış gibi hissediyorum. Bir anne oğlunu böyle bir yüküyle yüzleşmeye nasıl gönderebilir?"

Gunnar onun yerine "Maj," diye cevap verdi. "Buna ihtiyaç var. Onu bulabilirim. Benim kanım Doğu'dan geliyor. Sihirli halkım orada." Tekrar Nightrender'a döndü. "Niklas bana orada senden korkulduğunu söyledi. Adın bir dehşet gibi fısıldanıyor. Onu bulmama yardım edebilirsin."

"Ne istediğini bilmiyorsun evlat." Nightrender'ın sesi bir uyarıydı.

"Evet. Başka bir şey düşünmedim. Beni loncınıza alın. Sana sadık kalacağım."

"Bilmediğin nedenlerden dolayı benim loncam ailemdir."

"Lynx, bana hepinizin bir zamanlar büyüünüz yüzünden tutsak olduğunuzu söyledi." Gunnar on adım ötedeki kalın, etli Krvy'yi işaret etti. Gariptir ki, devasa adam Gece Yaratan'ın bakışları altında küçüldü. "Ben tutsak olarak doğdum. Ben bir Alver'im, bana öğrettiniz, yardım ettiniz. Ne isterseniz yaparım ama babamı bulana kadar bana bir kez daha yardım edin."

"Neredeyse bir prens sayılırsın," dedi Nightrender. "Yeraltında fareler ve Alvers avlayan Alvers'lerle yaşamak için bu hayatı terk mi edeceksin?"

Gunnar güçlükle yutkundu. "Evet. Bana annem öğretti, şimdi de amcalarım, kendi topraklarımız için savaşmaktan vazgeçmeyiz."

aile."

Çocuk için göğsümde bir gurur kabarması oldu. Herja gözlerini sildi. İsteksizliği güçlüydü ama onun gibi ben de Hagen Strom'u bulmak için yapılması gerekenin tam olarak bu olup olmadığını merak ediyordum.

"Sana ödeme yapacağız," dedi Elise sessizliği bozarak. "Madeni para için çalışıyorsun, bu yüzden ailesi olarak Hagen'i bulman için sana ödeme yapacağız."

Nightrender'ın gözleri aramızda dans etti. Başını iki yana salladı. "Sikkeyi almayacağım. Hagen için değil." Gunnar'ın yanına geldi, göğüsleri neredeyse birbirine değecekti. "Haklısın. Babanı tanıyorum. Onu adım atmaya başladığımdan beri tanıyorum. Gerçekten onurlu bir adam olup olmadığını bilmek ister misin? Yoksa buradayken büyük bir gösteri mi yaptı?"

Herja'nın çenesi gerildi ama Gunnar alay etti. "Merak etmeme gerek yok. Onun onurlu biri olduğunu biliyorum."

Gece Yaratan birkaç nefes boyunca bakışlarını daralttı. Ağır bir iç çekişle başını salladı. "Hagen Strom beni çocukken korudu."

Herja ağzını kapattı. Elise'e hak vermek için kız kardeşimin sevgilisi hakkında bilmem gereken tek şey buydu. Ne pahasına olursa olsun, onu tekrar bulana kadar durmayacaktık.

"Bilge bir ağabey gibiydi. Benim ve benim gibi eşsiz Alvers'lerin karşı karşıya olduğu risklerden habersiz biz aptal küçükleri gözetten biri..." Düşüncesini tamamlamadı, sadece başını salladı ve rotasını değiştirdi. "Büyücüm değerlidir,

avlandım. Hagen, kaderin farklı planları olana kadar kimsenin bir damlam olduğunu bilmediğinden emin oldu."

Bu adamın sakladığı sırlar. Çok az şeyden vazgeçti ve bunu kendini ya da başkalarını korumak için yaptığına dair çok az şüphem vardı.

"Bizden hiç bahsetti mi?" Herja sordu.

Nightrender yüzünün yan tarafını ovuşturdu. "Hagen buraya getirilmeden önce Strom ailesiyle bağlantımı kaybettim. Yine de oynamaya zorlandığı oyunun benim gibi Alvers'leri *izinsiz* korumasından kaynaklandığına şüphe yok. Size söylediğim şey, Strom Hanesi'ni *bulmama* gerek olmadığı. Tam olarak nerede olduklarını biliyorum. Eğer Hagen orada değilse, o zaman sonunda iktidardakilere karşı çok fazla çizgiyi aşmış demektir. İstemediğin bir sonucu göze almaya hazır mısın evlat?"

Gunnar'ın yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "Onun için her şeyi riske atmaya hazırım. O bizim için her şeyi riske attı."

"Bir Kryv olacaksın. Bize karşı gelme, yoksa yemin ederim seni en derin korkularınla öldürürüm."

"Eğer sana ihanet etseydim, ölümü hoş karşılardım Nightrender," dedi Gunnar.

Sonsuz anlar boyunca aramızda sessizlik hüküm sürdü. Sonunda Gece Yaratan benimle yüzleşti. "O sizin yeğeniniz, Kral. Bizimle birlikte mi yelken açıyor?"

Kıkırdadım. "Ben kralım ama kız kardeşimin çocuğuna bir şey emredecek ya da yasaklayacak kadar cesur değilim. Bir bıçağı nasıl kullandığını gördün mü?"

Nightrender gülümsedi. Gerçek, hakiki bir gülümseme. Neredeyse sinir bozucuydu. Herja'ya baktı. "Peki, bizimle geliyor mu?"

Herja, Gunnar'ın elini tuttu.

"Lütfen Maj," diye fısıldadı. "Bunu yapabilirim."

Kız kardeşim Nightrender'a dönmeden önce bir elini yüzünün yan tarafına dayadı. "Onunla ilgilenecek misin? Onu güvende tutacak mısın?"

"Ona bir Alver olmayı öğreteceğim. Bu konuda sana söz veriyorum. Ama aynı zamanda bir hırsız, bir suçlu ve muhtemelen bir katil olmayı da öğrenecek. Tabii eğer hayatta kalmasını istiyorsanız."

Herja yüzünü buruşturdu ama Gunnar'ın elini tuttu. "Eğer kaderin seni buraya sürüklediğini düşünüyorsan, yoluna çıkmayacağım. Ama başın belaya girerse dünyayı başına yıkarım."

Kıkırdadı ve ona sıkıca sarıldı. "Valen Amca ve Elise önümüzdeki aylarda burayı mahvederse ve sen kendini yine kapana kısılmış bulursan ben de aynısını yapacağım."

Gülerek çocuğu ittim, sonra onu kollarımla sardım. Sırada Elise vardı ve ona Nightrender'a ayda bir kereden fazla gülümsemeyi öğretmesi için yalvardı.

Hagen'ı bulacaklarına dair umudum vardı. Burada imkansızı başarmıştık. Onlar da başka bir imkânsızı başaracaklardı. Yine de, yeğenimin kendisini belki de Nightrender'ın farkında bile olmadığı bir fırtınanın içine atıp atmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Baskı yapmak istedim, Calista'nın neden bizimki bittiğinde bu adam için bir savaş başlayacağına inandığını bilmek istedim. O ne yaptı?

bilmediğimizi biliyor musun?

Herja ve Laila, Gunnar'ı Kryv'in gemisine götürmek üzere yanımızdan ayrıldıklarında, Gece Yaratan bana ve Elise'e döndü. "Yeğeninize bakıcılık yapacağıma göre ve siz de bunu zaten bildiğinize göre, sanırım ikiniz de bana Kase diyebilirsiniz."

Elise'in ağzı bir karış açıldı, sonra bakışlarını bana dikti. "Sana gerçek adını mı söyledi? Ne zaman söyledi?"

"Niklas'ı suçlayın Kraliçe." Kase Falkyn'lere doğru baktı. "Oldukça büyük bir ağzı var."

Ofladı. "O kadar zor muydu?"

gülümsemesi soldu. "Benim adım bilinmemeli . Özellikle de Doğu'da."

"Neden?"

Kase kayalıkların ardında batmakta olan güneş ışığının uzaktaki parıltısına baktı. "Buraya ilk geldiğimde bana, bir başkasını kralını sevdiğin gibi sevmenin ne demek olduğunu anlamadığımı söylemiştin. Ben anlıyorum. Bir başkasına bu şekilde değer vermenin ne demek olduğunu biliyorum. Gitmesine izin verecek kadar sevdim."

Elise'in kaşları çatıldı. "Sevgilinizle birlikte olamıyor musunuz?"

"Hayır. Doğruyu söylemek gerekirse, biz hiç sevgili bile olmadık." Kase sırtıttı. "Hayatta olduğumu bile bilmiyor."

"Ona söylemelisin." Elise elimi tuttu. "Hayat çabuk sona erebilir, Kase. Sevdiklerimizin yanında yaşamak daha iyidir."

Gözlerini ufka dikti. "Eğer Hagen Strom'u aramaya çıkarsak, yolumun tekrar kesişeceğine hiç şüphe yok. Ne yazık ki onun için." Suya doğru birkaç adım attı, bu konuşmanın bittiğine dair bir işaret etti. "Seninle savaşmak eğitici ve kazançlı oldu."

Kıyıya doğru bir adım attı ama dudaklarında hınzır bir sırıtışla durakladı. "Kraliçe, tahtı almanızda seçimlerin ne kadar rol oynadığını ilginç bulmuyor musunuz? Onu siz seçtiniz." Bana eliyle işaret etti. "Toprak sizi seçti. Seçim, her insanın sahip olması gereken bir *hediye*, öyle değil mi?"

Elise'in dudakları aralandı ama adamın gözleri parlak siyaha dönmeden ve Nightrender kukuletasıyla başını örtmeden önce konuşacak zamanı olmadı. "Tacının tadını çıkar. Tekrar görüşene dek."

"Bu da neydi böyle?" Uzun gemisine bindiğinde sordum.

Elise başını salladı. "Sanırım sana dört kraliçenin hikâyesini anlatmam gerekiyor. Kahretsin, bu adam beklediğim gibi biri değil."

Güldüm ve bir kolumu omuzlarına doladım. "Sırları olan bir adam. Eğer dövüşü yaklaşıyorsa, bu sırlardan bazılarını nasıl açığa çıkaracağını öğrenmesi gerekecekmiş gibi bir his var içimde."

"Evet. Bak yalanlar ve aldatmacalar seni ne hale getirdi."

Alnına bir öpücük kondurdum. "Mükemmel bir eş ve bir taht mı?"

Belimi sıktı. "Savaştan bahsediyordum ama evet, sen böyle söyleyince Legion Grey'in yalanları değişti."

hayatım."

"Onları asla geri almam."

Alver gemileri denizin üzerinde uzak birer nokta haline gelene kadar el salladık. Gece abuk geldi ama Elise ve ben kıyıda kaldık. Ona sıkıca sarıldım. Dudaklarını ptüm. Timorlu *Kvinna*'yı baştan çıkarmayı ve kandırmayı planladığım, ancak neredeyse ilk kelimesinde kalbimi aldığını keşfettiğim anları düşünmek dudaklarıma bir gülümseme getirdi.

Onun için öldüm, hiç kuşkusuz.

Ama artık onun için yaşamayı planlıyordum. Her gün, her nefes, kalbimin kimin için attığını unutmayacaktım.

Başını omzuma yasladı. Ay yükselene kadar kıyıda kaldık, temiz havayı içimize çektik. Duman yoktu. Kan yoktu.

Şafakta karşımıza ışıktan başka bir şey çıkmadı.

Sonsöz

NIGHTRENDER

Akıntılar doğu denizinin sert gelgitlerine doğru kayarken deniz sisi yüzümün sıcaklığını azalttı. Klockglas'ın kayalık kıyıları, evim - eğer ona ev denebilirse -
-Uzaktaki sisleri kararttı.

Saatler önce Niklas ve loncası Skítkast bölgesine doğru yelken açmak için bizden ayrılmıştı ve benim de aklımın bir köşesinde dö n ü p onları takip etmek vardı.

Klockglas'ta bizi beladan ve muhtemelen biraz da acıdan başka bir şey beklemiyordu.

Benim arkamda, loncam küreklerde yer değiştirdi. Yolculuk iki gün sürmüştü ve Gunnar yerini bulmaya başlamıştı. Lynx ona yakın duruyor, onu diğerleriyle tanıstırıyordu. Doğruyu mu söylüyorsun? Çocuk etkileyiciydi. Bir savaşta dövüşmüş, birçok kişiyi katletmişti ama fazla nazikti. Bir Kryv olmak için, Doğu'nun bölgelerinde hayatta kalabilmek için bazı yönlerini keskinleştirmesi gerekiyordu.

Yolculuğu onu -bizi- Strom Evi'ne götürdüğünden beri daha çok.

Ne halt ediyordum ben? Bunu neden yapıyordum? Hagen gibi olmak için geçmişten uzun zaman önce vazgeçtim. *Onu* özgür tutmak için.

Bunca dönüşten sonra Strom isminden kaçamadım.

Bir ayağımı direğin bir kenarına dayadım ve bükülmüş dizimin üzerine eğildim. Tuniğimin içinden ince sicimi çıkardım ve ahşap gül tılsımını parmaklarımın arasında ovuşturdum. Gözlerimi kapattım ve kafamda yasaklanmış sefil düşünceler dolandı.

Küçüklerin güldüğü, ilk aşkların yaşandığı bir zaman.

Onlardan nefret ediyordum. Her anı bir zayıflıktı, loncam için bir tehditti ve şimdi onları doğrudan ateşe götürüyordum.

"Kase." Raum yanıma geldi, gümüş gözleri her zaman gülümsüyordu. "Batı kıyılarında bir skydguard birliği var. Güney kanallarını almalıyız."

Başımı salladım. Raum o gözlerle yakın olmak için iyi bir Alver'di. Kuzeyin Kuzgun muhafızlarıyla savaştıktan sonra, gökyüzü muhafızlarımızla tanışmak için çok az isteğim vardı. Onlar zevk için kan dökmeyi seven serserilerdi.

"Seni neyin rahatsız ettiğini bize söyleyecek misin?" Tova Raum'un etrafından dolaştı, kollarını gerdi ve bir tohum rulosunu ikiye böldü. Tahta güle bir göz attı ama sormadı. Zaten hiç sormazdı.

"Sorun değil," dedim.

Raum, Tova'nın rulosunun yarısını kabul etti. "Prensin babası, değil mi?"

"Ona prensim deme. O artık Kryv ve başka bir şey olarak düşünülmemeli. Bizim kıyılarımızda değil. Lord Magnate onu öğrenirse bir ot gibi koparılır."

"Doğru." Raum ellerini sebepsiz yere oynattı ama yine de nadiren hareket etmeyi bıraktı. "Bu Hagen Strom seni neden rahatsız ediyor?"

"Sıkıntılı değilim."

"Kanayan cehennemler." Tova gözlerini devirdi ve gülü işaret etti. "Gül senin ellerinde ve canın sıkıldığında kanayan gülü başparmakların su toplayıncaya kadar ovuşturduğunu bilecek kadar uzun zamandır tanıyorum seni."

Onlardan aynı anda hem nefret ettim hem de sevdim.

"Eğer Gunnar haklıysa ve Hagen dikkatleri üzerine çektiyse... bu sadece onun hayatını tehlikeye atmakla kalmayacak." Kaşlarımı çattım. Bunlar kendi geçmişimde her zaman sessiz ve gizli tutmaya yemin ettiğim parçalardı. "Lord Magnate'in ve maskeli balonun büyük riske attığı bir Alver daha olabilir."

Masque av Aska'dan bahsedilince Tova ürperdi. Festivalden hiç bahsetmemiştik, aklımıza bile gelmemişti. Şu ana kadar. Hiç şüphesiz başka seçeneğimiz yoktu.

Raum kara gelgitlere baktı. "O zaman ne olacak? Babayı aramayacak mıyız?"

"Hayır." Gülü tekrar tuniğimin altına sıkıştırdım. "Hagen iyi bir adam. Ama bir bağlantısı var ve bunu kullanması cehennemlik,

Hatta çizim DİKKAT için o olabilir başla a kavga
kayıp bir Alver'den daha tehlikeli."

Raum ve Tova birbirlerine baktılar.

Tova elindeki son ekmeği ağzına attı ve omuz silkti. "Hileli entrikalardan zevk almasaydık Kryv olmazdık. Az önce başka bir krallık için kanlı bir savaş verdik ve bir taç kazandık. Neden orada duralım ki?"

Raum bir kahkaha attı ama başını salladı. "Plan yaparız, biraz kan dökeriz, başka bir günü görmek için yaşarız. Bu da farklı olmayacak."

Ne kadar farklı olabileceği hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Gücü elinde tutanların, Kryv Loncası'nın ifşa etmek üzere olduğu şeyi öğrenirlerse nasıl ölümcül bir sona kadar savaşacaklarını.

"Nereden başlayacağımızı söyle Kase," diye

bastırdı Raum. Tereddüt ettim ve yumuşak

dalgalara baktım.

Kuzeyden gelen kaderimle ilgili kehanet beni tedirgin etti. Elise'in yalanlara ve kana rağmen kralını nasıl seçtiğine dair öğrendiğim gerçekler beni tedirgin etti. Kuzeyde her şey seçimle ilgiliydi. Çok iyi uyuyordu, eski, tehlikeli masallara çok yakındı.

Şimdi, bunca zaman saklamak için mücadele ettiğim bir sır yavaş yavaş çözülüyordu.

Gerçekte, savaşları başlatacak güce her zaman sahiptim. Ama bunu asla açığa çıkarmamaya yemin ettim. Onun iyiliği için.

Kahretsin, kaderden nefret ediyordum. Hiçbir zaman nazik olmamışlardı ve sanki onların kanayan tuzaklarına doğru yürüyormuşum gibi hissediyordum

İstesem de istemesem de.

"Kase," dedi Raum. "İlk adım nedir?" "Bilgiye ihtiyacım var."

"İşaret kim?"

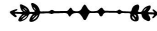
Geçmişim bugünüm olmak üzereydi. "Bir Alver. Anıları çalan bir kadın."

Tova, Yetenek karşısında neredeyse şaşırmış bir halde kaşlarını kaldırdı. Hepimiz kendi payımıza düşen eşsiz Alvers'leri tanıdığımız için bunu yapmak zordu. "Bir adın var mı?"

İliklerime kadar işleyen bir ateş gibi, bu asla iyileşmeyecek yarayı açarsam, hayatımızın ve hayatta kalmamızın kanlı girdabına yakalanacağını biliyordum. Sessiz kalmam akıllıca olurdu.

Ama zekiydim. Asla bilge gibi davranmadım.

"Malin Strom." İçgüdüsel olarak bir elimi gizli gülün üzerine bastırdım. "Onun adı Malin Strom."

Yeni kraliçe olarak, Valen ve benimle birlikte bu savaşta mücadele ettiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum. Kader aldatıcı ve kurnazdır, ama sonunda kendi yolumuzu çizdik. Gerçek şu ki, Kuzey Krallığı kazanıldı ama vahşet yüzünden kaybedilen daha çok toprak var. Belki yardımımızı istemiyor ama Nightrender sırlarla ayrıldı ve bence savaşı daha yeni başlıyor. Acımasız bir maskeli balo, anıları çalan bir kadın ve karanlık bir katil. Doğu Krallığı'nın kenar mahallelerinde tehlikeli bir sır ortaya çıkmak üzere. Nightrender'ın hikayesini [BURADAN](#) okuyabilirsiniz.

Valen ve Elise'e veda etmeye hazır değil misiniz? Haftalık haber bültenine [BURADAN](#) kaydolduğunuzda, savaştan sonra kral ve kraliçe olarak geleceklerine bir bakış içeren ücretsiz bonus sahnenin tadını çıkarın

Doğu Krallığı'nın gelecek kitabı MASKELERİN VE BIÇAKLARIN GECESESİ'ne bir göz atmak için okumaya devam edin.

Not: Yorumlar pantolon gibidir. Bazen rahatsız edici ama her zaman takdire şayan. Crown of Blood and Ruin hakkındaki düşüncelerinizi [BURADAN](#) öğrenmeyi çok isterim

Sinsi Bakış

Geçmiş

İlk kardeşi onlara piç dedi.

Babası onlara hiçbir şey demiyor, var olduklarını unutmayı tercih ediyordu.

İkinci erkek kardeşi onlara kurnaz diyor ve kızla oğlanın güneşin doğuşundan batışına kadar çalıştıkları samanlıklarda ve domuz ağıllarında onlarla uzun arama-bulma oyunları oynuyordu.

Gece olduğunda ve yıldızlar parladığında, ikinci kardeş onları samanlıklara kapatır ve onlara onun dikkatli ve şefkatli gözleri altında daha fazla oyun oynayabilecekleri başka bir günün hayalini kurmalarını söylerdi.

Saçakları aydınlatmak için basit bir mum aleviyle, kız çocuğa Kuzey'in, Güney'in ve Batı'nın uzak köşelerinin hikayelerini anlatırdı.

"Sırrımı saklayacaksın," diye fısıldadı.

"Eğer sen de benimkini saklarsan," dedi

adam.

"Söz veriyorum." Balık oltası gibi kıvrık olan küçük parmağını uzattı ve çocuk kıkırdayarak uyuyana kadar parmağını onunkiyle kilitledi.

Fakir bir oğlanla unutulmuş bir kızın, denizin ötesinde yaşayacakları yeni bir hayatın hayallerini fısıldadıkları gecelerdi bunlar. İyi kralların ve tanrıların sihirlerinin. Avlanmadıkları, korkmadıkları masallar. Kızın oğlana bir kuzgun gibi cesur ve kararlı olduğunu söylediği ve oğlanın kızın bir gül kadar güzel göründüğünü söylediği yer.

Çocuk onları yonttu, bir kuzgun ve bir gül, sonra kuzgunu onun boynuna, gülü de kendi boynuna bağladı ve ona her zaman sırlarını saklayacağını söyledi. Her zaman.

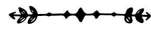
Çatı katında, yıldızların altında, küçükler küçük olabilir ve ilk aşklar güvenli, nazik ve aranan olabilir.

Ama o masallar masaldı.

O büyük maceralarda, aşk hikayelerinde ve geniş krallıklarda kimse kıza ve oğlana hikayelerin nasıl bittiğini anlatmadı.

Hiç kimse nazik kardeşin onlar için kaybolacağını söylemedi. O cesur küçük çocukların büyüyüp katil olacağını.

Ya da tatlı küçük kızların büyüyüp hırsızların en hilekarı haline geleceğini.

Hafıza Hırsızı

O piç benimle oynadı.

Hob, ıtalı evlerin arasında, sabah işportacılarından ve fiyorda doğru ilerleyen liman adamlarından kaçarken çamuru tekmeliyordu.

Son gecekondunun köşesinden döndü ve ben de arkasından daha hızlı koştum, botlarım yağmurdan ıslanmış kaldırım taşlarının üzerinde kayıyordu. Bıçak dediğı lanet olası sustalıyla beni kestiğı yanağıımı avuçladım, kanımın kokusu birkaç burnu kırıştırmıştı bile.

Kanın keskin bir kokusu vardı ama bu farklıydı. Mesmer, bazılarının mistik ya da büyü dediğı şey, kötü bir kokuya sahipti. Ve benim kanım da bu kokuyordu.

"Hob!" diye bağırdım. Beni duydu çünkü korkuluk bedenini eski bir fiı kulübesinin kırık penceresinden içeri kıvırmadan önce zifiri iniltilerinden birini çıkardı.

Dar bir sokaktan aşağı yuvarlandım ama kafeslenmiş bir bildircin kulesine çarptım. Küllü tozla dolu şişeler çantamdan etrafa saçıldı. Bildircin tüccarının kırık kafesleri için ödeme taleplerini görmezden gelerek her birini toplarken nefesimle birlikte bir lanet de kaçtı.

Tekrar ayağı kalktım, çantamı tekrar omuzladım, küçük bir tahta çitten atladım ve balıkçı ile oldukça büyük bir keçi ağılı arasındaki boşluğı ömeldim.

Büyük boy ayakkabıların şakırtısı taşlarda yankılandı. Parmaklarım iki yanımda seğirdi. Ot dumanı tüten ciğerlerinden gelen bir hırıltı yaklaştı ve sırık gibi vücudu görünür görünmez hamle yaptım.

Hob bir baş daha uzun, birkaç tur daha yaşlı olabilirdi, ama benim kadar cılız olsa bile, ıslak bir parşömen parçası gibi katlandı.

"Malin! İşte buradasın," dedi irkilerek. Hob titreyen başparmağıyla yanağımdaki kanın bir kısmını sildi. "Kokuyu bastırmalısın. Skydguard devriye geziyor ve genç bir Alver'in burada bulunmasını hiç istemem. Tek başına."

Yumruğumu ceketinin yakasına dolayarak onu balıkçı dükkânının arkasına sürükledim. Bir Alver, bir mesmer kullanıcısı olmanın sorunu, çoğumuzun, otoritesi doğunun dört bölgesinde de en çok korkulan ve en çok saygı duyulan Alver'lerin uzmanı Lord Magnate Ivar'a takas edilmesi ve kiralanmasıydı.

Ivar yüz boy ötedeki Kara Saray'dan hüküm sürüyordu ve benim onun parlak yeni süsü olmak gibi bir planım yoktu. Hob kanımı akıtmak için beni kesti, ne olduğumu göstermenin kesin bir yolu bu.

Pişman olacaktı.

Sırtı duvara dönükken elimi uzattım. "Ver onu bana."

Hob gergin bir kıkırdamayı serbest bıraktı, deri bozuk para çantasına uzandı ve cam bir şişe çıkardı. "Zararı yok, Bayan Malin. Beni bilirsiniz, her zaman bir fırsat ararım. Alıcılar dışarıda

Orada o kadar çok vardı ki, bir tanesi gitse ne olur diye düşündüm. Sadece bir tane, hepsi bu."

Şişeyi tekrar elime aldığımda ona bir tokat attım.

Hob dizlerinin üzerine kıvrıldı ve bir elini yanağındaki yaraya götürdü. "Kanayan cadı-"

Botumun içinde sakladığım bıçağı terden sırılsıklam olmuş ensesine bastırmadan önce bitirmesine izin vermedim. Zayıf görünse de Hob'un kötü bir yanı vardı. Titriyordu ama yine de tehlikeden ve acımasız anlaşmalardan zevk alıyormuş gibi gülümsüyordu.

"İncindim Hob," dedim. "Benden çalman bir şey, ama beni Ivar'ın hava muhafızlarına seçtirmeye çalışman başka bir şey. Aramızda bir anlaşma var sanıyordum. Sen benim için yiyecek topluyorsun, ben de senin oyun salonundaki borçlarını idare ediyorum."

"Var," dedi aceleyle. "Aramızda bir anlaşma var, sadece ben bir şeyleri rehin veriyorum. Kendimi zor tuttum ama maliyeti seninle paylaşırdım. Karımın hayatı üzerine yemin ederim."

"Ah, Hob, ciddi misin?" Bıçağımın ucunu çenesine vurarak alay ettim. "Karı olmasaydı duygulanırdım."

"Eğer yaptıysam, demek istedim. Yapsaydım."

Ne sıçan ama. Bıçağımı geri çektim ve Hob duvara yaslandı. Şişenin çantama dönüşünü izledi. O şişeler benim para birimim ve kötü şöhretimdi. Onlar benim gücümdü. Düzinelerce arzu edilen anı.

Her biri kimin anısını çaldığımı hatırlatmak için bir işaretle işaretlenmişti. Tüylü asalı kadın. Yusufçuk maskeli adam.

Altın dişli kaptan. Hob, daha iyi bir tanım bulamadığı için 'kanlı olay' olarak adlandırılan bir olay yaşamıştı.

"İyi bir tane seçmişsin," dedim ona. "Oldukça vahşi. Sapkın bir zihnin görmek için iyi para ödeyeceği türden bir şey."

Hob kompost kutusunun üzerine oturmaya hazırlanırken ona bir tokat daha attım.

"Üç cehennem! Bu ne içindi?" Örne şapkasını yırtıp çıkardı ve iplerini lekeli yüzüne tuttu.

Parmaklarım yağlı buklelerine dolandı ve başını geriye doğru çekerek doğrudan bana bakmasını sağladı. "Kime satmayı planlıyordun, Hob? Benden başka herkes için bunlar sadece kemik tozu."

Tam olarak, küçük bir parmak ince toz haline getirildi. Tek gereken dilimin üzerinde birazcık gezdirmektir ve büyücüm son nefesin, ölümlerin son anlarının kilidini açıyordu. Çantamın içindeki her anıyı görmüştüm ve bunun için daha da kırılmışım.

Hob elimi saçlarından çekti, bir ot rulosuna uzandı ve yakarken ucunu kavradı. Uzun bir nefes çekti, sonra kahverengi bir duman çıkardı. "Senin gibi olan tek kişi sen olamazsın," dedi. "Daha fazlası olmalı diye düşündüm."

Alay ettim. Benim gibi bir Alver bulduğunda, bilmek isterdim. Sorularım vardı.

Dükkânın arka kapısı açıldı ve etli balık tüccarı ringa kafalarıyla dolu bir kovayı sokağa fırlattı. Bize doğru bir bakış attı. Şüphesiz tuhaf bir görüntüydük: Bıçaklı sıska bir kız ve ayaklarının dibinde bir adam. Balıkçı burnunu çekti, köhne sakalındaki tozları temizledi,

sonra kapıyı tekrar yüzümüze kapattı. Ne de olsa gecekondü mahallelerinde pek de alışılmadık bir manzara değildi.

Ancak kapı sürgölendikten sonra tekrar Hob'a döndüm. "Ėstediğim Ėeyin sende olması iyi bir Ėey," diye fısıldadım. "Yoksa ben sersemlemiş genç kızı, sen de acımasız hırsız oynamaya çok hevesli olurdum. Eminim benim bağlantılarımla günün sonunda bir deniz hapishanesinde rahat edersin."

Hob'un gözlerinde ilk kez korkuya benzer bir şey titreşti. "Ya seni kesip kendi iyiliğın için kaçarsam? Çünkü getirdiğim şey çok ileri gidiyor kızım ve kendini öldürteceksin."

Yanağındaki kırmızı lekeyi okşadım. "Oh, Hob. Kendinden başka kimseyi umursuyormuş gibi davranma. Şimdi onu bana ver, belki seni affedebilirim."

Hob, çenesi gergin bir şekilde elindeki ot rulosunu fırlattı ve gübre kutusunun üzerine daha dik oturdu. Kollarını açtı ve haince sırıttı. "Nasıl istersen o zaman. Benimle nasıl istersen."

Gözlerimi devirdim. "Umarım söz verdiğın kadar iyidir, yoksa başımız daha çok belaya girecek."

Hob karşılık veremeden dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Bir öpücük, ne kadar tuhaf görünse de, nefes almanın en hızlı yoluydu.

Tıpkı bir cesedin kemiğinden son anların çıkarılması gibi, yaşayan bir anı da ancak yaşayan bir nefesle alınabilirdi. Hob'un tadı ekşi otları ve teri gibiydi ve her zaman olduğu gibi ben anıyı içime çekerken keyif alıyordu. Nefesimi

Dilini ağızıma sokmaya çalıştığında dirseğimi kaburgalarına geçirdim.

Ben daha fazla çekemeyinceye kadar güldü ve geri çekildi.

Aklıma tanıdık bir duman geldi. Hob'un anlaşmanın iyi tarafını elde etmiş gibi alay etmesini görmezden gelerek ona odaklandım. Beyaz, kül ve siyahın renkleri şişkin şekillere, keskin çizgilere ve dar noktalara dönüştü. Şekiller hareketlere, çoktan gitmiş anların seslerine dönüştü.

Hob'un anısı beni kıyıya götürdü, kalın bir meşe ağacının arkasına çömelmiştim. Mavi ay ışığı Uluyan Deniz'in camlarında parıltıyordu. Buradan on beş boy uzakta olmayan bir limana bir uzun gemi yanaşmıştı. Geminin bir tarafında, unutulmaz, gülümseyen bir maskenin etrafına sarılmış kurdeleden altın bir amblem vardı. Midem guruldadı.

"Şimdi mi görüyorsun?" Hob dedi ki, sesi sanki benimle suyun altında konuşuyormuş gibi boğuktu.

"Sessiz olun," diye bağırdım. Uzun gemiden gelen tayfalar kasaları ve çuvalları boşaltırken dumanın arasından geçtiler. Paketlenmiş olsalar bile baharatların, ince şekerlere dönüştürülecek şekerlerin, tatlı vişne likörlerinin kokusunu alabiliyordum.

Pusun içinden bir adam belirdi. Omuzlarında siyah görünecek kadar koyu mavi bir pelerin vardı.

Başının etrafında küllü iplikler halinde dönen duman huzmeleri, maskesinin pürüzsüz altın yüzünü, zümrüt kumaşın gevşek kadife şeritlerini, her bir sivri uçtaki gümüş çanlara kadar şekillendiriyordu. Bir aptalın maskesi. Bir şakacı.

Gözlerim büyüdü ve nabzım hızlandı.

Hob sırttı ama bir ot rulosu daha yakarken gözlerinde karanlık bir kızgınlık parlıyordu. "Sana buna degeceğini söylemiştim. Sırları nasıl ortaya çıkaracağımı biliyorum kızım."

"Seremoni Şefini gördünüz," dedim nefes nefese.
Adam bir hayaletti.

Hob omuz silkti. "Beni Masque av Aska hakkında bir şeyler bulmam için tuttunuz." Ruloyu yüzüme doğru itti. "Yine de onun gibi bir adamın ceplerini karıştırmaya başlarsan..." Hob uzun bir nefes çekti, nefesini tutarak dumanı kelimeleriyle birlikte dışarı üfledi. "Kendi boğazını da kesebilirsin."

Tüm tanrılar. Seremoni Şefi Masque av Aska'nın her şeyini bilirdi. Festival, Kara Saray'da düzenlenen ve en çok beklenen etkinlikti. Uluma'yı çevreleyen tüm bölgelerden halk, falcıların ve Kara Saray Alvers'in gösterilerini izlemeye gelirdi. İçmeye, yemeye, numaraları ve illüzyonları izlemeye gelirlerdi. Sefil halkın kaderin yüzüğünü takmaya çalıştığı krallar ve kraliçeler oyununu oynamak için.

Herkes o gümüş yüzüğü denemeye bayılırdı.

Sıkı bir koruma altında, parmaklarını eğip bükerek, uyması için çaresizce oynarlardı. Sonra da sarhoş halleriyle, tahtın gerçek varisinden bahseden kehanetlerle ilgili hayali hikayeler anlatırlardı. Tahtta bir kral ya da kraliçe olmadan gelişebilme gücüne sahip olduğumuz için küçük krallığımızı överlerdi.

Çünkü kaderin yüzüğüne uyan kişi tacı takacaktı.

Doğrusu, Ivar buna asla izin vermezdi. Sanırım biraz bile yaklaşan erkek ya da kadının boğazını keserdi. Ama bu oyun bir hileydi. Sarhoş halktan daha fazla penge parası almanın ve onları Masque av Aska'nın eğlencesinde boğulmaya devam ettirmenin bir yolu.

Ancak eğlencenin altında daha uğursuz bir şey vardı.

Halk maskeli baloya girdi ve bazıları bir daha geri çıkmadı.

Bir çocuğun korku dolu çığlıkları ve beni ondan uzak tutan kalabalığın hayalet gibi görüntüleri aklıma geldi. Sonra, bu çığlıklar tamamen yok olana kadar soldu. Her zaman olduğu gibi, Kase'yi kaybettiğim günü düşündüğümde, gün batımı kızıl saçlarımdan birkaç tutamı ıslak köklerine kadar çıkana kadar parmaklarımdan etrafında dolaştırdım - kurtulamadığım utanç verici bir alışkanlık. Uсталıklı örgüler ve düğümlerle sakladığım küçük bir kel noktanın sorumlusu.

Köhne arkadaşım ile yüzleştirdim. "Nereye gittiklerini biliyorsun, değil mi Hob?"

"Olabilir. Olmayabilir. Bunun için bana ne vereceksin?"

"Benden nasıl çaldığına bakılırsa, hâlâ nefes alıyor olman bile yeterli bir ödeme diyebilirim." Benim büyüümün onu öldüremeyeceğini bilmiyordu ama Hob'un bazen alevler içinde kalacakmışım gibi etrafımda dolanması sadece benim yararımdaydı.

Ama bugün kaçmıyordu.

Hırsız çenemi kemikli eliyle kavradı, beni yüzüne yaklaştırdı, sıcak nefesi tenimde gezindi. O asla

Böyle bir çizgiyi geçtim ve ondan ne kadar korktuğumu görmesine izin vermek beni sadece gözlerindeki kana susamışlığın kurbanı yapacaktı.

"Ne düşündüğümü biliyorsun," diye dudaklarıma yaklaşarak hırladı. "Bence siz sadece konuşuyorsunuz, Bayan Malin. Tepede evi olan küçük bir Alver, biz kenar mahallelilerin kulaklarımızın arasında bir şey olmadığını düşünüyor. Bence hepiniz boş tehditler savuruyorsunuz. Sanırım senin gibi bir cadıdan emir almaktan bıktım."

Hob'un haklı olduğu birkaç nokta vardı. Tepede yaşıyordum, üvey babamın nasıl harcayacağını bildiğinden daha fazla parası vardı, ama çöpçünün yanlış anladığı şey, bebek kıızıyla bir kadını alan adamın unutulmuş bir koğuşı olarak yaşadığımdı.

Ben yürüyemeden kadın öldü.

Benden nefret eden bir adam ve benden büyük iki üvey kardeşle baş başa kaldım. Biri zevk için boğazımı kesmek isteyen, diğeri ise beni çok seven ama işi için bu toprakları sık sık terk eden biriydi.

Hob'un fark edemediği bir başka nokta da varoşlardaki kesicilerin kulaklarının arasında bir şey olduğunu biliyor olmamdı. Hırsızlar ve dolandırıcılar hayatta kalmak için zeki olmak zorundaydı. Hatta gaddar. Ben sadece kendimi daha zeki yaptım. Daha gaddar olmuştum. Hob benim gibi küçük bir şeye yapabileceği her şey hakkında monolog yaparken, çaldığı kemik tozu şişesini çıkardım, bir elimle mantarı patlattım ve gözleri kıl payı yaklaştığında tozun yarısını döktüm.

Hob çılgılık atarak yüzünü tuttu ve sendeleyerek duvara yaslandı. Ölülerden anı çalmaktan ya da

ya da güçlölere, cevap arayanlara verebilirdim. Ama benim büyücüm sevimli ya da nazik değildi. Diğer Alvers Türleri gibi ölümcül değildi ama Hob'u öyle bir şekilde zorluyordu ki, biraz zarar vermeden gitmiyordu.

"Biliyorsun," diye mırıldandım, sesim sertti. "Ölenlerin son nefeslerinin en güçlü, en ıstıraplı nefesler olduğunu söylerler. Pişmanlık içinde yuvarlandıkları anlar."

"Çıkarın şunu!" Hob gözlerini kaşırken bağırdı.

Yüzünü avuçlarımla arasına hapsettim; onu her şeyi görmeye zorlarken derim karıncalandı.

"Her şişe maskeli baloda ölen birine ait Hob," diye fısıldadım. "Böyle bir yerde huzur içinde öldüklerini mi düşünüyorsun? Güvendiği bir adamın boğazını nasıl açtığını görüyor musun?" Kadının gözlerindeki şehveti özümseyeceğini biliyordum, sonra ellerin teninin üzerinde nasıl gezindiğini, sadece bitirdiklerinde onu katletmek için.

"Yanıyor!" diye inledi.

"Geçecek. Eninde sonunda." Yanağına bir öpücük kondurdum. "Bana bir daha asla dokunma, Hob."

Dizimle göğsünü dürttüm, böylece geriye düştü.

"Lütfen. Durdur şunu."

"Seremoni Şefi'nin nereye gittiğini söyle."

"Beyaz Kuzgun. Mürettebat yeni ... yeni maske için adam toplamaya gitmeden önce orada kalacaklar."

Omuzlarım çöktü ve hayal kırıklığımı ele verdi. Beyaz Kuzgun gibi bir amigo evi güvenli değildi. Zevk odaları, kızların ve oğlanların, karınlarını doyurmanın müşterileri ne kadar memnun ettiklerine bağlı olduğu sefil bir neşelendirici yaşamına takas edilmeleri için üreme alanlarıydı.

Ama bu, törenlerin efendisiydi!

"Sana inanıyorum," dedim ve yanına çömelip gözlerindeki ıslak tozun bir kısmını sildim.

Hob burnunu çekti ve elinin tersini burnunun altına götürerek ters ters baktı. "Bunu neden yapıyorsun? Neden maskeli baloyu rahat bırakmıyorsun?"

Koyu renk pantolonumu fırçaladım, ceketimin kapüşonunu başıma geçirdim, sonra ayaklarının dibine bir bakır penge attım. "Masque av Aska'da da anılarda olduğu gibi sırlar vardır Hob," dedim. "Ve bir kızın sırları olmalı."

Zavallı çöpçümü fazladan bir bakır parayla terk ettim ve sabahın telaşında gözden kayboldum.

Evet, Hob acımasızdı. Kötü biriydi.

Ama sonra, ben de öyleydim.

MASKELERİN VE BIÇAKLARIN GECESİ'nin kopyasını bugün alın. [BURAYA](#) tek tıkla

Teşekkür

Bu dünyayı yazarken yanımda olan herkese teşekkür ederim. Authortree'den Clara Stone, destansı tasarım ve biçimlendirme becerileriniz için teşekkür ederim. Moonpress.co'dan Bianca'ya da güzel kapaklarınız için. Jennifer Murgia'ya kenarları yumuşatma konusundaki yardımın için çok minnettarım, sanki bu dünyada benim kadar uzun süredir varmışsın gibi hissediyorum.

Gece geç saatlere ve sabahın erken saatlerine kadar yazdıktan sonra uyanık kalmak için bazı günler kafein tüketirken gösterdiğiniz sabır için aileme minnettarım. Çocuklarım, siz benim her şeyimsiniz ve yaratabileceğimizi umduğum daha iyi bir dünya için ilham kaynağısınız. Sizi seviyorum. En az bir milyar saat boyunca benimle birlikte bu fantezi dünyası için beyin fırtınası yapan Derek'e teşekkür ederim. Çok ilham verdin. Seni seviyorum.

Bu hikayeyi ve bu seriyi yuttukları için tüm güzel okuyucularıma teşekkür ederim. Gelecekte daha fazla seksi kahramanı ve sert kadın kahramanı birlikte hayata geçirmeyi dört gözle bekliyorum!

Hepimiz iyi olalım,

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

